

,CHILDE^

^.«İcVUS,

intihar Bombacılarını tanımak kolaydır. Dtmayimll İalihar bombacısı olmaz

İntihar bombacılarını tespit etmek kolaydır. Çoğunlukla ırı gergin oldukları için kendilerini hemen belli ederler. Çünkü bunu ilk kez yapıyorlardır. Doğası gereği bu iş yalnızca bir kez yapılır. Sonrası yok.

İsrail Gizli Servisi bir savunma planı hazırladı. Bize neye bakmamız gerektiğini söylediler. Gözlemleri ve psikolojik verileri kullanarak bir intihar bombacısının belirlenmesini sağlayan göstergelerin listesini çıkardılar. Ben bu listeyi, yirmi yıl önce İsrail ordu komutanlarından birinden öğrendim. Listenin doğru olduğuna yemin etti. Ona inandım, çünkü üç hafta boyunca İsrail'de, Kudüs'te, Batı Şeria'da, Lübnan'da, Suriye'de, bazen Ürdün'de, otobüslerde, dükkanlarda, kalabalık kaldırımlarda onunla omuz omuza çarpıştığımız özel bir görevdeydim. Gözlerim sürekli hareket ediyor, zihnim pusuya yatılabilecek yerleri tarıyordu.

Yirmi yıl sonra listeyi hala hatırlıyorum. Ve gözlerim hala sürekli hareket ediyor. Sadece alışkanlıktan. Başka adamlardan da başka bir düstur öğrendim: Bak, görme; dinle, duyma. Ne kadar dikkatli olursan o kadar uzun yaşarsın.

Eğer erkek bir şüpheli söz konusuysa liste on iki maddeliktir. Eğer bir kadına bakıyorsanız, on bir. Aradaki fark, temiz bir tıraş. Erkek bombacılar, insanların arasına daha rahat karışacaklarını düşünerek sakallarını keser. Böylece daha az şüpheli görüneceklerini düşünürler ama bu sıra- dışı tıraşın sonucunda yüzün alt tarafı, tenin geri kalanından daha soluk görünür. Çünkü yakın zamanda güneş görmemiştir.

Fakat şu anda sakal tıraşıyla ilgilenmiyordum.

Üzerinde çalıştığım on bir maddelik listeydi.

Bir kadını izliyordum.

New York'ta metrodaydım. Şehir merkezine giden altı numaralı trende, Lexington Caddesi treninde. Saat sabahın ikisiydi. Bleecker Sokağı'ndaki istasyonun güney peronundan, sadece beş kişinin olduğu vagona binmişim. Metro vagonları dolu olduklarında bana aşırı küçük ve aşırı samimi gelir. Boş olduklarında ise aşırı büyük, mağaramsı ve yalnız. Metronun ışıkları gece-gündüz aynı olsa da, geceleri daha sıcak ve daha parlak görünür. Yerin altındaki tek ışıktır. Vagonun kuzey tarafındaki kapının dibinde yer alan iki kişilik koltuğa yayıldım. Diğer beş yolcu, karşımdaki uzun sıralarda oturuyordu. Kimi yan dönmüş, kimi düz oturmuş, birbirlerinden uzak, boş gözlerle vagonun içine bakıyorlardı. Üçü sol tarafta, ikisi sağdaydı. Vagonun numarası 7622'ydi. Bir keresinde, yine bu altı numaralı trende yolculuk yaptığım sırada, çoğu erkeğin spora veya kadınlara ayırdıkları türde bir heyecanla, içinde bulunduğumuz va gondan bahseden bir delinin yanında oturarak sekiz durak gitmişim. Bu yüzden 7622 numaralı vagonun bir R142A modeli olduğunu, New York'un metro sistemindeki en yeni vagonlardan olduğunu, Kawasaki tarafından Japonya, Kobe'de üretildiğini, sonradan ülkeye yollandığını, 207. So- kak'a götürüldüğünü, kamyonlara yerleştirildiğini, çekicilerle 180. Sokak'a taşındığını ve test edildiğini biliyordum. Özel bir bakıma ihtiyaç duymaksızın 320 bin kilometre gidebileceğini biliyordum. Otomatik anons sisteminin talimatları erkek sesiyle, diğer bilgileri kadın sesiyle verdiği, bunun bir tesadüf olduğu

iddia edilse de, aslında ulaşım sistemi yetkilileri bu işbölümünü psikolojik açıdan gerekli gördüğü için böyle yapıldığını biliyordum. Seslerin Bloomberg TV spikerlerine ait olduğunu ama bunun Mike belediye başkanı seçilmeden çok önce yapıldığını biliyordum. Hatlarda altı yüz R142A bulunduğunu, her birinin on beş metre uzunluğunda ve üç metreden biraz daha geniş olduğunu biliyordum. O zaman içinde olduğumuz ve şimdi içinde olduğum gibi vagonların oturan 40 kişi ve ayakta 148 kişi taşımak üzere tasarlandıklarını biliyordum. Deli yolcu, bütün bu bilgilerden çok emindi. Ben de vagonun plastik koltuklarının, yaz sonlarındaki gökyüzünü ya da İngiliz Hava Kuvvetleri üniformasını andıran bir mavkiye boyanmış olduğunu görebiliyordum. Duvar panellerinin, grafiye imkan tanımayan fiberglastan yapıldığını görebiliyordum. Duvar panelletinin tavanla birleştikleri yerde vagon boyunca uzanan iki reklam şeridini görebiliyordum. Televizyon şovlarının, yabana dil derslerinin, kolay üniversite diplomalarının ve büyük para kazanma fırsatlarının tanıtımını yapan küçük neşeli posterleri görebiliyordum.

Beni uyaran polis duyurusunu görebiliyordum: Bir şey görürseniz, bir şey söyleyin.

En yakınımnda oturan yolcu, Latin kökenli bir kadındı. Karşımda, solumdaydı. İlk kapının ilerisinde, sekiz kişilik sırada tek başınaydı ve tam ortaya oturmuştu. Ufak tefekti, otuzla elli yaş arası görünüyordu, terlemişti ve yorgun gibiydi. Bileğine yıpranmış bir süpermarket torbası asılıydı ve hiçbir şey göremeyecek kadar endişeli gözlerle tam karşısındaki boşluğa bakıyordu.

Bir sonraki yolcu, kadının bir metre kadar ilerisinde, sağ tarafta oturan bir adamdı. O da kendi sekiz kişilik sırasında tek başınaydı. Balkanlar'dan ya da Karadeniz'den olabilirdi. Siyah saçlar, kırıxık bir yüz. İşin ve havanın yıprattığı adaleli biriydi. Ayaklarını sağlam bir şekilde yere basmış, dirseklerini dizlerinin üzerine yerleştirmiş, öne doğru eğilmişti. Uyumuyordu ama uyumak üzereydi. Trenin hareketlerine uygun olarak sallanmaktaydı. Ellili yaşlardaydı ama gençlere özgü kıyafetler giymişti. Düşük belli bol kot pantolon ve üzerinde tanımadığım bir oyuncunun adının yazılı olduğu büyük beden NBA tişörtü.

Üçüncü kişi, Batı Afrikalı olduğunu tahmin ettiğim bir kadındı. Soldaydı, ortadaki kapının karşısında. Yorgundu; vagonun ışıkları yüzünden siyah derisi, toz ve kül rengi götünüyordu. Renkli, batik bir elbise giymiş, saçlarını elbiseye uygun bir kumaş parçasıyla bağlamıştı. Gözleri kapalıydı. New York'u oldukça iyi bilirim. Kendimi dünya vatandaşı kabul ederim ve New York dünyanın başkentidir. Bu yüzden bir İngiliz'in Londra'yı ya da bir Fransız'ın Paris'i okuduğu gibi, ben de bu şehri okuyabilirim. Alışkanlıklarıyla iç içe olmasam da onları tanırım. Gecenin bu geç vaktinde, altı numaralı trenin koltuklarına yerleşmiş bu üç sıradan insanın, belediye binası civarındaki gece vardiyalarından eve dönen temizlikçiler veya Çin mahallesi ya da 'Küçük İtalya'daki restoranlarda çalışan işçiler olduğunu tahmin etmek pek zor değildi. Büyük ihtimalle ya Bronx'taki Hunts Point'e ya da Ta Pelham'a gidiyorlardı. Önlerindeki diğer uzun ve yorucu güne başlamadan önce bölük pörçük kısa uykular çekmeye hazırdılar.

Dördüncü ve beşinci yolcular ise farklıydı.

Beşinci yolcu bir erkekti. Belki benim yaşlarımdaydı. Çaprazımdaki iki kişilik koltuğa yaslanmıştı. Üzerinde gündelik bir kıyafet vardı ama çok da ucuz olmadığı belliydi. Pamuklu kumaş pantolon ve Lacoste yaka tişört. Uyanıktı. Gözlerini karşısında bir noktaya dikmişti. Gözbebekleri kısılıp genişliyordu. Sanki alarm durumundaydı ve zihninde bir şeyler kurguluyordu. Gözleri bana

sporcuların gözlerini anımsattı. İçlerinde vahşi, hesaplı bir kurnazlık vardı.

Ama benim asıl baktığım dördüncü yolcuydu.

Bir şey görürsen, bir şey söyle.

Vagonun sağ tarafında oturuyordu. En uzaktaki sekiz kişilik sırada tek başınaydı. Yorgun Batı Afrikalı kadınla sporcu gözlü adamın ortalarındaki boşluğun karşısındaydı. Beyazdı ve büyük ihtimalle kırklı yaşlardaydı. Sıradandı. Siyah saçlıydı. Saçlarının düzgün ama çarpıcı olmayan bir kesimi vardı ve doğal olamayacak kadar tek tondu. Baştan aşağı siyah giyinmişti. Onu oldukça iyi görebiliyordum. Sağ tarafta, bana en yakın olan adam, hala öne eğik oturuyordu ve adamın öne eğilmiş sırlılıyla vagonun duvarının arasında oluşan V şeklindeki boşluk, çelik tutunma yerlerinin oluşturduğu orman dışında, temiz bir görüş açısına sahip olmamı sağlıyordu.

Mükemmel bir görüş değildi ama on bir maddelik listedeki bütün çanların çalmasına yetecek kadar iyiydi. Zihnimdeki alarm ışıkları, Vegas'taki kumar makinelerinin lambaları gibi yanıp sönmeye başladı. İsrail Gizli Servisi'ne göre, şu anda bir intihar bombacısına bakıyordum.

2

Bu düşünceyi hemen kafamdan attım. Irk profili yüzünden değil. Beyaz kadınlar da herkes kadar deliliğe eğilimlidir. Bu düşünceyi kafamdan attım, çünkü taktik açıdan inandırıcı değildi. Zamanlama yanlıştı. New York metrosu, intihar bombacıları için iyi bir hedef olurdu. Altı numaralı tren de diğerleri kadar, hatta pek çoklarından daha iyi bir hedefti. Tren, Merkez İstasyonu'nun al -tında dururdu. Sabah sekiz ya da akşam altı civarında, vagona 40 kişi otururken ve 148 kişi ayakta dikilirken, trenin tıka basa dolu platformun önünde durmasını bekle ve kapılar açıldığında düğmeye bas. Yüz ölü, birkaç yüz ciddi yaralı, panik, yapısal hasar, bir ihtimal yangın, ana ulaşım hatlarından birinin günlerce veya haftalarca kapalı kalması, hatta bir daha asla o metro hattına güvenilmemesi... Zihinleri bizim asla tam olarak anlayamayacağımız şekilde işleyen bom bacılar için kayda değer bir sonuç.

Ama sabahın ikisinde değil.

İçinde sadece altı kişi olan bir vagona değil. Merkez İstasyonu'nun platformlarında sadece çöpler, gazeteler, boş kaplar ve banklarda birkaç yaşlı evsiz varken değil.

Tren As tor Place'de durdu. Kapılar tıslayarak açıldı. Kimse binmedi. Kimse inmedi. Kapılar hafif bir gürültüyle yeniden kapandı, motorlar çalıştı ve tren hareket etti.

Zihnimdeki ampuller hala yanıyordu.

İlki için dahi olmaya gerek yoktu: Uygun olmayan kıyafetler. Patlayıcıların yerleştirildiği kemerler, zaman içinde ancak bir beysbol eldiveni kadar gelişme gösterebildi. Bir metreye yarım metre sert kanvas kumaşı alın, uzunlamasına katlayın ve yirmi beş santim derinliğinde ince uzun bir cebiniz olsun. Bu cebi bombacıya dolayın ve arka tarafta iki ucunu diki. Fermuar ya da cırt cırt tereddüde yol açabilir. Dinamit lokumlarını cebin içine doldurun, onları birbirine bağlayın;

dinamitlerin arasında kalan boşluklara çiviler veya bilyeler yerleştirin, cebin ağzını dikin ve ağırlığı taşıması için omuz askıları ekleyin. Etkili ama kesinlikle hantal. Bunu gizlemenin tek yolu palto gibi büyük giysilerdir. Ortadoğu için kesinlikle uygun değil ve New York'ta on iki ayın sadece üçünde kullanılabilir.

Ama aylardan eylül ayıydı ve yaz kadar sıcaktı. Üstelik yeraltı, yerüstünden en az beş derece daha sıcaktı. Ben tişört giyiyordum. Dört numaralı yolcunun üstünde ise North Face'ten alınma siyah, şişkin, parlak, üzerine büyük gelen ve fermuarını çenesine kadar çektiği bir kaban vardı.

Bir şey görürsen, bir şey söyle.

On bir maddenin ikincisine geçtim. Bu maddeyi şimdi kontrol etmek mümkün değildi. İkinci madde, robotumsu yürüyüştür. Kontrol noktasında veya kalabalık bir pazar .yerinde, bir kilisenin ya da caminin önünde işe yarar ama toplu taşıma aracında oturan bir şüpheliyle karşı karşıyaysanız bir anlamı yok. İntihar bombacılarının robot gibi yürümelerinin nedeni, kaçınılmaz şehitliğin düşüncesiyle duydukları coşku değil sadece, alışkın olmadıkları bir şekilde fazladan 20 kilo taşımaları, bu ağırlığın destek askıları aracılığıyla omuzlarına binmesi ve uyuşturucu almış olmalarıdır. Şehitliğin çekiciliği de bir yere kadar. Çoğu bombacı avurtlarında taşıdıkları ham afyonla aptallaşmış basit yaratıklardır. Bunu biliyoruz, çünkü dinamit kuşakları halka şeklinde basınç dalgaları yaratarak patlar, bu dalgalar saniyenin binde birinden kısa bir sürede gövdenin üst kısmına ulaşır ve kafayı omuzlardan koparır. İnsan kafası, vücuda kenetlenmiş değildir. Yerçekimi sayesinde olduğu yerde durur, deri ve kaslar ve tendonlar ve sinirler aracılığıyla bedene bağlıdır ama bütün bu biyolojik çapalar şiddetli bir kimyasal patlamanın gücü karşısında fazla bir işe yaramaz. İsraili akıl hocam, açık arazide yapılan bir saldırının araba bombası ya da bombalı paket aracılığıyla değil de intihar bombacısı tarafından yapıldığını anlamanın en kolay yolunun, 50 metrelik bir kapsama alanını tarayıp kopmuş bir insan kafası aramak olduğunu anlatmıştı. Kafanın şaşırtıcı ölçüde sağlam ve hasarsız olması ihtimali yüksektir. Avurdundaki afyon parçasına kadar...

Tren, Union Meydanı'nda durdu, Kimse binmedi. Kimse inmedi. Platformdan içeri süzülen hava içerideki havalandırmayla savaştı. Ardından kapılar yeniden kapandı ve tren hareket etti.

Üçten altıya kadar olan maddeler sübjektif konulardır: Asabiyet, terleme, tikler ve gergin tavır. Bence terlemeye, en az sinirler kadar, fiziksel olarak aşırı ısınmanın yol açması da mümkün. Mevsime uymayan giysiler ve dinamit. Dinamit, nitrogliserinle ıslatılmış ve çubukların içine sokulmuş ahşap parçalarıdır. Ahşap parçalan çok güzel bir termal yalıtım maddesidir. Bu yüzden terlemek bu işin parçasıdır. Asabiyet ve tikler ve gergin tavır da önemli göstergelerdir. Bu insanlar hayatlarının son garip dakikalarını yaşıyorlar. Tedirginler, acı çekmekten korkuyorlar, uyuşturucuyla beyinleri bulanıyor. Tanım gereği mantıksızlar. Cennete, süt ve bal akan ırmaklara, yemyeşil çimenlere, bakirelere inanarak ya da yarı inanarak veya hiç inanmayarak ideolojik baskıyla motive edilerek, arkadaşlarının veya ailelerinin beklentileri tarafından yönlendirilerek bu işe aniden boğazlarına kadar batmışlar ve geri çekilme imkanları yok. Yasadışı toplantılarda cesur konuşmalar yapmak başka, eyleme geçmek başka... Netice: Bütün görülebilir işaretleriyle bastırılmış panik.

Dört numaralı yolcuda hepsi vardı. Tren yolun sonuna doğru ilerlerken tam olarak hayatını sona erdirmeye giden bir kadın gibi görünüyordu.

İşte yedinci madde: Nefes alıp veriş.

Yavaş ve kontrollü nefes alıyordu. Nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver. Doğum sırasında çekilen acıyı yenmek için kullanılan bir teknik gibi. Veya korkunç bir şokun sonucu gibi. Ya da dehşet, korku ve vahşet yüzünden çığlık atmamak için kullanılan son umutsuz engel gibi.

Nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver.

Sekizinci madde: Eyleme geçmek üzere olan intihar bombacıları, dümdüz karşıya bakar. Kimse nedenini bilmiyor ama video kayıtları ve hayatta kalan tanıkların ifadeleri bu konuda birbirini tutuyor. Tüm bombacılar dümdüz karşıya bakıyor. Belki bir hedefe kilitlendikleri ve korkunun araya girmesini engellemek istedikleri için. Belki de köpekler ve çocuklar gibi, onlar kimseyi görmediklerinde kimsenin de onları görmeyeceğini düşündüklerinden. Belki içlerindeki son vicdan kırıntıları, yok etmek üzere oldukları insanlara bakmalarını engelliyordun Kimse nedenini bilmiyor ama hepsi bunu yapıyor.

Dört numaralı yolcu bunu yapıyordu. Orası kesindi. Tam karşısındaki boş pencereye öyle büyük bir dikkatle bakıyordu ki, neredeyse camda bir delik açacaktı.

Birden sekize kadar olan maddeler tamamı. Koltuğumda öne doğru eğildim.

Ardından durdum. Hala çok saçmaydı. Çünkü zamanlama yanlıştı.

Sonra yeniden baktım. Ve yeniden hareket ettim. Çünkü dokuzuncu, onuncu ve on birinci maddeler de tam karşımda- daydı, hepsi tutuyordu ve en önemli olan maddeler de bunlardı.

3

Dokuzuncu madde: Dua mırıldanmak. Bugüne kadar bilinen bütün saldırılar dinden esinlenmiş, dinle motive edilmiş, dini değer taşımış veya dini niteliklere sahip olmuştu. Neredeyse tamamı da İslam dini için yapılmıştı. Ve Müslümanların toplum içinde dua etme alışkanlığı vardır. Sağ kalan tanıkların ifadeleri, formülüksü uzun tekerlemelerin az ya da çok duyulabilir bir şekilde ama mutlak surette dudaklar kımıldatılarak sonsuz kere tekrar edildiğini ortaya koyuyor. Dört numaralı yolcu kesinlikle bunu yapıyordu. Sabit bakışlarının altında dudakları, nefes nefese, yirmi saniyede bir ritüelimsi bir şekilde aynı şeyleri tekrarlıyordu. Belki kendini şimdiden diğer tarafta tanışmayı beklediği hangi tanrıysa ona tanıtıyordu. Belki kendini gerçekten diğer tarafın ve bir tanrının varlığına ikna etmeye çalışıyordu.

Tren 23. Sokak'ta durdu. Kapılar açıldı. Kimse inmedi. Kimse binmedi. Platformun üzerindeki kırmızı çıkış işaretlerini gördüm: 22. Sokak ve Park, kuzeybatı köşesi ile 23- Sokak ve Park, güneybatı köşesi. Manhattan'ın sıradan kaldırımları aniden çok çekici gelmeye başlamıştı.

Koltuğumda kaldım. Kapılar kapandı. Tren hareket etti.

Onuncu madde: Büyük bir çanta.

Dinamit dengeli bir patlayıcıdır, taze olduğu sürece. Kaza eseri patlamaz. İnfilak fitiliyle ateşlenmesi

gerekir. İnfilak fitilleri, detonatör kablosuyla elektrik kaynağına ve tetiğe bağlıdır. Vahşi Batı filmlerinde gördüğünüz tulumba silindirleri bunların hepsini sağlar. Tutma yerinin ucu, tıpkı arazi telefonları gibi dinamunun içine girer ve elektrik devresi tamamlandığında bomba tetiklenmiş olur. Ama taşımak için pratik değildir. Taşınabilir kullanım için bataryaya ihtiyacınız vardır. Ve düz bağlanmış patlayıcılar için voltlar ve amperler gerekir. Küçük AA piller zayıf bir voltaj verir. Geçerli fizik kanunlarına göre bu voltaj yeterli değildir. Dokuz voltluk batarya daha iyidir ve eğer doğru düzgün bir patlama istiyorsanız, büyük fenerlerde kullanılan konserve kutusu büyüklüğündeki pilleri kullanmayı tercih edersiniz. Bunlar cebe sığmayacak kadar büyük ve ağır oldukları için çantaya ihtiyaç vardır. Batarya çantanın dibinde durur, ondan çıkan kablolar tetiğe uzanır ve ardından çantanın arkasından uzanan, göze çarpmayan bir kablo aracılığıyla mevsime kesinlikle uygun olmayan giysisinin kenarından bombaya bağlanır.

Dört numaralı yolcu şehirli tarzında, siyah kanvas bir postacı çantası taşıyordu. Sapı bir omzunun önünden diğerinin arkasına uzanan çantayı sıkı sıkı tutuyordu. Kumaşın kıvrılış ve büzülüş biçimi tek bir ağır eşya dışında boş görünmesine yol açıyordu.

Tren 28. Sokak'ta durdu. Kapılar açıldı. Kimse binmedi. Kimse inmedi. Kapılar kapandı ve tren hareket etti.

On birinci madde: Eller çantanın içinde.

Yirmi yıl önce on birinci madde henüz yapılmış bir eklemeydi. Daha önceleri liste onuncu maddede bitiyordu. Ama her şey değişir, gelişir. Etki ve ardından gelen tepki. İsrail güvenlik kuvvetleri ve halktan bazı cesur kimseler, intihar bombacılarını durdurmak için bir taktik geliştirmişti. Şüpheleriniz arttığında kaçmıyordunuz. Zaten kaçmanın bir anlamı olmazdı. Şarapnelden hızlı koşamazsınız. Bunun yerine, kabaca ve sertçe şüpheliye sarılıyordunuz. Böylece kollarını vücudunun iki yanına çiviliyor, bombayı patlatacak düğmeye ulaşmasını engelliyordunuz. Pek çok saldırı bu şekilde durduruldu. Pek çok hayat kurtarıldı. Ama bunun üzerine bombacılar da kendini geliştirdi. Artık onlara her zaman parmaklarını ateşleme düğmesinin üzerinde tutmaları öğretiliyor. Sarılışı işe yaramaz kılmanın en pratik yolu bu. Düğme çantanın içinde, bataryanın yanında. Bu yüzden eller çantanın içinde.

Dört numaralı yolcunun elleri çantasının içindeydi. Çantanın bileklerinin arasında kalan kısmı katlanıp buruşmuştu.

Tren 33- Sokak'ta durdu. Kapılar açıldı. Kimse inmedi. Platformdaki tek yolcu bir an tereddüt ettikten sonra sağa yürüyüp bir sonraki vagona bindi. Başımı çevirip kafamın arkasındaki küçük pencereden baktım ve kadının bana yakın bir koltuğa geçtiğini gördüm. İki çelik parça ve onları birleştiren boşluk. Elimi sallayarak onu uzaklaştırmak iste dim. İçinde bulunduğu vagonun diğer ucuna geçerse hayatta kalabilirdi. Ama el sallamadım. Göz temasımız da olmadı, Zaten beni görmezden gelirdi. New York'u bilirim. Gece trenlerinde yapılan delice hareketleri kimse umursamaz.

Kapılar normalden bir kalp atışı daha uzun süre açık kaldı. Delice bir an, herkesi dışarı çıkarmayı denesem mi diye düşündüm. Ama yapmadım. Tam bir komedi olurdu. Şaşkınlık, olan biteni kavrayamama ve belki aynı dili konuşmamaktan doğan engeller. Bombanın İspanyolcasını bildiğime emin değildim. Belki o da bombaydı. Yoksa 'bomba' İspan- yolcada ampul mü demekti? Ampullerle ilgili bağırıp çağıran deli bir adamın kimseye yararı olmazdı.

Hayır, ampul 'bombilla'ydı diye düşündüm.

Belki.

Büyük ihtimalle.

Ama kesinlikle hiçbir Balkan dilini bilmiyordum. Ve hiçbir Batı Afrika dilini de bilmiyordum. Gerçi belki şu elbiseli kadın Fransızca konuşuyordu. Batı Afrika'nın bir kısmı Fransız sömürgesi. Ve ben de Fransızca konuşabiliyorum. Une bombe. La femme la-bas a une bombe sous son man-teau. Oradaki kadının kabanının altında bir bomba var. Elbiseli kadın beni anlayabilirdi ya da bir şekilde mesajı alır ve peşimizden dışarı çıkardı.

Eğer zamanında uyanabilirse. Eğer gözlerini açarsa.

Sonunda koltuğumda oturmakla yetindim.

Kapılar kapandı.

Tren hareket etti.

Dört numaralı yolcuya baktım. Soluk, cılız başparmağını gizli düğmenin üzerinde hayal ettim. Düğme, büyük ihtimalle Radio Shack gibi sıradan bir elektronik dükkanından alınmıştı. Masum bir bileşen. Bir buçuk dolar tutmuştur. Birbirine giren kabloları hayal ettim. Kırmızı ve siyah, bantlan-mış ve kıvrılmış ve birbirine karışmış. İnce detonatör kablosu çantadan çıkıp kabanın altına girmiş, patlayıcıların kenarında, iki paralel sıra halinde uzanan on iki ya da yirmi parça başlatıcıyı birbirine bağlıyor. Elektrik neredeyse ışık hızıyla hareket eder. Dinamit inanılmaz güçlüdür. Metro vagonu gibi kapalı bir alanda sadece basınç dalgası bile hepimizi hamura çevirmeye yeter. Çiviler ya da bilyeler tamamen gereksiz. Dondurmaya saplanan kurşunlar gibi. Çok azımız hayatta kalabiliriz. Kemiklerimiz üzüm tanesi büyüklüğünde ufalanır. Büyük ihtimalle sadece orta kulaktaki örs ve üzengi patlamadan etkilenmez. Onlar insan vücudundaki en küçük kemikler ve bu yüzden istatistiksel olarak şarapnel yağmurundan kurtulma şansları en yüksek olanlar.

Kadına baktım. Ona ulaşmanın, onu durdurmanın yolu yoktu. En az on metre uzaktaydım. Parmağı çoktan düğmenin üzerindeydi. Ucuz pirinç bağlantı noktalan birbirinden birkaç santim uzaklıkta olmalıydı. O küçük açıklık, belki de kadının kalbi çarpıp kolu titredikçe düzenli olarak daralıp genişliyordu.

Kadın gitmeye hazırdı. Ben değilim.

Tren her zamanki gürültü karmaşasıyla ileri atıldı. Tünelin içine dolan havanın uğultusu, demir çubuklar arasında ki eklenti yerlerinin takırtıları ve tıkırtıları, elektrik devrelerinin raylar üzerinde çıkardığı cızırtı, motorların homurtusu, birbiri ardına dizilmiş vagonların virajlarda birbirlerine dokunmalarından doğan garip ses ve tekerleklerin kenarlarının çıkardığı sürtünme sesi.

Hedefi neydi, nereye gidiyordu? Altı numaralı metro treni neyin altından geçiyordu? İntihar bombacısı metronun üstündeki bir binayı aşağı indirilebilir miydi? Sanmıyordum. Peki sabahın ikisinde nerede büyük bir kalabalık toplanırdı? Pek fazla yerde değil. Gece kulüplerinde belki ama

onların çoğunu çoktan geride bırakmıştık ve kadını bu halde içeri almazlardı zaten.

Gözlerimi dikip kadına baktım.

Yoğun bir şekilde, dikkatle.

Bakışımı hissetti.

Başımı çevirdi. Yumuşak bir hareketle, yavaşça, önceden planlanmış bir hareketmiş gibi.

Doğrudan bana baktı.

Göz göze geldik.

Yüz ifadesi değişti.

Bildiğimi anladı.

4

Yaklaşık on saniye boyunca birbirimize baktık. Sonra ayağa kalktım. Metronun hareketine karşı dengemi sağlayıp bir adım attım. Bomba patlarsa otuz adım mesafedeyken de öleceğim kesindi. Daha yakın olursam daha* ölü olmazdım. Solumdaki Latin kökenli kadını geçtim. Sağımdaki NBA tişörtlü adamı geçtim. Solumdaki Batı Afrikalı kadını geçtim, gözleri hala kapalıydı. Bir tutunma yerinden diğerine geçerek ilerliyordum. Sola, sağa, tekrar sola; sallanarak. Dört numaralı yolcu bu yürüyüş boyunca bana baktı. Korkmuştu, nefes nefeseydi, kendi kendine mırıldanıyordu. Elleri çantasının içinde kaldı.

İki metre ötesinde durdum.

Gerçekten bu konuda yanıldığıma inanmak istiyorum,

Karşılık vermedi. Dudakları kımıldadı. İnce siyah kanva- sını içindeki elleri hareket etti. Çantasının içindeki büyük nesne hafifçe yer değiştirdi.

Ellerini görmem gerek, dedim.

Karşılık vermedi.

Ben polisim, diye yalan söyledim. Sana yardım edebilirim.

Karşılık vermedi.

Konuşabiliriz, dedim.

Karşılık vermedi.

. Tutunma yerini bırakıp ellerimi iki yanıma indirdim. Daha ufak tefek görünmemi sağladı, daha az

tehditkar. Sıradan biri. Hareket eden trenin izin verdiği ölçüde hareketsiz kaldım. Hiçbir şey yapmadım. Başka seçeneğim yoktu. Kadının yapacağını yapmak için saniyenin binde birine ihtiyacı vardı, benim ise bundan çok daha fazlasına. Yapabileceğim kesinlikle hiçbir şey yoktu. Çantasını yakalayabilir ve ondan uzaklaştırmayı deneyebilirdim. Ama çantanın kayışı kadının vücuduna dolanmıştı ve kayış geniş, sıkı dokunmuş pamuklu kumaşandı. Yangın hortumlarının dokunduğu kumaşla aynı. Önceden yıkanmış ve önceden eskitilmiş. Fazlasıyla dayanıklı olduğundan emindim. Sonuçta tek becerebileceğim kadını oturduğu yerden çekmek ve yere düşmesini sağlamak olurdu.

Üstelik bunu yapmak için bile kadına yaklaşmayı başaramazdım. Elim daha yarı yola ulaşmadan kadın düğmeye basardı.

Çantayı yukarı doğru çekmeyi ve iletken kabloyu bağlantı noktalarından çıkarmak için diğer elimi kadının arkasına dolamayı deneyebilirdim. Ne yazık ki kadının kolay hareket edebilmesini sağlamak amacıyla kablo uzun tutulmuş olmalıydı ve hiçbir direnişle karşılaşmadan ona ulaşabilmek için aramızdaki devasa iki metrelik mesafeyi insanüstü bir hızla aşmam gerekirdi. Kadın, isteyerek olmasa da, sırf hazırlıksız yakalandığı için düğmeye basabilirdi.

Kabanından yakalayıp başka kabloları yerlerinden çıkarmayı deneyebilirdim ama benimle kablolar arasında kaz tüyünden yapılmış şişkin cepler vardı. Kaygan bir naylon kabuk. Dokunamazsın, hissedemezsin.

Umut yoktu. Onu etkisiz hale getirmeyi deneyebilirdim. Kafasına sertçe vurur, onu bayıltır, ani bir yumruk indirip kendinden geçmesini sağlayabilirdim. Ama ne kadar hızlı olursam olayım, iki metre öteden atılan düzgün bir darbe yarım saniyeden uzun sürerdi. Bu esnada kadının başparmağının ucunu bir santimin onda biri kadar kıvıldatması yeterli olurdu.

O hedefine benden önce ulaşırdı.

Yanma oturabilir miyim? diye sordum.

Hayır, benden uzak dur, dedi.

Nötr, hissiz bir ses. Belirgin bir aksan yok. Amerikan İngilizcesi ama kadın herhangi bir yerden gelmiş olabilirdi. Yakından baktığımda çılgın ya da sorunlu görünmedi. Bezgin, ürkmüş, hatta korkmuş ve kesinlikle yorgun görünüyordu. Bana az önce karşı pencereye baktığı yoğunlukla bakıyordu. Alarma geçmişti ve tamamen uyanıktı. Dikkatle incelendiğimi hissettim. Hareket edemezdim. Hiçbir şey yapamazdım.

Saat çok geç, dedim. Kalabalık saatleri beklemelisin. Karşılık vermedi.

Altı saat daha, dedim. O zaman daha çok işe yarar.

Çantasının içindeki elleri kıvıldadı.

Şimdi değil, dedim.

Hiçbir şey söylemedi.

Sadece birini, dedim. Bana ellerinden birini göster. İkisinin de orada olmasına ihtiyacın yok.

Tren aniden yavaşladı. Geriye kaydım ve Öne bir adım atıp tavana yakın olan tutma yerini yakalamak için uzandım. Elimin altındaki çelik sıcaktı. Merkez İstasyon, diye düşündüm. Ama değildi. Işıklan ve beyaz fayansları görmeyi bekleyerek pencereden dışarı baktığımda, onların yerine soluk mavi bir lambanın parıltısını gördüm. Tünelde duruyorduk. Onarım çalışması ya da sinyal hatası yüzünden.

Yeniden kadına döndüm.

Bana ellerinden birini göster, dedim yine.

Kadın yanıt vermedi. Belime bakıyordu. Ellerim yukar- dayken tişörtüm yukarı sıyrılmış ve pantolonumun bel hizasının hemen üstünde, midemin alt tarafındaki yara izi ortaya çıkmıştı. Kabarmış beyaz deri, sert ve pütür pütür. Kalın kaba dikişler, kalemle çizilmiş gibi. Beyrut'ta bir kamyon patlamasından, uzun yıllar öncesinden kalma şarapnel izi. Patlamaya 100 metre mesafedeydim.

Koltukta oturan kadınsa bundan 98 metre daha yakındım.

Yaraya bakmayı sürdürdü. Çoğu insan o yaranın nasıl oluştuğunu sorardı. Kadının bunu sormasını istemedim. Bombalardan konuşmak istemiyordum. Özellikle de onunla.

Bana bir elini göster, edelim.

Neden? diye sordu.

İkisinin de orada olmasına ihtiyacın yok.

O zaman sana ne yararı olur?

Bilmiyorum, dedim. Ne yaptığım ile ilgili aslında hiçbir fikrim yoktu. Ben rehine pazarlıkçısı değilim. Bir şeyler yapabilmek adına konuşuyordum. Oldukça sıradışı bir durumdu. Çoğunlukla çok sessiz biriyimdir. İstatistiksel olarak bir cümlenin ortasında ölme ihtimalim çok düşüktür.

Belki de bu yüzden konuşuyordum.

Kadın ellerini hareket ettirdi. Onun sağ eliyle bir şeyi kavradığını gördüm ve yavaşça sol elini dışarı çıkardı. Ufak, solgun, damarların hafifçe ortaya çıktığı bir el. Ortayaşlı bir deri. Düzgün tırnakları kısa kesilmiş. Yüzük yok. Evli değil. Evlenmek üzere nişanlı değil. Elini çevirip bana diğer tarafını gösterdi. Avcu boştu, terlediği için kızarmıştı.

Teşekkür ederim, dedim.

Elini, avcu aşağı gelecek şekilde yanındaki koltuğun üzerine koydu ve orada bıraktı. Sanki elin, kadının vücudunun geri kalanıyla hiçbir ilgisi yoktu. Gerçi o noktada durum gerçekten de öyleydi. Tren karanlıkta, durdu. Ellerimi indirdim. Tişörtümün altı yeniden eski halini alarak yara izini

kapattı.

Şimdi bana çantada ne olduğunu göster, dedim.

Neden? •

Görmek istiyorum. İçindeki her neyse.

Karşılık vermedi.

Hareket etmedi.

Onu senden almayı denemeyeceğim. Söz veriyorum. Yalnızca görmek istiyorum. Eminim bunu anlayabilirsin, dedim.

Tren yeniden hareket etti. Yavaşça harekete geçti. Sarsıntı yok, hız çok düşük. İstasyona yapılan nazik bir yolculuk. Yavaş bir gidiş. Yaklaşık yüz metre diye düşündüm.

Onu görmeye hakkım olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi? dedim.

Anlamamış gibi yüzünü buruşturdu.

Neden onu görmeye hakkın olduğunu anlamıyorum, dedi.

Anlamıyor musun?

Hayır.

Çünkü bu olaya dahil oldum. Ve belki doğru yapılıp yapılmadığını kontrol edebilirim. Sonrası için. Çünkü bunu daha sonra yapmalısın. Şimdi değil.

Polis olduğunu söyledin.

Bu sorunu çözebiliriz, dedim. Sana yardım edebilirim. Omzumun üzerinden baktım. Tren ilerlemeyi sürdürüyordu. Ön tarafta beyaz ışıklar. Arkamı döndüm. Kadının sağ eli hareket ediyordu. Önce çantanın içindeki nesneyi daha sıkı tutmaya başladı ve sonra çantadan kurtarmak için elini hafifçe salladı. Tek bir hareket. Onu izledim. Çanta bileğine takıldı ve sağ elini kurtarmak için sol elini kullandı. Sağ eli dışarı çıktı.

Batarya yok. Kablo yok. Tetik yok, düğme yok, ateşleyici yok.

Tamamen başka bir şeydi.

5

Kadının elinde bir silah vardı. Tereddüt etmeden üzerime doğrulttu. Biraz aşağıya, tam ortaya, göbeğimle kasiğim arasındaki çizgiye. Gerekli bir sürü şeyin olduğu bir bölge. Organlar, omurga,

bağırsaklar, atardamarlar ve damarlar. Silah, Ruger Speed-6'ydı. Büyük, eski bir 357 Magnum altıpatlar, kısa namlulu. İçimde, arkadan gün ışığının görülebileceği büyüklükte bir delik açabilirdi.

Ama resmin tamamı düşünüldüğünde, kesinlikle bir saniye önce olduğundan daha mutluydum. Pek çok nedeni vardı. Bombalar herkesi birden öldürür, silahlar birer birer. Bombalarla nişan almaya gerek yoktur ve silahlarla nişan almak gerekir. Speed-6 tamamen doluyken bir kilodan fazla eder. Zayıf bir bileğin kontrol etmesi için ağır bir yükür. Ayrıca Magnum'un atışları kıvılcımlar çıkmasına ve insanın canını acıtan bir geri tepmeye yol açar. Eğer kadın silahı daha önce kullandıysa bunu biliyor olmalıydı. Atıcıların Mag- num tepmesi dedikleri şeyi yaşayacaktı.-Belki de bunu bildiği için, tetiği çekmeden bir saniye önce kolu kasılacak, gözleri kapanacak ve başını çevirecekti. İskalaması ihtimali yüksekti. İki metreden bile. Çoğu tabanca ıskalar. Belki poligonda değil. Kulak koruyucular ve göz koruyucular ve zaman ve sakinlik varken, riske atılacak hiçbir şey olmadığına değil ama gerçek dünyada, panik ve stres ve titremeler ve deliler gibi çarpan bir kalp söz konusuysa hedefi tutturmak tamamen şanstır ibarettir. İyi şans ya da kötü şans. Benim için ya da onun için.

Eğer ıskalarsa ikinci bir şansı olmayacaktı.

Rahatla, dedim sadece ses çıkarmak için. Tetikteki parmağı bembeyaz olmuştu ama onu henüz kımlıdatmamıştı. Speed-6 çift hareketli tabancalardandır. Bu da tetiğin hareketinin ilk yarısının horozu geriye çektiği ve topu döndürdüğü anlamına gelir. İkinci yarısı horozun inmesini sağlar ve kurşunu ateşler. Zaman alan karışık mekanizmalar. Fazla değilse de bir miktar zaman. Hiç yoktan iyi. Kadının parmağına baktım. Sporcu gözlü adamın bizi izlediğini hissettim. Sanırım vücudum vagonun daha uzaklarından görünmemizi engelliyordu.

Benimle sorunun yok, dedim ona. Beni tanımıyorsun bile. Silahı indir ve konuşalım.

Karşılık vermedi. Belki yüz ifadesi değişti ama yüzünü izlemiyordum. Parmağını izliyordum. Kadının beni ilgilendiren tek parçası oydu. Ve zeminden yayılan titreşimlere konsantre oluyordum. Trenin durmasını bekliyordum. Deli yol arkadaşım bana R142A'ların her birinin 35 ton ağırlığında olduğunu söylemişti. Saatte 100 kilometre yapabilirlerdi. Bu yüzden frenleri çok güçlüydü. Düşük hızda zarifçe hareket etmek için fazla güçlü. Bu yüzden yavaş da gitseler, fren yaptıklarında vagonlar yalpalalar ve sarsılır ve gıcırdar. Trenler çoğunlukla son metreleri kilitlenmiş tekerleklerin üzerinde gider. Durduklarında oluşan karakteristik cıyaklamanın nedeni de budur.

Yavaş ilerliyor olmamıza karşın aynı durumun söz konusu olacağını tahmin ettim. Göreceli konuşursak, daha sert durmamız bile mümkündü. Tabanca, en basit haliyle sarkacın ucundaki ağırlıktı. Uzun ince kol, bir kiloluk çelik. Durmanın şiddeti yaşandığında ivme silahın ileri atılmasına, yukarı kaymasına yol açacaktı. Newton'ın hareket yasası. Kendi vereceğim tepkiyle savaşılmaya hazırdım. Tutunma yerlerini ittirip aşağı eğilecektim. Eğer silah üç santim yukarı kayar ve ben üç santim aşağı eğilmeyi başarırısam kurşun beni ıskalardı.

Belki iki santim bile işimi görürdü.

Ya da iki buçuk santim, garanti olsun diye.

Nerede yaralandın? diye sordu kadın.

Yanıt vermedim.

Vuruldu mu?

Bomba, eledim. Namlunun ağzını hareket ettirdi, kendi soluna ve benim sağıma doğru. Tişörtümün kenarı tarafından saklanan yara izinin olduğu yere nişan aldı.

Tren hareket etmeyi sürdürdü. İstasyona girdi. İnanılmaz yavaştı. Neredeyse yürüme hızında. Merkez İstasyon'un platformları uzundur. Lokomotif ta en uca yönelmişti. Frenlerin sıkılmasını bekledim. Ufak bir sarsıntı olacağını hesaplamıştım. Oraya asla varamadık.

Silahın namlusu yeniden vücudumun merkezine kaydı. Ardından yukarı hareket etti. Bir saniye için kadının teslim olduğunu düşündüm. Ama tabanca hareket etmeyi sürdürdü. Kadın gururlu, kararlı bir hareketle çenesini yukarı kaldırdı. Namluyu çenesinin altındaki yumuşak ete dayadı. Tetiği yarıya kadar çekti. Silindir döndü ve horoz kabanının naylonuna yaslandı.

Sonra tetiği sonuna kadar çekti ve kendi kafasını uçurdu.

6

Kapılar uzun süre açılmadı. Belki biri acil durum in-terkomunu kullanmıştı ya da kondüktör silah sesini duymuştu. Hangi nedenle olursa olsun, bütün sistemler tamamen kilitlenmişti. Hiç şüphesiz önceden provasını yaptıkları bir durumdu. Ve düşününce bu prosedür mantıklı geliyordu. Silahlı bir delinin tek bir vagona kontrol altına alınması, şehirde dilediği gibi koşturmasından iyidir.

Ama beklemek eğlenceli değildi. Magnum 357 altıpatlar, 1935'te icat edildi. Magnum, Latince 'büyük' demektir. Daha ağır kurşunlar ve çok daha etkili atış. Teknik olarak bu silahtaki ateşleme sisteminin patlamaması gerekir. Yanmak ve patlamak arasında kimyasal bir işlem olan tutuşturma yöntemini kullanır. Anafikir kurşunun namluda ilerlemesini sağlayan içi sıcak gazla dolu dev bir balon oluşturmaktır. zerlerdekiyle aynı man tık.

Normalde gaz kurşunu takip eder ve çevresindeki havada bulunan oksijenin alev almasına yol açar. İşte kıvılcımların nedeni. Ama dört numaralı yolcunun seçtiği gibi kafaya sert temasla yapılan atışlarda, kurşun derinin içinde bir delik açar ve gaz da onun peşinden ileri pompalanır. Derinin altına vahşice yayılır veya yıldız şeklinde bir çıkış yarası oluşturarak kendini dışarı atar ya da kemiğe kadar bütün eti ve deriyi yakarak kafatasını açığa çıkarır. Bir muzı yukarıdan aşağıya soymak gibi.

Bu örnekte olan da buydu. Kadının yüzü parçalanmış, kemiklerden sarkan kanlı et parçaları ve parçalanmış deriye indirgenmişti. Kurşun kadının ağzından dikey olarak yol almış ve beyne ulaştığında yoğun kinetik enerjisini serbest bırakmıştı. Oluşan ani basınç çıkacak bir yer aramış ve kadının kafatasındaki kemiklerin daha çocukken kenetlendikleri noktada çıkış yolunu bulmuştu. Kemikler tamamen açılmış ve basınç üç-dört büyük kemik parçasını kadının arkasındaki duvarın dört bir yanına dağıtmıştı. Öyle ya da böyle, kadının kafası basitçe yok olmuştu. Ama grafitiye dayanıklı fiberglas görevini yapıyordu. Beyaz kemik ve kara kan ve gri doku parçaları kaygan yüzeyde aşağı kayıyor, yapışmıyor, arkalarında sümüklü böceklerinkini andıran izler bırakıyordu. Kadının vücudu sıranın üzerine yığılmıştı. Sağ işaretparmağı hala tetikteydi. Silah kadının kucağından fırlayıp

yan tarafındaki koltuğa düşmüştü.

Kurşun sesi hala kulaklarımda yankılanıyordu ama boğuk da olsa arkamdan gelen sesleri de duyabiliyordum. Kadının kokusunu alabiliyordum. Öne eğilip çantasını kontrol ettim. Boş. Kabanının fermuarını indirip içine baktım. Hiç bir şey yoktu. Beyaz pamuklu bluz ve boşalan bağırsakların kokusu.

Acil durum panelini bulup kondüktörü aradım. Silahla intihar. Sondan bir önceki vagon. Hepsi bitti. Güvendedeyiz. Başka tehdit yok. New York Polis Departmanından polisler çelik yelekleri ve tüfekleri ve gizli planlarıyla acil durum ekiplerini çağırana kadar beklemek istemiyordum. Uzun zaman alabilirdi.

Kondüktörden bir yanıt alamadım. Ama bir dakika sonra sesi trenin anons sisteminden duyuldu. Beklenmedik bir olay nedeniyle kapıların birkaç dakika daha kapalı kalacağı sayın yolcularımıza duyurulur, dedi. Yavaş konuşuyordu. Büyük ihtimalle bu cümleyi önündeki bir karttan okuyordu. Sesi titrekti. Bloomberg sunucularının yumuşak ses tonlarından tamamen farklıydı.

Vagonu son bir kez gözden geçirdim, başsız vücudun bir metre ilerisine oturdum ve bekledim.

Gerçek polisler gelene kadar geçen zamanda, televizyondaki polis dizilerinin bir bölümü baştan sona izlenebilirdi. Bu arada DNA alınıp analiz edilir, kime ait olduğu bulunur, suçlular avlanır ve yakalanır ve yargılanır ve sonuçta hüküm verilirdi. Neyse ki sonunda altı polis merdivenlerden indi. Üzerlerinde kurşun geçirmez yelekleri, kafalarında kaskları vardı ve silahlarını çekmişlerdi. New York Polis Departmanı'nın gece vardiyasında görevli polisleri. Büyük ihtimalle Batı 35. Sokak'taki 14. Karakol'dan, meşhur Midtown'dan. Platformda koşuşturup en önden başlayarak treni kontrol ettiler. Yeniden ayağa kalktım ve vagonları birbirine bağlayan bölümün üzerindeki pencerelerden onları izledim. Bütün treni görebiliyordum. Aydınlatılmış ince uzun çelikten bir tünele bakmak gibiydi. Daha ilerilere baktıkça, aradaki camların üzerindeki yeşilimsi kusurlar ve kir yüzünden görüşüm bulanıklaşıyordu. Ama polislerin vagon vagon kapıları açtıklarını, kontrol ettiklerini, içerisinin temiz olduğuna karar verip yolcuları sokağa açılan merdivenlerden aceleyle yukarı yolladıklarını görebiliyordum. Fazla yolcusu olmayan bir gece treniydi ve bize ulaşmaları uzun sürmedi. Pencerelerden içeriyi kontrol ettiler ve cesedi ve silahı gördüler ve gerildiler. Kapılar tıslayarak açıldı ve bütün kapılardan aynı anda vagona girdiler. Hepimiz refleks olarak ellerimizi kaldırdık.

Her kapıyı bir polis tutmuştu, geri kalan üç tanesi direkt ölü kadına doğru yürüdü. İki metre kala durdular ve daha fazla yaklaşmadılar. Nabzını veya başka bir hayat işareti olup olmadığını kontrol etmediler. Burnunun dibine ayna tutmadılar, nefesine bakmadılar. Kısmen, kadının nefes almadığı ortada olduğu için ve kısmen de ayna tutulacak bir burnu olmadığı için. Bütün kafası parçalanmıştı. İç basıncın gözlerini patlattığı bölgede yalnızca diş diş kemik parçaları vardı.

Üzerinde teğmen şeritleri olan iriyarı bir polis etrafına baktı. Yüzünün rengi biraz solmuştu ama onun dışında her gece yaşanan sıradan bir olaymış gibi davranmayı başarıyor- du. Burada neler olduğunu kim gördü? diye sordu.

Vagonun ön tarafında sessizlik oldu. Latin Amerikalı kadın, NBA tişörtlü adam ve Afrikalı bayan.

Hepsi dimdik oturuyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Sekizinci madde: Dümüz karşıya bakmak. Hepsi bunu yapıyordu. Eğer ben seni görmezsem, sen de beni göremezsin. Lacoste tişörtlü adam da hiçbir şey söylemedi. Konuşan ben oldum. Çantasından silahı çıkardı ve kendini vurdu, dedim.

Öylece?

Öyle sayılır.

Neden?

Nereden bileyim?

Nerede ve ne zaman?

İstasyona girdiğimiz sırada. Her ne zamansa.

Adam aldığı bilgileri değerlendirdi. Silahla intihar. Metro, New York Polis Departmanı'nın sorumluluğunda. 41. Sokakla 42. Sokak arasında kalan bölge, 14. Karakol'un alanı. Vaka onundu. Hiç şüphe yoktu. Başını salladı. Tamam, lütfen hepimiz vagonun çıkın ve platformda bekleyin. İsimlerinizi, adreslerinizi ve ifadelerinizi almamız gerek, dedi.

Ardından yakasındaki mikrofonun düğmesine bastı ve yoğun bir parazit sesi duyuldu. Bu sese sırayla bir dizi kod ve numara söyleyerek karşılık verdi. Doktor ve ambulans çağırıldığını tahmin ettim. Bundan sonra ulaşım departmanında çalışan işçiler vagonu yerinden çıkaracak ve temizleyecek ve yeniden kullanıma sokacaktı. Zor değil, diye düşündüm. Sabah telaşının başlamasına daha çok zaman vardı.

Platformda toplanan kalabalığa katıldım. Trafik polisleri, asayiş polisleri, metro işçileri çevreye toplanmıştı. Çok geçmeden Merkez İstasyon personeli de görüldü. Beş dakika sonra ambulans ekibi ellerinde sedyeyle merdivenlerden indi. Emniyet şeridini geçip trene girdiler ve olay yerine ilk gelen polisler vagonun çıktı. Daha sonra neler olduğunu görmedim, çünkü polisler bize yönelmişti. Kalabalığın içine dalıp bizi tespit ettiler ve her biri sorgulamak üzere bir yolcu seçti. İriyarı teğmen benim yanıma geldi. Trendeyken sorularını yanıtlamıştım. Bu yüzden ilk sıraya beni aldı ve istasyonun iç kısımlarına götürüp metro güvenlik görevlilerine ait bölümde, beyaz fayanslarla döşeli sıcak bir odaya soktu. Beni tek başıma tahta bir iskemleye oturttu ve adımı sordu.

Jack .Reacher, dedim.

Adımı bir kağıda yazdı ve bir daha konuşmadı. Kapının önünde dolanıp beni izledi. Ve bekledi. Dedektiflerden birinin gelmesini beklediğini tahmin ettim.

7

Kapıda beliren dedektif bir kadındı ve yalnız gelmişti. Pantolon ve kısa kollu gri gömlek giymişti. Gömlek belki ipekti, belki de elde dokunmuştu. Her koşulda parlaktı. Gömleği pantolonunun dışındaydı ve gömleğin alt kısmının kadının silahını, kelepçelerini ve taşıdığı başka her ne varsa onu sakladığını tahmin ettim. Gömleğin içinde ufak tefek ve zayıftı. Gömleğin üzerinde arkaya topladığı

siyah saçları ve ufak, oval bir yüzü vardı. Takı yoktu. Nikah yüzüğü bile yoktu. Otuzlarının ortalarındaydı. Belki kırktı. Çekici bir kadındı. Ondan hemen hoşlandım. Rahat ve arkadaş canlısı görünüyordu. Bana altın rengi rozetini gösterdi ve kartvizitini uzattı. Üzerinde ofis ve cep telefonu numaraları yazılıydı. Bir de New York Polis Departmanına ait e-posta adresi vardı. Üzerinde yazan ismi benim için yüksek sesle söyledi İsi^An Theresa Tee'ydi T ve h birlikte telaffuz ediliyordu. Theresa. Asya kökenli değildi. 'Lee' soyadı belki eski bir evlilikten geliyordu ya da Leigh soyadının Ellis Adası'nda evrim geçirmiş haliydi. Belki de daha uzun ve daha karışık bir adın kısaltmasıydı. Belki kız, Robert E. Lee'nin soyundan geliyordu.

Bana tam olarak neler olduğunu anlatabilecek misin? diye sordu.

Yumuşak bir sesle konuşuyordu. Kaşları havaya kalkmıştı. İlgili ve düşünceli bir sesi vardı. Sanki en önemli meselesi benim travma sonrası stresimdi. Bana anlatabilecek misin? O anı yeniden yaşamaya, anlatmaya katlanabileceğin misin? der gibi. Bir anlığına gülümsedim. Midtown'da bir yılda işlenen cinayet sayısı iki basamaklı rakamlara ulaşmazdı ve işe ilk başladığından beri bütün cinayetlerle bizzat ilgilenmiş olsa bile, ben yine de ondan daha fazla ceset görmüş olurdum. Hem de kat be kat fazla. Trendeki kadın, aralarındaki en hoş manzara değildi ama en kötüsü olmaktan da çok uzaktı.

Bu yüzden ona tam olarak neler olduğunu anlattım. Ble-ecker Sokağı'ndan en sonuna kadar. On bir maddelik liste, kadına yaklaşma, bölük pörçük diyalog, silah, intihar.

Theresa Lee listeden bahsetmek istedi.

Bizde bir kopyası var, dedi. Ama listenin bir sır olması gerekiyordu.

O liste yirmi yıldır ortalıkta, dedim. Herkeste bir kopyası var. Pek de sır sayılmaz.

Onu nerede gördün?

İsrail'de, dedim. Yazılışından hemen sonra.

Nasıl?

Ona kısaca özgeçmişimi anlattım. Sansürlenmiş versiyonu. ABD ordusu, 110. Araştırma Birliği'nde askeri polis olarak on üç yıl. Bana ne zaman, nerede olmam emredilirse orada, yani dünyanın dört bir yanında gizli görevler. Ardından Sovyetlerin çöküşü, barış ortamı, küçülen savunma bütçesi, aniden gelen özgürlük.

Subay mı, yoksa er mi? diye sordu.

Son seviyeden binbaşı, dedim.

Ve şimdi?

Emekli oldum.

Emekli olmak için çok gençsin.

Hala yapabiliyorken hayatın tadını çıkarmam gerektiğine karar verdim. Peki çıkarabiliyor musun?

Daha iyi olmamıştım.

Bu gece dışarıda ne yapıyordun? Village'de ne işin vardı?

Müzik, eldim. Bleecker'daki blues kulüpleri.

Ve altı numaralı trenle nereye gidiyordun?

Bir yerlerde oda tutacak ya da otobüse binmek için Ford Authority'ye gidecektim.

Nereye gitmek için otobüs?

Nereye olursa.

Kısa bir ziyaret?

En iyisinden.

Nerede yaşıyorsun?

Hiçbir yerde. Yılım, birbirini izleyen kısa ziyaretlerden oluşuyor. Bagajın nerede?

Bagajım yok.

Çoğu insan bu yanıtta sonra bir dizi soru daha sorardı ama Theresa Lee sormadı. Bunun yerine gözlerinin odağı yeniden değişti. Listenin yanlış çıkmasına üzüldüm. Orada yazanların kesin olduğunu düşünüyordum, dedi. Samimi konuşuyordu, polis polise konuşur gibi. Eski işim, kadının bana farklı gözle bakmasını sağlamıştı.

Sadece yarı yarıya yanılttı, dedim. İntihar kısmı doğru çıktı.

Sanırım, dedi. Herhalde işaretler aynı olurdu. Yine de sahte pozitif.

Sahte negatif olmasından iyidir.

Sanırım, dedi yeniden.

Kim olduğunu biliyor muyuz? diye sordum.

Henüz değil. Ama bulacağız. Bana olay yerinde anahtarlar ve bir cüzdan bulduklarını söylediler. Büyük ihtimalle onlardan bir sonuç çıkar. Ama kışlık kaban giymesinin anlamı ne?

Hiçbir fikrim yok, dedim.

Sessizleşti. Hayalkırıklığına uğramış gibiydi. Bu tür listeler sürekli geliştirilmeli, dedim. Bana soracak olursanız, kadınların listesine de on ikinci maddeyi eklemeliyiz. Eğer kadın bombacı

başörtüsünü çıkarırsa, tıpkı erkeklerde olduğu gibi onun teninin renginde de farklılıklar olacaktır.

İyi gözlem, dedi.

Ve cennetteki bakirelerle ilgili bölümün çeviri hatası olduğunu söyleyen bir kitap okudum. Kelime çok şaibeli. Tamamen yemek imgeleriyle dolu bir pasajda geçiyor. Süt ve bal. Büyük ihtimalle aslında sadece üzüm anlamına geliyor. Dolgun ve şekerli ya da tatlandırılmış.

Kendilerini üzüm için mi öldürüyorlar?

Yüzlerini görmek isterdim.

Dilbilimci misin?

İngilizce konuşuyorum, dedim. Ve Fransızca. Hem neden bir kadın bombacı bakireleri istesin ki? Kutsal metinlerin çoğu yanlış tercüme ediliyor. Özellikle bakireler söz konusu olduğunda. Büyük ihtimalle Yeni Ahit bile. Bazıları Meryem'in bakireliğinin değil, ilk kez anne oluşunun kastedildiğini söylüyorlar. İbranice bir kelimedden geliyor. Bakire anlamına gelmeyen bir kelime. Metnin asıl yazarları onu ne hale getirdiğimizi görseler kahkahalar atarlardı.

Theresa Lee yorum yapmadı. Bunun yerine İyi misin? diye sordu.

Bu sözü sarsılıp sarsılmadığımı sorgulamak olarak algıladım. Psikolojik danışmanlığa ihtiyacım olup olmadığını belirlemek istiyordu sanırım. Belki de az konuşan adamlardan olduğumu anlamıştı ve çok konuşmamı sarsıntı belirtisi olarak yorumlamıştı. Yanılıyordu. İyiyim, dedim. Bu sözüm üzerine çok şaşırılmış göründü.

Ben olsam trende ona yaklaştığım için pişman olurum. Bence onu uçurumdan ittin. Birkaç durak daha gitse, onu üzen her neyse, belki üstesinden gelebilirdi, dedi.

Bir dakika kadar konuşmadan oturdu ve ardından iriyarı teğmen kafasını içeri uzatıp Lee'ye koridora çıkmasını işaret etti. Kısa bir süre fısıldattıklarını duydum ve ardından Lee yeniden içeri girip benden onunla 35. Sokak'a gitmemi istedi. Karakola.

Neden? diye sordum.

Tereddüt etti.

Formalite, dedi. İfadeni düzenlemek ve dosyayı kapatmak için.

Seçme hakkım var mı?

O konuya hiç girme, dedi. İsrail listesi de bu olaya karıştı. Bütün bu olayı ulusal güvenlik meselesi haline getirebiliriz. Sen kilit bir şahitsin, yaşlanıp ölene kadar seni tutabiliriz. İyi bir vatandaş gibi davranman yararına olur.

Böylece omuz silkip Merkez İstasyon'un labirentinden arabasını park etmiş olduğu Vanderbilt

Caddesi'ne kadar onu takip ettim. Üzerinde polis işareti olmayan Ford Crown Victoria marka bir arabaydı. Yıpranmış ve kasvetliydi ama iyi çalışıyordu. Bizi 35. Sokak'a kadar gayet iyi götürdü. Eski görünümlü, büyük ana kapıdan geçtik ve Lee beni üst kattaki bir sorgu odasına çıkardı. Geri çekildi ve koridorda bekledi ve onun önünden odaya girmeme izin verdi. Ardından koridorda kaldı ve kapıyı arkamdan kapadı ve dışarıdan kilitleti.

8

Theresa Lee yirmi dakika sonra elinde resmi bir dosya ve yanında yeni bir adamla geri geldi. Dosyayı masaya koydu ve diğer adamı ortağı olarak tanıştırdı. Adının Docherty olduğunu söyledi. Adamın bir sürü sorusu olduğunu ve belki de bu somların çoktan sorulmuş ve yanıtlanmış olmaları gerektiğini söyledi.

Ne sorusu? diye sordum.

Önce bana kahve teklif etti ve tuvalete gitmek isteyip istemediğimi sordu. İkisine de evet dedim. Docherty koridorda bana eşlik etti ve geri döndüğümüzde masada, dosyanın yanında üç karton bardak vardı. İki kahve, bir çay. Kahveyi alıp tadına baktım. İdare ederdi. Lee çayı aldı. Docherty ikinci kahveyi aldı ve Hepsini baştan anlat, dedi.

Ben de anlattım. En ufak detayına kadar, hiçbir şey atlamadım. Docherty, tıpkı Lee gibi İsrail listesinin nasıl olup da sahte pozitif çıktığına takıldı. Ona da kadına verdiğim yanıtların aynısını verdim. Yanılmak ıskalamaktan iyidir. Ve dunuma, ölü kadın açısından bakmak gerektiğini söyledim. Yalnızca kendini öldürecek olması ile bir kalabalığı da beraberinde götürmeyi planlaması, gösterdiği kişisel semptomları değiştirmezdi. Beş dakika kadar içeride arkadaş canlısı bir hava vardı, ilginç bir olayı tartışan üç mantıklı insan gibiydik.

Ardından konuşmanın tonu değişti.

Nasıl hissediyorsun? diye sordu Docherty.

Hangi konuda? diye sordum.

Onun kendini öldürmesi konusunda.

Beni öldürmediğine memnunum.

Biz cinayet masası dedektifleriyiz. Bütün vahşi ölümleri incelememiz gerekiyor. Bunu anlıyorsun, değil mi? Her ihtimale karşı.

Ne ihtimaline karşı? dedim.

Ortada gözün gördüğünden fazlasının olması ihtimaline karşı.

Ortada öyle bir ihtimal yok. Kadın kendini vurdu.

Sen öyle diyorsun.

Kimse farklı bir şey söyleyemez, çünkü olan buydu.

Her zaman alternatif senaryolar vardır, dedi Docherty.

Öyle mi?

Belki de onu sen vurdun.

Theresa Lee bana anlayışlı bir bakış fırlattı.

Vurmadım, dedim.

Belki senin silahındı, dedi Docherty.

Değildi. O silah bir kiloluk bir parça. Benimse çantam yok.

Sen iri bir adamsın. Büyük bir pantolonun, büyük ceplerin var. Theresa Lee bana yeniden anlayışlı bir bakış fırlattı. Üzgünüm, der gibi.

Nedir bu? İyi polis ile aptal polis mi? dedim.

Sence ben aptal mıyım? dedi Docherty.

Az önce bunu ispatladın. Eğer onu bir 357 Magnum'la vursaydım dirseğime kadar barut iziyle kaplı olurdu. Ama ben ellerimi yıkarken sen erkekler tuvaletinin önünde bekledin. Bir halta yaramazsın. Parmak izimi almadın ve bana haklarımı okumadın. Havaya kurşun sıkıyorsun.

Emin olmak zorundayız.

Adli tabip ne söylüyor?

Henüz bilmiyoruz.

Başka şahitler var.

Lee başını iki yana salladı. İşe yaramaz. Hiçbir şey gör -memişler.

Görmüş olmalılar.

Sırtın görüş alanlarını kapatıyormuş. Ayrıca bakmıyor- larmış. Ayrıca yarı uykulularmış. Üstelik doğru düzgün İngilizce konuşamıyorlar. Hiçbir katkıları olmadı. Özetle, bence tek istedikleri yeşil kartlarını kontrol etmeye başlamamızdan önce gidebilmektir.

Ya diğer adam? Benim önümdeydi. Tamamen uyanıktı. Amerikan vatandaşı ve kesinlikle İngilizce konuşabiliyor- muş gibi görünüyordu.

Hangi diğer adam?

Beşinci yolcu. Pamuklu pantolon ve Lacoste tişört.

Lee dosyayı açtı. Başını salladı. Sadece dört yolcu vardı. Bir de kadın.

9

Lee dosyadan bir kağıt çıkarıp çevirdi ve masanın üzerinden bana doğru kaydırıldı. Şahitlerin, elyazısıyla yazılmış listesiydi. Dört isim. Benimki, artı bir Rod-riguez, bir Frlujlov ve bir Mbele.

Dört yolcu, dedi yeniden.

Ben o trendeydim, dedim. Sayı sayabiliyorum. Kaç yolcu olduğunu biliyorum. Ardından sahneyi zihnimde yeniden oynattım. Trenden çıkış, ufak kalabalığın arasında bekleyiş. Ambulans ekibinin gelmesi. Polislerin tek tek trenden çıkması, kalabalığın arasında dolaşmaları, her birinin bir şahidi seçmesi, şahitleri ayrı odalara götürmeleri. İriyarı teğmen tarafın -dan ilk alınan ben olmuştum. Peşimizden dört polisin mi, yoksa sadece üç polisin mi geldiğini söylemem imkansızdı.

Aradan kaçmış olmalı, dedim.

Kimdi? diye sordu Docherty

Bir erkek. Uyanıktı, hatta tetikte gibiydi ama özel hiçbir tarafı yoktu. Benim yaşlarımda, yoksul değil.

Kadınla bir teması oldu mu?

Gördüğüm kadarıyla hayır.

Kadını vurdu mu?

Kadın kendini vurdu.

Docherty omuz silkti. Öyleyse yalnızca isteksiz bir şahit. Sabahın ikisinde nerede olduğunu gösteren resmi evrak olmasını istememiştir. Büyük ihtimalle eşini aldatıyordun Her zaman olur.

Adam kaçtı. Ve onu boşverip şüpheli olarak beni mi inceliyorsunuz?

Onun olaya karışmadığına dair az önce şahitlik ettin.

Ben de olaya karışmadım.

Sadece senin sözüne göre.

Diğer adamla ilgili söylediklerime inanıyorsunuz ama kendimle ilgili söylediklerime inanmıyor musunuz?

Neden diğer adamla ilgili yalan söyleyesin ki?

Tam bir zaman kaybı, dedim. Ve öyleydi. O kadar abartılı, o kadar beceriksiz bir zaman kaybıydı ki,

aniden gerçek olmadığını kavradım. Sahnelenen bir oyundu. Aslında, kendilerine özgü bir şekilde Lee ve Docherty bana ufak bir iyilik yapıyordu.

Gözün gördüğünden fazlası var.

Kadın kimdi? dedim.

Neden biri olması gereksin? dedi Docherty.

Çünkü kadının kimliğini belirlediniz ve bilgisayarlar Noel ağacı gibi yanmaya başladı. Biri sizi aradı ve onlar gelene kadar beni burada tutmanızı söyledi. Sabıkamda tutuklama kaydı olmasını istemiyorsunuz, bu yüzden beni bu tür saçmalıklarla oyalıyorsunuz.

Sabıkanla ilgilendiğimiz söylenemez. Sadece evrak işiyle uğraşmak istemedik.

Öyleyse kadın kimdi?

Anlaşılan hükümet için çalışıyormuş. Gizli servislerden biri, seni sorgulamak için buraya geliyor. Hangisi olduğunu söyleme iznimiz yok.

Beni odada kilitli bıraktılar. İdare eder bir mekandı. İç karartıcı, sıcak, yıpranmış, penceresiz. Duvarlarda miadı dolmuş suç önleme posterleri vardı ve havada ter ve gerginlik ve yanık kahve kokusu. Masa ve üç iskemle. Dedektifler için iki, şüpheli için bir. Belki bir zamanlar şüpheli şöyle bir hırpalanıyor ve iskemleden aşağı fırlatılıyordu. Belki hala öyleydi. Penceresiz bir odada tam olarak neler yaşandığını kestirmek güçtür.

Bekleme süresini zihnimde hesapladım. Theresa Lee'nin Merkez İstasyonu koridorundaki fısıltılı konuşmasının üzerinden yaklaşık bir saat geçmişti. Bu yüzden benim için gelenin FBI olmadığını biliyordum. Onların New York ofisi, ülkedeki en büyük ofistir. Belediye Binası'nın yanındaki Federal Plaza'da yer alır. On dakika harekete geçmeleri için, on dakika ekibi toplamaları için, on dakika sirenleri yakıp şehir merkezine gelmeleri için. FBI olsaydı, çok önce gelmiş olurdu. Ama FBI'ı listeden çıkarınca, geriye bir sürü başka üç harfli gizli sends kaldı. Kendi kendime gelen her kimse, rozetlerinin üzerindeki üç harfin son ikisinin 'IA' olacağına dair bahse girdim. CIA, DIA. Belki yakın zamanda icat edilmiş ve henüz halka duyurulmamış başka istihbarat servisleri. Geceyarısı paniği, tam onların tarzıydı.

İlkinde eklenen ikinci saatin ardından, her kim geliyorsa Washington'dan geliyor olması gerektiğini kavradım. Bu da belli bir alanda uzmanlaşmış bir gizli servis demekti. Başka biri olsa yakınlarda şubesi olurdu. Spekülasyon yapmayı bıraktım ve iskemlemi geriye çekip ayaklarımı masaya koyarak uykuya daldım.

Kim olduklarını tam olarak öğrenemedim. O sırada değil. Bana söylemediler. Sabahın beşinde takım elbiseli üç adam içeri girdi ve beni uyandırdı. Nazik ve işadamı tavırlıydılar. Orta karar takım elbiseleri temiz ve ütülüydü. Ayakkabıları cilalıydı. Zeki bakışları vardı. Saçları yakın zamanda kesilmişti ve kısaydı. Yüzleri pembe ve sağlıklıydı. Vücutları kaslıydı ama hesaplı bir şekilde. Hiç sorun yaşamadan ama hiç zevk de almadan maraton koşabilir gibi görünüyorlardı. İlk izlenimim,

yakın zamanda ordudan ayrılmış kişiler olduklarıydı. Gung-ho subayları, beyin avcıları tarafından bulunup Beltway'deki kumtaşından binaya alınmışlar. Sadık askerler, önemli işler yapıyorlar. Kimliklerini ve rozetlerini görmek istedim ama Vatandaşlık Yasası'ndan alıntı yapıp kendilerini tanıtmak zorunda olmadıklarını söylediler. Büyük ihtimalle doğruyu söylüyorlardı ve kesinlikle bunu söylemekten hoşlanıyorlardı. Karşı saldırıya geçip geçmemeyi düşündüm ama düşündüğümü görüp yasanın başka bölümlerinde sıraladılar ve bu sayede içimde bu yolun sonunda bir dünya sorun yattığına dair en ufak bir şüphe kalmadı. Çok az şeyden korkarım ama sıra bugünkü güvenlik yasalarıyla dalaşmaya geldiğinde en iyisi onlardan kaçınmaktır. Franz Kafka ve George Orwell da bana aynı öğüdü verirdi. Böylece omuz silktim ve onlara devam etmelerini, bana istediklerini sormalarını söyledim.

Söze benim ordudaki hizmetimden haberdar olduklarını ve buna çok saygı duyduklarını söyleyerek başladılar. Ya beni yumuşatmak için söyledikleri bir saçmalıkta bu ya da onların da orduda keşfedilip gizli servise alındıkları anlamına geliyordu. Askeri polise, askeri polis dışında kimse saygı duymaz. Ardından beni çok yakından izleyeceklerini ve yalan söylersem kesinlikle anlayacaklarını söylediler. Bu tam bir zırvaydı, çünkü bunu ancak en iyilerimiz yapabilir ve bu adamlar kesinlikle en iyilerimiz değildi. Yoksa çok üst düzey görevlerde olurlardı. Yani burada benimle olmak ya da gecenin bir vakti 195 otobanında gidip gelmek yerine, Virginia banliyösündeki evlerinde uyuyor olurlardı.

Ama saklayacak hiçbir şeyim yoktu. Bu yüzden onlara yeniden ne istiyorlarsa sormalarını söyledim.

İlgilendikleri üç konu vardı.

İlki, trende kendini öldüren kadını tanıyıp tanımadığım- dı. Onu daha önce hiç görmüş müydüm?

Hayır, dedim. Kısa ve hoş, sakın ama içten.

Ek sorular sorarak beni sıkıştırmadılar. Bu da onların kim olduğunu ve tam olarak ne yaptığını anlamamı sağladı.

Birinin B takımındılar ve açık bir soruşturma dosyasını çıkmaza sokmak için yollanmışlardı. Soruşturmaya duvar örüyor, onu gömüyorlardı. Birilerinin, daha en baştan çok az şüphelendiği bir şeyin üzerine çizgi çekiyorlardı. Her soruya olumsuz yanıt istiyorlardı. Böylece dosya kapanacak ve sorun ortadan kalkacaktı. Hiçbir açık uç kalmasın istiyorlardı ve bir melodram yaratarak konuya dikkat çekmek istemiyorlardı. Dönüş yolunda, bu meseleyi tamamen unutulmuş halde geride bırakmak istiyorlardı.

İkinci soru şuydu: Lila Hoth adında bir kadın tanıyor muydum?

Hayır, dedim. Çünkü tanı mıyordum. O zamanlar değil.

Üçüncü soru bir tür diyalog gibiydi. Lider olan konuyu açtı. Esas adam. Diğer ikisinden biraz daha yaşlı ve biraz daha ufak tefekti. Ve belki biraz daha zeki. Trendeki kadına yaklaştın, dedi-

Karşılık vermedim. Orada sorulara yanıt vermek için bulunuyordum, açıklamalar üzerine yorum

yapmak için değil.

Ne kadar yakınma gittin? diye sordu adam.

İki metre, dedim. Yaklaşık.

Dokunacak kadar yalcın miydin?

Hayır.

Eğer sen kolunu uzatsaydın ve o da kolunu uzatsaydı, elleriniz birbirine değer miydi?

Belki, dedim.

Bu bir evet mi, yoksa hayır mı?

Bu bir belki. Kendi kollarımın ne kadar uzun olduğunu biliyorum. Kadının kollarının uzunluğunu bilmiyorum.

Sana bir şey verdi mi?

Hayır.

Ondan bir şey kabul ettin mi?

Hayır.

Öldükten sonra ondan bir şey aldın mı?

Hayır.

Başka biri aldı mı?

Gördüğüm kadarıyla hayır.

Elinden, çantasından veya giysilerinden bir şey düştüğünü gördün mü? Hayır.

Sana bir şey anlattı mı?

Önemli bir şey anlatmadı.

Başka kimseyle konuştu mu?

Hayır.

Ceplerini boşaltmaya itirazın olur mu? diye sordu adam.

Omuz silktim. Saklayacak hiçbir şeyim yoktu. Sırayla bütün ceplerimi karıştırap içindekileri

yıpranmış masanın üstüne bıraktım. Katlanmış paralar ve birkaç bozukluk. Eski pasaportum. ATM kartım. Katlanabilir diş fırçam. En başta metroya girebilmemi sağlayan metro kartım ve Theresa Lee'nin kartviziti.

Adam uzattığı tek parmağıyla eşyalarımı gözden geçirdi ve astlarından birine üzerimi aramasını işaret etti. Adam öne çıkıp üstümü aradı. Yarı uzman bir iş çıkardı ve başka hiçbir şey bulamadı ve başını iki yana salladı.

Teşekkürler Bay Reacher, dedi esas adam.

Ardından gittiler. Üçü de. Geldikleri kadar çabuk. Biraz şaşırmıştım ama yeterince memnundum. Eşyalarımı yeniden ceplerime koydum ve onların koridordan uzaklaşmasını bekledikten sonra dışarı çıktım. Sakin bir mekandı. Theresa Lee'nin hiçbir şey yapmadan masasının başında oturduğunu gördüm. Ortağı Docherty, bir adamı karakolun arka tarafındaki ufak bir bölmeye geçiriyordu. Adam orta yapılı, kırklı yaşlarında, çökmüş biriydi. Kırışık gri bir tişörtü ve kırmızı pantolonu vardı. Saçını taramadan evden çıktığı belliydi. Saçları griydi ve darmadağındı. Theresa Lee adama baktığımı gördü. Akrabası.

Kadının mı?

Lee başını salladı. Kadının cüzdanında iletişim bilgileri vardı. Bu onun kardeşi. Bir polis. New Jersey'de, ufak bir kasabada. Haberi alır almaz, hemen buraya gelmek üzere yola çıkmış.

Zavallı adam.

Biliyorum. Ondan kimlik teşhisi yapmasını istemedik. Kadın paramparça. Ona cenazeyi kapalı tabutla yapması gerektiğini söyledik. Mesajı aldı.

Öyleyse kadının kim olduğuna eminsiniz.

Lee yeniden başını salladı. Parmak izinden.

Kimmiş?

Söylemeye yetkim yok.

Buradaki işim bitti mi?

Federallerin seninle işi bitti mi?

Anlaşılan bitti.

O zaman bas git. İşin bitti.

Merdivenlerin başına vardığım sırada arkamdan seslendi. Onu uçurumun kenarından ittiğini söylerken ciddi değildim, dedi.

Evet, ciddiysin, dedim. Ve haklı olabilirsin.

Dışarıya, sabah ayazına adım attım. 35. Sokak'tan sola dönüp doğuya yöneldim. İşin bitti. Ama bitmemişti. Tam orada, köşede, benimle konuşmak için bekleyen dört kişi daha duruyordu. Öncekilerle aynı tipler ama bunlar federal ajan değildi. Üzerlerindeki takım elbiseler bunun için fazla pahalıydı.

10

Tüm dünya boydan boya vahşi bir orman gibidir ama New York bu vahşiliğin en yalın şekliyle karşınıza çıktığı yerdir. Diğer taraflarda işe yarar olduğunu düşündüğünüz bilgiler, bu büyük şehirde hayati önem taşırlar. Bir köşede durmuş sizi bekleyen dört adam görürseniz, ya hiç tereddüt etmeden deliler gibi aksi yöne koşarsınız ya da yavaşlamadan, hızlanmadan veya yön değiştirmeden yürümeye devam edersiniz. Çalışılmış bir tarafsızlıkla önünüze bakar, yüzlerini inceler ve Hepsi bu mu? der gibi bakışlarınızı onlardan uzaklaştırırsınız.

Doğruyu söylemek gerekirse kaçmak daha akıllıcadır. En iyi kavga karışmadığınız kavgadır. Ama ben hiçbir zaman akıllı biri olduğumu iddia etmedim zaten. Yalnızca inatçıyım ve arada bir de öfkeliyim. Bazı adamlar hırsını kedilerden çıkarır, kedilere tekme atar. Ben ise yürümeyi sürdürürüm.

Takım elbiseler geceyarısı mavişiydi ve üzerinde yabancı birinin adının yazılı olduğu türde bir dükkandan alınmış görünüyordu. Takım elbiselerin içindeki erkekler, ellerinden her iş gelen insanlara benziyordu. NCO'lar, yani düşük rütbeli subaylar gibi. Her yolu bilen, her işi halletmekteki yetenekleriyle gurur duyan insanlar. Kesinlikle eski askerdiler ya da eski polis. Ya da ikisi birden. Maaşlarında birkaç kademe yukarı çıkmış, kurallardan ve resmi düzenlemelerden birkaç kademe uzaklaşmış ve bu iki hareketin aynı ölçüde değerli olduğuna inanan türde insanlar.

Ben hala dört adım ötelerindeyken iki gruba ayrıldılar. Eğer geçmek istersem geçebileceğim kadar yer bıraktılar ama sol ön taraftaki adam, iki avcunu biraz kaldırıp havayı ittirdiği bir jest yaptı. 'Lütfen dur,' ve 'Seni tehdit etmiyoruz,' gibi ikili anlamı olan bir hareket. Sonraki adımı atarken karar vermem gerektiğinin farkındaydım. Dört adamın ortasında yakalanmak istemezsiniz. Ya onlara varmadan durur ya da hızla aralarından geçersiniz. O noktada hala seçeneklerim vardı. Durmak kolaydı, devam etmek kolaydı. Eğer ben hareket ederken aralarını kapatacak olurlarsa, birbirlerine çarparlardı. Yüz kiloydum ve saatte yedi kilometre hızla hareket ediyordum. Kıpırdamadılar ve kıpırdamayacaklardı.

İki adım kala liderleri olan adam öne çıktı. Konuşabilir miyiz?

Yürümeyi kestim. Ne hakkında? dedim.

Sen şahitsin, değil mi?

Siz kimsiniz? Adam buna ceketinin arkasını açarak karşılık verdi, yavaş ve tehditkar olmayan bir şekilde, bana göm leğinden ve ceketin kırmızı saten astarından başka hiçbir şey göstermeyerek. Silah yok, tabanca kılıfı yok, kemer yok. Sağ elinin parmaklarını, sol iç cebine soktu ve bir kartvizit çıkardı. Öne eğilip bu kartı elime tutuşturdu. Ucuz bir üründü. İlk satırda şöyle yazıyordu: Kesin

Sonuç A.Ş. İkinci satır şöyle diyordu: Koruma, araştırma, müdahale. Üçüncü satırda telefon numarası yazılıydı, numaranın alan kodu 2'12'ydi. Manhattan.

Kinko's1 muhteşem bir yer, dedim. Değil mi? Belki ben de bir ara uğrayıp üzerinde 'John Smith, Dünyanın Kralı' yazan bir kartvizit bastırırım.

Bu kart gerçek, dedi adam. Biz yasal bir kuruluşuz.

Kimin için çalışıyorsunuz?

Söyleyemeyiz.

O zaman size yardımcı olamayacağım.

Bizimle konuşman, onunla konuşmandan daha iyi. Biz işleri medeni tutmayı tercih ederiz.

Ah, işte şimdi çok korktum.

Sadece birkaç som. Hepsi bu. Bize yardımcı ol. Biz de senin gibi işini yapıp parasını almaya çalışan emir kullarıyız.

Ben kimsenin emir kulu değilim. Zevklerinin peşinde koşan biriyim.

O zaman rahat tahtından biz aşağıdaki zavallılara bak ve acı.

Ne gibi sorular?

Kadın sana bir şey verdi mi?

Kim?

1 Bu yıl Fedex tarafından satın alınan; fotokopi, faks, poster, renkli baskı işleri yapan şirket.

Kim okluğunu biliyorsun? Ondan bir şey aldın mı? Ve?

Bir sonraki soru ne? Bir şey söyledi mi?

Bir sürü şey söyledi. Bleecker'dan Merkez İstasyonu'na kadar bütün yol boyunca hiç durmadan konuştu. Ne söyledi? Çoğunu duymadım. Bilgi verdi mi? Duymadım. İsimlerden bahsetti mi? Bahsetmiş olabilir. Lila Hoth'un adı geçti mi? Duyduğum kadarıyla hayır. John Sansom adı geçti mi? Yanıt vermedim. Adam Ne? diye sordu. Bu ismi bir yerde duydum, dedim. Ondan mı duydun? Hayır. Sana bir şey verdi mi? Ne tür bir şey? Herhangi bir şey. Bana ne farkedeceğini söyle. Müşterimiz bilmek istiyor. Gelip bana kendisinin sormasını söyle. Bizimle konuşman senin için daha iyi.

Gülümseyip yürümeye başladım, aralarında yarattıkları dar açıklıktan geçtim. Ama sağ taraftaki adamlardan biri yana kayıp beni itirmeyi denedi. Omuz-göğüs hareketiyle onu yakalayıp çevirerek yolundan uzaklaştırdım. Yeniden bana saldırdı, durdum ve önce sol, sonra sağ çalım atarak

arkasına kayıp yalpalayarak önüne düşmesine yol açacak sert bir darbe savurdum. Ceketinin arkasında, ortada tek bir yırtmaç vardı. Fransız tarzı. İngiliz takım elbiselerinde yan taraflarda iki yırtmaç tercih edilir ve İtalyan takımlarında yırtmaç yoktur. Aşağı eğildim, ceketinin alt kısmını ellerimle yakalayıp yukarı kaldırdım ve arka taraftaki dikişleri parçaladım. Ardından, onu yeniden ittirdim. Öne doğru yalpaladı ve sağ tarafa kaydı. Ceketini yakasından aşağı sarkıyordu. Ön taraftaki düğmeler açılmıştı ve arkası iki parçaya bölünmüştü, hastane elbiseleri gibi. Ardından üç adım koştum ve durdum ve köşeyi döndüm. Yavaş yavaş yürümeyi sürdürmek daha havalı ama aynı zamanda çok da aptalca olurdu. Kaygısızlık iyidir ama hazırlıklı olmak daha iyidir. Dört adam, gerçek bir kararsızlık anında sıkışıp kalmıştı. Peşimden gelip işimi bitirmek istiyorlardı, orası kesin. Ama şafak vakti, Batı 35- Sokaklardı. O saatte neredeyse tüm trafik, polislerden oluşur. Böylece sonunda bana ters ters bakıp uzaklaştılar. Tek sıra halinde 35. Sokak'ı geçip köşeden güneye yöneldiler.

İşin bitti.

Ama bitmemişti. Uzaklaşmak için arkamı döndüm ve karakoldan çıkan bir adam peşimden koştu. Ütüsüz gri tişört, kırmızı bol pantolon, darmadağın gri saçlar. Akraba. Kardeş. Jersey'den gelen küçük kasaba polisi. Bana yetişti ve dirseğimi sıkı sıkı yakaladı. Beni içerde görmüş, tanıklardan biri olduğumu tahmin etmiş. Sonra da bana ablasının intihar etmediğini söyledi.

11

Adamı alıp Sekizinci Cadde'deki bir kafeye götürdüm. Yıllar önce, yakın zamanda akrabalarını kaybetmiş insanlara karşı duyarlı davranmayı öğrenmek için, Fort Rucker Üssü'nde bir askeri polis seminerine katılmıştım. Bazen akrabalara kötü haberi askeri polislerin vermesi gerekir. Biz bunlara 'ölüm mesajları' deriz. Benim bu konuda son derece yetersiz olduğum ortaya çıkmıştı.

İçeri girer ve onlara kötü haberi verirdim. Bunun mesajın doğası gereği olduğunu düşünürdüm. Ama anlaşılabilir yanlıydım. Böylece beni Fort Rucker'e yolladılar. Orada sağlam şeyler öğrendim. Duygulan ciddiye almayı öğrendim. Her şeyin ötesinde, kötü haberi vermek için en iyi yerlerin kafeler ve restoranlar ve Starbucks'lar olduğunu öğrendim. İnsan içinde olmak karşınızdakinin paramparça olma ihtimalini azaltır ve sipariş verme ve bekleme ve kahve yudumlama, verilecek bilginin akışının zamanlamasını karşınızdakinin daha rahat sindirebileceği bir şekilde sokar.

Aynanın yanındaki bölmeye geçtik. Bunun da yardımı olur. Birbirinize aynadan bakabilirsiniz. Hem yüz yüze hem değil. Mekan yarı yarıya doluydu.

Karakoldan polisler, Batı Yakası'ndaki duraklarına gitmeden önce mola vermiş taksi şoförleri. Kahve ısmarladım. Yemek yemek de istiyordum ama o yemezse, ben de yemeyecektim. Saygısızlık olurdu. Aç olmadığını söyledi. Sessizce oturup bekledi. Önce onların konuşmasına izin verin, demişti Rucker'daki psikolog.

Bana adının Jacob Mark olduğunu söyledi. Orijinal soyadları, büyükbabasının döneminde Markakis'miş. O zamanlar, eğer şarküteri işinde değilseniz Yunan soyadı taşımanın kimseye bir yararı yokmuş ve büyükbabası da şarküteri işinde değilmiş. Büyükbabası inşaat sektöründeymiş. İşte size değişikliğin nedeni. Ona Jake diyebileceğimi söyledi. Ona beni Reacher olarak çağırabileceğimi

söyledim. Bana polis olduğunu söyledi. Ona benim de bir zamanlar polis olduğumu, orduda görev aldığımı söyledim. Bana evli olmadığını ve tek başına yaşadığını söyledi. Aynısının benim için de geçerli olduğunu söyledim. Ortak noktalar bulun, demişti Rocker'daki öğretmenler. Yakından bakıldığında ve dağınık görünüşünü bir tarafa bırakacak olursanız, düzgün bir adama benziyordu. Üzerinde polislere özgü temkinli bir hava vardı ama bu havanın altında sıradan bir taşralı yatıyordu. Belli ki okuldayken farklı bir rehber öğretmeni olsaydı, fen öğretmeni, dışçı ya da araba satıcısı olabilirdi. Kırklı yaşlarındaydı, saçları çoktan ağarmıştı ama yüzü genç ve kırışiksizdi. Gözleri koyu renk ve geniş ve donuktu ama bu dunum geçiciydi. Birkaç saat önce yatağa girdiğinde yakışıklı bir adam olduğu belliydi. Ondan hoşlandım ve durumuna üzüldüm.

Derin bir nefes alıp bana ablasının adının Susan Mark olduğunu söyledi. Bir zamanlar Susan Molina'ydı ama yıllar önce boşanıp kızlık soyadına geri dönmüştü. Şimdi yalnız yaşıyor, dedi. Ablasından bahsederken şimdiki zaman kullanıyordu. Ölümünü kabullenmekten çok uzaktı.

Ablam kendini öldürmüş olamaz. Bu mümkün değil, dedi bana.

Jake, ben oradaydım, dedim.

Garson kahvelerimizi getirdi ve bir süre sessizce onları yudumladık. Zamanın geçmesine, gerçeklerin adamın zihnine yerleşmesine izin verdim. Rocker'daki psikolog çok açık konuşmuştu: Ani bir şekilde yakınlarını kaybedenlerin zekası bir labradorunki kadardır. Nezaketten uzak bir laf. Ne de olsa bunu söyleyen ordu mensubuydu. Ama doğru, çünkü iyi bir psikologdu.

Öyleyse bana neler olduğunu anlat, dedi Jake.

Nerelisin? diye sordum ona.

Kuzey New Jersey'deki küçük bir kasabanın adını verdi. New York metro ağının dahilinde, ev kadınları ve her gün banliyöden şehre, şehirden banliyöye gidip gelen orta düzey çalışanlarla dolu, kalkınmış, güvenli, halinden memnun bir kasaba. Polis departmanının ekonomik olarak iyi durumda olduğunu, iyi ekipmanları bulunduğunu ve işinin çoğunlukla rahat olduğunu söyledi. Ona departmanında İs

rail listesinin bir kopyasının olup olmadığını sordum. İkiz Kuleler yıkıldıktan sonra ülkedeki bütün polis karakollarının belgelere gömüldüğünü ve her görevlinin her listedeki her maddeyi öğrenmek zorunda bırakıldığını anlattı.

Ablan garip davranıyordu Jake. Zihnimdeki bütün alarm çanlarının çalmasına yol açtı. İntihar bombacısı gibi görünüyordu.

Saçmalık, dedi tıpkı iyi bir ağabeyin söylemesi gerektiği gibi.

İntihar bombacısı olmadığı açık, dedim. Ama sen olsan, sen de aynı şeyi düşünürdün. Aldığın eğitimle böyle düşünmen gerekirdi.

Öyleyse o liste, bombalamaktan çok intiharla ilgili.

Anlaşılan öyle.

Ablam mutsuz biri değildi.

Öyle olmalı.

Karşılık vermedi. Biraz daha kahvemizi yudumladık. İnsanlar gelip gitti. Hesaplar ödendi, bahşişler bırakıldı. Sekizinci Cadde'deki trafik arttı.

Bana ondan bahset, dedim.

Ne tür bir silah kullandı? diye sordu.

Eski bir Ruger Speed-6.

Babamızın silahı. Ona miras kalmıştı.

Ablan nerede yaşıyordu? Burada, şehirde mi?

Başımı iki yana salladı. Annandale, Virginia.

Burada ne işi olduğunu biliyor musun?

Yine başımı iki yana salladı.

Neden gelmiş olabilir?

Bilmiyorum.

Neden kışlık kaban giyiyor olabilir?

Bilmiyorum.

Bazı federal ajanlar gelip beni sorguya çekti. Senden hemen önce de özel bir şirkette çalışan birtakım adamlar beni buldu. Lila Hoth diye bir kadından bahsettiler. Bu ismi ablandan hiç duydun mu?

Hayır.

Ya John Sansom?

Kuzey Carolina'lı bir meclis üyesi. Senatör olmak istiyor. Sert bir adam.

Başımı salladım. Hayal meyal hatırlıyordum. Seçim zamanı yaklaşıyordu. Gazetede ve televizyonda haberini görmüştüm. Sansom politikaya geç atılmıştı ve yükselen bir yıldızdı. Serti ve ödün vermiyordu. Ve en önemlisi hırslıydı. İş dünyasında başarılı olmuştu ve ondan önce de orduda başarılıydı. Fazla detay vermese de, Özel Kuvvetler'de parlak bir kariyeri olduğunun ipuçları vardı. Politika için Özel Kuvvetler'deki kariyerler iyidir. Yaptıkları çoğu iş gizlidir veya öyle olduğu iddia edilebilir.

Ablan hiç Sansom'dan bahsetti mi? diye sordum.

Sanmıyorum, dedi.

Onu tanıyor muydu?

Nereden tanıyor olabileceğini bilmiyorum. Ablan hayatını nasıl kazanıyordu? diye sordum.

Bana söyleyemezdi.

12

Bana söylemesine gerek yoktu. İyi bir tahmin yapmama yetecek kadarını biliyordum. Kadının parmak izi dosyadaydı ve üç parlak eski asker-yeni federal görevli aceleyle otobana çıkıp New York'a gelmiş ama dakikalar içinde geri dönmüştü. Bu da Susan Mark'ı savunma işinde bir yerlere koyardı. Ama pek yüksek olmayan bir pozisyona. Ve Annandale, Virginia'da yaşıyordu. Hatırladığım kadarıyla Arlington'ın güneybatısı. Büyük ihtimalle son gittiğimden bu yana değişmiştir ama hala yaşamak için düzgün bir yer olmalı. Ve hala dünyanın en büyük işyerine gitmenin çok kolay olduğu bir yer. 244. Otoban, bir uçtan diğer uca.

Pentagon'da çalışıyordu, dedim.

İşinden bahsetmemesi gerekiyordu, dedi Jake.

Başımı iki yana salladım. Eğer gerçekten sır olsaydı, sana süpermarkette çalıştığını söylerdi.

Karşılık vermedi. Bir zamanlar Pentagon'da bir ofisim vardı. Mekanı tanırım. İstersen emin olmak için soru sorabilirsin.

Bir kalp atımı duraksadı ve ardından omuz silkti. Sivil sekreterlerden biriydi. Ama onun ağzından dinlediğinde, işi çok heyecan vericiydi. KGABDOİKK diye bir ekip için çalışıyordu. Bana hiçbir zaman fazla bir şey anlatmadı. Gizli bir şeymiş gibi konuşurdu. İnsanlar İkiz Kuleler'den beri fazla bir şey anlatamıyor.

Bu bir ekip değil, dedim. Bir adam. Komutan General, Amerika Birleşik Devletleri Ordusu, İnsan Kaynakları Komutanlığı. Ve hiç de heyecan verici değil. Personelle ilgilenen bir bölüm. Evrak işleri ve sicil dosyaları.

Jake karşılık vermeyince, ablasının kariyerini küçük görmeme alındığını düşündüm. Belki de Rucker'daki seminer beni yeterince eğitmemişti. Belki daha dikkatli olmalıydım. Sessizlik gereğinden fazla uzadı ve garip bir hava kazandı. Sana işiyle ilgili bir şeyler anlatır mıydı?

Pek sayılmaz. Belki de anlatılacak bir şey yoktu. Sesinde acı bir tonla söylemişti bu cümleyi, sanki ablasını yalan söylerken yakalamıştı.

İnsanlar olayları süsler Jake. İnsan doğası böyledir ve çoğunlukla bir zararı olmaz. Belki de senin bir polis olduğun gerçeğiyle yarışabilmek istedi.

Birbirimize yakın değildik.

Yine de bir aileydiniz.

Sanırım.

İşinden zevk alıyor muydu?

Öyle görünüyordu. Ve ona çok da uygunmuş. Sicil bölümü için gereken niteliklere sahipti. Harika bir hafıza, aşırı dikkat. Çok düzenliydi. Bilgisayarla da arası iyiydi.

Sessizlik geri döndü. Yeniden Annandale hakkında düşünmeye başladım. Hoş ama dikkat çekmeyen bir topluluk. Neredeyse bir tür yatakhane. Şimdiki koşullar altında kasabanın tek bir belirgin özelliği vardı.

New York'tan çok çok uzaktaydı.

Mutsuz biri değildi.

Ne oldu? dedi Jake.

Hiç. Beni ilgilendirmez, dedim.

Ama ne?

Sadece düşünüyordum.

Ne hakkında?

Gözün gördüğünden fazlası var.

Ne kadar zamandır polissin? diye sordum.

On sekiz yıldır.

Hep aynı yerde mi?

Eyalet polisleriyle eğitim aldım. Ardından buraya geldim. Çıraklık ve sonrasında görev.

Jersey'de çok intihar gördün mü?

Yılda bir ya da belki iki tane.

Bunlardan birini önceden tahmin eden olmuş muydu?

Pek sayılmaz. Genelde sürpriz olur.

Bunun gibi.

Bunda haklısın.

Ama her birinin arkasında mutlaka bir neden vardır.

Her zaman. Ekonomik veya cinsel sorunlar. Boğazlarına kadar pisliğe batmalarıyla ilgili bir sürü saçmalık.

Yani ablanın da bir nedeni olmalı.

Ne olduğunu bilmiyorum.

Yeniden sessizleştim. Sadece söyle. Bana anlat, dedi Jake.

Bana düşmez.

Bir zamanlar polistin, dedi. Ortada bir sorun olduğunu görüyorsun.

Başımı salladım. Tahminimce, gördüğün intiharlardan belki de onda yedisi evde gerçekleşmiştir ve onda üçü de kasaba çevresindeki yollardan birinde. Gerçekten kararlılırsa, önceden kararlaştırdıkları bir yere gidip canlarına kıyarlar.

Yaklaşık olarak doğru.

Ama her zaman tanıdık bir yer söz konusudur. Sessiz bir yer, yalnız olabilecekleri bir yer. Her zaman belirli bir yer, bir hedef. Oraya varırsın, kendini toplarsın, işi bitirirsin.

Ne demek istiyorsun?

Şimdiye kadar evinden yüzlerce kilometre uzağa seyahat edip hala yoldayken intihar eden birini hiç duymadığımı söylüyorum.

Sana söylemiştim.

Bana onun kendini öldürmediğini söyledin. Ama öldürdü. Öldürdüğünü gördüm. Ben diyorum ki, bunu son derece olağan dışı bir şekilde yaptı. Aslında, daha önce metro vagonunda intihar eden birini duyduğumu bile sanmıyorum. Metronun altına atlayan biri, belki. Ama içinde? Hayır. Yolculuk sırasında toplu taşıma aracında intihar eden birinden bahsedildiğini hiç duydun mu?

Yani?

Yanisi, hiç. Sadece soruyorum, hepsi bu.

Neden?

Çünkü. Polis gibi düşün Jake. Kardeş gibi değil. Bir şey tamamen mantık dışı görünüyorsa ne yaparsın?

Derine inersin.

Öyleyse bunu yap.

Ablamı geri getirmez.

Ama neler olduğunu anlamak, atlatmana yardımcı olacaktır. Bu da Fort Rucker'da öğrettikleri yaklaşımlardan biriydi. Ama psikoloji dersinde değil. Kahve fincanını yeniden doldurdum ve Jacob Mark bir paket şeker alıp tıpkı bir kum saati gibi dikdörtgen paketin bir ucundan diğer ucuna dökülüp duracak şekilde parmaklarının arasında tekrar tekrar çevirdi. Beyninin polis gibi, kalbinin kardeş gibi çalıştığını görebiliyordum. Yüzünden okunuyordu. Derine in. Ablamı geri getirmez.

Başka? diye sordu.

Polis gelmeden önce ortadan kaybolan bir yolcu vardı.

Kim?

Bir adam. Polisler adının kayıtlara geçmesini istemediği sonucuna vardılar. Karısını aldatıyor olabileceğini düşündüler.

Mümkün.

Evet, dedim.

Ve?

Hem federaller hem özel şirkette çalışanlar ablanın bana bir şey verip vermediğini sordu.

Ne tür bir şey?

Açıklamadılar. Küçük bir şey olduğunu tahmin ediyorum.

Federaller hangi teşkilattandı?

Söylemediler.

Özel sektördeki neredendi?

Adamın bana verdiği kartviziti arka cebimden çıkardım. Ucuz mal. Şimdiden kırışmış ve şimdiden pantolonumun mavisini kapmıştı. Yeni pantolon, taze boya. Kartviziti masaya koydum ve çevirdim ve karşı tarafa kaydurdum. Jake yavaşça üzerinde yazanları okudu, belki iki kere. Kesin Çözüm A.Ş. Koruma, Araştırma, Müdahale. Telefon numarası. Cep telefonunu çıkardı ve çevirdi. Ufak bir bekleyişin ardından tiz, üç notalı ding dong sesini ve mesaj kaydını duydum. Jake telefonunu kapadı ve Servis dışı, dedi. Sahte numara.

Tekrar kahve bardağımı doldurttum. Jake kahvenin yenilenmesi konseptine yabancıymış gibi garsona baktı. Sonunda kız yürüyüp gitti. Jake kartviziti bana geri kaydıldı. Aldım ve cebime koydum. Bundan hoşlanmadım, dedi.

Ben de hoşlanmazdım, dedim.

Geri dönüp New York Polis Departmanı'ndakilerle konuşmalıyız.

Ablan kendini öldürdü Jake. Son nokta bu. Bilmeleri gereken tek şey bu. Nasıl, nerede veya neden olduğu umurlarında değil.

Umurlarında olmalı.

Belki de. Ama değil. Senin olur muydu?

Büyük ihtimalle olmazdı, dedi. Gözlerinin ifadesizleş-tiğini gördüm. Belki de zihninde eski vakaları gözden geçiriyordu. Müşterilerinin emanet ettiği parayla kocaman evlerde, yapraklarla kaplı yollarda kalburüstü hayat yaşıyan, utanç, skandal ve barodan atılmaktan korkarak bir türlü verdikleri sözleri yerine getiremeyen avukatlar. Ya da öğrencilerini hamile bırakan öğretmenler. Ya da Chel- sea'de, Batı Village'da erkek arkadaşları olan aile babaları. Düzgün, sakın malikanelere zorla girip olay yerini kontrol eden, tespit ettiği gerçekler doğrultusunda rapor hazırlayan, dosyayı kapatıp unutan ve nasıl, nerede, niçin diye sorgulamadan bir sonraki vakaya geçen, kaba kasaba polisleri.

Bir teorin var mı? diye sordu.

Teori için çok erken. Şimdilik tek sahip okluğumuz gerçekler, dedim.

Hangi gerçekler?

Pentagon ablana güvenmiyordu.

Bu söylediğin, söylenecek şey değil.

İzleme listesindeydi Jake. Öyle olmalı. Adı sisteme girilir girilmez federaller harekete geçti. Üç tanesi. Bu bir prosedür.

Uzun süre kalmadılar.

Başımı salladım. Bu da çok şüphelenmedikleri anlamına gelir. Dikkatli davranıyorlardı, hepsi bu. Belki zihinlerine takılan ufak bir detay vardı ama aslında çok da inanmıyorlardı. Buraya o ihtimali elemek için geldiler.

Nasıl bir ihtimal?

Bilgiyle ilgili, dedim. İnsan kaynaklarının elinde olan tek şey bu.

Ablamın bilgi kaçırdığını mı düşünüyorlardı?

Bu ihtimali elemek istediler.

Bu da bir noktada bu ihtimali göz önüne aldıkları anlamına gelir.

Yeniden başımı salladım. Belki yanlış ofiste yanlış dosya çekmecesini açarken görüldü. Belki masum bir açıklaması olduğunu düşündüler ama emin olmak istediler. Ya da belki bir şeyler kayboldu ve kimi izleyeceklerini bilmedikleri için herkesi birden izlemeye aldılar.

Ne tür bir bilgi?

Hiçbir fikrim yok.

Bir dosyanın kopyası mı mesela?

Daha küçük, dedim. Katlanmış bir not, hafıza çipi. Metro vagonunda elden ele geçirilebilecek bir şey.

Ablam bir vatanseverdi. Ülkesini seviyordu. Böyle bir şey yapmazdı.

Ve yapmadı. Kimseye hiçbir şey geçirmedi.

Yani elimizde hiçbir şey yok.

Elimizde, elinde dolu bir silahla evinden yüzlerce kilometre uzağa gelen ablan var.

Ve korkmuş halde, dedi Jake.

Hava sıcaklığı otuz dereceyken kışlık kabanla.

Havada uçuşan iki isim var, dedi. John Sansom ve her kimse Lila Hoth. Hoth kulağa yabancı geliyor.

Bir zamanlar Markasis de öyleydi.

Yeniden sessizleştik ve kahvemizi yudumladık. Sekizinci Cadde'de trafik daha ağır akıyordu, sabah trafiği birikmeye başlamıştı. Güneş yukarıdaydı, doğunun güneyinde.

Işıkları sokakla aynı hizada değildi. Düşük bir açıyla geliyor ve uzun çapraz gölgeler oluşturuyordu.

Bana nereden başlayacağımı söyle, dedi Jake.

Yeterince bilgimiz yok, dedim.

Varsayım üret.

Yapamam. Bir hikaye uydurabilirim ama boşluklarla dolu olur. Ve baştan aşağı yanlış olabilir.

Şansını dene. Bana bir şeyler ver. Sesli düşün.

Omuz silktim. Daha önce, eskiden Özel Kuvvetler'de olan birileriyle hiç tanıştın mı?

İki-üç kişi. Eyalet polisindeyken tanıştıklarımı sayarsan, belki dört ya da beş.

Büyük ihtimalle hiç tanışmamışsındır. Çoğu Özel Kuvvetler kariyeri aslında gerçek değildir. Woodstock'a katıldığını söyleyenler gibi. Hepsine inanacak olursan, Woodstock'ta en az on milyon kişi olmalıydı. Veya uçakların kulelere çarptığını gördüğünü söyleyen New York'lular gibi. Herkes saldırıyı görmüş. Kimse o sırada başka yöne bakmıyormuş. Özel Kuvvetlerde olduğunu söyleyenler, genelde kafadan atıyordun Hiçbiri, piyade olmanın ötesine geçmemiştir. Bazıları orduya bile girmemiştir. İnsanlar olayları süsler.

Ablam gibi.

İnsanın doğası bu.

Ne demek istiyorsun?

Elimizde iki rasgele isim, yaklaşan seçim dönemi ve insan kaynaklarında çalışan ablan var.

John Sansom'un geçmişiyle ilgili yalan söylediğini mi düşünüyorsun?

Büyük ihtimalle hayır, dedim. Ama askerlik insanların genel olarak abarttıkları bir konu. Ve politika pis bir iş. Tam şu anda, yirmi yıl önce Sansom'un kuru temizlemecisinin kim olduğunu araştıran, adamın yeşil kartı olup olmadığını öğrenmek isteyen birileri olduğuna emin olabilirsin. Bu yüzden onun gerçek biyografisini araştıran ve detayları kontrol eden insanlar olduğunu varsaymak için dahi olmaya gerek yok. Bu bizim milli sporumuz.

Yani belki Lila Hoth bir gazetecidir. Ya da araştırmacı. Kablolulu televizyon veya radyo sohbet programlarından.

Belki de Sansom'un rakibidir.

Öyle bir isimle hayır. Kuzey Carolina'da olmaz.

Tamam, diyelim ki o bir gazeteci veya araştırmacı. Belki Sansom'un askeri sicili için İKK'dan birilerini sıkıştırdı. Belki sıkıştırdığı kişi ablandı.

Ablama karşı elinde nasıl bir koz olabilir ki?

Hikayedeki ilk büyük boşluk bu, dedim. Gerçekten öyleydi. Susan Mark umutsuz durumdaydı ve çok korkmuştu. Bir gazetecinin bu tür bir şantaj malzemesi bulabileceğini hayal etmek zor. Gazeteciler insanları manipüle edebilir ve bazen çok ikna edici olabilir. Ama kimse onlardan bu derece korkmaz.

Susan politikayla ilgilenir miydi? diye sordum.

Neden?

Belki Sansom'dan hoşlanmıyordu. Adamın savunduklarından hoşlanmıyordu. Belki işbirliği yapıyordu ya da bilgiyi sızdırmaya gönüllü oldu.

Öyleyse neden o kadar korkmuş olsun?

Çünkü kanunları çiğniyordu, dedim. Yüreğinin ağzına gelmesi normal. Peki neden silah taşıyordu?

Normalde taşımaz mıydı?

Asla. Silah ona miras kaldı. Herkes gibi, o da silahı çorap çekmecesinde tutardı.

Omuz silktim. Hikayedeki ikinci büyük boşluk: Silah. İnsanlar çeşitli nedenlerle silahlarını çorap çekmecesinden çıkarabilirler. Korunma için, saldırı için. Ama asla 'evden uzaktayken belki intihar etmeyi isteyebilirim' diye değil.

Susan pek politik biri değildir, dedi Jake.

Tamam.

Bu yüzden Sansom'la bağlantısı olamaz.

O zaman neden Sansom'un adı ortaya atıldı?

Bilmiyorum.

Susan arabayla gelmiş olmalı. Silahı uçağa sokamazdı. Arabası büyük ihtimalle şu sıralar çekiliyordur, dedim. Holland Tüneli'nden gelip Soho tarafına park etmiştir.

Jake karşılık vermedi. Kahvem soğumuştur. Garson kahvemi tazelemeyi bırakmıştı. Kar getirmeyen bir masaydık. Oturduğumuzdan bu yana diğer masalarda müşteriler en az iki kere değişmişti. Hızlı hareket eden, benzinlerini alıp yoğun güne hazırlanan, çalışan insanlar. Susan Mark'ın on iki saat önceki halini gözümde canlandırdım. Yoğun bir geceye hazırlanmasını. Giyiniyor. Babasının silahını buluyor, dolduruyor, onu siyah çantanın içine yerleştiriyor. Arabasına atlıyor, 236'ya girip Beltway'e gidiyor, saat yönünde hareket ediyor, belki benzin alıyor, 95'e çıkıyor, kuzeye yöneliyor, gözleri kocaman açılmış ve mutsuz. Önünde uzanan karanlığa bakıyor.

Varsayım üret, demişti Jake. Aniden, bunu yapmak istemedim. Çünkü Theresa Lee'yi zihnimde duyabiliyordum. Dedektifi. Bence onu uçurumdan ittin. Jake düşüncelere daldığımı gördü ve Ne var? diye sordu.

Ellerinde bir koz olduğunu varsayalım, dedim. Çok ikna edici olduğunu varsayalım. Yani Susan'ın bulması söylenen bilgi her neyse, onu teslim etmeye gittiğini varsayalım ve bu insanların kötü insanlar olduğunu varsayalım. Diyelim ki ablan ellerinde ne koz varsa, bunun ortadan kalkacağına güvenmiyordu. Büyük ihtimalle işi ileri götüreceklerini ve daha fazlasını isteyeceklerini düşünüyordu. Boğazına kadar batmıştı ve çıkış yolu göremiyordu. Ve hepsinden önemlisi onlardan çok korkuyordu. Umutsuz durumdaydı. Bu yüzden silahı aldı. Büyük ihtimalle mücadele edebileceğini düşündü ama kazanma şansı okluğu konusunda iyimser değildi. Resmin tamamına

bakıldığında anlaşılan işlerin iyi biteceğini düşünmüyordu.

Yani?

Halletmesi gereken bir iş vardı. Gideceği yere varmak üzereydi. Asla kendini vurmayı düşünmedi.

Ya liste? Davranışları?

Aynı hikaye, dedim. Başka birinin onun hayatına gerçekten veya sembolik olarak son vermesini beklediği bir yere gidiyordu. Ya da buna benzer bir şey...

14

"Bu hikaye kaban meselesini açıklamıyor, de- di Jacob Mark. Yanıldığını düşündüm. Bu hi- kayenin kabanı gayet iyi açıkladığını düşündüm ve arabasını hedefinden nispeten uzağa park edip metroyla yolculuk yapmasını da açıklıyordu. Her kiminle buluşacaksa, onunla sıradışı koşullarda karşılaşmayı hesapladığını tahmin ettim; yerdeki bir delikten çıkıyor, silahlı, tamamen siyah giyinmiş, karanlıktaki çatışmaya hazır. Belki de kışlık kaban sahip olduğu tek siyah giyecekti.

Ve bu hikaye geri kalan her şeyi de açıklıyordu. Dehşeti, felaketi. Belki mırıldanması, yalvarmak, tartışmak veya kendini mazur göstermek ve belki tehdit etmek için söyleyeceği sözleri prova etme şekliydi. Belki aklındakileri sürekli tekrarlamak onların kulağına daha ikna edici gelmesini sağlıyordu. Daha inandırıcı. Daha güven verici.

Bir şey teslim etmeye gidiyor olamaz, çünkü yanında hiçbir şey yoktu, dedi Jake.

Belki yanında bir şey vardı, dedim. Kafasında. Bana hafızasının harika olduğunu söyledin. Birlikler, tarihler, zaman çizelgeleri. Her neye ihtiyaçları varsa.

Duraksadı ve itiraz etmek için mantıklı bir gerekçe bulmaya çalıştı.

Bulamadı.

Gizli bilgi, dedi. Ordu sırları. Tanrım, inanamıyorum.

Baskı altındaydı Jake.

İnsan Kaynakları Komutanlığı öldürülmeye degecek ne tür sırlar barındırıyor olabilir?

Yanıt vermedim. Çünkü hiçbir fikrim yoktu. Benim zamanımda İKK, PERSKOM olarak adlandırılırdı. Personel Komutanlığı, İnsan Kaynakları Komutanlığı değil. On üç yıl hizmet ettim ve o departmanı hiç düşünmedim. Tek bir kez bile. Yazışmalar ve siciller. Bütün ilginç bilgiler başka yerdeydi.

Jake iskemlesinde kımıldandı. Parmaklarını yıkanmamış saçlarının arasında dolaştırdı, avuçlarıyla kulaklarını kapadı ve boynundaki tutulmayı geçirmek istercesine başıyla bir daire çizdi. Beyninin içindeki karmaşadan kurtulmaya çalışıyormuş gibiydi. En temel sorusuna geri döndü.

Öyleyse neden? Neden gideceği yere varmadan önce pes etti ve kendini öldürdü? dedi.

Bir saniye duraksadım. Kafenin gürültüsü etrafımızı sardı. Parke zemin üzerinde spor ayakkabıların cıyıklaması, tabak çanağın takırtısı, televizyondaki haberlerin duvarların üzerine yerleştirilen hoparlörlerden gelen sesi, siparişlerin hazır olduğunu haber veren çanın tınlaması.

Yasaları çiğniyordu, dedim. Ona duyulan güveni ve profesyonel olmanın getirdiği zorunlulukları hiçe saymıştı. İzlendiğinden şüphelenmiş olmalı. Hatta belki uyarı almıştır. Bu yüzden arabasına bindiği andan itibaren gergindi. Yol boyunca aynasında polis arabalarının kırmızı ışıklarını aradı. Her köşedeki her polis onun için potansiyel tehlikeydi. Gördüğü her takım elbiseli adam federal ajan olabilirdi. Ve trende de herhangi birimiz onu ele geçirmeye hazırlanıyor olabilirdik.

Jake bir şey söylemedi.

Derken ben ona yaklaştım, dedim.

Ve?

İpler koptu. Onu tutuklayacağımı sandı. Orada ve o anda. Oyun bitmişti. Yolun sonundaydı. Yapsa da mahvolmuştu, yapmasa da. Devam edemezdi, geri dönemezdi. Tuzağa düşmüştü. Onu tehdit etmek için kullandıkları her neyse ortaya çıkacaktı ve hapse düşecekti.

Neden onu tutuklayacağını düşünsün?

Benim polis olduğumu düşünmüş olmalı.

Neden böyle düşünsün?

Ben polisim, demiştim. Sana yardım edebilirim. Konuşabiliriz. Paranoyak durumdaydı, dedim. Oldukça anlaşılır bir durum.

Polis gibi görünmüyorsun. Serseri gibi görünüyorsun. Birkaç kuruş için onu hırpalayacağımı düşünmüş olması ihtimali daha yüksek.

Belki gizli polis olduğumu düşündü.

Senin hikayene göre kardeşim sicil dairesinde bir memurdu. Gizli polislerin nasıl görüldüğünü bilemezdi.

Jake, çok üzgünüm ama ona polis olduğumu söyledim.

Neden?

Onun intihar bombacısı olduğunu düşündüm. Tek yapmaya çalıştığım sonraki üç saniye boyunca onun düğmeye basmasına engel olmaktı. Herhangi bir şey söylemeye hazırdım.

Tam olarak ne söyledin? diye sordu. Ben de ona anlattım.

Tanrım, kulağa tam İçişleri Bakanlığı'ndaki polislerin söyledikleri gibi geliyor, dedi.

Bence onu uçurumdan ittin.

Özür dilerim, dedim yeniden.

Sonraki birkaç dakika her yönden nefret dolu bakışlara maruz kaldım. Jacob Mark öfkeyle bana bakıyordu, çünkü ablasını öldürmüştüm. Garson öfkeliydi, çünkü bizim iki fincan kahve içip oyalandığımız sırada sekiz kahvaltı satmış olabilirdi. Yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp fincanımın altına sıkıştırdım. Bunu gördü. Sekiz kahvaltılık bahşiş, tam olarak. Bu garsonun sorununu çözdü. Jacob Mark'ın sorunu daha zordu. Hareketsizdi ve sessizdi ve içten içe köpü- rüyordu. İki kere etrafı süzdüğünü gördüm. Bağlantıyı koparmaya hazırlanıyordu. Gitmem gerek, dedi sonunda. Halletmem gereken şeyler var. Ailesine olanları anlatmanın bir yolunu bulmalıyım.

Aile mi? dedim.

Molina, eski kocası. Bir de oğulları var, Peter. Yeğenim.

Susan'ın bir oğlu mu vardı?

Sana ne?

Labrador IQ'su.

Jake, dedim. Burada oturmuş bir kozdan, şantajdan bahsediyoruz ve senin aklına Susan'ın bir oğlu olduğu gelmedi mi?

Bir saniye için yüzü ifadesizleşti. Çocuk değil, yirmi iki yaşında. USC'de son sınıfta. Futbol oynuyor. Senden daha iri. Ve annesine yakın değil. Boşanmadan sonra babasıyla kaldı.

Onu ara, dedim.

California'da saat sabahın dördü.

Onu şimdi ara.

Onu uyandırmış olacağım.

Umarım uyandırırısın.

Onu kötü habere hazırlamam gerek.

Önce telefonunu açması gerek.

Böylece Jake cep telefonunu çıkardı ve telefon defterini taradı ve listenin en altlarındaki ismin üzerine geldiğinde yeşil düğmeye bastı. Alfabetik sıra, diye tahmin ettim. Peter için 'P'. Jake telefonu kulağına götürdü ve ilk beş çalıştan sonra biraz endişelenmiş göründü. Altıncıdan sonra daha

da endişelenmişti. Bir süre daha telefonu kulağında tuttu ve ardından yavaşça indirdi. Telesekreter, dedi.

15

İşe git, Los Angeles Polis Departmanını ara ya da USC'deki üniversite polisini ve onlardan bir iyilik iste, polisten polise. Birinin oraya gitmesini ve oğlanın evde olup olmadığını kontrol etmesini sağla, dedim. Bana gülerler. O sadece sabahın dördünde telefonuna yanıt vermeyen bir üniversite öğrencisi. Dediğimi yap, dedim.

Benimle gel, dedi Jake.

Başımı iki yana salladım. Ben burada kalıyorum. Özel şirketten gelen adamlarla yeniden konuşmak istiyorum. Onları asla bulamazsın.

Onlar beni bulur. Susan'ın bana bir şey verip vermediğiyle ilgili soruyu yanıtlamadım. Yeniden sormak isteyeceklerine eminim.

Beş saat sonra aynı kafede buluşmayı kararlaştırdık. Onun arabasına binişini izledikten sonra Sekizinci Cidde'den güneye yürüdüm, yavaş adımlarla. Sanki gidecek özel bir yerim yokmuş gibi, ki yoktu. Fazla uyumadığım için yorgundum. Ama bir sürü kahve içmişim. Bu yüzden de dikkat-enerji bağlamında ikisinin birbirini götüreceğine, son kertede 'normal' sayılacağıma karar verdim. Üstelik özel şirketten gelenler de aynı durumda olacaktı. Hepimiz bütün gece ayaktaydık. Bu durum zaman üzerine düşünmeme yol açtı. Sabahın ikisi intihar bombası patlatmak için ne kadar yanlıştır bir saatse, Susan Mark'ın elindekini teslim etmek için biriyle buluşmaya gitmesi için de o kadar garip bir zamandı. Bu yüzden bir şarküterinin önündeki gazete standında durup bir yanıt bulmayı umarak yerel gazeteleri karıştırdım. Bulacağımı umduğum haber Daily News'ın arka sayfalarında saklıydı. New Jersey otobanı önceki akşam dört saat boyunca kapalı kalmıştı. Sis yüzünden bir tanker kaza yapmıştı. Yola asit dökülmüştü. Bir sürü ölü vardı.

Yolda sıkışıp kalan Susan Mark'ı hayal ettim. Dört saatlik 'kilitlenme'. Dört saatlik gecikme. İnanamamıştır. Dehşete düşmüştür. Zaman hızla ilerliyor. Teslim zamanı yaklaşıyor. Teslim zamanı geçiyor. Tehditler ve yaptırımlar ve cezalar, derken yol açılıyor. Altı numaralı tren bana hızlı gelmişti. Ona korkunç yavaş gelmiş olmalı. Onu uçurumdan ittin. Belki de öyle. Ama zaten düşmek üzereydi.

Gazeteleri satılabilir durumda geri bıraktım ve dolaşmaya devam etmek üzere yola çıktım. Ceketini parçalanan adamın üstünü değiştirmek için eve gittiğini kestirebiliyordum.

Ama diğer üçü yakınlarında olmalıydı. Kafeye girişimi izlemiş olmalıydılar. Dışarı çıktığımda beni bir kenara çekmiş olmaları gerekirdi. Onları sokakta göremiyordum ama gözlerimin onları aradığı söylenemezdi. Orada olduğunu kesin olarak bildiğiniz bir şeyi aramanın anlamı yok.

Eskiden Sekizinci Cadde tehlikeli bir yerdi. Kırık sokak lambaları, boş daireler, kepenkleri kapalı dükkanlar, uyuşturucu, fahişeler, hırsızlar. Burada hemen her tür şeyle karşılaştım. Hiçbir zaman kişisel olarak saldırıya uğramadım. Çok da şaşırtıcı değil. Benim potansiyel kurban olabilmem

için dünya nüfusunun iki kişiye inmiş olması gerekir. Ben ve saldırgan. Ve öyle bir durumda yine ben kazanırım. Şimdi Sekizinci Cadde geri kalan her yer kadar güvenli. Ticari faaliyetlerle dolu ve her tarafta insanlar var. Bu yüzden üç adamın bana tam olarak nerede yaklaşacağına aldırmadım. Onları kendi seçimim olan bir yere yönlendirmeyi denemedim. Yalnızca yürüdüm. Onlar seçsin. Hava ılıktan sıcağa dönüyordu ve kaldırımdan yükselen kokular her tarafı sarmaya başlamıştı. Kaba bir takvim misali: Çöpler yazın kokar ve kışın kokmaz.

Madison Square Park'ta ve eski büyük posta ofisinin bir blok güneyinde bana yaklaştılar. Köşedeki binada yapılan inşaat yüzünden, yayalar kaldırımdaki çevresi çitle sarılmış dar geçitten yürümek zorundaydı. Geçidin içinde bir adım atmıştım ki, adamlardan biri önüme geçti ve diğeri arkamdaki yerini aldı. Liderleri yanıma geldi. Temiz hareketler. Ceket konusunu kapatmaya hazırız, dedi lider.

Güzel, dedim. Çünkü ben çoktan unuttum,

Ama sende bize ait bir şey olup olmadığını bilmemiz gerek.

Size ait mi?

Müşterimize.

Siz kimsiniz?

Sana kartımızı verdik.

Daha ilk görüşte karttan çok etkilenmiştim. Aritmetik olarak bir sanat eseri gibi görünüyordu. Yedi haneli bir telefon numarası için üç milyondan fazla kombinasyon vardır. Ama numarayı rasgele seçmediniz. Kesin olarak çalışmadığını bildiğiniz numarayı seçtiniz. Bunun zor olduğunu tahmin ettim. Bu yüzden etkilendim. Ardından Manhat- tan'ın nüfusu düşünüldüğünde bunu yapmanın imkansız olduğunu kavradım. Biri ölür veya taşınır ama numarası hemen yeniden kullanıma sokulur. Bundan, asla çalışmayan numaraların listesine ulaşabildiğiniz sonucunu çıkardım. Telefon şirketleri, televizyonda ya da filmlerde numaraların görüneceği zamanlar için, ellerinde birkaç tane böyle numara tutar. Bu işlerde gerçek numaraları kullanamazlar. Çünkü müşterileri tacize uğrayabilir. Bu sayede televizyon ve sinema işinde olan insanları tanıdığınızı tahmin ettim. Büyük ihtimalle, şehirde bir gösteri olduğunda bütün hafta güvenlik görevlisi olarak kaldırımda dolanmanız için sizi kiraladıklarından. Demek ki kavgaya en yaklaştığınız nokta, imza almaya çalışan seyircileri iteklediğiniz zaman. Sizin gibi adamlar için büyük hayalkırıklığı olmalı. İş dünyasına girdiğinizde aklınızda daha önemli işler olduğuna eminim.

Ve daha da kötüsü, yeterince pratik yapmadığımız için yeteneklerinizin önemli ölçüde köreldiği anlamına da geliyor bu durum. Şimdi sizinle ilgili olarak önceden olduğundan da daha az endişeliyim. Bu yüzden bütün bu olanları düşündüğümde söylemeliyim ki, kartvizit ciddi bir hataydı. İmaj yönetimi açısından konuşuyorum.

Sana bir kahve ısmarlayabilir miyiz? dedi adam.

Asla bir fincan kahveye hayır demem. Ama oturup durmaktan sıkılmıştım, bu yüzden oturmamak

kaydıyla kahve ısmarlamalarını kabul ettim. Yürürken kahvemizi yudumlayabilir ve konuşabilirdik. Gördüğümüz ilk Starbucks'ta durduk, ki her yerde olduğu gibi sadece yarım blok mesafedeydi. Şık kahve karışımlarını görmezden gelip büyük boy bir House Blend ısmarladım. Koyu, kremasız. Starbucks'ta- ki standart siparişim. Fikrimi soracak olursanız hoş bir ürün. Çok da aldırıldığından değil. Benim için önemli olan içindeki kafein, tadı değil.

Dışarı çıktık ve Sekizinci Cadde'de yürümeye devam ettik. Ama hareket halinde dört kişi, sohbet etmek için garip bir grup oluşturuyorduk ve trafik çok gürültülüydü. Bu yüzden caddeyi kesen sokaklardan birine sapıp beş metre ilerledikten sonra durduk. Ben gölgedeydim, duvara yaslanıyordum ve diğer üçü karşımda, güneşin altındaydı. Anlatmaları gereken bir şey varmış gibi bana doğru eğiliyorlardı. Ayaklarımızın dibindeki patlamış çöp torbasından pazar gazetesinin neşeli sayfaları kaldırıma dökülüyordu. O ana kadar konuşmaları yapan adam söze başladı. Sidik yarısına girmek istediğimizden değil ama bizi fazla hafife alıyorsun.

Tamam, dedim.

Eski askersin, doğru mu?

Ordudaydım, dedim.

Hala tipin öyle.

Sizin de. Özel Kuvvetler?

Hayır. O kadar ileri gitmedik.

Gülümsedim. Dürüst bir adam.

Geçici bir operasyonun bu bölgedeki ayağı olarak tutulduk, dedi adam. Ölü kadın değerli bir şey taşıyordu. Onu geri almak bizim görevimiz.

Ne gibi bir şey? Ne değeri var?

Bilgi.

Size yardımcı olamayacağım, dedim.

Müşterimiz dijital data bekliyordu. Bilgisayar çipi, USB bellek gibi bir şey. Hayır, dedik, Pentagon'dan çıkarması çok zordur. Sözlü olacağını söyledik. Okunmuş ve ezberlenmiş.

Hiçbir şey söylemedim. Yeniden trendeki Susan Mark'ı düşündüm. Mırıldanmaları. Belki yalvarmak, tartışmak veya kendini mazur göstermek, tehdit etmek için prova yapmıyordu. Belki tekrar tekrar, teslim etmesi gereken bilginin detaylarının üzerinden geçiyordu. Böylece onları unutmayacak ya da baskı altında ve paniklemişken karıştırmayacaktı. Tekrar yoluyla öğrenmek. Ve kendi kendine şöyle diyordu: Emirlere uyuyorum, emirlere uyuyorum, emirlere uyuyorum. Kendi kendini ikna ediyor, her şeyin yoluna gireceğini umuyordu.

Müşteriniz kim? diye sordum.

Söyleyemeyiz.

Elindeki koz neydi?

Bilmiyoruz. Bilmek istemiyoruz.

Kahvemi yudumladım. Hiçbir şey söylemedim.

Kaçlın trende seninle konuştu, dedi adam.

Evet, dedim. Konuştu.

Şimdi üzerinde durduğumuz varsayım, kadın her ne biliyor idiyse, artık senin biliyor olduğun.

Mümkün, eledim.

Müşterimiz buna ikna olmuş durumda. Bu da senin için sorun elemektir. Bilgisayar çipindeki veriler, mesele değil. Başına vurup seni bayılttıktan sonra ceplerini karıştırabiliriz. Ama beynindeki bir bilginin başka yollarla çıkarılması gerekir.

Hiçbir şey söylemedim.

Yani gerçekten bize ne bildiğini söylemen gerek, dedi adam.

Yetkin görünebilmeniz için mi?

Adam başını iki yana salladı. Tek parça kalabilmen için.

Kahvemden bir yudum daha aldım.

Senden rica ediyorum, erkek erkeğe. Askerden askere. Bu, bizimle ilgili değil. Elimiz boş dönersek elbette kovuluruz. Ama pazartesi sabahı yeniden çalışıyor olunuz, başka biri için. Ama biz devre dışı kalırsak, senin kimliğin açığa çıkar. Müşterimiz yeni bir ekip topladı. Şimdilik dizginlerini sıkı tutuyor, çünkü buraya uymuyorlar. Ama eğer biz devre dışı kalırsak, onlar dizginlerinden kurtulur. Başka alternatif yok. Ve gerçekten seninle konuşmanın onlar olmasını istemezsin.

Kimsenin benimle konuşmasını istemiyorum. Ne onların ne sizin. Konuşmaktan hoşlanmam.

Bu bir şaka değil.

İşte bunda haklısın. Bir kadın öldü.

İntihar suç değildir.

Ama onu intihara sevk eden şey suç olabilir. Kadın Pentagon'da çalışıyordu. İşte size ulusal güvenlik. Bu konuya açıklık getirmelisiniz. New York Polis Departmanı'yla konuşmanız gerek.

Adam başını iki yana salladı. Bu insanlarla ters düşmek -tense hapse girmeyi tercih ederim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

Seni anlıyorum, dedim. İmza avcılarını dizginlemekle geçen hayata fazla alışmışsın.

Burada sana arkadaş canlısı davranıyoruz. Bu avantajı kullanmalısın.

Hiç de arkadaş canlısı davranmıyorsunuz.

Askerdeyken görevin neydi?

Askeri polis, dedim.

O zaman ölü sayılırsın. Böyle bir şey görmemişsindir.

Müşteriniz kim?

Adam başını iki yana salladı.

Kaç kişiler?

Adam yeniden başını salladı.

Bana bir şey söyle, herhangi bir şey.

Beni dinlemiyorsun. Eğer New York polisiyle konuşmuyorsam, seninle neden konuşayım?

Omuz silktim ve kahvemi bitirdim ve kendimi ilerek duvardan uzaklaştırdım. Üç adım attım ve kahve bardağını çöp kutusuna fırlattım. Müşterinizi arayın ve ona onun haklı ve sizin haksız okluğunuzu söyleyin. Ona kadındaki bilginin bir hafıza kartında olduğunu, kartın da şimdi benim cebimde olduğunu söyleyin. Ardından telefonda istifa edin ve evinize dönün ve sakın önüme çıkmayın.

Hareket halindeki iki arabanın arasından sokağı geçtim ve Sekizinci Cadde'ye yöneldim. Liderleri arkamdan seslendi, bağırdı, adımı söyledi. Başımı çevirdiğimde cep telefonunu kol mesafesinde tuttuğunu gördüm. Telefon bana dönüktü ve adam ekrana bakıyordu. Ardından telefonu indirdi ve adamlarının üçü birden uzaklaştı. Aramızdan beyaz bir kamyon geçti. Ben daha fotoğrafımın çekildiğini kavrayamadan gözden kaybolmuşlardı.

16

Radio Shack adlı elektronik dükkanları Starbucks'ın onda biri kadar yaygındır ve rahatlıkla birkaç blokta bir, bir tanesine rastlayabilirsiniz. Erken açılırlar. Gördüğüm bir sonraki Radio Shack'te durdum ve Hindistan civarından gelmiş bir adam bana yardımcı olmak için öne çıktı. Hevesli görünüyordu. Belki de günün ilk müşterisiydim. Ona kameralı cep telefonlarını sordum. Bana artık hemen hemen bütün cep telefonlarının kameraları okluğunu söyledi. Bazılarının video kayıt cihazları bile vardı. Ona fotoğrafların ne kadar iyi çıktığını görmek istediğimi söyledim. Rasgele bir telefon aldı ve dükkanın arkasında durdum ve kasadan benim fotoğrafımı çekti. Ortaya çıkan

görüntü küçüktü. Detaylar belli olmuyordu. Ayırt edici özelliklerim belirgin değildi. Ama bütün olarak ebatım ve yapım ve duruşum fena sayılmazdı. Her bakımdan, sorun yaratcak kadar iyiydi. Dürüst olmak gerekirse yüzüm sıkıcı ve sıradandır. Çabucak unutulmuş bir yüzdür. Tahminim, çoğu insanın beni hiç de sıradan olmayan silüetinden tanıdığı.

Adama telefonu istemediğimi söyledim. Bana onun yerine dijital bir kamera satmaya çalıştı. Bir sürü megapikseli vardı. Daha iyi fotoğraf çekmişti. Ona kamerayı da istemediğimi söyledim. Ama ondan bir hafıza kartı satın aldım. Bilgisayar verileri için bir USB bellek. Elindeki en düşük kapasiteli, en ucuz modeldi. Yalnızca süs olsun diye aldığımdan, bir servet harcamak istemedim. Büyük ve sert bir plastik pakette gelen ufak bir şey. Plastiği adama makasla açtırdım. Böyle şeylerle dişlerinizi mahvedebilirsiniz. USB, iki ayrı kauçuk kap seçimiyle geldi, mavi veya pembe. Pembeyi tercih ettim. Susan Mark pembe seven türde bir kadın gibi görünmüyordu ama insanlar görmek istediklerini görürler. Pembe kap, bir kadının eşyası demektir. USB belleği cebime, katlanabilir diş fırçamın yanına koydum, adama yardımı için teşekkür ettim ve onu çöpleri atma işiyle baş başa bıraktım.

28. Sokak'ın iki buçuk blok doğusuna yürüdüm. Yol boyunca arkam insan doluydu ama hiç birini tanıımıyordum ve onlar da beni tanıyormuş gibi görünmüyordu. Broadway'de metroya inip kartımı makineden geçirdim. Ardından şehir merkezine giden sonraki dokuz treni kaçırdım. O sıcakta ahşap sıranın üzerine oturup hepsinin kaçmasına izin verdim. Kısmen nefes almak için, kısmen şehrin geri kalanındaki işyerleri açılana kadar zaman öldürmek için ve kısmen de takip edilip edilmediğimi kontrol etmek için. Dokuz yolcu grubu geldi ve gitti ve dokuz sefer de bir ya da iki saniyelik platformda yalnızdım. Kimse bana en ufak ilgi göstermedi. İnsanları izlemeyi bitirdiğimde gözüm fareleri aramaya başladı. Fareleri severim. Haklarında pek çok efsane vardır. İnsanların zannettiğinden çok daha ender olarak görülürler. Fareler utangaçtır. Ortalıkta görünen fare genelde ya yavru ya hasta ya da açtır. Eğlence olsun diye uyuyan bebeklerin yüzlerini ısırılmazlar. Bebeğin yüzünde kalan yiyecek artıkları onları baştan çıkarır. Bebeğinizi yatağa yatırmadan önce ağzını silin, böylece hiç sorun çıkmaz. Ve kedi büyüklüğünde dev fareler yoktur. Bütün fareler aynı boydadır.

Hiç fare görmedim ve sonunda rahatsız hissetmeye başladım. Ayağa kalktım, metro hattına sırtımı döndüm ve duvarlardaki posterlere baktım. Bir tanesi bütün metro sisteminin haritasıydı. İki tanesi Broadway müzikallerinin reklamıydı. Biri metro sörfü denilen şeyi yasaklayan resmi bir afişti.

Üzerinde, metro vagonunun kapısına denizyıldızı gibi yapışmış bir adamın siyah beyaz çizimi vardı. Anlaşılan New York metro sistemindeki eski vagonların kapıların altında, vagon ve platform arasındaki boşlukta köprü görevi yapmak üzere tasarlanmış ayak basma yerleri vardı ve kapıların üzerlerinde de suyun içeri damlamasını engellemek amacıyla tasarlanmış yağmur olukları yer alıyordu. Yeni R142A'la da ikisinin de olmadığını biliyordum. Deli yolcu bana öyle söylemişti. Ama eski vagonlar söz konusu olduğunda kapılar kapanana kadar platformda bekleyip ardından ayaklarınızı alt basamağa yerleştirmeniz ve parmaklarınızı yağmur oluğuna sokmanız mümkündür. Vagona sarılıp tüneller boyunca dışarıda seyahat edersiniz. Metro sörfü. Belki de birileri için bir sürü eğlence ama artık yasadışı.

Yeniden metro hattına döndüm ve yavaşan onuncu trene bindim. R modeli bir treni. Basamakları ve yağmur olukları vardı. Ama Union Meydanı'ndaki büyük istasyona kadar, iki durak boyunca ben içeride yolculuk ettim. Union Meydanı'nın kuzeybatı çıkışından çıkıp 17. Sokak'ta

olduğunu hatırladığım dev kitapçıya yöneldim. Seçim kampanyası düzenleyen politikacılar genelde seçim dönemi başlamadan önce biyografilerini yayınlar ve haber dergileri de her zaman onlarla ilgili makalelerle dolu olur. Kitapçıya gitmek yerine bir internet kafe de arayabilirdim ama teknoloji konusunda yetkin değilim ve internet kafe- ler artık eskisinden çok daha az. Şimdi herkes internet için adlarını meyvelerden veya ağaçlardan alan küçük elektronik aletler taşıyor, internet kafeler, telefon kulüpleriyle aynı akıbete uğrayacak gibi. Yeni kablosuz icatlar tarafından öldürülecekler.

Kitapçının zemin katının ön tarafında masalar vardı. Üzerleri yeni kitaplarla doluydu. Kurgu olmayan kitaplar bölümünü buldum .ama elim boş döndüm. Tarih, biyografi, ekonomi... Politika yok. Masaları taramayı sürdürdüm ve aradığımı ikinci masanın arka tarafında buldum. Soldan ve sağdan yorumlar ve ideolojiler, ayrıca üzerlerinde adayların şık fotoğraflarının yer aldığı, parıltılı kapakları olan otobiyografiler. Jonh Sansom'un kitabı yaklaşık bir santim kalın-lığındaydı ve adı Her Zaman Görevde idi. Onu yanıma aldım ve yürüyen merdivenlerden üçüncü kata, mağaza şemasının bana dergilerin bulunduğunu söylediği yere çıktım. Haftalık haber dergilerinin hepsinden birer tane aldım ve onları da kitapla birlikte, askeri tarih kitaplarının bulunduğu bölüme taşıdım. Orada kurgu olmayan yayınların önünde biraz oyalanıp tahminimi doğruladım. Ordunun İnsan Kaynakları Komutanlığı, eskiden Personel Komutanlığının yaptığından farklı bir iş yapmıyordu. Basit bir isim değişikliği idi. Markalaştırma. Yeni bir işlev yok. Her zaman olduğu gibi, sadece evrak işleri ve siciller.

- [Ardından pencere kenarındaki bir masaya oturup seç](#)
- [Hadi yap. Kontrol et.](#)
- [Masanın sol tarafında başka bir kapı vardı. Aynı g](#)
- [Arkamda ve iyice solumda polisler, insanları itere](#)
- [71](#)

Ardından pencere kenarındaki bir masaya oturup seçtiklerimi okumaya başladım. Camdan gelen gün ışığı yüzünden ensem ısınmıştı ve tam üzerimdeki havalandırma yüzünden ön tarafım buz kesmişti. Kitapçılarda oturup satın almayacağım şeyleri okumak konusunda kötü hissederim. Ama dükkanların çoğu bu durumdan gayet memnun görünüyor. Hatta bunu teşvik ediyorlar. Bazıları bu amaçla dükkanına sallanan koltuklar bile koyuyor. Anladığım kadarıyla yeni bir iş anlayışı. Ve herkes bunu yapıyor. Dükkan yeni açılmıştı ve mekan şimdiden mültecilerin sığınma evlerini andırıyordu. Her taraf insan doluydu. Koltuklara oturmuş veya zemine yayılmış, yanında benimkinden çok daha büyük kitap ve dergi yığını duran insanlar.

Haber dergilerinin hepsinde kampanya raporları vardı. Reklamların ve tıbbi keşiflerin ve teknolojik yeniliklerin arasına sıkıştırılmışlardı. Haberlerin çoğu liste başı adaylarla ilgiliydi ama senato ve Beyaz Saray yarışları da birkaç satırla değerlendirilmişti.

Önseçimlere dört ay kalmıştı, seçimlere ise on dört ay. Bazı adaylar çoktan kaybetmişti ama Sansom'un yeri hala sağlamdı. Eyaletinde yapılan anketlerde önde gidiyor, bir sürü para topluyor, sert tavırları yenilik olarak görülüyor ve askeri geçmişi, onun neredeyse her işe çok uygun olduğunu ispatlamak için kullanılıyordu. Gerçi benim fikrime göre, bu bir temizlik işçisinin belediye başkanlığına çok uygun olduğunu söylemekle aynı şey. Belki öyledir, belki değildir. Bu varsayımın altında bir mantık yok. Ama gazetecilerin adamdan hoşlandıkları kesindi. Ve onu daha büyük işler için bir kenara yazdıkları da belliydi. Dört ya da sekiz yıl içinde başkanlık yarışında iddialı olacak adaylardan biri olarak görülüyordu. Yazarlardan biri bu seçimde de partisinin başkan yardımcısı adayı olması için senato yarışından çıkarılabileceğinin ipuçlarını vermişti. Adam şimdiden bir tür ünlü sayılırdı.

Kitabının tarz sahibi bir kapağı vardı. Adamın adı, başlık ve iki fotoğraftan oluşuyordu. Büyük fotoğraf, kapağın tamamını kaplayacak ve fon olacak kadar büyütülmüş, bulanık ve grenli bir aksiyon resmiydi. Yıpranmış ve düğmeleri kopmuş savaş üniforması içindeki genç bir adamı gösteriyordu. Adamın kaskının altındaki yüzü kamuflajlıydı. Bu fotoğrafın üzerinde aynı adamın daha yeni bir stüdyo portresi vardı. Yaşlanmıştı, takım elbiseliydi. Sansom, eskiden ve şimdi. Bütün iddiası tek bir görsel tasarımda toplanmıştı.

Yakın tarihli olan fotoğrafın ışığı ve netlik ayarı mükemmeldi. Adamın ufak tefek, düzgün biri gibi görünmesini sağlayan artistik bir poz seçilmişti. Sansom 1.60 boyunda ve 75 kilo olabilirdi. Özel Kuvvetler askerlerinin en iyilerinin oldukları gibi kuvvetli ve dayanıklı bir pitbull değil de, bir terrier veya tazi. Gerçi eski olan resim, büyük ihtimalle normal bir askeri birlikte olduğu daha erken zamanlara aitti. Komandoydu, belki. Deneyimlerime göre onun döneminde Deltalar, sakalları ve güneş gözlüklerini ve boğazlarına dolanan kefiyeleri tercih ediyordu. Kısmen işlerine yarayabileceği için ve kısmen de kılık değiştirmekten ve herhangi biri gibi görünmekten hoşlandıklarından. Bu gizem biraz gereklilikten, biraz da dramatik fantezilerden kaynaklanır. Ama büyük ihtimalle adamın kampanya menajeri bu fotoğrafı kendi seçmiş, ne olduğu anlaşılan ve tam bir Amerikalı gibi görüldüğü bir fotoğraf kullanabilmek için, daha rütbesiz bir birimde yer aldığı dönemdeki fotoğrafını kullanmayı göze almıştı. Belki de garip Filistinli hippiler gibi görünen adamlar, Kuzey Carolina seçimlerinde iyi bir sonuç elde edemezdi.

İç kapakta adayın tam adı, askeri rütbesi, belirgin bir resmiyetle yazılmıştı: Binbaşı John T. Sansom, ABD Ordusu, Emekli. Hemen ardından da Üstün Hizmet Haçı, Üstün Hizmet Madalyası ve iki tane

Gümüş Yıldız sahibi olduğu yazıyordu. Sonrasında başarılı bir CEO olduğundan bahsediliyordu. Sansom Danışmanlık diye bir yerde. Bütün vurucu noktalar ardı ardına dizilmişti. Kitabın geri kalanının ne işe yaradığını merak ettim.

Şöyle bir taradım ve beş bölüme ayrıldığını gördüm: Erken Dönem, Ordudaki Yılları, Evliliği ve Ailesi, İş Dünyasındaki Hayatı ve Gelecek İçin Politik Vizyonu. Erken dönemlerle ilgili malzemeler bu tür kitaplarda rastlayacağımız türde olağan şeylerdi. Zorlu bir çocukluk, para yok, ümit yok. Anne güç abidesi, baba ayın sonunu getirebilmek için iki işte birden çalışıyor. Neredeyse kesin olarak abartılmış. Eğer politikacılar toplumun aynasıysa, o zaman Amerika kesinlikle geri kalmış bir ülke. Çünkü' adayların hepsi yoksulluk içinde büyümüşdür, evlerinde musluklardan su akması bile bir lükstür, ayakkabıları dahi yoktur, düzgün bir yemek kutlama sebebidir.

Sayfaları atlayıp karısıyla tanıştığı bölüme geldim ve aynı tür laflarla dolu olduğunu gördüm. Harika bir kadındı, çocukları harikaydı. Mutlu son. İşle ilgili bölümün çoğunu anlamadım. Sansom Danışmanlık bir sürü danışmandan oluşuyordu, ki bu kulağa anlamlı geliyordu ama ne iş yaptıklarını çözemedim. En yalın haliyle bazı önerilerde bulunmuş, ardından danışmanlık yaptıkları şirketler tarafından satın alınmış ve hisselerini satıp zengin olmuşlardı. Sansom'un kendisi de, kendi tabiriyle, iyi servet yapmıştı. Ne kadar paradan bahsettiğinden emin değildim. Cebimde birkaç yüz dolar olduğunda kendimi iyi hissederim. Sansom'un bundan daha fazla para kaldırdığını tahmin ettim ama ne kadar fazla olduğunu açıklamıyordu. Dört sıfır daha? Beş? Altı?

Gelecekle ilgili politik vizyonunu anlattığı bölüme baktım ve haber dergilerinden zaten öğrenmiş olduğumdan fazlasına rastlamadım. İş, seçmenlere istedikleri her şeyi vermekte bitiyordu. Düşük vergiler; sizindir. Kamu hizmetleri; sizindir. Bana mantıklı gelmedi. Ama resmin tamamına bakıldığında Sansom düzgün birine benziyordu. Doğru olanı yapmayı deneyeceğini hissettim, herhangi bir politikacı bunu ne kadar becerebilirse. Doğru nedenlerle politikada olduğunu hissettim.

Kitabın ortasında fotoğraflar vardı. Biri hariç hepsi Sansom'un üç yaşından günümüze kadar olan hayatından sahnelerdi. Çoğu kişinin dolabın dibindeki ayakkabı kutusunu karıştırdığında bulacağı türden fotoğraflardı. Aile, çocukluk, okul, askerdeki yılları, müstakbel karısı, çocukları, iş fotoğrafları. Normal şeyler, büyük ihtimalle diğer adayların biyografilerindeki fotoğrafların benzerleri. Ama farklı olan fotoğraf gerçekten garipti.

17

Farklı olan fotoğraf daha önce gördüğüm bir haber fotoğrafıydı. Donald Rumsfeld adlı Amerikalı politikacının Bağdat'ta Iraklı diktatör Saddam Hüseyin'le el sıkışırken çekilmiş 1983 tarihli fotoğrafıydı. Donald Rumsfeld iki kere Savunma Bakanı olmuştu ama bu fotoğraf çekildiğinde, Ronald Reagan'ın yolladığı özel başkanlık temsilcisiydi. Bağdat'a Saddam'ın kışını öpmeye ve sırtını sıvazlamaya ve hediye olarak Amerika'nın sonsuz minnettarlığının sembolü olan bir çift saf altın mahmuzu vermeye gitmişti. Sekiz yıl sonra Amerika, Saddam'ın kışını tekmeliyordu. On beş yıl sonra onu öldürdü. Sansom fotoğrafın altına Bazen arkadaşlarımız düşmanımız olur ve bazen düşmanlarımız arkadaşlarımız, notunu düşmüştü. Politik bir yorum, herhalde. Ya da bir iş öğüdü. Kitabın içinde de aradım ama bu cümleyi bulamadım.

Askerlik yıllarına geri döndüm ve kendimi dikkatle okumaya hazırladım. Ne de olsa uzmanlık alanım buydu. Sansom orduya 1975'te katılmış ve 1992'de ayrılmıştı. On yedi yıl. Benimkinden dört yıl daha uzun. Benden dokuz yıl önce başlamış ve beş yıl önce ayrılmış. Diğerleriyle kıyaslandığında temel olarak iyi bir dönem. Vietnam çıkmazı bitmiş ve tamamı gönüllü olan yeni profesyonellerden oluşan ordu yerine oturmuş. Ekonomik kaynaklar sağlam. Sansom da ordudan hoşlanmış görünüyordu. Anlatımı tutarlıydı. Temel eğitimi doğru biçimde tarif etti, Subay Aday Okulu'nu iyi tarif etti, piyadelikteki ilk günlerini okumak eğlenceliydi. Hırslı olduğunu saklamıyordu. Alabileceği bütün eğitimleri almış ve önce komandalara, ardından yeni kurulan Delta Kuvveti'ne geçmişti. Herkes gibi o da Delta'ya alındığı dönemi dramatize etmişti. Cehennem haftaları, zayıf, çile, yorgunluk. Herkes gibi o da Delta'nın eksiklerini eleştirmekten kaçınmıştı. Delta bir hafta boyunca uyanık kalabilen ve 200 km yürüyebilen ve havada uçan sineği tek atışta vurabilen adamlardan oluşur. Ama içinde hem tüm bunları yapıp hem de bir Şii2 ile tuvalete yapılan yolculuk arasındaki farkı söyleyebilecek kimse yoktur.

Genel olarak Sansom'un oldukça dürüst olduğunu his settim. Doğrusu şu ki, çoğu Delta görevi daha başlamadan iptal edilir ve başlayanların çoğu da başarısız olur. Bu adamlardan bazıları hiç çarpışma görmez. Sansom durumu süslememişti. Bölük pörçük heyecan ve başarısızlıklar ko

2 İngilizcede 'shiite', Müslümanlıktaki Şii mezhebi anlamına geliyor; 'shit' ise bok demek. Yazar iki kelimenin benzerliğinden faydalaniyor. nusunda açık konuşuyordu. Hepsinden daha önemlisi, keçi çobanlarından bahsetmiyordu, bir kere bile. Özel Kuvvetler hareket sonrası raporlarının çoğu, görevlerin başarısızlığını bölgedeki keçi çobanlarına yükler. Düşman, çorak ve kimsenin yaşamadığını iddia ettikleri bölgelere sızan adamlarımız, aniden büyük bir keçi sürüsü güden köylüler tarafından keşfedilir. İstatistiksel olarak ihtimal dışı. Madem çorak topraklar söz konusu, besinsel olarak da ihtimal dışı. Keçiler bir şey yemek zorunda. Belki bir zamanlar doğruydu ama o zamandan bugüne bir kod halini aldı. Yere indik ve bir keçi çobanı yanı başımızda duruyordu demek, görevi batırdık demenin yumuşak hali. Ama Sansom kitabında hiç geviş getiren hayvanlardan veya başlarında bekleyen çobanlardan bahsetmemişti, ki bu da onun lehine ciddi bir puandı.

Aslında neredeyse hiçbir şeyden bahsetmemişti. Başarı hanesinde fazla bir şey yazdığı söylenemezdi. Batı Afrika'da oldukça sıradan olduğunu tahmin ettiğim görevlerde yer almıştı, ardından Panama, 1991'deki Birinci Körfez Savaşı sırasında Irak'ta SCUD füzesi avı. Bunlar dışında, hiçbir şey. Bolca eğitim ve nöbet ve bunları takip eden başka eğitimler ve başka nöbetler. Onunki belki de o güne kadar gördüğüm ilk abartısız Özel Kuvvetler hatıratıydı. Hatta daha da ötesi. Sadece abartısız değil, sanki özellikle hafifletilmiş, küçültülmüş ve yalınlaştırılmış. Süslenmemiş, sadeleştirilmişti.

Oldukça ilginç bir durumdu.

18

Sekizinci Cadde'deki kafeye geri dönerken çok dikkatli davrandım. Müşterimiz yeni bir ekip topladı.

Şimdiye kadar hepsi neye benzediğimi öğrenmiş olmalıydı. Radio Shack'teki adam bana fotoğrafların ve videoların bir kişiden diğerine nasıl yollanabileceğim de anlatmıştı. Benimse karşı tarafın neye benzediğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Ama eğer müşterileri kamuflaj olarak şık takım elbiseler içindeki adamları kiralamak zorunda kaldıysa, o zaman kendi ekibi büyük ihtimalle bundan farklı

görünüyordu. Aksi halde başkalarını tutmasının bir anlamı olmazdı. Farklı görünümlü bir sürü insan gördüm. Belki birkaç yüz bin. New York'ta böylelerini her zaman görürsünüz. Ama hiçbiri benimle ilgilenmedi. Hiçbiri benimle kalmadı. Gerçi ben de işlerini kolaylaştırmadım. Dört numaralı trenle Merke z İstasyon'a gittim ve ka labalığın içinde iki tur attım. Times Meydanı'na giden otobüse bindim, oradan Dokuzuncu Cadde'ye uzun ve mantıksız bir dönüş yaptım ve kafeye batıdan, 14. Karakol'un önünden geldim.

Jacob Mark çoktan içerideydi.

Arka tarafta bir masada oturuyordu. Temizlenmiş, saçlarını taramış, koyu renk pantolon ve beyaz bir gömlek ve denizci mavisi rüzgarlık giymişti. Alnına dövmeyle 'polis' yazdırsa, mesleği ancak bu kadar belli olurdu. Mutsuz görünüyordu ama korkmuş değildi. Karşısına geçip yan oturdum. Böylece pencereden sokağı izleyebilecektim.

Peter'la konuştun mu? diye sordum.

Başımı salladı.

Ama?

Sanırım bir şey yok.

Sanıyor musun, yoksa biliyor musun?

Yanıt vermedi, çünkü garson yanımıza gelmişti. Sabahkiyle aynı kadın. Jake'in yiyip yemeyeceği konusunda hassas davranamayacak kadar açtım. Büyük bir tabak ısmarladım, yumurtalı ton balığı salatası ve bir sürü başka şey. Ek olarak içmek için kahve. Jake de benim gibi yaptı ve peynirli sandviçle su ısmarladı.

Bana neler olduğunu anlat, dedim.

Üniversite polisi bana yardımcı oldu. Yardım edebildikleri için memnun bile oldular. Peter bir Amerikan futbolu yıldızı. Evinde değildi. Onlar da arkadaşları sıkıştırıp hikayeyi öğrendi. Anlaşılan Peter bir kadınla bir yerlere gitmiş.

Nereye?

Bilmiyoruz.

Kadın kimmiş?

Bardan bir kız. Peter ve diğerleri dört gece önce dışarıdaymışlar. Kız mekandaymış. Peter onunla gitmiş.

Hiçbir şey söylemedim.

Ne? dedi Jake.

Kim kimi tavlamiş? diye sordum.

Başını salladı. Her şeyin yolunda olduğunu düşünmeme neden olan işin bu kısmı oldu. Bütün işi oğlan yapmış. Arkadaşları kızı tavlatabilmek için neredeyse dört saat harcadığını söylediler. Her yolu denemiş. Aynı şampiyonluk maçı gibiydi, dedi çocuklardan biri. Yani kız Mata Hari falan değil.

Tarifi?

Tam bir fıstık. Ve bu konuşanlar sporcu, yani söylediklerinde ciddiler. Birkaç yaş büyük ama fazla değil. Belki yirmi beş ya da yirmi altı. Eğer üniversite son sınıftaysan, işte sana karşı konulamaz bir meydan okuma.

Kızın adı neymiş?

Jake başını salladı. Diğerleri uzak durmuş. Görgü meselesi.

Her zaman gittikleri yer miymiş?

Yollarının üzerindeymiş.

Fahişe olabilir mi?

İmkani yok. Bu çocuklar sürekli ortalıktadır. Aptal değiller. Aradaki farkı bilirler. Ve zaten kızı tavlayan Peter'miş. Dört saat uğraşmış, o güne kadar öğrendiği bütün numaraları kullanmış.

Eğer kız tavlansın isteseydi, bu iş dört dakikada biterdi.

Jake yine başını salladı. İnan bana, en az yüz kere üzerinden geçtim. Eğer bir numara olsaydı, gerçek gibi görünmesini sağlamak için bir saat oyalamaları yeterli olurdu. En fazla iki. Kimse dört saate kadar uzatmaz. Yani her şey yolunda. Hele Peter açısından bakılırsa, işler sadece yolunda değil, şahane. Bir fıstıkla dört gün. Yirmi iki yaşındayken sen neler yapıyordun?

Neden bahsettiğini anlıyorum. Yirmi iki yaşındayken benim de benzer önceliklerim vardı. Gerçi dört günlük bir ilişki bana fazla uzun gelirdi. Neredeyse nişanlanmak ya da evlilik gibi.

Ama? dedi Jake.

Susan otobanda dört saat rötör yaptı. Bir annenin, kendini öldürmek istemesine yol açacak ne tür bir zaman sınırını aştığını merak ediyorum.

Peter iyi. Onun için endişelenme. Yakında eve döner, güçten düşmüş ama mutlu olacağına eminim.

Başka bir şey söylemedim. Garson yiyeceklerle geldi. Yemekler iyi görünüyordu ve miktarları da fazlaydı. Özel şirketten gelen adamlar seni buldular mı? diye sordu Jake.

Başımı salladım ve ton balıklı salatamı yerken ona hikayeyi anlattım.

Adımı biliyorlar mıymış? Hiç iyi değil, dedi.

İdeal sayılmaz, hayır. Ve Susan'la trendeyken konuştuğumu da biliyorlardı. Nasıl?

Eski polisler. Hala polis arkadaşları olmalı. Başka açıklaması yok.

Lee ya da Docherty?

Belki. Belki de gelip dosyayı okuyan gündüz vardiyasından biri.

Ve fotoğrafını çektiler, öyle mi? Bu da hiç iyi değil.

İdeal sayılmaz, dedim yeniden.

Bahsettikleri diğer ekipten hiç iz var mı? diye sordu,

Pencereden dışarıyı kontrol ettim. Şimdilik yok, dedim.

Başka?

John Sansom kariyerini abartmamış. Özel hiçbir şey yapmamış gibi görünüyor. Ve bu tür bir iddiayı çürütmenin değeri olmaz.

O zaman çıkmaza girdik.

Belki de hayır, dedim. Binbaşydı. Bu bir otomatik terfi, iki kez de başarıları yüzünden rütbe artışı demek. Birilerinin hoşuna giden bir şeyler yapmış olmalı. Ben de binbaşydım. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirim.

Birilerinin hoşuna giden ne yaptın?

Sonradan büyük ihtimalle pişman oldukları bir şey.

Uzun süre orduda kalmak yeterli, dedi Jake. Yeterince uzun süre ortalıkta olursan terfi edersin.

Başımı salladım. İşler öyle yürümez. Ayrıca bu adam kazanabileceği dört madalyadan en önemli üçünü kazanmış. Bir tanesini iki kere almış. Yani önemli bir şeyler yapmış olmalı. Daha doğrusu dört şey.

Herkes madalya alır.

Bu madalyaları değil. Ben de bir gümüş yıldız kazandım ama bu adam için hiç sayılır. Yine de gökten yağmadıklarını gayet iyi biliyorum. Ve ben bir Mor Kalp madalyası kazandım, ki anlaşılan Sansom ondan almamış.

Kitabında bahsi geçmiyor. Ve hiçbir politikacı harekatta yaralandığından bahsetmeyi unutmaz. Bir milyon yıl geçse bile. Ama tek bir yara dahi almaksızın cesaret madalyası almak oldukça sıradışıdır.

Normalde bu ikisi kol kola yürür.

Öyleyse madalyalar konusunda yalan söylüyor olabilir.

Başımı iki yana salladım. Yapılamaz. Vietnam kurdelesini ya da ona benzer konularda belki. Ama bahsi geçen madalyalar ciddi ödüller. Bu adamın şeref madalyası hariç her şeyi var.

Yani?

Yani, bence kariyeri hakkında yalan söylüyor ama tam ters biçimde. Abartmak yerine, bazı şeylerden bahsetmeme- yi tercih ediyor.

Neden bunu yapsın?

Çünkü en az dört gizli görevdeymiş ve hala onlardan bahsedemiyor. Bu da gerçekten çok gizli oldukları anlamına gelir, çünkü adam bir seçim kampanyasının ortasında ve acayip anlatmak istiyor olmalı.

Ne tür gizli görevler?

Her şey olabilir. Kayıt dışı operasyonlar, herhangi birine karşı yapılmış olabilir.

Yani belki de Susan'dan detayları istediler.

İmkansız, dedim. Delta'nın emirleri ve operasyon kayıtları ve hareket sonrası raporları İKK'nın yakınlarında bile değildir. Ya yok edilirler ya da Fort Bragg'da altmış yıl kilit altında tutulurlar. Saygısızlık etmek istemem ama ablan onların bir milyon kilometre yakınına bile gitmiş olamaz.

Öyleyse tüm bunların bize ne yararı var?

Sansom'un askeri kariyerini eleyebiliyoruz. Eğer Sansom bu işe bulaşmışsa bile başka bir nedeni olmalı.

Karışmış mı?

Yoksa neden adı geçsin?

Ne ölçüde karışmış olabilir?

Çatalımı bıraktım ve kahvemi bitirdim. Burada kalmak istemiyorum.

Burası diğer ekip için başlangıç noktası. İlk kontrol edecekleri yer bu kafe. Bahşişi masaya bırakıp kasaya gittim. Bu sefer garson gayet memnundu.

Rekor zamanda içeri girip dışarı çıkmıştık.

Manhattan takip edilmek için dünyadaki hem en iyi hem en kötü yerdir. En iyi yerdir, çünkü çok

kalabalıktır ve ne tarafa giderseniz gidin, kelimenin tam anlamıyla yüzlerce şahit vardır. En kötüsüdür, çünkü çok kalabalıktır ve peşiniz- dekileri tespit etmek için her birini her ihtimale karşı tek tek kontrol etmeniz gerekir. Oldukça yorucu ve bezdirici ve bıktırıcı bir harekettir bu ve sonunda sizi çıldırtır ya da tem- belleştirir. Bu yüzden daha rahat edebilmek adına batı 35. Sokak'a geri döndük ve sokağın gölgeli tarafında, karşı tarafta park etmiş olan polis arabalarının önünde ileri geri yürüdük. O an için şehirdeki en güvenli kaldırım orasıymış gibi göründü.

Olayın Sansom'la nasıl bir ilgisi olabilir? diye sordu Jake yeniden.

Bana Jersey'de gördüğün intiharların arkasında yatan nedenlerin neler olduğunu söylemiştin?

Ekonomi ya da cinsellik.

Ve Sansom servetini ordudayken yapmadı.

Susan'la ilişkisi olabileceğini mi düşünüyorsun?

Mümkün, dedim. Onunla işyerinde tanışmış olabilir. O da sürekli Pentagon'a girip çıkan adamlardan biri. Fotoğraf çekimleri, buna benzer şeyler.

Sansom evli.

Kesinlikle. Ve seçim dönemindeyiz.

Bunun olmasına ihtimal vermiyorum. Susan öyle biri değildi. Bu yüzden ablamla ilişkisi olmadığını varsayalım.

O zaman başka bir İKK çalışanıyla ilişkisi olabilir ve Susan da her şeye şahit olmuştur.

Hala mümkün gelmiyor.

Bana da, dedim. Çünkü böyle bir durumda sürekli bahsi geçen bilginin işe nasıl karıştığını çözemiyorum. 'Bilgi' büyük bir kelime. İlişkiyse evet-hayır yanıtı bir soru.

Belki Susan, Sansom'la çalışıyordu. Ona karşı değil. Belki Sansom başka birinin kirlî işlerini öğrenmek istedi.

O zaman Susan neden Washington ya da Kuzey Carolina yerine New York'a gelsin?

Bilmiyorum, dedi Jake.

Hem zaten neden Sansom, Susan'dan bir şey istesin ki? Adamın tanımadığı bir İKK sekreterinden çok daha iyi kaynakları vardır.

Öyleyse ikisinin bağlantısı ne?

Belki Sansom'un uzun zaman önce, hala orduda olduğu dönemde, biriyle bir ilişkisi vardı.

O zamanlar evli değildi.

Ama uyması gereken kurallar vardı. Belki de astlarından biriyle işi pişiriyordu. Öyle bir olay ortaya çıkarsa, bugünkü politik kariyerini kökünden sarsar.

Orduda öyle şeyler oluyor mu?

Her zaman, dedim.

Ya sen, ordudan biriyle ilişki yaşadın mı?

Olabildiğince sık. İlişkinin her iki tarafında da yer aldım. Bazen asttım, bazen de üst.

Başın belaya girdi mi?

O zaman değil. Ama şimdi senatoya aday olsaydım mutlaka sorun çıkardı. Yani Sansom'la ilgili dedikodular olduğunu ve Susan'dan onları doğrulamasını istediklerini mi düşünüyorsun?

Adamın davranış biçimini doğrulaması mümkün olmazdı. O tür şeyler tamamen farklı bir grup dosyanın içinde yer alır. Ama belki de A kişinin ve B kişinin aynı zamanda aynı yerde görev aldıklarını doğrulayabilirdi. İKK kesinlikle böyle şeyler için idealdir.

Yani belki de Lila Hoth, Sansom'la birlikte ordudaydı. Belki biri, büyük bir skandal yaratmak için bu iki ismi birbirine bağlamaya çalışıyor.

Bilmiyorum, dedim. Kulağa olası geliyor. Ama elimde bu bölgede iş yapan eski ordu mensubu bir adam var ve New York polisiyle konuşmaya korkuyor ve elimde bir sürü kopuk ip var ve dizginlerini koparmak üzere olan barbar bir ekiple ilgili bir hikaye var. Politikanın pis bir iş olduğunu biliyorum ama bu kadar kötü mü?

Jake karşılık vermedi.

Ve Peter'ın nerede olduğunu bilmiyoruz.

Peter için endişelenme. O bir yetişkin. Sağlam bir defans oyuncusu. İleride birinci ligde oynayacak. Yüz elli kiloluk bir kas yığını. Kendi başının çaresine bakabilir. Adını unutma. Peter Molina. Bir gün gazetelerde onun haberini okuyacaksın.

Umarım yakın zamanda değil.

Rahatla.

Şimdi ne yapmak istiyorsun? diye sordum.

Jake omuz silkti. Kaldırımında yukarı aşağı yürümeyi sürdürürken yerdeki ıvır zıvıra tekme attı. Yaşadığı karışık duygular nedeniyle ne yapacağını bilemez hale gelmişti. Durdu ve sokağın diğer tarafındaki 14. Karakol'un kapısının tam karşısındaki duvara yaslandı. Soldan sağa park etmiş

araçlara baktım. Impalalar ve Crown Vic'ler, üzerlerinde polis yazısı olan ve olmayan araçlar, küçük ve garip trafik polisi arabaları.

Ablam öldü, dedi. Hiçbir şey onu geri getirmeyecek.

Konuşmadım.

Cenazeevi yöneticisini arayacağım, dedi.

Ya sonra?

Hiçbir şey. Ablam kendini vurdu. Nedenini bilmek bir şeyi değiştirmeyecek. Zaten çoğu zaman nedenin ne olduğunu gerçekten bilmezsin. Bildiğini zannettiğin zamanlarda bile.

Ben nedenini bilmek istiyorum, dedim.

Neden? O benim ablamdı, senin değil.

Sen kendini öldürdüğü sırada orada değildin.

Hiçbir şey söylemedi. Karşı tarafta park etmiş olan arabaları süzmekle yetindi. Theresa Lee'nin kullandığı arabayı gördüm. Soldan dördüncüydü. Sıranın daha ilerisindeki işa-retsiz Crown Vic'lerden biri, diğerlerinden daha yeniydi. Daha parlak. Güneşte ışıldıyordu. Siyahtı, arka tarafında iki kısa anten vardı, kaportadan çıkan iğneler gibi. Federaller, diye düşündüm. Büyük bütçeli teşkilatlardan birine ait olmalıydı, çünkü iş ulaşım seçeneklerine ve iletişim araçlarına geldiğinde onlar fiykalı arabaları tercih ederdi.

Ailesine Susan'ı toprağa vereceğimizi söyleyeceğim ve hayatımıza devanı edeceğiz. Hayat hiç adil değil ve sonra ölüyorsun. Belki de nasıl, nerede veya neden olduğuna aldırmamamızın bir nedeni vardır. Bilmemek daha iyidir. Bundan iyi bir şey çıkmaz. Yalnızca daha fazla acı. Uçurumdan aşağı düşerken, yere çarpmadan hemen önce insanın içini kaplayan o kötü his gibi.

Nasıl istersen, dedim.

Başımı salladı ve başka bir şey söylemedi. Elimi sıktı ve uzaklaştı. Dokuzuncu Cadde'nin batısındaki blokta yer alan garaja girdiğini gördüm ve dört dakika sonra yeşil bir Toyota SUV dışarı çıktı. Trafikle beraber batıya gitti. Lincoln Tüneli'ne yöneldiğini ve eve gideceğini tahmin ettim. Onu bir daha ne zaman göreceğimi merak ettim. Üç günle bir hafta arası, diye düşündüm.

Yanılmışım.

19

Theresa Lee mavi takım elbise ve beyaz gömlek giymiş iki adamla dışarı çıktığında hala 14. Karakol'un kapısının tam karşısında duruyordum. Kadın yorgun görünüyordu. Çağrıyla sabah ikide almıştı. Yani gece vardiyasında çalışıyor olmalıydı. Öyleyse sabah yedi civarında işten çıkması ve sekizde evine ve yatağına dönmüş olması gerekirdi. Demek ki altı saattir fazla mesai yapıyordu.

Banka hesabı için iyi bir haber. Ama başka hiçbir şey için iyi olduğu söylenemez. Gün ışığında durup gözlerini kapıştırdı ve vücudunu esnetti ve ardından aniden durdu. Bir saniye geç de olsa jetonu düşmüştü. Yanında duran adamı dirseğiyle dürttü ve bir şeyler söyledi ve doğrudan beni işaret etti. Kelimelerini duyamayacak kadar uzaktaydım ama vücut dili Hey, işte o, tam. orada! diye bağıırıyordu. Hareketlerinden anladığım kadarıyla bu cümleinin sonunda dev bir ünlem işareti vardı.

Takım elbiseli adamlar trafik için otomatik olarak sol tarafı kontrol ettiler, bu da bana New York'lu olduklarını söyledi. Tek numaralı caddeler doğudan batıya, çift numaralı caddeler batıdan doğuya akar. Bu bilgi adamların iliklerine işlemişti. Yani buralıydılar. Ama yürümekten çok arabayla yolculuğa alışkınlardı, çünkü yanlış taraftan gelen bisikletli kuryeleri görmediler. Aceleyle caddeyi geçip arabaların arasından sıyrılarak iki yana dağıldılar ve aynı anda hem soldan hem sağdan bana doğru ilerlediler. Bu hareketleri bir miktar saha eğitimleri olduğunu anlamamı sağladı ve aceleleri vardı.

İğne antenli Crown Vic'in onların aracı olduğunu tahmin ettim. Gölgede durup onları bekledim. Siyah ayakkabıları ve mavi kravatları vardı. İçlerindeki tişörtler gömleklerinin yakasından görölüyordu. Beyaz altına beyaz. Üzerlerindeki takımların sol tarafı sağ tarafından daha kabarıktı. Silahlarını omuz askısında taşıyan sağ ellerini kullanan ajanlar. Otuzlu yaşlarının sonunda, kırklarının başındaydılar. En iyi zamanları. Acemi değiller. Henüz içleri geçmemiş.

Hiçbir yere gitmediğimi görünce biraz yavaşladılar ve koşmaktansa hızlı adımlarla yürüyerek bana yaklaştılar. FBI diye düşündüm. Askerden çok polisi andırıyorlardı. Bana kimliklerini göstermediler. Onların kim olduklarını bildiğimi varsaydılar.

Seninle konuşmamız gerek, dedi sol taraftaki adam.

Biliyorum, dedim.

Nereden biliyorsun?

Çünkü buraya gelebilmek için trafiğin ortasına daldınız.

Nedenini biliyor musun?

Hiçbir fikrim yok. Belki de yaşadığım sarsıcı deneyimin ardından bana psikolojik destek almamı önermeye geldiniz.

Adamın dudaklarında tehditkar bir ifade belirdi, sanki alaycılığım yüzünden beni pataklamaya hazırды. Ardından bu ifade değişip yerini temkinli bir gülümsemeye bıraktı. Tamam, işte sana tavsiye. Birkaç soruyu yanıtla ve sonra o trene bindiğini unut.

Ne treni?

Adam yanıt verecek gibi oldu ve ardından durdu, söylediklerine uygun davrandığımı kavramakta geç kalmıştı ve kafası yavaş çalışıyormuş durumuna düştüğü için utandı.

Ne sorusu? dedim.

Telefon numaran ne? diye sordu.

Bir telefon numaram yok, dedim.

Cep telefonun da mı yok?

Özellikle cep telefonum yok, dedim.

Gerçekten mi?

Ben o adamım, dedim. Tebrikler. Beni yakaladınız.

Hangi adam?

Şu dünyada cep telefonu olmayan tek adam.

Kanadalı mısın?

Kanadalı olduğumu da nereden çıkardınız?

Dedektif bize Fransızca konuşabildiğini söyledi.

Pek çok kişi Fransızca konuşur. Avrupa'da koca bir ülke var.

Fransız mısın?

Annem Fransız'dı.

Kanada'ya en son ne zaman gittin?

Hatırlamıyorum. Büyük ihtimalle yıllar önce.

Emin misin?

Oldukça.

Kanadalı arkadaşların veya iş ortakların var mı?

Hayır.

Adam sessizleşti. Theresa Lee hala 14. Karakol'un kapısının önündeki kaldırımdaydı. Güneşte duruyor ve sokağın diğer tarafından bizi izliyordu.

Trendeki sıradan bir intihardı. Üzücü ama önemli bir olay değil. Kötü şeyler olur. Anlaştık mı? dedi öteki adam.

Soracaklarınız bu kadar mı? dedim.

Sana bir şey verdi mi?

Hayır.

Emin misin?

Kesinlikle.

Başka sorunuz var mı?

Planların neler? dedi adam.

Şehirden ayrılıyorum.

Nereye gideceksin?

Başka bir yere.

Adam başını salladı. Tamam, soracaklarımız bu kadar. Şimdi ikile.

Olduğum yerde kaldım. Uzaklaşıp arabalarına dönmelerini izledim.

Arabaya binip trafikte bir boşluk oluşmasını beklediler ve park yerinden çıkıp arabayla uzaklaştılar. Batı Ya- kası'ndaki otobana çıkıp şehir merkezine, masalarının başına döneceklerini tahmin ettim. Theresa Lee hala kaldırımdaydı.

Sokağı geçtim ve park etmiş iki mavi-beyaz devriye arabasının arasından geçerek kaldırıma çıkıp kadının yanına gittim. Saygılı görünecek kadar uzak ama beni duyabileceği kadar yakınında durup güneşin gözlerime girmemesi için yüzümü binaya döndüm. Tüm bunlar ne demek oluyor? diye sordum.

Susan Mark'ın arabasını buldular. Soho'ya park edilmiş. Bu sabah çekmişler, dedi.

Ve?

Elbette arabayı aradılar.

Neden elbette? Önemli olmadığını iddia ettikleri bir şey için çok fazla tantana yapıyorlar.

Ne düşündüklerini söylemediler. En azından bize.

Ne bulmuşlar?

Bir kağıt parçası. Üzerinde telefon numarası olduğunu düşündükleri rakamlar varmış. Karalanmış bir not gibi. Buruşturulup çöpmüş gibi arabaya atılmış.

Numara neydi?

Alan kodu 600'dü. Kanadalı cep telefonu şebekesine ait olduğunu söylüyorlar. Özel bir ağ. Ardından bir numara, ardından D harfi, birinin baş harfi gibi.

Tüm bunlar bana hiçbir şey ifade etmiyor, dedim.

Bana da. Ama bunun bir telefon numarası olduğunu düşünmüyorum. Çıkış kodu yok. Ve telefon numarası olamayacak kadar fazla hanesi var.

Eğer özel bir telefon ağı söz konusuysa, belki çıkış koduna ihtiyacı yoktur. Doğru görünmüyor.

Öyleyse ne olabilir?

Bana arkasına uzanıp pantolonunun cebinden küçük bir not defteri çıkararak karşılık verdi. Resmi polis uygulaması değil. Kalın siyah bir kapağı vardı ve kapalı kalması için üzerine lastik geçirilmişti. Bütün defter hafifçe kıvrılmıştı. Kadının arka cebinde çok vakit geçirdiği anlaşılıyordu. Lastiği kaydırıp defteri açtı ve bana üzerinde düzgün bir el yazısıyla 600-82219-D yazılı açık kahverengi sayfayı gösterdi. Onun elyazısı olmalı, diye tahmin ettim. Yalnızca bilgiler, yorum yok. Karalanmış notun bire bir kopyası değil.

600-82219-D

Senin için bir anlam ifade ediyor mu? diye sordu.

Belki Kanada'daki cep telefonlarının daha fazla rakamı vardır, dedim. Dünyadaki telefon şirketlerinin numaraların tükenmesinden korktuklarını biliyordum. Fazladan bir numara eklemek, bölge kodunun kapasitesini milyonlarca kat artırırdı. Üç değil otuz milyon. Gerçi Kanada'nın nüfusu fazla değildi. Toprakları genişti ama çoğu boştu. Otuz üç milyon kişi, diye düşündüm. California'dan küçüktü ve sıradan telefon numaraları California'ya yetiyordu.

Bu bir telefon numarası değil, dedi Lee. Başka bir şey. Bir kod, seri numarası ya da dosya numarası. Bu adamlar zamanlarını harcıyorlar.

Belki olayla bağlantılı değildir. Arabanın içindeki çöp, herhangi bir şey olabilir.

Beni ilgilendirmiyor zaten.

Arabada bagaj var mıydı? diye sordum.

Hayır. Arabalarda biriken sıradan ıvır zıvır dışında hiçbir şey yoktu.

Yani kısa bir yolculuk olmasını planlıyordu, gelip gidecekti.

Lee yanıt vermedi. Esnedi ve hiçbir şey söylemedi. Yorgundu.

.,:Bu adamlar Susan'ın kardeşiyle konuşmuşlar mı? diye sordum. Bilmiyorum.

Adam her şeyi halının altına süpürmek istiyormuş gibi görünüyor.

Anlaşılır bir tavır, dedi Lee. Her intiharın bir nedeni vardır ve bu neden hiçbir zaman hoş bir şey değildir. En azından benim deneyimlerime göre.

Dosyayı kapatıyor musunuz?

Dosya çoktan kapandı.

Bu dunundan memnun musun?

Neden olmayayım?

İstatistikler, dedim. İntihar edenlerin yüzde sekseni erkektir. Doğuda intihar, batıda olduğundan daha enderdir ve intihar ettiği yer çok garipti.

Ama intihar etti. Onu gördün. Bundan kimsenin şüphesi yok. Kimsenin kendini öldürdüğünden şüphesi yok. Tartışma yok. Zekice saklanmış bir cinayet değildi.

Belki onu intihar etmeye ittiler. Belki onu bunu yapmaya itenler oldu. Belki dolaylı bir cinayetti.

O zaman bütün intiharlar öyle.

Sokağın iki tarafına baktı. Gitmek istiyordu ama bunu söyleyemeyecek kadar nazikti. Seninle tanıştığıma sevindim, dedim.

Şehirden ayrılıyor musun?

Başımı salladım. Washington D.C.'ye gidiyorum.

20

Penn İstasyonu'ndan trene bindim. Yine toplu taşıma. İstasyona yaptığım yolculuk gergin geçmişti.

Kalabalığın içinde üç blok boyunca yürümem gerekti. Ve benim yüzümle, cep telefonlarının ekranlarındaki yüzü karşılaştırmaya çalışan insanları arıyordum. Herkesin elinde birtakım elektronik aletler vardı ve hepsi sürekli onlarla bir şeyler yapıyordu. Ama sağ salim vardım ve nakit parayla kendime bilet aldım. Tren tıka basa doluydu, metrodan çok farklıydı. Bütün yolcular karşıya bakıyordu ve hepsi yüksek arkalıklı koltukların arkasına saklanmıştı. Sadece benimle aynı sırada olan insanları görebiliyordum. Yanımdaki koltukta oturan kadın ve koridorun diğer tarafındaki iki adam. Üçünün de avukat olduğunu tahmin ettim. Büyük avukatlar değil ama A ligi oyuncularını. Büyük ihtimal intihar bombacısı değillerdi. Adamların ikisi de yeni tıraş olmuşlardı ve üçü de gergindi. Ama bunlar dışında zihnimde- ki alarm çanlarının çalmasına neden olacak bir özellikleri yoktu. D.C Amtrak intihar bombacılarını çekeceğinden değil ama valiz bölümü bombalar için biçilmiş kaftandı.

Penn İstasyonu'nda trenin peronu son anda duyurulur. Kalabalık istasyonun etrafında hareket eder ve ardından perona koşup önünde sıralar oluşturur. Güvenlik yoktur. Bagaj raflarına dizilmiş birbirinin aynısı siyah valizler. Bir adamın Philadelphia'da inip valizini arkada bırakması ve kısa süre sonra da tren merkez istasyona, başkent kalbine onsuz girerken cep telefonu aracılığıyla patlatması çok kolay

olurdu.

Ama gideceğimiz yere sağ salim vardık ve Delaware Caddesi'ne kadar kazasız belasız ulaştım. D.C. de, New York kadar sıcaktı ve daha nemliydi. Önümdeki kaldırımlar turist gruplarıyla kaynıyordu. Uzaklardan gelmiş, ailelerden oluşan gruplar. Dikkatli anne babalar, şımarık çocuklar, hepsi zevksiz şortlar ve tişörtler giymişler, haritaları ellerinde, fotoğraf makineleri hazır. Gerçi ben de iyi giyimli ya da şehrin yerlisi değildim. Zaman zaman bu bölgede çalışmıştım ama her zaman nehrin sol kıyısında. Yine de nereye gittiğimi biliyordum. Hedefimi karıştırmam mümkün değildi ve tam karşımda duruyordu. ABD Hükümet Binası. İnsanları etkilemek için inşa edilmiş bir yapıydı. Cumhuriyet'in kuruluş günlerinde yabancı diplomatların bu binayı ziyaret ettikten sonra, bu yeni ülkenin ciddi bir oyuncu olduğuna ikna olmuş halde dışarı çıkması planlanmıştı. Tasarım başarılı olmuştu. Onun ilerisinde, Independence Caddesi'nin karşısında senato ofisleri vardı.

Bir keresinde kongre politikalarının içine düşmüştüm. Araştırmalar bazen komitelere kadar uzanır. Reyburn Bina- sı'nın neredeyse yüzyıllardır Washington'da olan yaşlı açığızlerle kaynadığını biliyordum. Sansom gibi görece yeni birine Cannon Binası'nda yer verilmiş olmalıydı. Prestijli ama en prestijli de değil.

Cannon Binası, Independence ve Birinci Cadde'nin kö-şesindeydi. Saygılarını sunar veya tehdit eder gibi Hükümet Binası'nın uzak köşesinin karşısına dikilmişti. Kapıda her tür güvenlik vardı. Üniformalı bir görevliye, Kuzey Caroli- na'dan Bay Sansom'un içerde olup olmadığını sordum. Adam listelerden birini kontrol edip Evet, dedi. Sansom içerideydi. Kurye aracılığıyla ofisine bir not yollayıp yolla- yamayacağımı sordum. Adam Evet, dedi, yollayabilirdim. Bana bir kalem; bir zarf ve özel senato kağıtlarından verdi. Zarfın üzerine Binbaşı John T. Sansom, ABD Ordusu, Emekli diye yazdıktan sonra tarihi ve saati ekledim. Kağıda şöyle yazdım: Bu sabah erken saatlerde bir kadının dudaklarında sizin adınızla öldüğünü gördüm. Doğru değil ama yeterince yakın. Şöyle devam ettim: Kongre kütüphanesinin merdivenleri, bir saat içinde. Notu 'Binbaşı Jack -Hiçbir şey- Reacher, ABD ordusu, Emekli' diye imzaladım. Kağıdın altında işaretlenmesi gereken bir kutucuk vardı. Şu soru soruluyordu: Seçmenlerimden misiniz? Kutuyu işaretledim. Tam olarak doğru sayılmaz, Sansom'un bölgesinde yaşamıyorum ama çok yalan da sayılmaz, çünkü geri kalan 434 bölgede de yaşamıyorum. Ve Kuzey Carolina'da görev aldım. Üç farklı zamanda. Bu yüzden kendimde kutucuğu işaretleme hakkı buldum. Zarfı mühürledim ve görevliye verdikten sonra beklemek üzere dışarı çıktım.

21

Havacılık ve Uzay Müzesi boyunca sığağın altında Independence Caddesi'nde yürüdüm ve ardından dönüp kütüphaneye yöneldim. Saatin dolmasına on beş dakika kala basamaklara oturdum. Taş ılıktı. Yukarıdaki kapıların arkasında üniformalı adamlar vardı ama hiçbiri dışarı çıkmadı. Tehdit altındaki mekanlar listesi yapılırken kütüphane sonlarda bir yere yerleştirilmiş olmalı.

Bekledim.

Sansom'un kendisinin gelmesini ummuyordum. Çalışanlardan biriyle karşılaşacağımı hesapladım. Belki kampanya görevlileriyle. Kaç yaşlarında ve kaç kişi olacaklarını tahmin edemiyordum. Bir ila dört kişi arası, belki, üniversite mezunu veya profesyonel. Keşfetmek için sabırsızlanıyordum. Genç

birinin gelmesi Sansom'un notumu çok da ciddiye almadığını gösterirdi Dört üst düzey görevli ise bu konuda hassas davrandığını. Ve belki saklayacak bir şeyi olduğunu.

Altmış dakikalık süre doldu ve geçti ve yanıma çalışanlar veya kampanya görevlileri gelmedi. Ne genç ne yaşlı. Bunun yerine Sansom'un eşi ve güvenlik şefi geldi. Saat dolduktan on dakika sonra ayağa kalkmaya hazırlanıyordum ki, resmi bir arabadan inen, birbirine hiç uymayan ikiliyi gördüm. En alt basamakta durup etrafa bakındılar. Sansom'un kitabındaki resimlerden kadını tanıdım. Yakından bakıldığında gerçekten de bir milyonerin eşinin görünmesi gerektiği gibi görünüyordu. Saçlarının pahalı bir salonda yapıldığı belliydi ve iyi bir kemik yapısı vardı ve hareketleri vakurdu ve büyük ihtimalle kocasından dört santim uzundu. Topuklularla sekiz. Yanındaki adam, takım elbise giymiş bir Delta gazisi gibi görünüyordu. Ufak tefekti ama kaslıydı, temkinli ve sertti. Sansom'la aynı fiziksel tip ama Sansom'un fotoğraflarda görüldüğünden daha kaba. Üzerinde muhafazakar dikimli bir takım elbise vardı. İyi kumaştan yapılmıştı ama uzun süredir giyilen bir askeri üniforma gibi kırıışık içindeydi.

İkisi yan yana durup çevrelerindeki insanları süzdüler ve birer birer hepsini elediler. Geriye sadece ben kaldığımda selamlamak için elimi kaldırdım. Ayağa kalkmadım. Yukarı çıkıp akımdaki basamaklardan birinde duracaklarını tahmin etmiştim. Yani ayağa kalkarsam onlara bir metre yukarıdan bakıyor olacaktım. Oturmak daha az tehditkar görünmemi sağlardı. Diyalog kurmak için daha uygun bir seçim. Ve enerji tüketimi açısından daha pratikti. Çok yorgundum.

Bana doğru merdivenleri çıktılar. Kaliteli ayakkabılar üzerindeki Bayan Sansom dikkatli, zarif adımlar atıyordu ve Delta görünüşlü adam da kadının adımlarına uyum sağlıyordu. İki basamak altımda dump kendilerini tanıttılar. Bayan Sansom adının Elspeth olduğunu söyledi ve adam kendini Browning olarak tanıştırdı. İsmi otomatik tüfeğinki gibi yazıldığını söyledi. Tehditkar bir hava vermek amacıyla bunu eklediğini tahmin ettim. Benim için yeni bir yüzdü. Sansom'un kitabında yoktu. Bana neredeyse bütün kariyerini anlattı. Her şey Sansom'la birlikte orduda görev aldığı başlanmıştı. Ve Sansom iş dünyasına atıldığında onun güvenlik şefi olarak sivil hayata geçmişti. Ardından Sansom'un kongredeki yıllarında yine güvenlik şefi olarak kalmıştı. Bu sözlerden Sansom'un senatoda olacağı dönemde ve ötesinde de güvenlik şefi olmayı beklediği anlaşılıyordu. Tüm bu sunum aslında sadakatle ilgiliydi. Karısı ve sadık bekçisi. Konuya duydukları ilgiden en ufak bir şüphe duymamı istemediklerini tahmin ettim. Belki de aşırı bir ilgi. Gerçi eşini göndermesi politik olarak zekice bir hareketti. Çoğu skandal, erkekler eşlerinin bilmediği şeylerle uğraştıklarında ciddileşir. Daha baştan kadını konuya dahil etmesi, adamın duruşunu gösteriyordu.

Şimdiye kadar pek çok seçimi kazandık ve daha pek çok seçimi kazanacağız, dedi kadın. İnsanlar şimdi senin yapmaya çalıştığını yapmayı düzinelerce kez denediler. Onlar başaramadı ve sen de başaramayacaksın.

Hiçbir şey yapmayı denemiyorum, dedim. Seçimleri kimin kazandığı da umrumda değil. Bir kadın öldü, hepsi bu. Ve nedenini bilmek istiyorum.

Ne kadını?

Pentagon'dan bir sekreter. Dün gece New York metro- sunda kendi kafasını uçurdu.

Elspeth Sansom, Browning'e baktı ve Browning başını sallayarak bu sözleri onayladı. İnternette gördüm. New York Times'ta ve Washington Post'ta. Olay, baskıya yetiştiremeyecek kadar geç bir saatte olmuş.

Sabahın ikisinden biraz sonra, dedim.

Elspeth Sansom bana döndü. Senin bu olaydaki rolün ne? Şahidim, dedim.

Ve kadın kocamdan mı bahsetti?

Bu, kocanızla görüşmem gereken bir konu. New York Times'la ya da Washington Post'la.

Bu bir tehdit mi? diye sordu Browning.

Sanırım öyle, dedim. Bu konuda ne yapacaksınız?

Sakın unutma, dedi. Eğer sert biri değilsen, John Sansom'un şu hayatta başardıklarını başaramazsın ve ben de yumuşak biri değilim ve Bayan Sansom da değil.

Harika, dedim. Hiçbirimizin yumuşak olmadığını belirlemiş olduk. Aslında hepimiz kaya kadar sağlamız. Şimdi kaldığımız yerden devam edelim. Ne zaman patronunu göreceğiz?

Ordudayken neydin?

Senin bile korkman gereken türde bir adamdım. Gerçi büyük ihtimalle korkmazdın. Farkedeceğinden değil ya. Kimseye zarar vermek peşinde değilim. Elbette, eğer birine zarar vermek gerekmiyorsa.

Bu akşam saat yedide, dedi Elspeth Sansom. Dup- pont'ta restoran olduğunu tahmin ettiğim bir yerin adını söyledi. Kocam sana beş dakika ayıracak. Ardından beni yeniden süzdü. Bu şekilde giyinmiş olarak gelme, yoksa içeri giremezsin.

Yeniden resmi araçlarına binip uzaklaştılar. Öldürecek üç saatim vardı. 18. Sokak ve Mass'ın köşesinde bir taksiye atlayıp bir dükkan buldum, düz mavi pantolon ve mavi gömlek aldım. Ardından 18. Sokak'ın iki blok güneyinde gördüğüm otele yürüdüm. Büyük bir mekandı ve oldukça haşmetliydi. Ama büyük yerler genelde kayda geçmesini istemediğiniz kullanımlar için idealdir. Lobideki görevlileri geçerken başımla onları selamladım ve asansörle rasgele bir kata çıkıp boş bir odayı düzenleyen hizmetçiyle karşılaşana kadar koridorda yürüdüm. Saat öğleden sonra dördü geçmişti. Check-in saati ikiydi. Yani oda o gece boş kalacaktı. Belki bir sonraki gece de. Büyük oteller ender olarak yüzde yüz doludur. Ve büyük oteller asla hizmetçilerine iyi muamele yapmazlar. Yani kadın otuz dakika ara verme şansı yakaladığı ve 30 dolar nakit kazandığı için mutluydu. Listesindeki bir sonraki odaya geçeceğini ve daha sonra geri geleceğini tahmin ettim. Banyoya henüz girmemiştim ama rafta iki temiz havlu vardı. Kimsenin büyük otellerin temin ettiği bütün havluları kullanması mümkün değildir. Lavabonun yanında paketi açılmamış bir kalıp sabun ve banyo rafında yarım şişe şampuan duruyordu. Dişlerimi fırçalayıp uzun bir duş aldım. Kurulandım ve yeni pantolonumla gömleğimi giydim. Ceplerimdekileri boşalttım ve eski giysilerimi banyodaki çöp kutusuna attım. Oda için 30 dolar. SPA'dan ucuz ve hızlı. 28 dakika içinde sokağa geri dönmüştüm.

Dupont'a kadar yürüyüp restoranı gözledim. Afgan mutfağı. Dış masalar ön avluya yerleştirilmiş, iç masalar ahşap kapının arkasında kalıyor. Kabil sokaklarında 20 sent edecek ordövrler için 20 dolar harcamaya istekli, güç peşindeki insanlarla dolacak türde bir mekan gibi görünüyordu. Yemeğe bir itirazım yoktu ama fiyatlar inanılmazdı. Sansom'la konuşup yemek yemek için başka bir yere gidebileceğime karar verdim.

P Caddesi'nden batıya, Rock Creek Parkı'na yürüyüp suyun yakınlarına indim. Düz bir taşın üzerine oturdum, altımdan geçen akıntıyı ve üzerimden geçen trafiği dinledim. Zaman geçtikçe trafiğin gürültüsü arttı ve suyun gürültüsü azaldı. Beynimdeki saat 18.55'i gösterdiğinde, yukarı geri döndüm ve restorana yöneldim.

22

Saat 19-00'da Washington'da hava kararıyordu ve Du-pont'un ışıkları yanmıştı. Afgan mekanının avlusunun her tarafında kağıt fenerler asılıydı. Önü limuzinlerle tıka basa dolmuştu. İnsanlar çoktan dış masaları işgal etmişti. Ama Sansom ve arkadaşları tarafından değil.

Tek gördüğüm takım elbiseli genç erkekler ve etekli kadınlardı. İkili, üçlü ve dörtlü gruplar halinde toplanmış sohbet ediyor, cep telefonlarıyla konuşuyor, ellerindeki aletlerden e-postalarını okuyor, Bond çantalarından kağıtlar çıkarıp onları yerlerine geri tıktırıyorlardı. Sansom'un içeride, ahşap kapıların arkasında olduğunu tahmin ettim.

Giriş kaldırımın hemen yanındaydı ama daha oraya va-ramadan Browning bir grup insanı ittirerek yanıma geldi. Yirmi metre ötedeki siyah resmi aracı işaret etti. Gidelim, dedi.

Nereye? Sansom'un içeride olduğunu sanıyordum, dedim.

İyi düşün. Böyle bir yerde yemezdi. Ve istese bile biz ona izin vermezdik. Yanlış kitle. Ayrıca güvenlik açısından sorunlu.

O zaman beni neden buraya çağırdınız?

Seni bir yere çağırmak zorundaydık.

Onunla gelmem ya da yürüyüp gitmem kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi öylece durdu.

Öyleyse Sansom nerede? dedim.

Yakınlarda. Bir toplantısı var. Başlamadan önce sana beş dakikasını ayıracak.

Tamam, dedim. Gidelim.

Şoför arabanın içindeydi. Motor çalışır durumdaydı. Browning ve ben arka koltuğa geçtiğimizde şoför arabayı park ettiği yerden çıkardı, meydanı döndü ve ardından güneye sapıp New Hampshire'dan batıya gitti. Tarih Top- lum'un binasını geçtik. New Hampshire Caddesi'ni hatırladığım kadarıyla önümüzde bir dizi otel ve George Washington Üniversitesi'nden başka fazla bir şey yoktu.

Otellerin hiçbirinde durmadık. George Washington Üni-versitesi'nde durmadık. Bunun yerine hızla sağ taraftaki Virginia Caddesi'ne sapıp birkaç yüz metre gittikten sonra Wa-tergate'e yanaştık. Meşhur eski yapı. Suç mahalli. Otel odaları, daireler, ofisler. Arkalarında karanlık ve yavaş Potomac. Şoför, ofis binalarından birinin önünde durdu. Browning koltuğundan kalkmadı. Kurallar şöyle: Ben seni yukarı çıkaracağım, içeri tek başına girersin ama ben tam kapının önünde olacağım. Anlaştık mı?

Başımı salladım. Anlaşmıştık. Dışarı çıktık. İç kapının dibindeki masada oturan üniformalı bir güvenlik görevlisi vardı ama bize dikkat etmedi. Asansöre bindik. Browning dörde bastı. Çıkarken sessizdik. Asansörden çıktık ve gri halıda on metre yürüyüp üzerinde Evrensel Araştırmalar yazan kapının önünde durduk. Kişiliksiz bir isim ve gösterişsiz ahşap bir kapı. Browning kapıyı açtı ve beni içeri aldı. Bir bekleme odası olduğunu gördüm, orta karardı. Boş bir sekreter masası, dört deri koltuk. Sağda ve solda diğer ofisler. Browning bana sol tarafı işaret etti. Kapıyı çal ve içeri gir. Seni burada bekleyeceğim, dedi.

Soldaki kapıya ilerledim ve kapıyı çalıp içeri girdim.

İçeride beni bekleyen üç adam vardı.

Hiçbiri Sansom değildi.

23

Oda çoğunlukla mobilyalardan arındırılmış sıradan bir yerdi. İçerideki üç adam, New York'taki 14.

Karakol'a gelen üç federal ajandı. Beni yeniden gördüklerine sevinmediler. Başlangıçta konuşmadılar. Bunun yerine liderleri cebinden küçük, gümüş bir nesne çıkardı. Ses kayıt cihazı. Dijital. Olympus tarafından üretilmiş ofis ekipmanı. Bir düğmeye bastı ve kısa bir duraklama oldu. Ardından onun sesini duydum. Sana bir şey söyledi mi? Cızırtı yüzünden kelimeler tam olarak anlaşılmıyordu ve yankı da işleri güçleştiriyordu ama sesi tanıdım. O sabah saat beşte yaptığımız görüşmeden. Ben iskemlede uyuklu-yorum, onlar ayakta ve pür dikkat durumdalar. Havada ter ve tedirginlik ve yanmış kahve kokusu var.

Sana bir şey anlattı mı?

AA^{ne}A^{nli} bir şey anlatmadı dediği-Aⁿⁱ duydum

Adam başka bir düğmeye bastı ve kaydın sesi kesildi. Cihazı cebine geri koydu ve diğerinden katlanmış bir kağıt çıkardı. Kağıdı tanıdım. Cannon

Binası'nın kapısındaki güvenlik görevlisinin bana verdiği kongreye özel not kağıdı. Adam kağıdı açtı ve yüksek sesle okudu. Bu sabah erken saatlerde bir kadının dudaklarında sizin adınızla öldüğünü gördüm.

Elyazımı görebilmem için kağıdı bana uzattı.

Sana önemli bir şey söyledi. Federal görevlilere yalan söyledin. İnsanlar bu yüzden hapse atılır, dedi.

Ama ben değil, dedim.

Öyle mi zannediyorsun? Seni bu kadar özel yapan ne?

Hiçbir şey beni özel yapmıyor ama sizi federal görevli yapan ne?

Adam yanıt vermedi.

Hem öyle hem böyle olmaz. Gizemli davranmak istiyor ve rozetlerinizi göstermeyi reddediyorsunuz, tamam. Ama o zaman kim olduğunuzu' nereden bilebilirim? Belki New York polisinde arşiv görevlisisiniz. İşe erken geldiniz, zaman öldürmek için kendinize eğlence arıyordunuz. Ve sivillere yalan söylemekle ilgili bir kanun yok. Yoksa patronlarınızın tamamı hapiste olurdu.

Sana kim olduğumuzu söyledik.

İnsanlar her türlü iddiada bulunurlar.

Arşiv görevlisine benziyor muyuz?

Oldukça. Ve belki size yalan söylemedim. Belki San- som'a yalan söyledim.

Hangisi doğru?

Bu beni ilgilendirir. Hala rozetlerinizi görmedim.

Burada, Washington'da tam olarak ne arıyorsun? San-som'dan ne istiyorsun?

Bu da beni ilgilendirir.

Ona soru sormak mı istiyorsun?

Elinizde insanlara soru sormaya karşı bir yasa da mı var?

Dün bir şahittin, şimdi araştırmacı mı oldun?

Burası özgür bir ülke, dedim.

Sansom sana herhangi bir şey anlatma riskini göze alamaz.

Belki öyle, dedim. Belki değil.

Adam bir saniye için duraksayıp devam etti. Tenis sever misin?

Hayır, dedim.

Jimmy Connors'ı duydun mu? Bjorn Borg? John McEn- roe?

Çok eskilerden kalma tenis oyuncularını, dedim.

Gelecek yıl ABD turnuvasında oynasalar ne olurdu?

Hiçbir fikrim yok.

Tenis kortunda canlarına okunurdu. Kafalarını kesip gümüş tepside sunarlardı. Kadınlar bile onları yenebilirdi. Kendi zamanlarında büyük şampiyondular. Ama artık bambaşka bir çağa ait olan yaşlı adamlar. Zaman hızlı akar. Oyunun kuralları değişir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

Hayır, dedim.

Sicilini gördük. Tarihöncesi zamanlarda çok önemliymişsin ama artık yeni bir dünya var. Boyundan büyük işlere bulaşıyorsun.

Arkamı dönüp kapıya baktım. Browning hala orada mı? Yoksa beni ekti mi?

Browning de kim?

Beni buraya bırakan adam. Sansom'un adamı.

Çoktan gitti ve adı Browning değil. Kurtların arasına düşmüş bir bebekten farksızsın.

Hiçbir şey söylemedim. Bebek kelimesini duyduğum anda aklıma Jacob Mark ve yeğeni Peter geldi. Bardan bir kız. Tam bir fıstık. Peter onunla gitmiş.

Araştırmacı olmakla ilgili her şeyi unutmanı istiyoruz, tamam mı? dedi odadaki diğer iki adamdan biri. Şahit olarak kalmanı istiyoruz. Sansom'un adının ölü kadınla nasıl bağdaştırıldığını bilmek istiyoruz. Biz bu soruların yanıtlarını öğrenene kadar bu odadan çıkmayacaksın.

Bu odadan ne zaman istersem o zaman çıkacağım. Durmak istemediğim bir yerde beni tutmak için üç arşiv görevlisinden daha fazlası gerekir.

Büyük laflar.

Sansom'un adı zaten bu işe karışmış durumda. Ben onu New York'taki dört özel dedektiften duydum, dedim.

Kimdiler?

Takım elbiseli ve sahte kartvizitli dört adam.

Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Oldukça zayıf bir hikaye. Bence Sansom'un adını Susan Mark'ın kendisinden duydun.

Neden umrunuzda? Sıradan bir İKK sekreteri, Sansom gibi bir adama zarar verecek ne biliyor olabilir?

Kimse konuşmadı ama sessizlik oldukça garipti. Sanki söylenmeyen ama delice bir hızla yukarı ve dışarı doğru ya yılan bir yanıtı içinde barındırıyordu: Yalnızca Sansom için endişelenmiyoruz, ordu için, genelkurmay için, geçmiş için, gelecek için, hükümet için, ülke için, kahrolası bütün dünya ve lanet olası evren için endişeleniyoruz.

Siz kimsiniz? diye sordum.

Yanıt yok.

Sansom geçmişte ne yapıyordu? dedim.

Hangi geçmişte?

On yedi yıllık hizmet süresi boyunca.

Ne yaptığını zannediyorsun?

Dört gizli görev.

Oda sessizleşti.

Sansom'un görevlerini nereden biliyorsun? diye sordu kıdemli ajan.

Kitabını okudum, dedim.

Görevleri kitabında yazmıyor.

Ama terfileri ve madalyaları var. Nasıl kazanıldıklarına dair hiçbir doğru düzgün açıklama olmaksızın.

Kimse konuşmadı.

Susan Mark hiçbir şey bilmiyordu, dedim. Bilemezdi. Mümkün değil. İKK'yı bir yıl boyunca altüst etse bile, bu görevlerden bahseden tek bir dosyayı dahi bulamazdı.

Ama biri ondan bulmasını istedi.

Ne olmuş? Hiçbir sonuç çıkmazdı.

Kimin kızla temasa geçtiğini bilmek istiyoruz, hepsi bu. Böyle şeyleri kontrol altında tutmayı severiz.

Kim olduğunu bilmiyorum.

Ama bilmek istediğin belli. Yoksa neden burada olasın?

Onun kendini vurduğunu gördüm. Hoş değildi.

Hiçbir zaman değildir. Ama duygusallaşmaya gerek yok. Ya da başını belaya sokmaya.

Benim için endişeleniyor musunuz?

Kimse yanıt vermedi.

Yoksa bir şey bulacağımdan mı endişeleniyorsunuz?

Bu iki endişenin birbirinden farklı olduğunu düşünmene neden olan ne? Belki ikisi aynı şeydir. Bir şeyler bulursun ve hayat boyu bir yerlere kapatılırsın. Ya da çapraz ateşte kalırsın.

Hiçbir şey söylemedim. Oda yeniden sessizleşti.

Son şansın. Şahit olarak kal. Kadın Sansom'un adından bahsetti mi, etmedi mi? dedi kıdemli ajan.

Hayır, dedim. Bahsetmedi.

Ama Sansom'un adı zaten ortada.

Evet, dedim. Öyle.

Ve onu kimin araştırdığını bilmiyorsun.

Hayır, dedim. Bilmiyorum.

Tamam, dedi adam. Şimdi bizimle ilgili her şeyi unut ve hayatına devam et. Hayatını zorlaştırma arzusu duymuyoruz.

Ama?

Mecbur kalırsak zorlaştıracamız. 110. Birlik'teyken insanların başına ne kadar bela açabileceğini hatırlıyor musun? İşler artık çok daha kötü. Yüz kat daha kötü. Bu yüzden akıllı davran. Eğer oyun oynamak istiyorsan yaşlılar turnuvasına katıl. Bundan uzak dur. Oyunun kuralları değişti.

Gitmeme izin verdiler. Asansörle aşağı indim, kapıdaki adamın önünden geçtim ve parke taşlarıyla döşenmiş açık alanda durup yavaşça akıp giden nehre baktım. Işıkların sudaki yansımaları akıntıyla hareket ediyordu. Elspeth Sansom'u düşündüm. Beni etkilemişti. Bu şekilde giyinmiş olarak gelme, yoksa içeri giremezsin. Mükemmel bir yanlış yönlendirme. Kadın beni tamamen kandırdı. İstemediğim ve ihtiyacım olmayan bir gömlek satın aldım.

Sert adamlar.

Orası kesindi.

Gece ılıktı. Hava sudan yükselen kokularla ağırlaşmıştı. Dupont'a dönmek üzere yola koyuldum. Yaklaşık iki kilometre. Yürüyerek yirmi dakika, belki daha az.

Washington'daki restoranlarda yenilen yemekler ender olarak bir saatten kısa veya iki saatten uzun sürer. Benim deneyimim bu yönde olmuştur. Bu yüzden Sansom'u antresini yerken ya da tatlısını ısmarlarken bulmayı bekliyordum. Belki de çoktan kahvesini içmeye başlamıştı ve puroyu düşünüyordu.

Restorana döndüğümde avludaki masaların yarısının müşterileri değişmişti. Takım elbiseli oğlanlar ve kısa etekli kızların yerinde, takım elbiseli yeni oğlanlar ve kısa etekli yeni kızlar vardı. Artık çoğunluk, üç ya da dört kişilik gruplardan çok çiftlerdi ve ortamda işten çok romantizm havası vardı. Karşılardakini etkilemeye yönelik daha neşeli sohbetler ve daha az elektronik cihaz. Müşteriler karşılamakla görevli kadının durduğu yerin önünden geçtiğim sırada kadın arkamdan seslendi.

Kongre üyesiyle birlikteyim, dedim. Ahşap kapılardan geçip içeriyi taradım. Loş, alçak tavanlı, dikdörtgen bir mekana baharat kokulan, gürültülü sohbetler ve arada bir atılan kahkahalar hakimdi.

Sansom içeride değildi.

Ondan hiç iz yoktu, eşinden iz yoktu, kendini Browning diye tanıtan adamdan iz yoktu. Hevesli stajyerlerden veya kampanya görevlilerinden iz yoktu.

Yeniden dışarı çıktım ve karşılama görevlisi soru soran bakışlarla bana baktı. Kime katılacaksınız?

John Sansom, dedim.

Burada değil.

Görebiliyorum.

Kuzey Carolina vekili mi? dedi dirseğimin dibindeki masada oturan çocuk. Şehirden ayrıldı. Yarın Greensboro'da kampanyasına para toplamak amacıyla düzenlenen bir kahvaltuya katılacak. Bankacılar ve sigortacılar, tütün yok. Adamıma hepsini anlattığını duydum. Son cümleyi karşısında oturan kıza söylemişti, bana değil. Belki de bütün konuşma kız içindi. Adamım. Çocuğun önemli oyuncularından olduğu belliydi veya öyle olmak istiyordu.

Kaldırıma geri döndüm ve bir saniye Öylece durduktan sonra Greensboro, Kuzey Carolina'ya doğru yola koyuldum.

Oraya önce Richmond, ardından Virginia ve Raleigh, sonra Durham ve Durham'ın ardından Burlington'da duracak olan bir gece otobüsüyle gittim. Yolun farkına varmadım. Tamamında uyudum. Greensboro'ya sabahın dördüne doğru vardım. Tefeci ofislerini ve mücevher dükkanlarını geçip istediğim türde bir yer buluncaya kadar sokağın kenarına dizilmiş birkaç restorani görmezden geldim. Seçimim yemeklere dayanmıyordu. Bu tür bütün lokantalardaki yemeklerin tadı benim için aynıdır. Telefon rehberi ve bedava gazeteleri olan bir yer arıyordum. Bulmak için uzun bir yürüyüş yapmam gerekti. Seçtiğim yer yeni açılıyordu. Atletli bir adam ızgarayı yağlıyordu. Kahve yeni hazırlanıyordu. Rehberi alıp bir masaya oturdum ve oteller için 'O' harfini açtım. Greensboro'da bir sürü otel vardı. Aşağı yukarı çeyrek milyon insanın yaşadığı, orta büyüklükte bir yerdi.

Para toplama amacıyla düzenlenen bir kahvaltının üst düzey bir mekanda yapılacağını tahmin etmek güç değildi. Bağışçılar zengindir ve eğer bir yemeğe beş yüz dolar veriyorlarsa, Kızıl Çatı Hanı'ndan daha fazlasını beklerler. Hele de finans ve sigorta sektöründe çalışıyorlarsa. Hyatt veya Sheraton olacağını tahmin ettim. Greensboro'da ikisi de vardı. Yüzde elli, yüzde elli. Rehberi kapayıp düşüncemi doğrulayacak bir şeyler bulmak umuduyla bedava gazeteleri karıştırdım. Bedava gazetelerde her tür yerel haber vardır.

Kahvaltıyla ilgili haberi, açtığım ikinci gazetede buldum. Ama oteller konusunda yanılmışım. Hyatt değil. Sheraton da değil. Sansom bunların yerine, adını Kuzey Carolina'lı meşhur yazardan aldığını tahmin ettiğim O. Henry Oteli'ni seçmişti. Otelin adresi de vardı. Kahvaltının sabah saat yedide başlaması planlanıyordu. Haberi yırtıp aldım ve katlayıp cebime koydum. Tezgahın arkasındaki adam hazırlıklarla rını tamamladı ve daha ben istemeden bana bir fincan kahve getirdi. Bir yudum aldım. Hayatının ilk dakikasını yaşayan taze kahveden iyisi yoktur. Ardından mönüdeki en büyük yemeği ısmarladım ve adamın onu pişirmesini izledim.

Taksiye binip O. Henry Oteli'ne gittim. Yürüyebilirdim ve taksi bulmak oraya gitmekten daha uzun sürdü ama otele şık bir giriş yapmak istiyordum. Altıyı çeyrek geçe oraya vardım. Otel modernleştirilmiş, tarz sahibi eski bir binaydı. Bağimsız bir işletmeymiş gibi duruyordu ama büyük ihtimalle değildi. Çok az otel öyledir. Lobi şatafatlı ve loş ve deri koltuklarla doluydu. Koltukları geçtim; buruşmuş, on dokuz dolarlık gömlek giyen bir adam ne kadar güven dolu görünebilirse o kadar güven dolu görünerek gösterişli bir şekilde resepsiyona yürüdüm. Resepsiyonda genç bir kadın görevliydi. Hazırlıksız görünüyordu. Sanki daha yeni içeri girmiş ve yerleşmeye vakit bulamamıştı. Bakışlarını bana çevirdi. Sansom kahvaltısı için buradayım, dedim.

Genç kadın yanıt vermedi. Doğru tepkiyi bulabilmek için çaba harcadı. Sanki çok fazla bilgi vererek onu utandır- mıştım. Biletimi buraya bırakmış olmalıydılar, dedim.

Biletiniz mi?

Davetiyem.

Kim bırakacaktı?

Elsbeth, Bayan Sansom demek istiyorum. Ya da adamları.

Hangi adamları?

Güvenlik sorumluları.

Bay Springfield mi?

Kendi kendime gülümsedim. Springfield da, aynı Browning gibi bir otomatik tüfek üreticisiydi. Adam kelime oyunlarından hoşlanıyordu. Eğlenceliydi ama aptalcaydı. Takma adlar gerçeklerle tamamen bağlantısız olurlarsa daha çok işe yarar.

Bu sabah onları gördünüz mü? diye sordum. Şansımı deniyordum. Greensboro'nun Sansom'un kendi kongre bölgesinde olmadığını tahmin ediyordum. Senato seçimleri için yapılan kampanya eyalet

çapında para toplamayı ve dolaşmayı gerektirirdi. Sansom'un bölgesi zaten kazanılmıştı. Artık daha uzak bölgelere el atmaya başlamış olmalıydı. Yani erken saatteki kahvaltıya hazır olmak için gece otelde kalmış olması ihtimali yüksekti. Ama emin olamazdım. Odasından çıkıp çıkmadığını sormak, eğer beş dakika mesafedeki başka bir yerde kalıyorsa, budala durumuna düşmeme yol açardı. Hala gelip gelmediğini sormak, eğer iki yüz kilometre ötede yaşıyorsa aynı ölçüde kötü görünmeme neden olurdu. Ben de nötr bir soru denedim.

Bildiğim kadarıyla hala yukarıdalar, dedi kadın.

Teşekkürler, dedim ve lobiye döndüm. Asansörlerden uzaklaştım. Böylece kadının endişelenmesi gereken bir şey olmayacaktı. Telefonu çalana kadar bekledim ve önündeki bilgisayar ekranına konsantre olup klavyesinde bir şeyler yazmaya başladığında diğer tarafa gidip asansörün yukarı düğmesine bastım.

Sansom'un büyük bir süitte kalacağını kestirmek güç değildi ve büyük süitler her zaman en üst katta olur. Bu yüzden asansördeki en yüksek rakama bastım. Uzun süren yolculuğun ardından asansörden inip halı kaplı koridora çıktım ve maun görünümlü ikiz kapılı odanın önünde duran üniformalı polisi gördüm. Greensboro Polis Departmanından bir devriye görevlisi. Genç değil, eskilerden. Çaba gerektirmeyen fazla mesai ona kalmış. Göstermelik bir görevli. Hey, sen çalışıyorsun, ben çalışıyorum, elden ne gelir? der gibi yüzümde pişman bir gülümsemeyle ona doğru yürüdüm. Şimdiden birkaç ziyaretçinin prosedürlerini halletmiş olduğunu tahmin ediyordum. Odaya getirilen kahve, orada olmak için geçerli nedenleri olan görevliler, belki gazeteciler. Başımı sallayarak onu selamladım.

Jack Reacher. Bay Sansom'la görüşecektim. Ve uzanıp kapıyı çaldım. Tepki vermedi. Yakınmadı. Bir perdeymiş gibi öylece durdu. Sansom ileride ne olacak olursa olsun, şimdilik sadece başka bir bölgenin kongre üyesiydi ve ciddi bir korumaya sahip olmaktan uzaktı.

Kısa bir bekleme süresinin ardından süitin kapısı açıldı. Sansom'un karısı, eli kapı kolunda olduğu, halde öylece karşımda duruyordu. Giyinmişti, saç ve makyajı yapılmıştı, güne hazırdı.

Merhaba Elspeth, dedim. İçeri gelebilir miyim?

25

Elspeth Sansom'un gözlerinden tam da politikacı eşine uygun hızlı ve deneyimli hesaplamalar yaptığını anladım. İlk tepki: Adamı dışarı attır. Ama: Koridorda bir polis ve büyük ihtimalle binada da medya mensupları var. Olay çıkarsa olan bitene kulak kabartmayı alışkanlık haline getirmiş otel personelinin duyması kaçınılmaz ve kasaba insanları çok dedikodu yapar. Bu yüzden yutkundum ve Binbaşı Reacher, sizi görmek ne kadar hoş, dedikten sonra geri çekilip odaya girmeme izin verdi.

Pencerelerdeki kalın perdeler ve odayı kaplayan pastel tonlarındaki pahalı görünümlü ağır mobilyalar yüzünden süit karanlıktı. Oturma odasında üzerine kahvaltının yerleştirildiği bir bar vardı. Yatak odasına açıldığını tahmin ettiğim açık bir kapı gördüm. Elspeth Sansom beni odanın ortasına Derken John Sansom bütün bu gürültünün nedenini öğrenmek için yatak odasından çıktı.

Pantolonu, gömleği, kravatı ve çorapları üzerindeydi. Ayakkabısı yoktu. Ufak tefek görünüyordu, minyatür bir adam gibi. Kaslı yapılı, dar omuzlu. Vücudunun geri kala- nıyla kıyaslandığında kafası biraz büyüktü. Saçları kısa kesilmiş ve düzgün taranmıştı. Teni bronzdu ama bunun açık hava aktivitelerinden kaynaklandığı anlaşılıyordu. Haşın. Bu adamın solaryumla falan işi olmazdı. Zenginlikle parıl- dıyordu ve güçle ve enerjiyle ve karizmayla. Nasıl olup da bir sürü seçim kazandığını görmek kolaydı. Haftalık haber gazetelerinin onu neden sevdiklerini anlamak kolaydı. Bana baktı ve ardından eşine baktı ve Springfield nerede? diye sordu.

Alt kata bir şeyleri kontrol etmeye gitti. Asansörde birbirlerini ıskalamış olmalılar, dedi Elspeth.

Sansom başını salladı, hızlı bir aşağı yukarı hareket. Deneyimli bir karar verici ve pragmatik bir adam, dökülmüş süte ağlayacak tiplerden değil. Beni süzdü. Pes etmiyorsun, dedi.

Hiç etmedim, dedim.

Washington'daki federallerin söylediklerini duymadın mı?

Onlar tam olarak kim?

O adamlar mı? Nasıl olduğunu bilirsin. Sana söyleyebilirim ama ardından seni öldürmem gerekir. Her kim olurlarsa olsunlar, uzaklaşman için seni uyarılmış olmaları gerekiyordu.

İşe yaramadı.

Bana sicilinin kopyasını yolladılar. Onlara başaramayacaklarını söyledim. Benimle bir moronmuşum gibi konuştular. Ve bana çok yaşlı olduğumu söylediler. Bu senin çok çok yaşlı olduğun anlamına gelir.

Ben çok çok yaşlıyım. En azından bu saçmalık için.

On dakikan var mı?

Sana beş dakika ayırabilirim.

Kahven var mı?

Zamanını harcıyorsun.

Bir sürü zamanımız var. Her koşulda beş dakikadan çok. Hatta on dakikadan çok. Tek eksiğin ayakkabılarını bağlamak ve ceketini giymek. Bu ne kadar sürebilir ki?

Sansom omuz silkti ve kahvaltı tezgahının yanına gidip bana bir fincan kahve koydu. Fincanı taşıyıp bana uzattı. Şimdi konuya gel. Kim olduğunu ve neden burada olduğunu biliyorum, dedi.

Susan Mark'ı tanıyor muydun? diye sordum ona.

Başını iki yana salladı. Onunla hiç tanışmadım. Dün gecedен önce adını bile duymamıştım.

Gözlerinin içine bakıyordum ve ona inandım. Neden bir İKK sekreteri senin sicilini kontrol etmeye zorlansın? diye sordum.

Olan bu muymuş?

En iyi ihtimalle.

O zaman hiçbir fikrim yok. İKK, yeni PERSKOM değil mi? PERSKOM'dan ne öğrenebilirsin? Herhangi biri ne öğrenebilir? Orada neler var? Tarihler ve birlikler. Hepsi bu. Ve benim bütün hayatım zaten devlet arşivlerinde var. Yüzlerce kez CNN'e çıktım. Orduya katıldım, Özel Kuvvetler'dey- dim, çeşitli görevler aldım, üç kere terfi ettim ve ordudan ayrıldım. Burada sır yok.

Delta görevlerin sır.

Oda biraz sessizleşti. Bunu nereden biliyorsun? diye sordu Sansom.

Dört madalyan var. Nasıl aldığını açıklamamışsın.

Sansom başını salladı. O kahrolası kitap, dedi. Madal yalar da kayıtlarda var. Onlara sahip değilmişim gibi davranamazdım. Saygısızlık olurdu. Politika tam bir mayın tarlası. Yapsan da lanetleniyorsun, yapmasan da. Ne olursa olsun sana ulaşmanın bir yolunu buluyorlar.

Hiçbir şey söylemedim.

Kaç kişi aradaki bağlantıyı kuracak? Senin dışında demek istiyorum? diye sordu bana bakarak.

Yaklaşık üç milyon, dedim. Belki daha fazla. Ordudaki herkes ve gözleri görebilecek durumda olan bütün gaziler. İnsanlar işlerin nasıl yürüdüğünü bilir.

Başımı iki yana salladı. O kadar kişi olacağını sanmıyorum. Çoğu insanın beyinleri olayları sorgulamaz. Sorguladıklarında da çoğu insan bu tür konularda gizliliğe saygı duyar. Bu konuda bir sorun çıkacağını zannetmiyorum.

Ama bir yerlerde bir sorun var. Yoksa Susan Mark'a neden soru sorsunlar?

Susan Mark gerçekten benden bahsetti mi?

Başımı iki yana salladım. O senin dikkatini çekmek içindi. Adını, soruları soran kişi tarafından tutulduklarını varsaydığım bir grup adamdan duydum.

Senin çıkarın ne?

Hiç. Ama Susan Mark hoş birine benziyordu, pis bir yerde sıkışmış iyi bir kadın.

Ve senin umrunda, öyle mi?

Senin de, birazcık bile olsa. Sadece kendin için elde edebileceklerin yüzünden politikada değilsin.

En azından içtenlikle öyle olmadığını umuyorum.

Gerçekten benim seçim blgemden misin?

Başkan seçilene kadar hayır.

Sansom bir kalp atışı süresince sessiz kaldı. FBI beni de bilgilendirdi, dedi. Onlara iyiliğim dokunabilecek bir pozisyundayım, bu yüzden beni haberdar ederek tuttukları tarafı gösteriyorlar. New York Polis Departmanı'nın senin bu olaya vicdan azabı yüzünden bu şekilde tepki verdiğini düşündüğünü söylediler. Kadını trende fazla zorlamışsın ve suçluluk duygusu hiçbir zaman iyi karar vermek için sağlam temel değildir.

Bu sadece departmandaki bir kadının fikri, dedim.

Yanılıyor mu?

Hiçbir şey söylemedim.

Sana görevlerle ilgili tek kelime anlatmayacağım, dedi Sansom.

Anlatmanı beklemiyorum, dedim.

Ama?

Ne kadarının sana zararı dokunabilir?

Hayattaki hiçbir şey siyah beyaz değildir. Bunu biliyorsun. Ama hiç suç işlenmedi. Ve kimse gerçekleri bir İKK sekreteri aracılığıyla öğrenemez. Yapılan olta atmaktan başka bir şey değil. Karşımızdaki, en kötü ihtimalle çamur atmaya hedefleyen amatör bir gazetecinin işi.

Öyle olduğunu sanmıyorum, dedim. Susan Mark dehşete düşmüştü ve oğlu kayıp.

Sansom karısına baktıktan sonra bana döndü. Bunu bilmiyordum, dedi.

Polise bildirilmedi. Oğlan USC'de futbolcu. Beş gün önce bardan bir kızla ayrılmış. O günden beri görülmedi. Okulu kırdığını, hayatını yaşadığını varsayıyorlar.

Bunu nereden biliyorsun?

Susan Mark'ın ağabeyinden. Oğlanın dayısı.

Ve bu hikayeye inanmıyorsun.

Çok fazla tesadüf var.

İlla öyle değerlendirmen gerekmez. Erkekler her zaman bardan kızlarla ayrılır.

Sen bir babasın, dedim. Kendini vurmana ve vurmamana ne neden olurdu?

Oda daha da sessizleştii. Kahretsin, dedi Elspeth Sansom. John Sansom'un bakışları dalgınlaştı, gözlerinde taktik sorunlara çözüm üretmeye çalışan iyi saha ajanlarının gözlerinde belirdeğini gördüğüme benzer bir ifade oluştu. Yeniden düşün, yeniden plan yap, yeniden askerleri organize et... Tümü bir-iki saniye içinde.

Geçmişini taradığını ve net bir sonuca vardığını gördüm. Mark Ailesi'nin durumu için üzgünüm, dedi. Gerçekten üzgünüm. Ve yardım edebilecek olsaydım ederdim. Delta kariyerimde İKK aracılığıyla ulaşılabilecek bir şey yok. Hiçbir şey. Ya tamamen farklı bir durum söz konusu ya da biri yanıtları yanlış yerde arıyor.

Başka nereye bakabilirler?

Nereye olduğunu biliyorsun ve o bilgilere yaklaşamayacaklarını da biliyorsun. Delta kayıtlarını isteyecek kadarını bilen biri, onları nerede araması gerektiğini bilir ve elbette nerede bulunamayacaklarını da. Yani bu konu Özel Kuvvetlerle ilgili değil. Olamaz.

Öyleyse başka neyle ilgili olabilir?

Hiçbir şey. Ben lekesizim.

Gerçekten mi?

Tamamen. Yüzde yüz. Budala değilim. Saklayacak en ufak bir şeyim olsaydı politikaya atılmazdım. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Trafik cezası yemişliğim bile yok.

Tamam, dedim.

Metrodaki kadın için üzgünüm.

Tamam, dedim yeniden.

Ama şimdi gerçekten gitmeliyiz. Kampanyaya destek vermeleri için yalvarmamız gereken insanlar var.

Lila Hoth adı tanıdık geliyor mu? diye sordum.

Ula Hoth? dedi Sansom. Hayır, bu ismi hiç duymadım.

Gözlerini izliyordum ve gerçeği söylediğini hissettim. Ve dişlerinin arasından yalan söylüyordu. Aynı anda ikisi birden.

26

Otel lobisinden geçerek yaptığım dönüş yolculuğunda Springfield'ın yanından geçtim. Ben sokak kapısına yönelmişim, o da yemek salonundan geliyordu. Arkasındaki salonda kar beyazı örtüler serilmiş ve Oltalarına büyük çiçekler yerleştirilmiş yuvarlak masalar vardı. Springfield, yüzünde şaşırmadığını belli eden bir ifadeyle bana baktı. Sanki performansımı değerlendiriyordu ve

tatmin edici bulmuştu. Sanki tam olarak yapmamı beklediği zaman diliminde, tam olarak yapmamı beklediği şeyleri yapmıştım. Daha hızlı değil, daha yavaş değil ama bana tanıdığı zaman çerçevesi içerisinde. Onayladığını belli eden bir bakış attıktan sonra tek kelime etmeden yürüyüp gitti.

New York'a geldiğim yoldan geri döndüm. Ters istikamette aynı noktalardan geçtim. Taksiyle Greensboro terminaline, otobüsle Washington'a ve ardından tren yolculuğu. Yolculuk bütün günümü ve akşamın bir kısmını aldı. Otobüs ve tren tarifeleri birbiriyle uyumlu değildi ve Washington'dan New York'a giden ilk iki trende yer kalmamıştı. Yol boyunca düşündüm. Öncelikle Sansom'un söylediklerini ve söylemediklerini. Hayatta hiçbir şey siyah beyaz değildir. Ama hiç suç işlenmedi. Ve kimse gerçekten bir İKK sekreteri aracılığıyla öğrenemez. Şüpheli aktivitelerde bulunduğunu inkar etmiyordu. Neredeyse tam tersini yapmıştı. Söyledikleri bir itiraf bile sayılabilirdi. Ama çizgiyi geçmemişti. Suç işlenmedi. Ve detayların sonsuza kadar gizli kalacağına tartışmasız bir güven duyuyordu. Gizli görevlerde yer alan eski askerlerin genel düşüncesi budur. 'Tartışılabilir' bizler için büyük bir kelimedir. On dört harf ve bir kitap dolusu ima. Elbette benim kariyerim de en geniş haliyle bu kelimenin kapsamının dışında tutulamaz. Üzerine düşündüğümde uykularım kaçmıyor ama genel olarak konuşacak olursam, detaylar gizli kalacağı için memnunum. Ve açıkça Sansom da öyleydi. Ben kendi detaylarımı biliyorum ama onunkiler neydi? Ona zarar verebilecek bir şeyler olduğu belliydi. Ya kişisel olarak ya seçimi kazanma şansına. Ya da kaçınılmaz olarak her ikisine de. Federaller bunu gayet açıkça dile getirmişti. Sansom sana hiçbir şey anlatmayı göze alamaz. Ama zarara uğrayacak olan sadece Sansom değildi, daha fazlası vardı. Yoksa neden federaller daha baştan bu işe karışsın ki?

Ve kahrolası Lila Hoth da kim?

Sarsıntılı otobüs yolculuğu ve Merkez İstasyonu'ndaki uzun bekleyişim süresince kendime bu soruları sordum.

Ama bindiğim tren Baltimore üzerinden kuzeye doğru yola çıktığında pes edip bunları bir kenara bıraktım. Bu sorularla bir yere varamamıştım ve artık zaten başka bir konuyu, Susan Mark'ın New York'ta tam olarak nereye gitmekte olduğunu düşünüyordum. Şehre güneyden girmiş ve arabasını bırakıp varacağı noktaya metroyla gitmeyi planlamıştı. Zekice bir taktik ve büyük ihtimalle başka seçeneği yoktu. Arabada kışlık kabanını giyemezdi. Fazla sıcak. Kabanı büyük ihtimalle arka koltukta ya da daha büyük ihtimalle bagajda, çantanın ve silahın durduğu yerde taşımıştı. Silah bagajda meraklı gözlerden korunmuş olurdu. Bu yüzden arabasını park etmeyi seçti ve dışarı çıktı, göreceli bir mahremiyet içinde gideceği yere belirli bir mesafede durup kendini çarpışmaya hazırladı.

Ama buluşma yerinin fazla uzağında değildi. Son hedefinden fazla uzakta değildi. Çünkü gecikmişti. Çok gecikmişti. Bu yüzden eğer kuzeye gidiyor olsaydı, daha kuzeyde bir park yeri seçerdi. Ama arabayı Soho'ya park etmişti. Büyük ihtimalle trene Spring Caddesi'nden, benden bir blok önden binmişti. 33. Sokak'a geçtiğimiz sırada hala kararlı bir şekilde oturuyordu. Ardından olayların akışı değişti. Eğer değişmeseydi, Merkez İstasyonu 'nu geçip 51. Sokak'a varana kadar olduğu yerde oturacağını tahmin ettim.

Belki 59- Sokak'a kadar ama daha uzağa değil. 68. Sokak fazla uzak bir duraktı. Yukarı Doğu

Yakası'nın iyice iç kısmında kalıyordu. Tamamen farklı bir mahalle. Eğer oraya gidiyor olsaydı, Lincoln Tüneli'ni kullanırdı, Holland'ı değil. Ve arabayı park etmeden önce daha da kuzeye giderdi. Çünkü zaman onun için bir sorundu. Yani kadının gitmeyi istiyor olabileceği son nokta 59. Sokak'taydı. Ama her nereye gidiyorsa, önce o noktayı geçip sonra geri döneceğini tahmin edebiliyordum. Birazcık da olsa. Amatör psikolojisi böyledir. Güneyden yaklaşmak, hedefi geçmek, kuzeyden geri gelmek. Ve düşmanın yanlışı tarafı gözlüyor olduğunu umacaktı.

Böylece zihnimde bir kutu çizdim. 42. Sokak'tan 59.'ya ve Beşinci Cadde'den 3.'ye. 68 blok. Bu alanda neler var?

Yaklaşık sekiz milyon farklı şey.

Philadelphia'ya varmamızdan çok önce saymayı bıraktım. O sırada dikkatim koridorun diğer tarafında oturan kız yüzünden dağılmıştı. Yirmili yaşların ortalarında ve baştan aşağı muhteşemdi. Belki bir manken, belki bir oyuncu, belki muhteşem görünümlü bir avukat ya da lobici. Bir USC sporcusunun tarif edeceği şekliyle tam bir fıstık. Yeniden Peter Molina'yı düşündüm. Bu işleri onu koz olarak kullanacak kadar iyi bilen birinin, baskı kurmak için işe yaramaz bir kaynağı seçmesi belirgin bir çelişkiydi. Müşterimiz yeni bir ekip topladı. Arabanız yoksa New York'tan çıkabilmek için altı ana noktadan birini kullanmanız gerekir: Newark, La Guardia ve JFK havaalanları, Penn İstasyonu, Merkez İstasyonu, Port Authority. Newark'ın üç terminali vardır, Laguardia'nın üç terminali ve bir de özel uçaklar için ayrılmış pisti, JFK'nin ise sekiz terminali vardır. Penn İstasyonu büyüktür, Merkez İstasyonu devasadır ve Port Authority ise aşırı kalabalıktır. Gözetleme amacıyla yapılacak ciddi bir girişimin gerektirdiği insan gücü kırk kişiye yakındır. Tam bir kontrol için seksen ya da daha fazlası gerekir. Ve seksen kişi bir ordudur, ekip değil. Bu yüzden trenden inerken normalden daha dikkatli davranmadım.

Neyse ki bu kadarı da yeterliydi.

27

Nöbetçiyi hemen gördüm. Penn İstasyonu'nun ortasındaki sütuna yaslanmıştı. Pür dikkatti. Üzerinde uzun süredir aynı yerde duran insanlara özgü tam bir fiziksel hareketsizlik vardı. Taş kesilmiş gibiydi ve dünya etrafında bütün meşguliyetiyle dönüyordu, kayanın etrafından akan bir nehir gibi. Elinde istiridye ka -paklı bir cep telefonu vardı, açıktı, aşağıda, kalçasının yanında tutuyordu. Uzun boylu bir adamdı ama zayıftı. Gençti, belki otuzlu yaşlarda. İlk bakışta etkileyici değildi. Solgun bir teni, kazınmış bir kafası ve kirli sakalı vardı. Harika bir görüntü değildi. Belki bir imza avcısından daha korkutucu ama açık farkla sayılmaz. Çiçek desenli bir gömlek ve onun üzerine büyük ihtimalle kahverengi olan ama içerinin ışıklandırması yüzünden turuncu görünen dar bir deri ceket giymişti. Trenden inen kalabalığı, uzun zaman önce yorgun düşmüş gözlerle izliyordu. Sıkıldığı belliydi.

İçerisi insan doluydu. Kalabalıkla birlikte hareket ettim, yavaşça aralarına karıştım. Akıntıyla beraber sürüklendim. Nöbetçi on metre ötemdeydi, önümde, sol tarafımda kalıyordu. Gözleri kımlıdamıyordu. İnsanların sabit bir kapsama alanından geçmelerine izin veriyordu. Üç metre uzağında daydım. Havaalanındaki metal detektörünün içine adım atmaya benzeyecekti. Biraz yavaşladım ve biri sırtıma çarptı. Ekip olarak beni sıkıştırmadıklarına emin olmak için şöyle bir arkama baktım. Onlar değildi. Arkamdaki kişi SUV büyüklüğünde bir bebek arabası iten bir kadındı. Arabada iki

bebek vardı, herhalde ikiz. New York'ta çok fazla ikiz vardır. Geç yaşta anne olanların sayısı fazladır, yani laboratuarda dölllenme yoluyla hamile kalan kadın sayısı fazladır. Arkamdaki bebek arabasındaki iki bebek de ciyak ciyak ağlıyordu, belki vakit geç olduğu ve yorgun oldukları için veya belki kafaları karıştığı ve etraflarındaki bacak ormanından yorgun düştükleri için. Sesleri içeriyi kaplayan genel gürültülere karışıyordu. Bütün platform yankılanan seslerle doluydu.

Sola çekildim, yana doğru altı adım attım. Kalabalığın kıyısına yaklaştım ve nöbetçinin görüş alanından geçtim. Gözleri parlak maviydi ama yorgun oldukları belliydi. Tepki vermedi. Başlangıçta değil. Ardından, bir saniyelik gecikmeden sonra gözleri büyüdü ve telefonunu kaldırıp ekranı aydınlatacak düğmeye bastı. Ekrandaki fotoğrafa baktı, yeniden bana baktı. Ağız şaşkınlıkla açıldı. O anda ondan yaklaşık dört adım uzaktaydım.

Ardından bayıldı. Öne çıkıp onu yakaladım ve nazikçe yere yatırdım. İyi vatandaş, tıbbi bir acil duruma müdahale ediyor. En azından insanların gördüğü buydu. Ama sadece görmek istediklerini gördükleri için. Eğer kafalarında bu kısa olay dizisini yeniden oynatsalar ve hareketleri birbiriyle senkronize etseler, adam düşmeye başlamadan çok kısa süre önce harekete geçtiğimi farkedebilirlerdi. Onu boynundan yakalamak için hareket eden sağ elimin, adamın karın boşluğunu bir saniye önce yumruklamış olan sol elimin peniden gittiğini görebilirlerdi. Çok sert bir darbe indirmiştim ama vücutlarımız yakın olduğu için kimse görmemişti.

İnsanlar görmek istediklerini görür. Hep öyle oldu ve hep öyle olacak. Halkın sorumluluk sahibi bir üyesiymiş gibi adamın üzerine eğildim ve bebek arabası olan kadın arkamda durdu. Bundan sonra endişeli ufak bir kalabalık toplandı. New York'un düşman tavırlarla ilgili ünü haksızdır.

İnsanlar genelde yardımseverdir. Bir kadın yanıma diz çöktü. Diğerleri daha yakına gelip aşağı baktı. Bacaklarını ve ayakkabılarını görebiliyordum. Deri ceketli adam yerde iki seksen yatıyor, göğüs spazmı geçiriyor ve umutsuzca nefes almaya çalışıyordu. Karın boşluğuna indirilen sert bir darbe insanı öyle yapar. Ama kalp krizi ve başka bir sürü tıbbi rahatsızlık da.

Ne oldu? diye sordu yanımdaki kadın.

Bilmiyorum. Yere düştü. Gözleri kaymıştı.

Ambulans çağırmalıyız.

Telefonumu düşürdüm, dedim.

Kadın çantasını karıştırmaya başladı. Bekle, dedim. Kriz geçiriyor olabilir. Üzerinde kart olup olmadığını kontrol etmeliyiz.

Kriz mi?

Belki epilepsisi veya ona benzer bir rahatsızlığı vardır.

Ne tür bir kart?

İnsanlar o kartları yanlarında taşırlar. Üzerlerinde talimatlar yazılıdır. Dilini ısırmasını engellemeye çalışmamız gerekiyor olabilir. Ve belki ilaçları yanında olabilir. Ceplerini kontrol edin.

Kadın uzanıp adamın ceplerini boşalttı. Dış ceplerden başladı. Küçük elleri, uzun parmakları ve bir sürü yüzüğü vardı. Adamın dış cepleri boştu. İçlerinde hiçbir şey yoktu. Kadın ceketini açıp içini kontrol etti. Dikkatle onu izledim. Adamın gömleği daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Akrilik, çiçekli, karmakarışık pastel renkler, ceket ucuz bir maldı, naylon astarlıydı. İçinde bir etiket vardı. Üzerindeki yazılar Kiril alfabesiyle yazılmıştı.

Adamın iç cepleri de boştu.

Pantolon ceplerine bakın, dedim. Acele edin.

Bunu yapamam, dedi kadın.

Bu lafın ardından işleri ele almaktan zevk aldığı belli olan yönetici kılıklı adam yanımıza çöktü ve parmaklarını adamın pantolon ceplerine soktu. Hiçbir şey. Ceplerinin üzerindeki askılardan yararlanarak adamı önce bir tarafa, • sonra diğer tarafa çevirerek arka ceplerini kontrol etti. Orada da hiçbir şey yoktu.

Hiçbir yerde hiçbir şey yoktu. Cüzdan yok, kimlik yok, hiçbir şey.

Tamam, ambulans çağırırsak iyi olur, dedim. Telefonumu görüyor musunuz?

Kadın etrafa bakındı ve ardından yerdeki adamın kolunun altındaki istiridye kapaklı cep telefonunu bulup bana vadi. Kapak açıldığı için ekranın ışığı yanıyordu. Resmim tam oradaydı, büyük ve belirgin. Olacağını düşündüğüm- den çok daha kaliteliydi. Radio Shack'teki adamın çektiğinden çok daha kaliteli. Kadın fotoğrafa baktı. İnsanların fotoğraflarını cep telefonlarında tuttuklarını biliyordum. Bunu yapanları gördüm. Ortaklarını, köpeklerini, kedilerini, ço- cuklarının fotoğraflarını cep telefonlarında tutuyorlar. Bilgisayarda kullanılan duvar kağıtları gibi. Belki de kadın kendi fotoğrafını duvar kağıdı olarak kullanan bir egoist olduğumu düşündü. Her ne düşünmüş olursa olsun, yine de telefonu bana uzattı. Ama o bunu yapana kadar 'kontrolü ele alıyorum' havalı yönetici çoktan acil durum çağırısı yapmıştı. Bu yüzden birkaç adım geri çekildim ve Gidip bir polis bulayım, dedim.

Yeniden insan seline karıştım ve selin beni ön tarafa, kapıdan dışarı, kaldırıma, karanlığa ve uzaklara taşımasına izin verdim.

28

Artık o adam değildim. Dünyadaki cep telefonsun o tek adam artık ben değildim. Yedinci Cadde'de üç blok ilerledikten sonra karanlığa saklanıp ödülüne baktım. Motorola tarafından üretilmişti. Gri plastik, her nasılsa metal gibi görünecek şekilde işlenmiş ve cilalanmış. Telefonun mөнüsünü karıştırdım ama benimkinden başka fotoğraf yoktu. Resimde gerçekten iyi çıkmıştım. Sekizinci Cadde'nin batısı, parlak sabah güneşi, adımları seslenmelerine tepki olarak arkama bakma eyleminin ortasında donup kalmış olan ben. Baştan aşağı bir sürü detay vardı. Bir sürü mega pikselin söz konusu olduğu açıktı. Hatlarını son derece netti. Ve neredeyse hiç uyumamış olduğum düşünülecek olursa, çok iyi görüldüğüme karar verdim. Cüssemin kavranabilmesi için arabalardan

ve çevredeki yaklaşık bir düzine kişiden yararlanılmıştı, tıpkı polis fotoğraflarında arkada görünen cetvel gibi. Duruşum aynada gördüğümün tıpatıp aynıydı. Çok özgün.

Beni çivilemişlerdi ama en azından fotoğraf olarak güzeldi.

Kimse itiraz edemezdi.

Çağrı mөнüsüne dönüp aranan numaraları kontrol ettim. Hiç numara yoktu. Gelen çağrıları kontrol ettim ve sadece üç tane olduğunu gördüm. Hepsi son üç saat içerisinde gelmiş- ti ve hepsi aynı numaradandı. Nöbetçinin bilgileri düzenli olarak silmesi gerektiğini tahmin ettim, belki her aramadan .sonra bunu yapması gerekiyordu ama üç saat önce tembel-leşmişti. Bu durum tavırları ve tepki süresiyle tutarlıydı. Aramaların yapıldığı numaranın bir santrale ya da patronuna ait olduğunu tahmin ettim. Belki de büyük patronun kendisine. Eğer cep telefonu numarası olsaydı, bana yararı olmazdı. Hem de hiç yararı olmazdı. Cep telefonları herhangi bir yerde olabilirler. Cep telefonunun var oluş amacı budur.

Ama aramaların geldiği numara bir cep telefonuna ait değildi: 212 kodlu bir numaraydı.

Manhattan sabit hattı.

Yani belirli bir yere aitti. Sabit hatların yapısı böyledir.

Bir telefon numarasından geriye gitmek için en iyi yol besin zincirinin ne kadar yukarısında olduğunuza göre değişir. Polisler ve özel dedektifler, tersten işleyen telefon rehberlerine sahiptir. Numarayı gir ve bir isme, bir adrese ulaş. FBI'ın her tür seçkin veri bankası vardır. Polislerinkine benzer ama daha pahalı. CIA'in büyük ihtimalle kendi telefon şirketi olmalı.

Ben bunların hiçbirine sahip değildim. Bu yüzden düşük teknolojili yaklaşımı seçtim.

Numarayı çevirip kimin yanıtlayacağına baktım.

Yeşil düğmeye bastım ve telefon benim için numarayı ortaya çıkardı. Yeniden yeşil düğmeye bastım ve telefon aramaya başladı. Çağrı sesi duyuldu. Oldukça hızlı bir şekilde yanıt aldım. Burası Four Seasons, size nasıl yardımcı olabilirim? dedi bir kadın sesi.

Otel mi? dedim.

Evet, telefonu kime bağlamamı istersiniz?

Özür dilerim, yanlış numara çevirmişim, dedim. Telefonu kapadım. Four Seasons Oteli. Oteli görmüşlüğüm var ama içine hiç girmedim.

Benim gelir seviyemin biraz üzerinde. Madison Caddesi ile Park Caddesi arasındaki 57. Sokak'taydı. Altmış sekiz blokluk kutunun içinde, coğrafi merkezinin biraz batısında ve oldukça kuzeyinde. Altı numaralı trenden 59-So- kak'taki istasyonda inen biri için kısa bir yürüyüş mesafesinde. Yüzlerce oda, yüzlerce hat, hepsi ana santralden çıkıyor, hepsi ana santralin numarasını taşıyor..

Yeri bulmamın yararı olmuştu ama fazla değil.

Bir an düşündüm ve dikkatle çevreme bakındıktan sonra yönümü değiştirip 14. Karakol'a doğru yürümeye başladım.

Gece vardiyasındaki bir New York polis dedektifinin saat kaçta işbaşı yaptığına dair en ufak bir fikrim yoktu. Ama Theresa Lee'nin bir saat içinde karakolda olacağını hesaplamıştım. Onu lobideki merdivenlerde beklemek zorunda kalacağımı tahmin ediyordum. Jacob Mark'ın benden önce karakola geldiğini ise tahmin edemezdim. Duvarın dibindeki koltuklardan birinde oturuyor ve parmaklarıyla dizleri üzerinde ritim tutuyordu. Yüzünde hiç şaşırmamış olduğunu belli eden bir ifadeyle bana baktı, "Peter antrenmana gelmemiş, dedi.

29

Jacob Mark hemen orada, karakolun lobisinde, yaklaşık beş dakika aralıksız konuştu. USC Amerikan futbolu takımındaki dördü saat beklediklerini, ardından Peter'in babasını aradıklarını, Peter'in babasının da onu aradığını söyledi. Tam burslu okuyan son sınıftaki bir futbol yıldızının antrenmanı kaçırmasının tamamen akıldışı olduğunu da ekledi. Deprem, isyan, savaş, aileden birinin ölümü, ölümcül hastalık, ne olursa olsun herkes antrenmana gelirdi. Amerikan futbolunun dünya için ne kadar önemli olduğundan bahsederken, aynı zamanda oyuncuların da üniversite için ne kadar önemli olduklarını ima ediyordu. Sporcular bazılarında saygı görür ama bazılarında görmezdi. Bu yüzden çoğunluğun ideallerine uyacak şekilde hareket ederek azınlığın fikirlerini değiştirmek oyunun konuşulmayan kurallarından biriydi.

Bir de maçoluk meselesi vardı. Antrenmanı kaçırmak bir itfayecinin yangını kaçırmasına, silahşorun düello yapmak için dışarı çıkmak yerine barın içinde kalmasına benzerdi. Düşünülemezdi, duyulmamıştı. Olmazdı.

Akşamdan kalma- lık, kırık kemikler, acıyan kaslar, çürükler... Hiçbiri önemli delildi. Antrenmana gelirdiniz. Ayrıca Peter profesyonel futbolcu olmayı planlıyordu ve profesyonel takımlar karak- tere bakardı. Pek çok kez canları yanmıştı. Yani antrenmanı kaçırmak, geleceğini yırtıp atmak gibiydi. Açıklanması imkansız. Anlaşılamaz.

Dikkatimi vermeden dinledim. Saatleri sayıyordum. Susan Mark teslim saatini kaçırılı neredeyse kırk sekiz saat olmuştu. Neden Peter'in cesedi bulunamamıştı?

Derken Theresa Lee yeni haberlerle karşımızda belirdi.

Ama Lee'nin ilk önce Jacob Mark'ın durumuyla ilgilenmesi gerekiyordu. Bizi ikinci kattaki sorgu odasına götürdü, adamın anlattıklarını dinledi ve Peter'in kayıp olduğu resmi olarak rapor edildi mi? diye sordu.

Şimdi etmek istiyorum, dedi Jake.

Yapamazsın, dedi Lee. En azından bana rapor edemezsin. Peter, Los Angeles'ta kaybolmuş, New York'ta değil.

Susan burada öldürüldü.

Susan burada intihar etti.

USC'deki polisler kayıp raporlarıyla ilgilenmiyor. Ve Los Angeles Polis Departmanı bunu ciddiye almayacaktır. Neler olduğunu anlamıyorlar.

Peter yirmi iki yaşında. Çocuk olduğu söylenemez.

Beş günden uzun süredir kayıp.

Sürenin bir önemi yok. Evde yaşamıyor. Ve kayıp olduğunu kim söyleyebilir? Ya da normal davranış biçiminin böyle olmadığını? Anladığım kadarıyla uzun süre ailesiyle temas kurmadığı oluyor.

Bu farklı.

Jersey'deki prosedürünüz ne?

Jake yanıt vermedi.

Özgür bir yetişkin. Bir bakıma uçağa binip tatile gitmiş biri gibi. Arkadaşları havaalanındaymış ve onun gidişini izlemişler gibi düşünebilirsin. Los Angeles polislerinin kayıp raporunu neden ciddiye almayacaklarını anlayabiliyorum.

Ama futbol antrenmanını kaçırdı. Bunu asla yapmaz.

Anlaşılan yapmış.

Susan tehdit ediliyordu, dedi Jake.

Kim tarafından?

Jake bana baktı. Söyle ona Reacher.

Kadının işiyle ilgili, dedim. Ona karşı ellerinde bir koz olmalı. Başka türlü mümkün değil. Oğlunu tehdit etmelerinin iyi bir şantaj malzemesi olduğunu düşünüyorum.

Tamam, dedi Lee. Karakola bakınıp ortağı Docherty'yi buldu. Adam mekanın uzak ucundaki ikiz masalardan birinin başında oturmuş çalışıyordu. Kadın Jake'e döndü. Gidip tam bir rapor doldur. Bildiğin ve bildiğini sandığın her şeyi yaz.

Jake minnettar bir şekilde başını sallayıp Docherty'nin yanına gitti. O uzaklaşana kadar bekledim. Dosyayı yeniden açacak mısın? diye sordum.

Hayır, dedi Lee. Dosya kapandı ve kapalı kalacak. Çünkü endişelenmeyi gerektiren hiçbir şey yok. Ama adam bir polis ve ona karşı nazik olmalıyız. Ayrıca bir saatliğine ayak altından çekilmesini istiyorum.

Neden endişelenecek hiçbir şey yok?

Böylece bana yeni haberleri verdi.

Susan Mark'ın neden buraya geldiğini biliyoruz, dedi.

Nasıl?

Biri gelip kayıp kişi raporu doldurdu, dedi. Anlaşılan Susan birine araştırmasında yardım ediyormuş ve buluşmaya gelmeyince o kişi endişelenip kadının kayıp olduğunu bildirmiş.

Ne tür bir araştırma?

Kişisel bir şey sanırım. Burada değildim. Gündüz vardı-yasındakiler kulağa yeterince masum geldiğini söyledi. Ve öyle de olmalı, yoksa neden karakola gelsin?

Peki, Jacob Mark bunu neden bilmemeli?

Daha fazla detaya ihtiyacımız var ve bu detayları öğrenmek o ortalıkta değilken daha kolay olacak. Bu işin çok içinde. Aileden biri. Çılgılık atacak ve bağıracaktır. Daha önce de benzerlerini gördüm.

Bahsi geçen endişeli kişi kim?

Susan'ın yardımcı olduğu araştırmayı idare etmek amacıyla kısa süreliğine şehre gelen yabancı uyruklu biri.

Bekle, dedim. Kısa süreliğine mi şehirdeymiş? Otelde mi kalıyormuş?

Evet, dedi Lee.

Four Seasons'ta mı?

Evet, dedi Lee.

Adamın adı ne?

Adam değil kadın, dedi Lee. Adı Lila Hoth.

30

Gecenin geç saati olmasına rağmen Lee yine de telefon açtı ve Lila Hoth bizimle Four Seasons'ta buluşmayı kabul etti. Hemen o anda, hiç tereddüt etmeden. Lee'nin arabasıyla otele gidip arabayı otelin önündeki kavşağa park ettik. Lobi muhteşemdi. Soluk renkli kum taşları ve pirinç ve bronz boyalar ve altın rengi mermerler, özel hayatı koruyan bir loşlukla parlak modernizm arasında donuk bir dekor. Lee resepsiyondakilere rozetini gösterdiğinde, görevli üst katı arayıp ardından bizi asansörlere yönlendirdi. Yine yükseklerdeki bir kata çıkıyorduk ve görevlinin konuşma biçiminden Lila Hoth'un odasının buradaki en küçük ya da en ucuz oda olmadığı hissine kapılmıştım.

İşin aslı Lila Hoth'un odası da bir süitti. Çift kanatlı kapısı vardı, Sansom'un Kuzey Carolina'daki odası gibi. Ama kapının önünde polis yoktu. Yalnızca boş, sessiz koridor, Orada burada kullanılmış servis tepsileri de yoktu ve kapılardan bazılarında Rahatsız Etmeyin yazısı veya kahvaltı için verdikleri siparişler asılıydı. Theresa Lee duraksadı, nu- marayı iki kere kontrol etti ve kapıyı çaldı. Bir dakika kadar hiçbir şey olmadı. Ardından sağ taraftaki kapı açıldı ve kapının eşiğinde bir kadının durduğunu gördük, yumuşak sarı ışık tam arkasından vuruyordu. En az altmış yaşındaydı, belki daha fazla. Kısa boylu, hafif toplu bir kadındı. Beyaz gri saçları düz kesilmişti. Koyu renk gözler, kırışıklıklar ve halkalarla. Dolgun, ifadesiz ve boş bir yüz. Ne düşündüğünü belli etmeyen, okunamaz bir ifade. Elde dokunmuş çirkin kahverengi bir ev elbisesi giyiyordu.

Bayan Hoth? diye sordu Lee.

Kadın başını uzatıp gözlerini kırıştırdı ve elleriyle özür diler gibi bir hareket yaptı. Bir insanın neler olduğunu anlamadığını belli etmek için yaptığı evrensel işaretler.

İngilizce konuşamıyor, dedim.

On beş dakika önce İngilizce konuştu, dedi Lee.

Kadının arkasındaki ışık odanın içlerindeki masa lambasından geliyordu. Biri önüne geçip bize doğru yöneldiğinde parıltısı bir an için azaldı. Başka bir kadın. Çok daha genç. Belki yirmi beş veya yirmi altı. Çok zarif ve çok çok güzel. Ender rastlanan egzotik bir kadın. Manken gibi. Utangaç gülümsedi. On beş dakika önce İngilizce konuşan bendim. Ben Lila Hoth. Bu da annem.

Eğilip hızlı bir şekilde yabancı dilde konuştu. Doğu Avrupa dili. Doğrudan yaşlı kadının kulağına, alçak sesle konuşuyordu. Açıklama, bağlam, sonuç. Yaşlı kadının yüzü aydınlandı ve gülümsedi. Adlarımızı söyleyerek kendimizi tanıştırdık. Lila Hoth, annesi adına konuştu. Kadının adının Svetlana Hoth olduğunu söyledi. El sıkıştık, yukarı aşağı, oldukça resmi şekilde. Kolları dirsekten bükerek. İki kişi bizim bulunduğumuz tarafta, iki kişi onların tarafında. Lila Hoth baş döndürücüydü. Ve çok doğaldı. Trende gördüğüm kız, onun yanında çirkin kalırdı. Uzundu ama çok uzun değildi. Zayıftı ama çok zayıf değildi. Teni kumsalda bronzlaşmış gibi hafif koyuydu. Uzun koyu renk saçları vardı. Makyajı yoktu. O güne kadar gördüğüm en parlak mavi olan gözlerinin hipnotize edici bir etkisi vardı. Sanki içlerinde ışık yanıyordu. Hareketleri esnekti. Bazen genç, dinç ve alımlı, bazen de dalgın bir yetişkin gibi görünüyordu. Bazen ne kadar güzel görüldüğünün farkında değilmiş gibi duruyordu, bazense kibirli. Büyük ihtimalle Paris'ten gelme siyah, sade bir kokteyl elbisesi giymişti. Araba fiyatına olan elbiselerden olduğu belliydi. Ama kızın aslında öyle elbiselere ihtiyacı yoktu. Eski patates çuvallarından yapılmış bir elbise giyse de görünüşünün etkisi azalmazdı.

Onun peşinden içeri girdik ve annesi de peşimizden geldi. Süit üç odadan oluşuyordu. Ortada oturma odası ve iki tarafta yatak odaları. Oturma odasında, yemek masası dahil gerekli bütün mobilyalar vardı. Akşam yemeğinin artıkları hala masanın üzerinde duruyordu. Odanın köşesinde alışveriş torbaları vardı. İki tane Bergdorf Goodman'den ve iki tane de Tiffany'den.

Theresa Lee rozetini çıkardı ve Lila Hoth aynanın altındaki komodine gidip elinde iki ince kitapçıkla geri döndü. Onları Lee'ye uzattı. Pasaportları. New York'taki resmi ziyaretçilerinin kimlik belgelerini görmeye ihtiyaçları olacağını düşünmüştü. Pasaportlar kahverengiydi ve ikisinde de

kapağın ortasında altın bir kartal resmi vardı. Üzerinde ve altında Kiril harfleriyle NACNOPTH YKPAIHA yazıyordu. Lee pasaportları karıştırdı ve uzaklaşıp komodine geri koydu. Ardından hep birlikte oturduk, Dil engeli yüzünden dışarıda kalmış olan Svetlana Hoth ifadesiz gözlerle dümdüz karşıya bakıyordu. Lila Hoth ikimizi dikkatle inceleyip kimliklerimizi zihnine kazıdı. Karakoldan bir polis ve trenden bir şahit. Sonunda doğrudan bana bakmaya başladı, belki olaylardan ciddi şekilde etkilenmiş olacağımı düşündüğü için. Bakışlarından şikayetçi değildim. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Susan Mark'ın başına gelenler için çok üzgünüm, dedi.

Sesinin seviyesi alçaktı. Diksiyonu mükemmeldi. İngiliz- ceyi çok iyi konuşuyordu. Biraz aksanlı, biraz resmi. Sanki dili siyah beyaz filmlerden öğrenmişti, hem Amerikan hem İngiliz filmlerinden.

Theresa Lee konuşmadı. Susan Mark'a ne olduğunu bilmiyoruz. Tam olarak değil. Demek istediğim, ortada olan detayların dışında.

Lila Hoth flört edercesine başını salladı, zarif bir şekilde ama hafif bir suçlulukla. Benim rolümü öğrenmek istiyorsunuz, dedi.

Evet, öyle.

Uzun bir hikaye. Ama daha başlamadan söyleyeyim, içinde metroda olanları açıklayabilecek hiçbir şey yok.

Şu hikayeyi duyalım, dedi Theresa Lee.

Ve böylece hikayeyi dinledik. İlk kısmı temel bilgilerdi. Tamamen biyografikti. Lila Hoth yirmi altı yaşındaydı. Ukraynalıydı. On sekiz yaşında bir Rus'la evlenmişti. Evlendiği Rus boğazına kadar '90'lar tarzı Moskova girişimciliğine gömülmüştü. Kötü durumdaki devletin elden kaçırdığı kömür ve uranyum haklarını almış, petrol anlaşmaları yapmış, sonunda milyarder olmuştu. Bir sonraki adım daha da zengin olmaktı. Başaramamıştı. Herkes parsayı toplamak istiyordu ama herkese yetecek kadar yoktu. Rakiplerinden biri, bir yıl önce bir gece kulübünün dışında onu kafasından vurmıştu. Cesedi ertesi gün tüm gün boyunca kaldırımında karın içinde kalmıştı. Moskova tarzı bir mesaj. Yeni dul kalan Lila Hoth mesajı kavramış, işten el etek çekmiş ve annesiyle Londra'ya taşınmıştı. Londra'yı seviyor ve sonsuza kadar orada yaşamayı planlıyordu. Parası boldu ama yapacak fazla bir şeyi yoktu.

Zengin olan gençlerin aileleri için bir şeyler yapması beklenir. Pop yıldızları, film yıldızları ve sporcularda bunu sürekli görürsünüz. Ve böylesi bir tavır aslında oldukça Ukraynalı sayılır. Babam ben doğmadan öldü. Artık sadece annem var. Bu yüzden isteyebileceğini düşündüğüm her şeyi ona sundum. Evler, arabalar, tatiller, gemi seyahatleri. Hepsini reddetti. Tek istediği bir iyilikti. Geçmişinden bir adamın izini sürmek istedi. Uzun ve karışık bir hayatın ardından her şey düze çıkmışken artık kendisi için önemli olan şeylere konsantre olmakta özgürdü.

Adam kimdi? diye sordum.

John adında Amerikalı bir asker. Bütün bildiğimiz bu. Başlangıçta annem onunla şöyle bir

tanıştıklarını söyledi. Ardından adamın anneme belirli bir zamanda ve yerde çok nazik davranmış olduğu ortaya çıktı.

Nerede ve ne zaman?

Berlin'de. 80'lerin sonunda kısa bir dönem.

Oldukça belirsiz.

Benim doğumumdan önceydi. 1983'te. İçten içe adamı bulmanın imkansız olduğunu düşünüyordum. Annemin bunamış, yaşlı bir kadına dönüştüğünü düşündüm. Ama gerekeni yapmaktan memnundum. Ve endişelenmeyin, konuştuklarımızı anlamıyor.

Svetlana Hoth gülümsedi ve belirli bir kişiye dönmeksi - zin başını salladı. Anneniz neden Berlin'deydi?

Kızıl Ordu'yla birlikteydi, dedi kız.

Ne yapıyordu?

Piyade birliğindeydi.

Hangi görevle?

Siyasi komiserdi. Bütün alaylarda bir tane vardı. Aslında bütün alaylarda pek çok komiser vardı.

Amerikalının izini sürmek için ne yaptınız? diye sordum.

Annem arkadaşı John'un kara kuvvetlerinden olduğuna emindi, denizci değildi. Başlangıç noktam bu oldu. Londra'dan Savunma Bakanlığı'na telefon açıp ne yapmam gerektiğini sordum. Pek çok açıklamanın ardından beni İnsan Kaynakları Komutanlığı'na bağladılar. Onların bir basın bürosu var. Konuştuğum adam çok etkilendi. Bunun çok hoş bir hikaye olduğunu söyledi. Büyük ihtimalle halkla ilişkilerde işe yarayabileceğini düşünmüştü, bilmiyorum. Bütün kötü haberlerin yanı sıra biraz da iyi bir haberin işe yarayacağını düşünmüş olabilir. Araştıracağını söyledi. Ben boşa zaman harcadığımı düşünüyordum. John oldukça yaygın bir isim ve anladığım kadarıyla çoğu Amerikan askeri Almanya üzerinden hareket ediyor ve çoğu Berlin'i ziyaret ediyor. Bu yüzden ihtimal havuzunun çok geniş olacağını düşünmüştüm. Öyle de oldu. Ardından tek bildiğim haftalar sonra Susan Mark adlı bir sekreterin bana telefon açtığı. Evde değildim. Bir mesaj bırakmış. Bu görevin kendisine verildiğini söylüyordu. Bana kulağa John gibi gelen isimlerden bazılarının aslında Jonathan'ın kısaltması olduklarını, sonlarında H harfi olmadan Jon şeklinde yazıldıklarını söyledi. Annemin, adı bir notta ya da herhangi bir yerde yazılı olarak görüp görmediğini sordu. Anneme sordum ve Susan Mark'ı arayıp ona aradığımızın H harfiyle yazılan John olduğuna emin olduğumuzu söyledim. Susan'la yaptığım konuşma çok hoştu ve başka pek çok konuşma yaptık. Neredeyse arkadaş olduk, sanırım, yani telefon görüşmeleriyle ne kadar arkadaş olunabilirse. Bir bakıma mektup arkadaşları gibi ama yazışmak yerine konuşarak. Bana kendinden bahsetti. Çok yalnız bir kadındı ve sanırım sohbetlerimiz gününü renklendiriyordu.

Sonra ne oldu? diye sordu Lee.

Sonunda Susan'dan yeni haberler aldım. İlk etapta birtakım sonuçlara vardığını söyledi. Burada, New York'ta buluşmamızı önerdi. Hem tanışmış olacak, arkadaşlığımızı kutlaya-bilecektik. Bilirsiniz, yemek ve belki bir gösteri. Çabaları için ona teşekkür etmek istiyordum. Ama buluşmaya gelmedi.

Onu saat kaçta bekliyordunuz? diye sordum.

Saat on civarı. İş çıkışı geleceğini söyledi.

Yemeğe ve gösteriye gitmek için fazla geç.

Otelde kalmayı planlıyordu. Ona bir oda ayırttım.

Buraya ne zaman geldiniz?

Üç gün önce.

Nasıl?

British Airways'le, Londra'dan.

New York'lu bir özel dedektif ekibini kiraladınız mı? dedim.

Lila Hoth başını salladı.

Ne zaman? diye sordum.

Buraya gelmeden hemen önce.

Neden?

Öyle yapmamız gerekir, dedi. Ve bazen işe yarar.

Onları nereden buldunuz?

Reklamları yayınlanıyor. Moskova gazetelerinde ve Londra'daki bazı gazetelerde. Onlar için iyi bir iş ve bizim için de statümüzü gösteren bir jest. Denizaşırı bir ülkeye gittiğinizde yalnız olursanız, zayıf görünürsünüz. Bunu yapmamak daha iyidir.

Bana kendi ekibinizi de yanınızda getirdiğinizi söylediler.

Şaşırılmış göründü.

Kendime ait bir ekibim yok, dedi. Neden böyle bir şey söylesinler?

Anlamıyorum.

Yanınızda bir sürü korkutucu tip getirdiğinizi söylediler.

Bir saniye için şaşırmış göründü ve biraz da canı sıkılmıştı. Ardından yüzü birden aydınlandı. Anlaşılan durumu hızlı analiz eden türde insanlardandı.

Belki stratejik olarak yaratıcı davranıyorlardı. Susan gelmeyince onları araştırma yapmaları için yolladım. Para ödediğime göre çalışmalarının sakıncası olmayacağını düşündüm. Üstelik annem bu işe çok umut bağlamıştı. Bütün bu yolu gelip son anda başarısız olmak istemedim. Bu yüzden onlara ikramiye teklif ettim. Bizler Amerika'da en etkili şeyin para olduğunu düşünerek yetiştik. Belki de o adamlar sizin için bir hikaye uydurdular. Belki de korkutucu bir alternatif yarattılar. İkramiyelerini alacaklarına emin olmak istediler. Korkup onlarla konuşmaya ikna olacaktınız.

Hiçbir şey söylemedim.

Ardından yüzündeki ifadeden başka bir şeyi hatırladığını anladım. Dediğiniz gibi bir ekibim yok. Tek bir adam. Leonid. Kocamın eski adamlarından. Yeni bir iş bulamadı. Korkarım ki biraz aciz biri. Ben de onu yanımda tuttum. Şimdi Penn İstasyonu'nda. Sizi bekliyor. Polis bana şahidin Washington'a gittiğini söyledi. Trene binip aynı şekilde geri döneceğinizi varsaydım. Öyle yapmadınız mı?

Evet, trenle geri döndüm, dedim.

Öyleyse Leonid sizi kaçırmış olmalı. Elinde fotoğrafınız vardı. Sizden bana telefon etmenizi istemesi gerekiyordu. Zavallı adam, hala orada olmalı.

Ayağa kalkıp komodine yöneldi. Oda telefonunu kullanmak için. Bu da bana geçici bir taktik sorun yarattı. Çünkü Leonid'in telefonu benim cebimdeydi.

31

Teoride cep telefonunun nasıl kapatıldığını biliyorum. Yapıldığını gördüm ve kendim de bir kereden fazla bunu yapmayı başardım. Çoğu modelde kırmızı düğmeye iki saniye kadar basarsınız. Ama telefon benim cebimdeydi. Onu açma fırsatım yoktu ve sadece dokunarak kırmızı düğmeyi bulamazdım. Herkesin gözü önünde çıkarıp telefonu kapatmam da şüphe uyandırırды.

Lila Hoth hat almak için 9'a bastı ve numarayı çevirdi.

Elimi cebime soktum ve tırnağımı kullanarak bataryayı yerinde tutan pimi çekerek pili serbest bıraktım. Bataryayı telefondan ayırdıktan sonra, kaza eseri temas etmelerini engellemek için onu yan çevirdim.

Lila Hoth bir süre bekledikten sonra iç çekip telefonu kapadı.

Umutsuz vaka, dedi. Ama çok sadık.

Leonid'in içinden geçtiği olası süreci zihnimde takip etmeye çalıştım. Polisler, doktorlar, hastanenin acil servisine zorunlu bir yolculuk, kimliği yok, büyük ihtimalle İngilizce bilmiyor, belki endişeler ve sorular ve hapis. Ardından şehre dönüş.

Ne kadar süre hapiste tutulacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Ne hızla geri döneceğini de tahmin edemiyordum.

Tuttuğunuz ekip John Sansom'un adını telaffuz etti, dedim.

Lila Hoth yeniden iç çekip bezgin bir şekilde başını salladı. Buraya geldiklerinde onları bilgilendirdim, dedi. Onlara hikayeyi anlattım. Ve gayet iyi anlaştık. Sanırım hepimiz annemin gönlünü hoş tutmak için zaman harcadığımızı düşünüyorduk. Dürüst olmak gerekirse bu konuda şakalaştık. Adamlardan biri gazetede Sansom'la ilgili haberi okuyordu. Dedi ki, İşte size John adında bir asker, aradığınız yaşlarda. Dedi ki, Belki Sansom aradığınız kişidir. Bir-iki gün bu cümle aramızda espri oldu. Birbirimize Hadi John Sansom'u arayıp şu işi bitirelim, diyorduk. Yalnızca dalga geçiyorduk elbette. Bunun ihtimali nedir ki? Belki milyonda bir. Ve onlar da şaka yapıyordu, gerçekten. Ama sonradan bu konuda heveslenmeye başladılar. Belki de yapacağı etki yüzünden, bu kadar meşhur bir politikacı olduğu için.

Ne etkisi? Anneniz bu John adlı adamla ne yapmış?

Svetlana Hoth söylenenleri anlamayarak boşluğa bakıyordu. Lila Hoth yeniden dik oturmaya başladı. Annem hiçbir zaman detayları anlatmadı, dedi. Kesinlikle casusluk olamaz. Annem hain değildir. Bunu sadık bir evlat olduğum için söylemiyorum, gerçekçi biri olduğum için söylüyorum. Annem hala hayatta, yani ondan hiç şüphelenmediler. Ve Amerikalı arkadaşı da hain değildi. Yabancı casuslarla temas kurmak KGB'nin işiydi, ordunun değil. Ve şahsen annemin ilgisinin romantik olduğundan da şüpheliyim. Bir tür yardım olmalı, kişisel bir şey, ekonomik ya da politik. Büyük ihtimalle üstü kapalı gerçekleşmiştir. Sovyetler Birliği için kötü zamanlardı. Yine de romantik bir ilişki olması ihtimali var. Annemin tek söylediği, adamın ona karşı çok nazık olduğu. Annem sırlarını kendine saklamayı sever.

Ona yeniden sorun, şimdi.

Tahmin edebileceğiniz üzere ona defalarca bunu sordum. Söylemek istemiyor.

Ama siz Sansom'un bu işle bir ilgisi olmadığını düşünüyorsunuz, öyle mi?

Hayır, kesinlikle hayır. Kontrolden çıkmış bir şaka. Hepsi bu. Elbette, gerçekten milyonda bir ihtimal gerçekleşme- diyse. Oldukça sıradışı bir durum olurdu, siz de öyle düşünmüyor musunuz? Bir şaka yapmak ve onun doğru çıkması...

Hiçbir şey söylemedim.

Şimdi size bir soru sorabilir miyim? dedi Lila Hoth. Susan Mark size anneme vermeyi planladığı bilgiyi verdi mi?

Svetlana Hoth gülümsedi ve başını salladı. Annem kelimesini tanıdığından şüphelenmeye başladım. Aynı adını duyduğunda kuyruğunu sallayan bir köpek gibi.

Neden Susan Mark'ın bilgiyi bana verdiğini düşünüyorsunuz? dedim.

Çünkü burada kiraladığım adamlar, bana bu bilgiyi size verdiğini söylediğinizi söylediler. Bilgisayar dosyasıymış, bir USB aygıtındaymış. Bana bu mesajı iletiler, fotoğrafınızı yolladılar ve istifa ettiler. Nedeninden emin değilim. Onlara çok iyi para ödüyordum.

Koltuğumda kıınıldandım ve elimi cebime soktum. İki parçaya ayrılmış telefonu kenara itip Radio Shack'ten aldığım aygıtı buldum. Tırnaklarımın altında yumuşak pembe kauçuk kabı hissettim. Onu çıkarıp havaya kaldırdım ve Lila Hoth'un gözlerini büyük bir dikkatle izledim.

USB belleğe kuşa bakan kedi gibi bakıyordu.

Gerçekten o mu? diye sordu.

Theresa Lee koltuğunda kıınıldanıp bana baktı. Sen mi söylersin, ben mi? der gibi görünüyordu. Lila Hoth bakışmayı yakaladı ve Ne oldu? diye sordu.

Korkarım bütün bu olay benim gözüme çok farklı göründü, dedim. Susan Mark trendeyken çok korkuyordu. Başı büyük beladaydı. Arkadaşıyla yemek yiyip gösteri izlemeye gidecek biri gibi görünmüyordu.

Size daha baştan söyledim, bu durumu açıklayamıyorum, dedi Lila Hoth.

Aygıtı yeniden cebime koydum. Susan gece kalmak için ihtiyaç duyacağı eşyaların yer aldığı bir çanta taşııyordu, dedim.

Buna bir açıklamam yok.

Ve arabasını bırakıp metroyla geldi. Oldukça garip.

Eğer ona oda tutmaya hazır idiyse, eminim park yerine

Para bayılmak mı?

Park yerinin parasını öderdiniz.

Elbette.

Ve dolu bir silah taşıyordu.

Virginia'da yaşıyordu. Orada zorunlu olduğunu duydum. Orada yasal, dedim. Zorunlu değil. Tüm bunları açıklayamıyorum. Çok üzgünüm. Ve oğlu kayıp. Son olarak sizin yaşlarınızda, sizin tarifinize uyan bir kadınla bardan ayrılırken görülmüş. Kayıp mı? Ortadan kayboldu.

Benim tarifime uyan bir kadınla? Tam bir fıstık. Bu da ne demek? Güzel görünüşlü genç bir kadın. Hangi bar? Los Angeles'ta bir yer. Los Angeles mı? California'da.

Los Angeles'a hiç gitmedim. Tek bir kez bile. Amerika'da sadece New York'u gördüm. Hiçbir şey söylemedim.

Etrafınıza bakın. Üç gündür turist vizesiyle New York'ta- yım ve lüks bir oteldeki üç odayı işgal ediyorum. Söylediğiniz gibi bir ekibim yok. California'ya hiç gitmedim. Hiçbir şey söylemedim. Görünüş öznel bir değerlendirmedir, dedi. Bu yaştaki tek kadın ben değilim. Dünyada altı milyar insan var. Çoğuda genç. En az yarısı on beş yaşında ya da daha küçüktür. Buda on altı yaşından büyük en az üç milyar insan var demek. Tahminen yüzde on ikisi yirmili yaşların ortalarında- dır. Üç yüz altmış milyon kişi. Yaklaşık yarısı kadındır. Yüz seksen milyon. Aralarından yalnızca yüzde biri California'da bir barda güzel olarak nitelenebilecek türde olsa bile, yine de John Sansom'un annemin arkadaşı olma ihtimali, benim Susan Mark'ın oğluyla herhangi bir ilgim olması ihtimalinden on kat daha fazla demektir.

Başımı salladım. Matematiksel olarak Lila Hoth kesinlikle haklıydı. Ayrıca Peter'ın bir yerlerde bir kızla olduğu da büyük ihtimalle doğrudur, dedi. Evet, adını biliyorum. Aslında onunla ilgili her şeyi biliyorum. Susan bana anlattı, telefonda. Bütün sorunlarımızdan bahsettik. Oğlundan nefret ederdi, olduğu şeyi küçümserdi. Hoşlanmadığı ne varsa oğlunda vardı. Çocuk gibi hareket eden sığ bir sporcuymuş. Babası için annesini reddetmişti ve nedenini biliyor musun? Çünkü soyağacıyla ilgili takıntıları vardı. Ve Susan evlatlıktı. Bunu biliyor muydunuz? Oğlu, annesi evlilik dışı doğdu- ğu için ondan nefret ederdi. Susan'la ilgili herkesten çok şey biliyorum. Onunla pek çok kez konuştum. Onu dinledim. Yalnız, dışlanmış bir kadın. Ben onun arkadaşıydım. Buraya gelip benimle tanışacağı için heyecanlıydı. O noktada Theresa Lee'nin gitmek istediğini hissettim ve ben de kesinlikle genç Leonid geldiğinde burada olmak istemiyordum. Bu yüzden başımı salladım ve söyleyecek başka bir şeyim yokmuş gibi omuz silktim. Lila Hoth, Susan Mark'ın bana verdiği hafıza kartını ona verip vermeyeceğimi sordu. Evet de demedim, hayır da demedim. Hiçbir yanıt vermedim. Bir kere daha hepimiz el sıkıştık ve ardından çıkışa yöneldik. Kapı arkamızdan kapandı. Sessiz koridordan geçip asansörün düğmesine bastık. Asansör geldiğinde içine girip aynalı duvarlardan birbirimize baktık. Ne düşünüyorsun? dedi Lee.

Onun çok güzel bir kadın olduğunu düşünüyorum, dedim. Bugüne kadar gördüğüm en güzel kadınlardan biri.

Bunun dışında.

Büyüleyici gözler.

Gözleri dışında.

Onun da yalnız olduğunu düşündüm. Yalnız ve dünyadan kopuk. Susan'dan bahsediyordu ama kendinden bahsediyor da olabilirdi.

Ya hikayesi?

İyi görünen insanlar otomatik olarak daha inanılır olmuyorlar mı?

Benim için değil ahbab ve kızın etkisinden kurtulsan iyi olur. Otuz yıl sonra aynı annesi gibi görünecek. Anlattıklarına inandın mı?

Ya sen?

Lee başını salladı. Ona inandım, çünkü böyle bir hikayeyi kontrol etmek çok kolay. Sadece bir budala onu yalancı çıkarmamız için bize bu kadar şans tanır. Örneğin ordunun gerçekten basın görevlileri var mı?

Yüzlerce.

Öyleyse tek yapmamız gereken kızın konuştuğu görevliyi bulup anlattıklarının doğru olup olmadığını sormak.

Londra'dan ettiği telefonların izini bile sürebiliriz. Scotland Yard'la ortak çalışabilirim. Bunu yapmak hoşuma giderdi. Hayal edebiliyor musun? Docherty lafımı böldüğünde şöyle derim: 'Bas git ahbab, burada Scotland Yard'la konuşuyorum' Her dedektifin hayalidir.

NSA'da görüşmelerin kaydı vardır, dedim. Yabancı bir numara Pentagon'u arıyor. Çoktan bir yerde o görüşmelerin analizi yapılmıştır.

Ve Susan Mark'ın Pentagon'dan yaptığı aramaların izini sürebiliriz. Eğer Lila'nın iddia ettiği kadar sık konuştularsa, aramalar kolayca tespit edilir. İngiltere'ye yapılan uluslararası aramalar, onlar da ayrıca fişlenmiştir.

Hadi yap. Kontrol et.

Sanırım edeceğim, dedi. Kız bunu yapabileceğimi biliyor olmalı. Bana zeki bir kadın gibi göründü. British Airways ve Milli Güvenlik ülkeye giriş çıkışlarını kontrol edebilir. Los Angeles'a uçup uçmadığını tespit edebileceğimizi biliyor. Gidip Jacob Mark'a evlatlık olup olmadığını sorabileceğimizi biliyor. Tüm bunları doğrulamak çok kolay. Bu konularda yalan söylemek için deli olmalı. Ayrıca karakola gelip işe kendi isteğiyle karıştı ve daha az önce bana pasaportunu gösterdi. Bu da şüpheli tavrın tam aksi. Kızın lehine pek çok nokta var.

Cep telefonunu cebimden çıkarıp bataryayı yerine takımı. Açma düğmesine bastım ve ekran aydınlandı. Kaçırılmış bir çağrı olduğunu gösteriyordu. Tahminen Lila Hoth, odasından, on dakika önce. Lee'nin telefona baktığını gördüm. Leonid'in, dedim. Telefonu ondan aldım.

Seni gerçekten buldu mu?

Ben onu buldum. Bu yüzden bu otele kadar gelmeyi başardım.

Adam şimdi nerede?

St. Vincent Hastanesi'nden otele yürüyordur büyük ihtimalle.

Tüm bunlar gerçekten New York Polis Departmanından bir dedektife anlatmayı isteyeceğin şeyler mi?

Adam bayıldı. Ben yardım ettim. Hepsi bu. Şahitlerle konuş.

Her neyse, Lila'nın onu yeterince azarlayacağına eminim.

Kız, Virginia'da silah sahibi olmanın zorunlu olduğunu düşünüyor. Büyük ihtimalle hırsızlığın da zorunlu olduğunu düşünüyordur. Propagandalarla büyümüş.

Lobide asansörden çıkıp sokak kapısına yöneldim. Ama tüm bunlar bu kadar masumsa, federaller niye işe karıştı? diye sordu Lee.

Eğer hikaye doğruysa, Amerikalı bir asker Soğuk Savaş zamanında Kızıl Ordu yetkililerinden biriyle buluşmuş demektir. Federaller bunun masum bir görüşme olduğuna tamamen emin olmak istiyor olmalı. Bu yüzden İKK'nın yanıtı haftalarca gecikmiştir. Nasıl bir mevzuat izlenmesi gerektiğine karar verip gizli servislere haber vermişlerdir.

Lee'nin arabasına bindik. Benimle tamamen aynı fikirde değilsin, yanılıyor muyum?

Diyelim ki Hoth Ailesi'nin araştırması bu kadar masum, dedim. Ama bu konuyla ilgili bir şeyler masum değildi.

Orası kesin. Eğer tüm bunları doğru kabul edecek olursak, bu diğer şeyin Susan Mark'ı masum görevinin getirdiğiyle tam aynı zamanda, tam aynı yere getirdiğini söylemiş oluruz. Çok büyük bir tesadüf.

Ve?

Ne zaman milyonda bir ihtimalin gerçekleştiğini gördün?

Hiçbir zaman.

Ben de. Ama bence elimizde olan bu. John Sansom milyonda bir ihtimal ama onun konuyla ilgisi olduğunu düşünüyorum.

Neden?

Onunla konuştum.

Washington'da mı?

Aslında onu Kuzey Carolina'ya kadar takip etmem gerekti.

Asla pes etmiyorsun değil mi?

O da aynı şeyi söyledi. Ardından ona Lila Hoth adını duyup duymadığını sordum. Hayır, dedi. Yüzünü izliyordum. Ona inandım ve aynı zamanda yalan söylediğini düşündüm. Aynı anda ikisi birden ve belki de öyleydi.

Nasıl olabilir?

Belki Hoth adını duymuştu ama Lila'yı duymamıştı. Yani teknik olarak doğru söylüyordu. Lila Hoth adını duymamıştı. Ama belki Svetlana Hoth adını duymuştu. Belki bu ismi gayet iyi biliyordu.

Bu ne anlama geliyor?

Belki düşündüğümüzden de fazlasını gösteriyor. Çünkü Lila Hoth doğruyu söylüyorsa, o zaman ortada garip bir mantık var. Neden Susan Mark bunun gibi bir vaka için canını dişine taksın?

Kıza sempati duymuştur.

Neden sempati duysun?

Bilmiyorum.

Çünkü evlatlıktı. Evlilik dışı doğmuştu, tahminen zaman zaman gerçek ailesini merak ediyordu. Aynı durumdaki başka insanlara sempati duyuyordu. Örneğin Lila Hoth'a. O doğmadan önce bir adam annesine karşı çok nazikmiş. Böyle bir cümleyi yorumlamanın pek çok yolu var.

Örneğin?

En iyi ihtimalle hava soğukken kadına onu sıcak tutacak bir palto vermiştir. Ve en kötü ihtimalle?

Belki John Sansom, Lila Hoth'un babasıdır.

Lee ve ben doğrudan karakola döndük. Jacob Mark'ın Docherty'yle işi bitmişti. Orası açıktı. Ve bir şeyler değişmişti. Orası da açıktı. Docherty'nin masasının iki tarafında karşılıklı oturuyorlardı. Artık konuşmuyorlardı, lake daha mutlu görünüyordu. Docherty'nin yüzünde do -nuk bir ifade vardı, sanki az önce bir saatini ziyan etmişti. İçerlemiş görünmüyordu. Polisler zamanlarını ziyan etmeye alışkındır. İstatistiksel olarak yaptıkları çoğu şey hiçbir sonuca ulaşmaz. Lee ve ben yanlarına gittik ve Peter koçunu aradı, dedi Jake.

Ne zaman? diye sordum.

İki saat önce. Koç Molina'yı aradı, Molina da beni aradı.

Neredeymiş?

Söylememiş. Mesaj bırakması gerekmiş. Koçu yemek

Ama Peter iyi?

Yakın zamanda dönmeyeceğini söylemiş. Belki de asla. Futbolu bırakmayı düşünüyormuş. Arka tarafta kıkırdayan bir kız varmış.

Kız da ne kızmış ama, dedi Docherty.

Bunu sorun etmiyor musun? diye sordum Jake'e.

Elbette ediyorum, dedi jake. Ama onun hayatı. Ve zaten fikrini değiştirecek. Tek sorun bunu ne kadar hızlı yapacağı.

Mesajın gerçek olduğuna emin misin demek istemiştin.

Koç oğlanın sesini tanıyor. Büyük ihtimalle benim tanıdığımdan daha iyi.

Kimse onu aramayı denedi mi?

Hepimiz. Ama telefonu yine kapalı.

Tatmin oldun mu? dedi Theresa Lee.

Sanırım.

Daha iyi hissediyor musun?

İçim rahatladı.

Başka bir konuda bir soru sorabilir miyim?

Durma.

Kız kardeşin evlatlık mıydı?

Jake duraksadı. Zihnindeki çarklar döndü. Başını salladı. İkimiz de öyleyiz. Bebekken evlat edinilmişiz. Ayrı ayrı, üç yıl arayla. İlk olarak Susan. Ardından sordu. Neden?

Yeni elde ettiğimiz birtakım bilgileri gözden geçiriyorum, dedi Lee.

Hangi yeni bilgi?

Görünüşe göre Susan buraya bir arkadaşıyla buluşmaya gelmiş.

Ne arkadaşı?

Lila Hoth adında Ukraynalı bir kadın.

Jake beni süzdü. Bunu konuşmuştuk. Susan'dan bu ismi hiç duymadım. Duymuş olmayı bekler miydin? diye sordu Lee ona. Ne kadar yakındınız? Arkadaşlıkları oldukça kısa zaman önce başlamış gibi görünüyor.

Çok yakın değildik.

En son ne zaman konuştunuz?

Sanırım birkaç ay önce.

Yani ablanın sosyal hayatındaki son gelişmeleri bilmiyor olman mümkün.

Sanırım, dedi Jake.

Kaç kişi Susan'ın evlatlık olduğunu biliyordu? diye sordu Lee.

Bunu söyleyerek ortalıkta dolandığı söylenemez. Ama mi değildi.

Yeni bir arkadaşın bunu öğrenmesi ne kadar sürer?

Büyük ihtimalle fazla uzun değil. Arkadaşlar bu tür konulardan bahseder.

Susan'ın oğluyla olan ilişkisini nasıl tarif edersin?

Bu ne tür bir soru?

Önemli türden.

Jake tereddüt etti. İçine kapandı ve arkasını döndü. Sanki konudan fiziksel olarak da kaçıyordu. Sanki kendisine alılan bir yumruktan kurtulmak için yer değiştirmişti. Belki kirli çamaşırların ortaya çıkması konusunda isteksizdi. Bu durumda vücut dili ihtiyacımız olan bütün yanıtları bize ve riyordu. Ama Theresa Lee adamın ağzından bu kelimeleri duymak istedi. Konuş benimle Jake. Polis polise. Bu konuya açıklık getirilmesi gerekiyor, dedi.

Jake kısa bir süre sessizliğini korudu. Ardından omuz silkti. Sanırım bir tür sevgi-nefret ilişkisi diyebilirsiniz.

Ne anlamda?

Susan, Peter'ı severdi. Peter ise ondan nefret ederdi.

Neden?

Daha fazla tereddüt. Yine omuz silkti.

Karışık bir konu.

Nasıl?

Peter çoğu genç gibi bir dönemden geçiyordu. Hani kızlar kayıp prenses olmayı diler, oğlanlar büyükbabalarının amiral, general ya da meşhur kaşifler olmasını ister ya. Bir süre herkes olmadığı biri olmayı diler. Özetle Peter, Ralph Lauren reklamındaki adam olmak istiyordu. Dördüncü Peter Molina olmak istiyordu. Veya en azından üçüncü. Babasının Kennebunkport'ta malikane sahibi ve annesinin eski bir servetin mirasçısı olmasını diliyordu. Susan durumu iyi idare edemedi. Ablam, Baltimore'lu uyuşturucu bağımlısı genç bir fahişenin kızıydı ve bunu saklamıyordu. Dürüstlüğün en doğru yöntem olduğuna inanırdı. Peter bunu kabullenemedi. Bu sorunu asla çözemediler ve ardından boşanmayla birlikte Peter tuttuğu tarafı seçti. Yaşadıkları sorunları asla atlatamadılar.

Sen bu konuda ne hissediyorsun?

Her iki bakış açısını da anlayabiliyorum. Asla gerçek annemle ilgili araştırma yapmadım. Bilmek istemedim. Ama onun elmaslar takan soylu bir kadın olduğunu hayal ettiğim bir dönem yaşadım. Ben bunu atlattım ama Peter atlatamadı. Oldukça aptalca, biliyorum. Ama anlaşılabilir bir durum.

Susan, Peter'ı oğlu olmanın ötesinde insan olarak sever miydi?

Jake başını iki yana salladı. Hayır. Bu da işleri daha da kötüleştirdi. Susan'ın sporculara ve armalı ceketlere ve bütün o ıvır zıvıra sempatisi yoktu. Sanırım okulda ve kolejde o tür insanlarla kötü deneyimleri olmuştu. Oğlunun onlardan birine dönüşmesinden hoşlanmıyordu. Ama bütün o ıvır zıvır Peter için önemliydi, öncelikle onları bileğinin hakkıyla kazandığı için. Ve annesine karşı silah olarak kullanabileceği için. Arızalı bir aile olduğuna şüphe yok.

Bu hikayeyi kim biliyor?

Arkadaşı olan birinin bunları öğrenip öğrenemeyeceğini mi soruyorsun?

Lee başını salladı.

Yakın bir arkadaş öğrenebilirdi, dedi Jake.

Ya kısa zaman önce tanıştığı yakın bir arkadaş?

Bu işlerde zaman çizelgesi olmaz. Her şey güvenle ilgilidir, yanılıyor muyum?

Bana Susan'ın mutsuz biri olmadığını söyledin, dedim.

Ve değildi, dedi Jake. Kulağa garip geldiğini biliyorum ama evlat edinilen insanların aileye bakışları farklıdır. Beklentileri farklıdır. İnanın bana, neden bahsettiğimi biliyorum. Susan durumu kabullenmişti. Hayatın acı gerçeklerinden biri olarak görüyordu, hepsi bu.

Ablan yalnızlık çekiyor muydu?

Eminim çekiyordu.

Kendini dünyadan kopmuş hissediyor muydu?

Öyle hissettiğine eminim.

Telefonla konuşmayı sever miydi?

Çoğu kadın sever.

Çocuğun var mı? diye sordu Lee.

Jake yine başını iki yana salladı.

Hayır, dedi. Çocuğum yok. Evli bile değilim. Ablamın deneyimlerinden ders aldım.

Lee bir süre sessiz kaldıktan sonra Teşekkürler Jack, dedi.

Peter'ın iyi olmasına sevindim. Seni bütün bu kötü olayları hatırlamak zorunda bıraktığım için üzgünüm. Ardından adamdan uzaklaştı ve ben de peşinden gittim. Diğer detayları da kontrol edeceğim, dedi bana. Ama zaman alacak, çünkü başkalarıyla irtibat kurmak zaman alır. Ama şu an için tahminim Lila Hoth'un bize dürüst davrandığı. Şimdilik ikide iki doğruyu söyledi, evlat edinilme ve anne-oğul konularında. Ancak gerçek bir arkadaşın bilebileceği şeyleri biliyor.

Onayladığımı belli etmek için başımı salladım. Diğer konuyla da ilgilenecek misin? Susan'ı neyin bu kadar kor- kuttuğuyla?

New York'ta, Dokuzuncu Cadde'yle Park ve 30. Sokakla 45. Sokak arasında bir yerlerde bir suç işlendiğine dair gerçek deliller görene kadar hayır.

Karakolun bölgesi orası mı?

Başımı salladı. Geri kalan her şey gönüllü çalışmak olur.

Sansom meselesiyle ilgileniyor musun?

Biraz bile ilgilenmiyorum. Ya sen?

Belki onu uyarmalıyım diye düşünüyorum.

Hangi konuda? Milyonda bir ihtimal için mi?

Aslında milyonda birden çok daha yüksek bir ihtimal. Amerika'da John adlı yaklaşık beş milyon erkek var. Popülerlik açısından James'ten sonra ikinci isim. Bu da otuz erkekten biri demektir. 1983'te ABD ordusunda yaklaşık otuz üç bin John olmalı. Ordu geneline baktığında belki de yüzde on eder. Yani ihtimal aslında otuz binde bir.

Hala çok düşük bir ihtimal.

Sansom'un bilmesi gerektiğini düşünüyorum, hepsi bu.

Neden?

Askerler arasındaki bağlılık diyebilirsin. Belki Washington'a geri dönerim. Gerek yok. Hiç zahmet etme. Sansom buraya geliyor. Yarın öğlen Sheraton'da bağış yemeği var. Wall Street'in bütün ağır topları orada olacak. Yedinci Cadde ve 52. Sokak. Hepimize bu konuda bilgi verildi.

Neden? Greensboro'da ona koruma görevlisi verilmemişti.

Burada da fazla bir görevli verildiği söylenemez. Aslında bildiğim kadarıyla hiç koruma görevlisi olmayacak. Ama bize her konuda bilgi veriyorlar. Artık işler böyle. Yeni New York Polis Departmanı kuralları.

Ardından yürüyüp gitti ve beni boş karakolun ortasında yapayalnız bıraktı. İçim hiç de rahat değildi. Belki Lila Hoth gerçekten süttten çıkmış ak kaşıktı ama Sansom'un şehre gelerek bir tuzağın içine adım attığı hissini üzerimden atamıyordum.

33

New York'ta geceliği beş dolara iyi bir uyku çekebileceğiniz zamanlar çok gerilerde kaldı. Ama nasıl yapılacağını biliyorsanız hala 50 dolara iyi bir uyku çekmeyi başarabilirsiniz. İşin sırrı geç başlamaktır. Madison Square Park yakınlarındaki daha önce kaldığım bir otele yürüdüm. Büyük bir mekandı, bir zamanlar şatafatlı olsa da artık eski gösterişi kalmamıştı. Yenilenmenin ya da yıkılmanın eşiğinde duruyordu ama asla tam o noktada değildi. Geceyarısından sonra personel, resepsiyon dahil, her tarafın sorumluluğunu üstlenen tek bir gece görevlisine iniyordu. Ona doğru yürüdüm ve boş oda olup olmadığını sordum. Klavyeye bir şeyler yazıp ekrana bakarak ufak bir gösteri yaptıktan sonra 'Evet,' dedi, boş odası vardı. Fiyatın 185 dolar artı vergiler olduğunu söyledi. Tutmadan önce odayı görüp göremeyeceğimi sor dum. Bu tür bir talebin mantıklı görüldüğü otellerdendi. Ve akıllıca. Hatta zorunlu. Adam resepsiyonun arkasından ayrılıp beni asansörle yukarı çıkardı ve bir koridordan geçirdi. Kıvrık plastik kabloyla kemerine bağlı giriş kartını kullanarak kapıyı açtı ve içeri girmem için geri çekildi.

Oda idare ederdi. İçinde bir yatak ve bir banyo vardı. İhtiyacım olan her şey ve olmayan hiçbir şey. Cebimden iki tane 20'lik çıkardım. Aşağıya inip kayıt işlemleriyle uğraşmaya zahmet etmeyebilir miyiz?

Adam hiçbir şey söylemedi. O noktada asla söylemezler. Bir 10'luk daha çıkardım. Yarın odayı temizleyecek hizmetçi için.

Adam onu zor durumda bırakmışım gibi biraz ayak diredi ama sonra eli uzanıp parayı aldı. Sabah sekizde çıkmış ol, dedikten sonra yürüyüp gitti. Kapı arkasından kapandı. Belki merkezi bilgisayar sistemi onun kartıyla kapının açıldığını gösterecekti ama bu hareket tespit edilecek olsa bile bana odayı gösterdiğini ve benim odayı beğen- meyip oteli terkettiğimi söyleyebilirdi. Büyük ihtimalle düzenli olarak savunduğu bir iddiaydı. Büyük ihtimalle o hafta kapı açtığı dördüncü kişiydim. Belki beşinci veya altıncı. Gündüz personeli gittikten sonra şehirlerdeki otellerde her tür olay yaşanır. İyi uyudum ve uyandığında iyi hissediyordum. Sekize beş kala çıkmıştım. Penn İstasyonu'na girip çıkan insanların oluşturduğu kalabalığın arasından zorlukla geçerek 33. So- kak'taki bir restoranda kahvaltı ettim. Kahve, yumurta, jambon, krep ve daha fazla kahve. Hepsi altı dolar artı vergi artı bahşiş fiyatına. Kuzey Carolina'dan daha pahalı ama çok az bir farkla. Leonid'in cep telefonunun hala şarjı vardı. Telefonun üzerindeki batarya işaretinin yarısı boş yarısı doluydu. Birkaç yere telefon açmaya yetecek kadar şarj olduğuna karar verdim.

600 u çevirdim. Çevirdikten sonra 82219 çevirmeyi hedefliyordum ama daha yarısına varmışken kulaklık siren sesiyle ksilofon sesi arasında hızlı tiz sesler çıkarmaya başladı. Otomatik bir ses, çevirdiğim numaranın bu şekilde ta- mamlanamayacağı konusunda beni uyardı. Daha sonra ye-, niden aramamı söyledi. 1-600 olarak denedim ve aynı sonuca vardım. Uluslararası çağrı için 011'i ve ardından Kuzey Amerika için 1'i ve sonra 600'ü denedim. Karışık bir yol ama sonuç değişmedi. Belki de telefonum hala Londra'da olduğunu zannediyordu. İngiltere'nin uluslararası arama kodu olan 001'i denedim. Sonuç yok. 822101'i denedim. Bu, Avrupa'da Amerika için kullanılan uluslararası koddu. Yine bir şey çıkmadı. Telefonun tuşlarına baktım ve 'D'nin yerine 3 kullanmayı düşündüm ama ben daha bunu yapmadan sistem yine biplemeye başlamıştı.

Yani 600-82219-D telefon numarası değildi. Ne Kana- da'dan ne başka bir ülkeden. FBI bunu biliyor olmalıydı. Belki bu ihtimali bir dakika kadar değerlendirmiş ve ellerinin tersiyle itmişlerdi. FBI pek çok şeydir ama budala olmak bunlardan biri değildir. Yani 35. Sokak'tayken bana sormak istedikleri gerçek sorulan sis perdesiyle gizlemişlerdi.

Bana başka ne sormuşlardı?

Bilgi seviyemi ölçmüşlerdi, tekrar tekrar Susan'ın bana bir şey verip vermediğini sormuş ve şehirden ayrılacağım bilgisini doğrulamışlardı. Konuyla ilgilenmememi istiyorlardı. Ve elim boş dönmemi ve gitmemi ve ortadan kaybolmamı.

Neden?

Hiçbir fikrim yoktu.

Ayrıca eğer telefon numarası değilse, 600-82219-D tam olarak neydi?

Son bir fincan kahve içerek on dakika daha oturdum. Küçük yudumlar alıyordum, gözlerim açıktı ama görmüyorlardı, yanıtı gizlice yaklaşmaya çalışıyordum. Susan Mark'ın metrodan çıkıp yapmayı

planladığı gibi. Zihnimde sayıların görüntüsü belirdi, birlikte, ayrı, değişik kombinasyonlarda, mekanlar, olaylar, gruplar...

600 kısmı zihnimde zayıf bir ışık yaktı.

Susan Mark.

600.

Ama ne olduğunu çözemedim.

Kahvemi bitirdim. Leonid'in telefonunu yeniden cebime koydum ve Sheraton'a gitmek üzere kuzeye doğru yürümeye başladım.

Lobide yer alan ve günün olaylarını listeleyen plazma ekranı otel, dev bir cam sütundu. Ana salon öğle yemeği için kendilerini F.T. olarak adlandırılan bir grup tarafından kiralanmıştı. Fair Tags, Free Tax ya da belki Financial Times'ın kendisi. Wall Street'in politikadaki güçlerini artırmak isteyen semirmiş demirbaşları için uygun bir maske. Toplantı öğlen başlayacaktı. Sansom'un on bir civarı geleceğine karar verdim. İnsanların arasına karışmadan önce hazırlanmak ve sakinleşmek için zamana ve mekana ihtiyacı olacaktı. Onun için büyük bir toplantıydı. Bunlar onun insanlarıydı ve cepleri doluydu. En az altmış dakikaya ihtiyacı olacaktı. Yani öldürecek iki saatim daha vardı. Broadway'e yürüyüp iki blok kuzeyde bir giyim mağazası buldum. Yeni bir gömlek istiyordum. Üzerimdekini sevmemiştım. Yenilginin sembolüydü. Bu şekilde giyinmiş olarak gelme, yoksa içeri giremezsin. Elspeth Sansom'u yeniden görme ihtimaline karşı onun başarısının ve benim yenilgimin sembolü olan gömleği giymek istemiyordum.

İnce haki poplinden yapılma sıradan bir gömlek seçip 11 dolar ödedim. Ucuzdu ve öyle olmalıydı. Cebi yoktu ve manşetleri kolumun yansına kadar geliyordu. Gömleğin kollarını kıvırdığımda dirseğime kadar çıkıyorlardı. Ama onu yeterince sevmiştim. Tatmin edici bir giyecekti. Ve en azından kendim istediğim için almıştım.

Saat on buçukta Sheraton'un lobisine geri dönmüştüm. Koltuklardan birine oturduğumda etrafım insan doluydu. Elllerinde valizler vardı. Yarısı dışarıya, kendilerini bekleyen arabalara gidiyordu. Yarısı da içeriye, kendilerini bekleyen odalara.

Saat 10.40 olduğunda 600-82219~D'nin ne anlama geldiğini çözmüştüm. 34

Pirinç plakalar üzerindeki yazıları takip ederek Sheraton'ın işadamları için hazırlanmış bilgisayar odasına gittim. İçeri giremedim. Oda anahtarına ihtiyacınız vardı. Üç dakika kadar odanın önünde oyalandım ve derken başka biri geldi. Takım elbiseliydi ve sabırsız görünüyordu. Ceplerimde anahtar arıyormuş gibi bir gösteri yaptıktan sonra özür dileyerek kenara çekildim.

Diğer adam önüme geçip anahtarını kullanarak kapıyı açtı ve arkasından içeri girdim.

İçeride birbirinin aynı dört çalışma birimi vardı. Hepsinde bir masa, bir koltuk, bir bilgisayar ve bir yazıcı bulunuyordu. Diğer adamın uzağındaki bölmeye geçip klavyenin boşluk tuşuna basarak ekran koruyucuyu devre dışı bıraktım. Şimdilik her şey yolunda. Ekrandaki sembolleri kontrol ettim ve

çoğuna bir anlam vereme dim Ama fareyi onlara doğru götürür ve tereddüt ediyormuş gibi beklerseniz yanlarında açıklamalar çıkıyordu. İnternet Explorer uygulamasını bu şekilde bulup iki kere tıkladım. Bilgisayar vınladı ve önümde pencere açıldı. Bu aletler son bilgisayar kullanışımdan bu yana çok hızlanmış. Teknoloji gerçekten ilerliyordu. Tam orada, açılan ana sayfada, Google'a kısa yol vardı. Tıkladım ve Google'ın arama sayfası karşımda belirdi. Yine, çok hızlı. Karşıma çıkan kutuya Ordu Tüzüğü yazıp 'enter' tuşuna bastım.

Bir saniye sonra ekran değişti ve karşıma bir sürü seçenek çıktı.

Sonraki beş dakika boyunca tıkladım, ekranı taradım ve yazanları okudum. On bire on kala lobiye geri döndüm. Koltuğum kapılmıştı. Kaldırıma çıkıp güneşin altında durdum. Sansom'un resmi araçla geleceğini tahmin edebiliyordum ve içeri ön kapıdan girecekti. O bir rock yıldızı değildi. Başkan da değildi. Yükleme veya mutfak kapısından içeri girmeyecekti. Sansom için önemli olan görülmekti. Mekanlara gizlice girebilmek henüz kazanmadığı bir ödüldü.

Sıcak bir gündü ama sokak temizdi. Kokmuyordu. Güneyimdeki köşede bir çift polis vardı ve kuzeyimdeki köşede de başka bir çift. Standart New York polisi uygulaması. Önlem alma ve güven verme amaçlı. Ama potansiyel tehlikeler düşünülecek olursa, illa ki işe yarar değiller. Otelden ayrılan müşteriler yanımdan taksiye bindi. Şehirdeki hayat yorulmak bilmeden devam ediyordu. Yedinci Cadde'de trafik aktı, ışık değişince durdu ve yeniden aktı. Yedinci'yle kesişen sokaklardaki trafik aktı ve durdu ve yeniden başladı. Yayalar köşelerde toplanıp karşı kaldırıma geçmek için bekleşti. Kornalar çaldı, motorlar kükredi, güneş arka camlardan yansıyıp bütün şiddetiyle yere döküldü.

Sansom on biri beş geçe resmi araçla geldi. Aracın plakası yereldi. Yani yolun çoğunu trenle gelmişti. Çok rahat olduğu söylenemez ama bütün o yolu arabayla gelmekten ya da uçmaktan daha az zararlı. Seçim kampanyasında bütün detaylar önemlidir. Politika bir mayın tarlası. Springfield daha araba durmadan ön taraftaki yolcu koltuğundan indi ve ardından Sansom ve eşi arka kapılardan dışarı çıktı. Bir saniye kadar kaldırımda durdular, kendilerini karşılamaya gelen birileri varsa onlara nazik davranmaya hazırlanıyorlardı ama kimse yoksa da hayalkırıklığına uğramayacaklardı. Yüzleri taradılar ve benimkini gördüler. Sansom'un kafasında soru işaretleri belirmiş gibi göründü ve karısı biraz endişelendi. Springfield benim durduğum tarafa yönelirken Elspeth ufak bir hareketle onu durdurdu. Kadının, söz konusu olan ben olduğumda hasar kontrolüyle kendisi uğraşmaya karar verdiğini tahmin ettim. Elspeth eski bir arkadaşım gibi elimi sıktı. Gömleğimle ilgili yorum yapmadı. Bunun yerine yaklaşıp Bizimle konuşmaya mı ihtiyacın var? diye sordu.

Tam politikacı eşine yaraşır mükemmel bir soruydu. İhtiyaç kelimesine her tür anlamı yüklemişti. Vurgusu beni hem düşman hem işbirlikçi olarak gördüğünü belli ediyordu. Bize zarar verebilecek bilgilere sahip olduğunu biliyor ve senden bu yüzden nefret ediyoruz ama halka açıklamadan önce konuyu bizimle görüşürsen gerçekten minnettar oluruz, eliyordu aslında.

Birkaç kelimeyle özetlenmiş koca bir konuşma sayılırdı.

Evet, konuşmamız gerek, dedim.

Springfield itiraz edecek olduysa da Elspeth ona yüz binlerce oy söz vermişim gibi gülümsedi ve

koluma girip beni içeri götürdü. Otel personeli Sansom'un kim olduğunu bilmiyor veya aldırımıyordu, onları tek ilgilendiren adamın büyük salonu kiralamak için büyük paralar ödeyen grubun davet ettiği konuşmacı olduğuydu. Bu yüzden sahte bir heyecanla bizi karşılayıp özel bir odaya götürdüler ve etrafımızı ılık kaynak su ve zayıf kahveyle donattılar. Elspeth ev sahibesi rolünü oynadı. Springfield konuşmadı. Sansom, Washington'daki personel şefinden gelen telefona yanıt verdi. Ekonomi politikalarıyla ilgili dört dakika kadar konuştular ve ardından gelen iki dakika boyunca öğleden sonranın programını tartıştılar. Duyduklarımdan anladığım kadarıyla öğle yemeğinden sonra Sansom doğrudan ofise dönecek ve öğleden sonrayı çalışarak geçirecekti. New York'taki toplantı hızlı bir vur-kaçtı, başka bir şey değil. Arabayla geçerken birinin çantasını kapmak gibi.

Otel personeli işini bitirip çıktı. Sansom telefonunu kapadı ve oda sessizleşti. Hapsedilmiş hava, vantilatörlerin içinde tısladı ve odanın ısısı tercih edeceğimden daha aşağıya düştü. Bir süre sessizlik içinde sularımızı ve kahvelerimizi yudumladık. Ardından Elspeth Sansom konuya girdi. Kayıp oğlanla ilgili hiç haber var mı? diye sordu.

Biraz, dedim. Futbol antrenmanına gitmemiş ve anlaşılan bu ender olurmuş. USC'de mi? dedi Sansom. Hafızası iyiydi. USC'den tek bir kez bahsetmişim ve o da laf arasında. Evet, oldukça enderdir.

Ama ardından koçunu arayıp mesaj bırakmış.

Ne zaman?

Dün gece. Doğuda yemek zamanıyken.

Ve?

Anlaşılan Peter bir kadınlaymış.

Her şey yolunda o zaman, dedi Elspeth.

Canlı, karşılıklı yapılan bir konuşmayı tercih ederdim. Ya da yüz yüze görüşmeyi.

Mesaj bırakması senin için yeterli değil mi?

Ben şüpheli biriyim.

Konuya gelecek olursak, ne konuşmak istiyordun?

Sansom'a döndüm. 1983'te neredeydin? diye sordum ona.

Duraksadı, saniyenin binde biri kadar bir süre için gözlerinde bir ifade belirdi. Şok değil, diye düşündüm. Şaşkınlık değil. Bıkkınlık, belki. 1983'te yüzbaşıydım, dedi.

Sorduğum bu değildi. Nerede olduğunu sordum.

Sana bunu söyleyemem.

Berlin'de miydin?

Sana bunu söyleyemem.

Bana lekesiz olduğunu söylemiştin. Hala bu lafının arkasında duruyor musun?

Tamamen.

Karının seninle ilgili bilmediği bir şey var mı?

Bir sürü şey var ama hiçbiri özel değil.

Emin misin?

Kesinlikle.

Lila Hoth adını hiç duydun mu?

Sana duymadığımı söyledim.

Svetlana adını hiç duydun mu?

Hiç, dedi Sansom. Yüzüne bakıyordum. Dağılmadı. Biraz rahatsız göründü ama bunun dışında hiçbir şey belli etmedi.

Bu haftadan önce Susan Mark'ın kim olduğunu biliyor muydun? diye sordum ona.

Sana bilmediğimi söyledim.

1983'te madalya kazandın mı?

Yanıt vermedi. Oda yine sessizleşti. Derken Leonid'in cebimdeki telefonu çaldı. Titreşimi hissettim ve elektronik melodiyi duydum. Telefonu cebimden çıkarıp ön tarafındaki ufak ekrana baktım. 212 kodlu bir numara. Gelen çağrılar bölümünde kayıtlı olanla aynı numara. Four Seasons Oteli. Tahminen Lila Hoth. Leonid'in hala kayıp olup olmadığını merak ettim. Geri dönüp olanları anlatmış mıydı? Lila şimdi beni mi arıyordu?

Telefonun sesi kesilene kadar rasgele düğmelere bastım ve aleti yeniden cebime koydum. Sansom'a döndüm ve Bunun için özür dilerim, dedim.

Özür dilemek gereksizmiş gibi omuz silkti.

1983'te madalya kazandın mı? diye sordum.

Bu neden önemli? dedi.

600-8-22'nin ne olduğunu biliyor musun?

Büyük ihtimalle bir ordu kuralı. Hepsini ezberlemiyorum.

Daha baştan ancak bir aptalın İKK'da Delta hareketleriyle ilgili anlamlı bir bilgiye ulaşmayı umacağına karar vermiştik. Ve büyük ölçüde haklı olduğumuza inanıyorum. Ama biraz da hatalıydık. Bence gerçekten zeki biri, biraz geniş düşünerek bazı bilgilere ulaşmayı umabilir.

Ne demek istiyorsun?

Diyelim ki biri Delta hareketinin gerçekleştiğini kesin olarak biliyor. Diyelim ki başarılı olduğunu kesin olarak biliyorlar.

O zaman bilgiye ihtiyaçları olmazdı, çünkü zaten sahip olurlardı.

Diyelim ki hareketi idare eden subayın kimliğini doğrulamak istediler.

Bu bilgiyi İKK'dan alamazsın. Mümkün değil. Emirler ve görev dağılımı kayıtları, hareket sonrası raporlar Gizli damgası vurularak Fort Bragg'a gönderilir ve kilit altında tutulur.

Ama başarılı görevleri idare eden subaylara ne olur?

Sen söyle.

Madalya alırlar, dedim. Görev ne kadar büyükse, madalya da o kadar büyüktür. Ve ordu kurallarından 600-8-22, ikinci bölüm, dokuzuncu paragraf, D bendi, İnsan Kaynakları Komutanlığı'nın her tür madalya tavsiyesinin ve sonuçta çıkan kararın doğru bir tarihsel kaydını tutmasını zorunlu kılar.

Belki öyle, dedi Sansom. Ama eğer söz konusu olan bir Delta göreviyse bütün detaylar rapordan çıkarılmıştır.

Olayın anlatımı elden geçirilmiş olacaktır, hareketin yapıldığı yer elden geçirilmiş olacaktır ve kişinin madalyaya layık görülmesine neden olan hareketlerle ilgili detaylar raporda yer almayacaktır.

Başımı salladım. Kaydın göstereceği tek şey bir isim, bir tarih ve bir ödül. Başka hiçbir şey değil.

Kesinlikle.

Ama zeki bir insanın ihtiyaç duyacağı da bu kadarı değil mi? Madalya görevin başarıldığını gösterir, herhangi bir bilgi verilmemesi de hareketin gizli olduğunu. Herhangi bir ay seç, diyelim ki 1983'ün başları olsun. Kaç madalya verilmiştir?

Binlerce. Sadece İyi Hal madalyaları bile birkaç yüz tanedir.

Kaç tane gümüş yıldız?

Fazla değil.

Hiç verilmemiş bile olabilir, dedim. 1983'ün başlarında fazla bir şey olmuyordu. Kaç tane Üstün

Hizmet Haçı dağıtılmıştır? Kaç tane Üstün Hizmet Madalyası? 1983'ün başlarında bir kocakarının dışlerinden daha az olduklarına eminim.

Elsbeth Sansom koltuğunda kıpırdanıp bana baktı. Hiçbir şey anlamıyorum, dedi.

Kadına döndüğümde Sansom elini kaldırıp beni durdurdu. Benim yerime karşılık verdi. Aralarında sır yoktu. Mahcubiyet yoktu. Bir tür arka kapı, dedi. Bilginin kendisine ulaşmaları mümkün değil ama dolaylı yoldan ulaşabilirler. Eğer biri Delta hareketinin gerçekleştiğini ve başarılı olduğunu yaklaşık tarihleriyle biliyorsa, o ay verilen açıklaması yapılmamış en büyük madalyayı her kim aldıysa, büyük ihtimalle hareketi o yönetmiştir. Savaş zamanı işe yaramaz, çünkü büyük madalyalar çok yaygındır. Ama barış zamanı, başka hiçbir şey olmuyorken büyük bir madalya dımdızlak i »itadadır.

1983'te Granada'yı işgal ettik, dedi Elspeth. Delta gü- cü oradaydı.

Ekimde, dedi Sansom. Yılın sonlarına doğru ödül listeleri kalabalıklaşmıştır. Ama ilk dokuz ay oldukça sakindi.

Elsbeth Sansom bakışlarını kaçırdı. Kocasının 1983'ün ilk dokuz ayı boyunca ne yaptığını bilmiyordu. Belki de asla bilmeyecekti. Bu araştırmayı kim yapıyor? diye sordu.

Svetlana Hoth adlı Kızıl Ordu siyasi komiserlerinden olduğunu iddia eden yaşlı bir cadı. Gerçek detaylar yok ama 1983'te Berlin'de John adlı Amerikalı bir askeri tanıdığını söylüyor. Adam ona karşı çok nazikmiş. Bu araştırmayı Susan Mark üzerinden yapmanın kulağa anlamlı gelmesinin tek yolu, ortada bir Delta görevinin olması, John'un onu yönetmesi ve bu sayede madalya kazanması. FBI, Susan'ın arabasında bir not buldu. Biri ona ordu kurallarını bendine kadar açıklayıp tam olarak nereye bakması gerektiğini söylemiş.

Elsbeth istemeden Sansom'u süzdü. Yüzünde asla yanıtlanmayacağını bildiği bir soru vardı: 1!1983'te Berlin'de yaptığın bir şey için madalya aldın mı? Sansom yanıt vermedi, bu yüzden şansımı denedim. Ona doğrudan sordum. 1983'te Berlin'de bir hareket yaptın mı?

Bu soruyu yanıtlamayacağımı biliyorsun, dedi Sansom. Ardından bana karşı sabrı tükenmiş gibi göründü. Zeki birine benziyorsun. Bir düşün, Tanrı aşkına, 1983'te Berlin'de Delta ne gibi bir hareket yürütüyor olabilir?

Bilmiyorum, dedim. Yanlış hatırlamıyorsam, sizler benim gibilerin neler yaptığınızı bilmelerini engellemek için büyük çaba harcıyordunuz. Ve zaten çok umrumda değil. Burada sana bir iyilik yapmaya çalışıyorum. Hepsi bu. Bir askerden diğerine. Çünkü benim tahminime göre o zamanlar yaptığın bir şey şimdi başına bela olmak üzere ve uyarılmayı takdir edeceğini düşündüm.

Sansom çok çabuk sakinleşti. Birkaç kere derin derin nefes aldı. Beni uyardığın için teşekkür ederim, dedi. Eminim ki hiçbir şeyi reddetme iznim olmadığını anlıyorsun- dur. Çünkü mantıken bir şeyi reddetmek başka bir şeyi doğrulamaktır. Eğer Berlin'i ve bulunmadığım diğer bütün yerleri reddedecek olursam, eleme yoluyla sonunda nerelerde olduğumu bulabilirsin. Ama burada kuralları biraz esneteğim, çünkü hepimizin aynı tarafta olduğumuza inanıyorum. Bu yüzden, dinle asker. 1983'ün hiçbir döneminde Berlin'de değildim. 1983'te hiçbir Rus kadınla tanışmadım. Bütün

yıl boyunca kimseye karşı nazik olduğumu zannetmiyorum. Orduda John adlı bir sürü adam vardı. Berlin gezmek için popüler bir istikametti. Konuştuğun kişi başka birini arıyor. İşte bu kadar basit.

Sansom'un küçük konuşması odayı doldurdu. İçeceklerimizi yudumlayıp konuşmadan oturduk. Ardından Elspeth Sansom saatini kontrol etti ve kocası kadının bunu yaptığını görüp Şimdi bize izin vermelisin, dedi. Bugün gi dip para için insanlara yalvarmamız gerekiyor. Springfield seni geçirir. Bunun garip bir söz olduğunu düşündüm, bir oteldeydik. Orası Sansom'a ait olduğu kadar, bana da aitti. Kendi başıma çıkış yolunu bulabilirdim ve buna hakkım vardı. Kaşıkları çalmayacaktım ve çalsam da San- som'un kaşıkları değildi. Ama sonra Springfield ve benim boş koridorlardan birinde baş başa konuşabilmemiz için fırsat yarattığını farkettim. Sohbetin devamı ya da belki bana bir mesaj iletilmesi için. Bu yüzden ayağa kalkıp kapıya ilerledim. Tokalaşmadık veya vedalaşmadık. O tür bir ayrılıkmiş gibi gelmedi.

Springfield lobiye kadar peşimden geleli. Konuşmadı. Zihninde bir şeylerin provasını yapıyor gibiydi. Durup bekledim ve bana yetişti. Bu konunun peşini bırakmalısın, dedi.

Eğer orada bile değilse ne farkeder? diye sordum.

Çünkü onun orada olmadığını ispatlamak için, nerede olduğunu sormaya başlayacaksın. Hiç bilmemen daha iyi.

Başımı salladım. Bu konu senin için kişisel bir konu, değil mi? Çünkü orada onunlaydın. Nereye giderse onunla gittin.

Başımı sallayarak karşılık verdi. Bu işin peşini bırak. Yanlış kayanın altına bakmayı göze alamazsın.

Neden olmasın?

Çünkü bunu yaparsan seni silerler. Artık var olmazsın. Ortadan kaybolursun, hem fiziksel hem bürokratik olarak. Artık bunu yapabiliyorlar, biliyorsun. Dışarıdaki' yeni bir dünya. Bu işte onlara yardım edeceğimi söylemek isterdim ama öyle bir şansım olmayacaktır. Yanına bile yaklaşamam. Çünkü başka bir sürü kişi seni benden önce ele geçirir. Ben sıranın o kadar sonlarında yer alırım ki, ben yakınına bile gelemeden doğum belgen dahi silinmiş olur.

Hangi başka kişiler?

Yanıt vermedi.

Hükümet mi?

Yanıt vermedi.

O federaller mi?

Yanıt vermedi. Yalnızca arkasını döndü ve asansörlere yöneldi. Dışarı, Yedinci Cadde'nin kaldırımına çıktım ve Leonid'in cebimdeki telefonu yeniden çalmaya başladı.

Yedinci Cadde'de sırtımı trafiğe dönmüş olarak durup Leonid'in telefonunu açtım. Lila Hoth'un sesini duydum, yumuşacıktı. Düzgün diksiyon, hesaplı cümleler. Reacher? dedi.

Evet, dedim.

Seni görmem gerekiyor, hem de hemen, dedi.

Neyle ilgili?

Annemin tehlikede olabileceğini düşünüyorum. Kendimin de.

Neden?

Üç adam aşağıdaymış, resepsiyondakilere sorular sormuşlar. Biz dışarıdayken. Odalarımızın da arandığını sanıyorum.

Hangi üç adam?

Neden bana bunları anlatıyorsun?

Çünkü seninle ilgili de sorular sormuşlar. Lütfen gelip bizi gör.

Leonid yüzünden bana kızgın değil misin? diye sordum.

Bu koşullar altında hayır, dedi. Bence şanssız bir yanlış anlaşılmaydı. Lütfen gel.

Yanıt vermedim.

Yardımanın için minnettar olurum, dedi. Konuşması nazik, çekici, biraz boynu bükük, hatta boyun eğer bir tondaydı. Ama sesinde bunların yanı sıra bir şey daha vardı. Çok güzel bir kadın olduğunu ve ona bir erkeğin en son büyük ihtimale yıllar önce hayır dediğini farketmemi sağlayan bir şey. Belirsizce emreden bir ton, sanki her şey çoktan kararlaştırılmış, sanki elde etmek için istemesi yeterliy- miş gibi. Bu işin peşini bırak, demişti Springfield ve elbette onu dinlemeliydim. Ama bunu yapmak yerine Lila Hoth'a Otelinin lobisinde buluşuruz, on beş dakika sonra, dedim. Buluşmamızı ne tür sorunlar takip edecek olursa olsun, kadının süitinden kaçınmanın yeterli önlem olduğunu düşünmüştüm. Ardından telefonu kapayıp Sheraton'ın taksilerine ilerledim.

Four Seasons'ın lobisi iki ayrı katta sayısız bölüme ayrılmıştı. Lila Hoth ve annesini geceleri bar, gündüzleri çay salonu olarak kullanılan loş bölümdeki köşe masada buldum. Yalnızdılar. Leonid orada değildi. Dikkatle etrafı kontrol ettim ve endişelenmemi gerektirecek başka kimseyi görmedim. Orta kalite takım elbiseleri içinde, neden orada oldukları açıklanamaz adamlar yok. Kimse sabah gazetelerinin önünde oyalanmıyor. Belirgin hiçbir gözetleme sistemi yok. Böylece Lila'nın yanındaki ve annesinin karşısındaki koltuğa oturdum. Lila siyah etek ve beyaz gömlek giymişti. Kokteyl garsonları gibi. Ama giysilerin kumaşları ve kesimleri bir kokteyl garsonunun alabileceğinden çok daha pahalı olduklarını ortaya koyuyordu. O loş ışıktaki kadının

gözleri iki ışık parçasıydı, tropikal denizler kadar maviydi. Svetlana başka bir şekilsiz ev elbisesi içindeydi, bu seferki çamur kahverengisiydi. Bakışları boştu. Oturduğumda, neler olduğunu anlamayarak başını salladı.

Lila elini uzatıp resmi bir şekilde elimi sıktı. İki kadın arasındaki zıtlık devasaydı, her yönden. Doğal olarak yaş ve görünüş açısından. Ama aynı zamanda enerji, tavır ve duruş açısından da.

Koltuğa yerleştiğimde Lila hemen konuya geldi. USB belleği getirdin mi? diye sordu.

Hayır, dedim. Oysa yanımdaydı, Leonid'in telefonu ve diş fırçamla beraber cebimdeydi.

Nerede?

Başka bir yerde.

Güvenli bir yerde mi?

Kesinlikle.

O adamlar neden buraya geldi? diye sordu.

Çünkü hala sır olan bir şeyi kurcalıyorsun, dedim.

Ama İnsan Kaynakları Komutanlığı'ndaki basın görevlisi konuyla ilgili çok heyecanlıydı.

Çünkü ona yalan söyledin,

özür dilerim?

Ona araştırmanın Berlin'le ilgili olduğunu söyledin. Ama değildi. 1983'te Berlin eğlenceli bir yer olmasa da, dengeli bir yerdi. Tam bir soğuk savaş manzarasıydı, zamanın içinde donmuştu. Belki CIA, KGB, İngilizler ve Doğu Alman polisleri arasında oyunlar oynanıyordu ama Amerikan ordusu işe karışmış değildi. Bizim adamlarımız için orası turistik bir yerdi. Trene bin, gidip duvarı gör. Harika barlar ve harika fahişeler. Büyük ihtimalle John adlı on bin kişi geçmiştir ama para harcamak ve eğlenmek dışında hiçbir şey yapmadılar. Dövüşmedikleri ve madalya kazanmadıkları kesin. Bu yüzden onlardan birinin izini sürmek neredeyse imkansız olacaktı. Belki İKK iyi bir sonuç çıkması ihtimaline karşı biraz zaman harcamaya hazırdı ama daha baştan saçma bir görevdi. Yani Susan Mark'tan net bir yanıt almış olman mümkün değil. Berlin'le ilgili buraya gelmene degecek hiçbir şey anlatmış olamaz. İmkansız.

Öyleyse neden geldim?

Çünkü ilk birkaç telefon görüşmesinde onu yumuşattın, onunla arkadaş oldun ve ardından doğru zaman olduğuna kanaat getirdiğinde ona aslında ne istediğini söyledin. Ve tam olarak onu nasıl bulacağını söyledin. Yalnızca ona. Berlin değil. Bambaşka bir şey.

Saklayacak hiçbir şeyi olmayan savunmasız biri olsa hemen o anda ve açık açık yanıt verirdi. Büyük

İhtimalle içi öfkeyle dolmuş olurdu ve duyguları incinirdi. Amatör bir blöfçü, gürültülü sahte tepkiler verirdi. Lila Hoth bir saniye kadar sessiz oturdu. Gözlerinden, O.Henry Oteli'ndeki odadayken John Sansom'un verdiğiyle aynı türde hızlı bir tepki okunuyordu. Yeniden düşün, yeniden planla, yeniden organize et... Hepsi birkaç kısa saniye içinde.

Durum oldukça karışık, dedi.

Karşılık vermedim.

Ama tamamen masum, dedi.

Bunu Susan Mark'a anlat, dedim.

Başını öne eğdi. Aynı jesti daha önce görmüştüm. Nazik, zarif ve biraz pişman. Susan'dan yardım istedim. Kendi isteğiyle bana yardım etmeyi kabul etti. Yaptıkları, başının diğer gruplarla belaya girmesine yol açmış olmalı. Bu yüzden evet, sanırım yaşadığı sorunların dolaylı nedeni bendim. Ama doğrudan değil. Ve olanlara çok pişmanım, hem de çok. Lütfen bana inan. Eğer önceden böyle olacağını bilseydim, anneme hayır derdim.

Svetlana Hoth başını salladı ve gülümsedi.

Hangi diğer gruplar? dedim.

Sanırım kendi hükümeti. Senin hükümetin.

Neden? Annen gerçekte ne istedi?

Lila bu soruyu yanıtlayabilmek için önce kendi geçmişini açıklaması gerektiğini söyledi.

36

Sovyetler Birliği parçalandığında Lila Hoth sadece yedi yaşındaydı. Bu yüzden belirli bir tarihi mesafeyle konuşuyordu. Geçmişin gerçeklerine, benim Amerika'daki Jim Crow yıllarına olduğum kadar uzaktı. Bana Kızıl Ordu'nun çok fazla siyasi komiseri olduğunu söyledi. Piyade ve mühimmat birimlerinin bile birer görevlileri vardı. Bana komuta ve hiyerarşik üstünlüğün, komiser ve yetkili subay arasında paylaşıldığını söyledi. Ama bu pek rahat bir işbölümü değildi. Rekabetin yaygın ve acı olduğunu söyledi. İki birey arasında olmasa da, taktik öngörüler ve saf ideoloji dayatması arasında. Olayların arka planını anladığıma emin olduktan sonra detaylara geçti.

Svetlana Hoth birliklerden birine atanmış olan siyasi komiserdi. Askerler, Sovyetler'in 1979'daki işgalinin ardından Afganistan'a gitmişti. İlk hareketler birlik için başarılı geçmiş, ardından her şey felakete dönüşmüştü. Sık sık ağır kayıplara uğranıyordu. Başlangıçta durumu inkar ettiler. Ardından Moskova harekete geçti. Savaş düzeni yeniden oluşturuldu. Birlikler birleştirildi. Taktiksel açıdan sağduyu, savunmaya geçmeyi öngörüyordu. İdeoloji ise saldırıların güçlendirilmesini. Morali korumak için etnik birlik ve aynı coğrafi bölgeden olan insanların bir araya toplanması gerekiyordu. Birlikler keskin nişancı takımlarını da içerecek şekilde yeniden düzenlendi. Uzman nişancılar ve hedef belirleyiciler getirildi. Böylece dağılmakta olan birlikler toparlanmış oldu.

Svetlana'nın birliğindeki keskin nişancı, kocasıydı. Hedef belirleyicisi ise Svetlana'nın erkek kardeşi idi.

Durum eskisine nazaran düzelmişti, hem askeri hem bireysel açıdan. Svetlana'nınki ve diğer aileler, aynı bölgelerden gelen insanlar, birlikte zaman geçirmekten mutluydu, birlikler ülkenin içlerine kadar girdi, yerleşti ve yeterli denebilecek bir güvenlik ağı oluşturmayı başardı. Saldırı ihtiyacıysa keskin nişancılar tarafından yapılan düzenli gece operasyonlarıyla tatmin ediliyordu. Sonuçlar mükemmeldi. Sovyet nişancıları uzun zamandır dünyanın en iyileriydi. Afgan mücahitlerin onlar konusunda yapabilecekleri bir şey yoktu. 1981'in sonlarında Moskova zaten kazanmakta olduğu eli, yeni silahlar yollayarak güçlendirdi. Yeni bir tüfek dağıtıldı. Yakın zamanda geliştirilmişti ve hala çok gizliydi. Ona VAL Sessiz Nişancı deniyordu.

Başımı salladım. Bir keresinde bir tane görmüştüm, dedim.

Lila Hoth bir an için gülümsedi, utangaçlığın izleri olan bir gülümseme. Ve belki artık var olmayan bir ülkeden duyulan milli gururun, büyük ihtimalle o zamanlar annesinin hissettiği gururun gölgesi. Çünkü VAL muhteşem bir silahtı. Çok etkili, sessiz, yarı otomatik tüfeklerdi. Her tür kişisel zırhı delebilecek dokuz milimetrelik ağır kurşunlar atabiliyor ve hatta dört yüz metre öteden ince zırhlı askeri araçları vurabiliyordu.

Silah güçlü gündüz teleskopları ve gece dürbünleriyle kullanılıyordu. Düşmanın bakış açısıyla tam bir kabustu. Hiçbir uyarı olmadan, sessizce, aniden ve rasgele öldürülebilirsiniz. Çadırımızın içinde yatağınızdayken, dışarıda, yemek yerken, düşünürken, dolaşırken, gece veya gündüz.

İyi bir parçaydı, dedim.

Lila Hoth yeniden gülümsedi ama sonra gülümsemesi soldu. Kötü olaylara sıra gelmişti. Görece barış hali bir yıl kadar devam etti ve sona erdi. Sovyet birliklerinin iyi performansları için aldıkları askeri ödül kaçınılmaz olarak daha tehlikeli görevler verilmesiydi. Bütün dünyada böyledir, tarih boyunca böyle olmuştur. Başarılı olduğunuzda sırtınızı sıvazlayıp sizi eve yollamazlar. Elinize bir harita tutuştururlar.

Svetlana'nın birliği de kuzeye ve doğuya, Korangal Vadisi'ne gitmesi emredilen pek çok birlikten biriydi. Vadi yaklaşık on kilometre uzunluğundaydı. Pakistan'dan tek çıkış yoluydu. Sol tarafta yüksek ve zorlu Hindikuş Dağları yükseliyor ve Abas Ghar yolu bloke ediyordu. On kilometrelik yol mücahitlerin temel mühimmat yollarından biriydi ve kesilmesi gerekiyordu.

İngilizler yaklaşık yüz yıl önce Afganistan'daki hareketle ilgili bir kitap yazdı, dedi Lila. Çoğunlukla imparatorluk dönemindeki deneyimlerine dayanıyordu. Şöyle diyor- l,111 li: 'Saldırı düzenlemeye karar verdiğinizde ilk yapmanız gereken geri çekilme planınızı hazırlamaktır.' Ve diyorlardı ki, 'Son kurşunu kendinize saklamaksınız, çünkü canlı ele geçirilmek istemezsiniz, özellikle kadınlar tarafından.' Subaylar bu kitabı okumuştular. Siyasi komiserlere okumamaları söylendi. Onlara İngilizlerin yenilmelerinin yegane nedeninin ideolojik zaafları olduğu anlatıldı. Sovyet ideolojisi saftı ve bu yüzden başarı garantiliydi. Bu yanılsama içinde, bizim Vietnam Savaşı'mız başladı.

Korangal Vadisi'ne yapılan saldırı hava kuvvetleri ve ağır silahlar tarafından desteklenmişti. İlk altı

kilometre boyun- ca başarılı oldular. Yedinci kilometre ölümüne savaşıran düşmanla metre metre çarpışarak kazanıldı. Askerler bu zaferi büyük bir coşkuyla karşılasalar da, subaylara tedirgin bir sessizlik hakimdi.

Subaylar haklıydı.

Bu bir tuzaktı.

Mücahitler, Sovyet mühimmat hatları yedi kilometre boyunca esneyene kaçlar bekleddikten sonra çekici indirdiler. Helikopterlerin takviye yapması, Amerikalıların temin ettiği uçaksavarlar tarafından engelleniyordu. Düzenli saldırılarla askerlerin çıkış noktalarıyla bağlantıları kesildi.

1982'nin sonlarında, binlerce Kızıl Ordu birliği, ince uzun bir zincir oluşturan yetersiz kamplarında terk edilmişti. Kış korkunçtu. I)ağların arasından hiç aralıksız dondurucu rüzgarlar esiyordu. Ve her tarafta, her mevsim yeşil kalan çalılar vardı. Farklı koşullarda hoş ve pastoral görünebilecek bu çalılar, onların arasında çalışmak zorunda olan askerlerin işini daha da. zorlaştırıyorlardı. Rüzgarda çok gürültü yapıyor, hareket kabiliyetini azaltıyor, deriyi kesiyor ve üniformaları parçalıyordu.

Ardından taciz saldırıları başlamıştı. Birer ikişer tutsaklar alındı.

Kaderleri hiç de iç açıcı değildi.

Lila, İngiliz yazar Rudyard Kipling'in tutsak alınan subaylar, savaş alanlarında terk edilen yaralıların inlemeleri ve ellerinde bıçaklarla zalim Afgan kadınlarıyla ilgili lanetli şiirini hatırlattı: Yaralıysan ve Afganistan toprakları?!da bırakılmışsan ve kadınlar senden kalanları kesmeye gelirlerse, tüfeğine uzarı ve beynini uçur. Tanrına bir asker gibi kavuş.

Ardından İngiliz İmparatorluğu döneminde bu topraklar için söylenmiş olanların hala doğru olduğunu söyledi. Hatta daha kötüydü. Sovyet askerleri kaybolur ve saatler sonra karanlık kış rüzgarları, yakınlardaki görünmeyen düşman kamplarından onların attıkları çığlıkları taşırdı. Çığlıklar umutsuz bir tonla başlar ve yavaş yavaş aklını kaybetmiş bir yaratığın inlemelerine dönüşürdü. Bu işkenceler bazen on, on iki saat sürerdi. Çoğu ceset asla bulunamadı. Ama bazen cesetler ayakları, elleri, bütün bacaları, kafaları, kulakları, gözleri, burunları veya penisleri ek -sik olarak geri dönerdi.

Ya da derileri yüzülmüş olarak.

Bazıları kaçıp sağ kalmayı başarıyordu, dedi Lila. Gözlü pakları kesilir ve kafaları zorla bir çerçeveye yerleştirilirdi Böylece derilerinin yüzülüşünü izlemekten başka seçenekleri olmazdı. Önce yüzlerinden ve ardından vücutlarından. Soğuk yüzünden yaraları bir ölçüde uyuşur ve şok yüzünden erken ölmelerine engel olurdu. Bazen bu işlem çok uzun sürerdi. Askerler bazen de ateşte canlı canlı pişirilirdi. Pişmiş et parçaları kampımızın yakınlarına bırakılırdı. Başlangıçta erkekler, onların hediye yiyecekler olduğunu düşündü. Belki de anlayışlı yerlilerdendi. Ama sonra ne olduklarını anladılar.

Svetlana hiçbir şey görmeden, eskisinden de boş gözlerle odayı izliyordu. Belki de kızının ses tonu anılarını canlandırmıştı. Çok acı verici bir durum olduğu kesindi. Lila tarif ettiği bu olayları yaşamamış veya olanlara şahit olmamıştı ama öyleymiş gibi konuşuyordu. Sanki tüm bunlara dün

şahit olmuş gibi anlatıyordu. Tarihi mesafe kaybolmuştu. Çok iyi bir hikaye anlatıcısı olabileceğini farkettim. Tasvir etmek konusunda büyük bir yeteneği vardı.

En çok keskin nişancılarımızı yakalamayı seviyorlardı, dedi. Keskin nişancılarımızdan nefret ediyorlardı. Keskin nişancılardan her zaman nefret edilir, belki de öldürme yöntemleri yüzünden. Annem, babam konusunda çok endişeliydi elbette. Ve erkek kardeşi için de korkuyordu. Çoğu gece, yanlarında dürbünle alçak tepelere çıkarlardı. Fazla uzağa gitmezlerdi. Belki bin metre. Ateş edebilecekleri bir açı bulurlardı. Bazen biraz daha uzağa giderlerdi. Etkili olabilecek kadar uzağa giderler ama güvende olacak kadar yakında kalırlardı. Aslında hiçbir yer güvenli değildi. Her yerde saldırıya uğrayabilirdiniz. Ama gitmek zorundaydılar. Aldıkları emir düşmana ateş etmektir. Amaçları genelde esirleri vurmaktır. Bunun merhametli olduğunu düşünüyorlardı. Korkunç zamanlardı. Ve o zamanlar annem hamileydi. Bana. Annem bana Korangal Vadisi'nde kayalıkların arasında, İkinci Dünya Savaşı'nın sonundan kalma bir paltonun altında ve daha da eski iki tanesinin üzerinde hamile kalmış. Annem paltolarda, belki ta Stalingrad'dan kalma kurşun delikleri olduğunu söyledi.

Hiçbir şey söylemedim. Svetlana odaya bakmayı sürdürdü. Lila ellerini masaya koyup parmaklarını gevşek bir şekilde birbirine geçirdi. İlk aylarda babam ve dayım her sabah güven içinde eve dönmüşler. İyi bir takımışlar. Belki de en iyisi.

Svetlana odaya bakmayı sürdürdü. Lila ellerini masadan çekip bir kalp atımı duraksadı. Ardından oturuşunu düzleş- tirip omuzlarını dikleştirdi. Ritim değişikliği. Konu değişikliği. O dönemde Afganistan'da Amerikalılar vardı, dedi.

Öyle mi? dedim.

Başımı salladı.

Hangi Amerikalılar? dedim.

Askerler. Çok değil ama bazıları. Her zaman değil ama bazen.

Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?

Yeniden başını salladı. Amerikan ordusu kesinlikle oradaydı. Sovyetler Birliği onların düşmanıydı ve mücahitler onların müttefikiydi. Oradaki savaş dolaylı olarak soğuk savaştı. Kızıl Ordu'nun yıpranması Başkan Reagan'ın işine geliyordu. Tüm bunlar, onun komünizm karşıtı stratejisinin parçasıydı. İstihbarat amacıyla yeni silahlarımızdan bazılarını ele geçirme şansını yakalamaktan hoşlanmıştı. Böylece ekipler yollandı. Özel Kuvvetler. Düzenli olarak gelip gidiyorlardı. Ve 1983'ün martında bir gece, bu takımlardan biri, babamı ve dayımı buldu ve ellerindeki VAL Sessiz Nişancı tüfeği çaldı.

Hiçbir şey söylemedim.

Tüfeğin kaybedilmesi elbette yenilgi demektir. Ama daha da kötüsü Amerikalı askerler babamı ve amcamı Afgan kadınlarına verdiler. Bunu yapmalarına gerek yoktu, dedi Lila. Susturulmaları gerekiyordu, tamam, çünkü Amerika'nın Afganistan'daki varlığı gizliydi ve gizli tutulmalıydı.

Ama babamı ve amcamı kendileri öldürebilirlerdi. Hızla ve sessizce ve acı çekirmeden. Öyle yapmamayı seçtiler. Annem ertesi gün, bütün gün ve gece boyunca onların çığlıklarını dinledi. Kocasını ve kardeşi. On altı, on sekiz saat boyunca işkence gördüler. Annem o kadar korkunç çığlıklar atarken bile seslerinin tonundan onları birbirinden ayırt edebildiğini söyledi.

37

Four Seasons'ın loş çay salonunda etrafa bakındım ve koltuğumda kıpırdandım. Özür dilerim ama sana inanmıyorum, dedim.

Sana doğruyu söylüyorum, dedi Lila Hoth.

Başımı iki yana salladım. Amerikan ordusundaydım. Askeri bir polistim. Geniş bir çerçevede konuşmak gerekirse, insanların nereye gittiklerini ve nereye gitmediklerini biliyorum. Afganistan topraklarında Amerikan askerleri yoktu. O zamanlar yoktu. O çatışmalar sırasında yoktu. Tamamen bölgesel bir olaydı.

Ama taraf tutuyordunuz.

Elbette tutuyorduk. Vietnam Savaşı'nda sizin tuttuğunuz gibi. Vietnam'da Kızıl Ordu var mıydı?

Retorik bir soruydu, ne demek istediğimi açıklamak için kullanmıştım ama Lila Hoth beni ciddiye aldı. Afacanın diğer tarafına eğilip annesiyle konuştu, alçak sesle ve hızlı. Ukraynaca olduğunu varsaydığım yabancı bir dilde. Svetla-na'nın gözleri biraz açıldı ve sanki yüzyıllar öncesinden kalına tarihi bir detayı hatırlıyormuş gibi başını bir tarafa eğdi. Kızına yanıt verdi, o da alçak sesle ve hızlı konuşuyordu. Uzun bir yanıtı ve ardından Lila bir saniye duraksayıp yapacağı çeviriyi gözden geçirdi. Hayır, Vietnam'a asker yollamadık, çünkü Halk Cumhuriyeti'ndeki sosyalist kardeşlerimizin yardım almaksızın görevlerini başarabileceklerine güvenimiz vardı. Zaten, annemin dediğine göre, gayet iyi başardılar. Pijamaları içindeki ufak tefek adamlar büyük yeşil makineyi yendi.

Svetlana Hoth gülümsedi ve başını salladı.

Bir grup keçi çobanının Rusların kığını tekmelediği gibi, dedim.

Kesinlikle. Ama çobanlar yardım almıştı.

Öyle bir şey olmadı.

En azından mücahitlere malzeme yardımı yapıldığını kabul ediyorsundur. Para ve silahlar. Özellikle de uçaksavarlar ve o tür şeyler.

Aynı Vietnam'da olduğu gibi. Sadece Vietnam'da bahsi geçen silahlar, bize karşı kullanıldı.

Ve bu yüzden Vietnam mükemmel bir örnek. Çünkü bildiğim kadarıyla Amerika Birleşik Devletleri dünyadaki herhangi bir yere askeri yardım yolladığında, askeri danışman dedikleri insanları yollamayı asla ihmal etmez.

Yanıt vermedim.

Örneğin, kaç ülkede savaştın?

Hiçbir şey söylemedim.

Orduya ne zaman katıldın? diye sordu.

1984'te, dedim.

O zaman 1982 ve 1983'te olan bu olaylar, senin zamanından önceydi. Ama, dedim, kurumsal hafıza diye bir şey vardır.

Yanlıyorsun, dedi. Sırlar saklanır ve kurumsal hafıza uygun geldiği şekilde değiştirilir. Silinir. Tüm dünyada yapılan yasadışı Amerikan askeri hareketlerinin uzun bir tarihçesi var.

Bunu lisede mi öğrendin?

Evet, öyle. Ve unutma, ben liseye geldiğimde komünistler çoktan gitmişti. Kısmen Reagan sayesinde.

Haklı olsan bile, neden Amerikalıların bahsi geçen gecede işe karıştıklarını varsayıyorsun? dedim. Anladığım kadarıyla annen olanları görmemiş. Neden babanın ve dayının doğrudan mücahitler tarafından yakalandıklarını varsaymıyorsun?

Çünkü tüfekleri asla bulunamadı ve annem o gece keskin nişancıların kurşun seslerini duymadığını söylüyor. Babamın şarjöründe yirmi kurşun vardı ve yedeğinde de yirmi kurşun. Eğer onu yakalayanlar mücahitler olsaydı, o zaman tüfeği bize karşı kullanırlardı. Kırk adamımızı öldürürlerdi veya en azından denerlerdi ve ardından kurşunları bittiğinde tüfeği bir yerlerde bırakırlardı. Annemin askerleri eninde sonunda tüfeği bulurdu. Birlikler sürekli olarak yer değiştiriyordu. Bizim tarafımız onların bölgesini ele geçiriyor, sonra onlar bizim bölgemizi ele geçiriyorlardı. Deli gibi daireler çizerek yapılan bir kovalamacaydı. Mücahitler zekiydi. Terkedilmiş damgası vurduğumuz pozisyonlara geri dönme alışkanlıkları vardı. Ama belirli bir sürenin ardından askerlerimiz mücahitlere ait tüm saklanma yerleri tespit etti. VAL'ı bulurlardı. Boş ve paslanmış olarak belki ama tü- |ı-k mutlaka ortaya çıkardı. Ele geçirilen bütün silahların akıbeti bu şekilde tespit edildi. Bir tek o VAL hariç. Buradan çıkarılabilecek tek mantıklı sonuç, Amerikalılar tarafından doğrudan Amerika'ya götürüldüğü.

Hiçbir şey söylemedim.

Sana doğruyu söylüyorum, dedi Lila Hoth.

Bir keresinde sessiz VAL tüfeklerinden birini görmüş- tüm, dedim.

Bana bunu söylemiştin.

Onu 1994'te gördüm, dedim. Bize yeni ele geçirildiği söylendi. Senin iddiandan 11 yıl sonra. Tüfeğin yapabilecekleri keşfedildiğinde büyük bir panik olmuştu. Ordu paniğe kapılmak için 11 yıl

beklemezdi.

Evet, beklerdi, dedi. Ele geçirdikten hemen sonra tüfeği ortaya çıkarmak Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatabilirdi. Askerlerinizin bizim askerlerimizle doğrudan savaştıkları anlamına gelirdi, üstelik savaş ilanı olmadan. En iyi ihtimalle yasadışı ve jeopolitik açıdan tam bir felaket. Amerika ahlaki üstünlüğünü kaybederdi. Sovyetler Birliği kendi içinde daha da sıkı kenetlenirdi. Komünizmin düşüşü ertelenmiş olurdu, belki de yıllar boyunca.

Hiçbir şey söylemedim.

Söylesene, 1994'te büyük paniğin ardından ordunda neler yaşandı?

Svetlana Hoth'un duraksadığı gibi, ben de duraksadım. Tarihi detayları anımsadım. Şaşırtıcıydı. Yeniden ve yeniden kontrol ettim. Aslında fazla bir şey olmadı, dedim ardından.

Yeni çelik yelekler üretilmedi mi? Yeni kamuflajlar? Herhangi bir tür taktiksel tepki?

Hayır.

Söylediğin bir ordu için kulağa mantıklı geliyor mu?

Tam olarak değil.

Ondan önceki son ekipman değişimi ne zaman olmuştu?

Yeniden duraksadım. Diğer tarihi detayları düşündüm. KKKZS'yi düşündüm. Üniformayı giydiğim ilk yıllarda büyük bir heyecanla piyasaya çıkarılmıştı. Kara Kuvvetleri İçin Kişisel Zırh Sistemi. Yepyeni kevlar kask, küçük kalibreli silahlarla yapılacak her tür saldırıya dayanıklı. Yepyeni bir vücut zırhı, eskisinden daha ince, üniformanın üzerine veya altına giyilebiliyor. Daha büyük silahlar söz konusu olduğunda bile güvenli. Özellikle, yanlış hatırlamıyorsam, dokuz milimetreye karşı test edilip güvenli olduğuna karar verilmişti. Ayrıca yeni kamuflaj tasarımları. Daha iyi korunma için dikkatle tasarlanmıştı ve iki türü vardı, orman ve çöl. Denizcilerin üçüncü bir seçenekleri daha vardı, mavi ve gri, küçük yerleşimler için.

Hiçbir şey söylemedim.

Ekipmanlar ne zaman yenilendi? diye sordu Lila Hoth.

Seksenlerin sonlarında, dedim.

Büyük bir panik yaşansa bile, bu tür bir ekipman yenileme projesini tasarlamak ve üretmek ne kadar zaman alır?

Birkaç yıl, dedim.

Öyleyse bildiklerimizi gözden geçirelim. Seksenlerin sonunda yeni ve gelişmiş ekipmanlara kavuştun, bireysel korunma için detaylı olarak tasarlanmışlardı. Bunu 1983'te açıklanmayan bir kaynaktan elde

edilen bilgilerin sonucunda yapılmış olması sence mümkün mü?

Yanıt vermedim.

Bir süre sessizce oturduk. Sessiz ve dikkatli bir garson yanımıza gelip bize çay teklif etti. Egzotik karışımlardan oluşan uzun bir liste saydı. Lila daha önce hiç duymadığım bir çay türünden ısmarladıktan sonra annesine söylenenleri çevirdi ve kadın da kızının istediği çaydan istedi. Ben kahve ısmarladım, normal, şekersiz ve sütsüz. Garson, Four Seasons'ın ne kadar işçi sınıfına özgü olursa olsun bütün talepleri karşılayabileceğini belli etmek istercesine bana bakıp başını bir santim kadar eğdi. O yanımızdan uzaklaşana kadar bekledim. Kimi aradığınızı nasıl keşfettiniz? diye sordum.

Annemin kuşağı Avrupa'da sizinle savaşmayı bekliyor ve kazanmayı umuyordu. Onların ideolojisi saftı ve sizinki değildi. Kolay ve kesin zaferin ardından pek çoğunuzu esir alacaklarını hesaplamışlardı. Belki de milyonlarcanızı. O noktada siyasi komiserin görevi düşman savaşçıları sınıflandırmak, ideolojik olarak ikna edilemez olanları diğerlerinden ayırmak olacaktı. Bu görevlerinde yardımcı olması için ordunuzun yapısı onlara öğretilmişti.

Kim tarafından öğretilmişti?

KGB. Devam eden bir programdı. Bir sürü şey biliyorlardı. Kimin neyi yaptığını biliyorlardı. Seçkin birlikler söz konusu olduğunda isimleri bile biliyorlardı. Sadece subaylar değil, piyadeleri de. Aynı gerçek bir futbol fanatiğinin ligdeki diğer bütün takımların oyuncularını, güçlü taraflarını ve zayıflıklarını bilmesi gibi. Yedekte tutulan oyuncular da dahil olmak üzere. Korangal Vadisi'nde yapılacak gizli bir operasyon için annem yalnızca üç gerçekçi seçenek olduğu sonucuna vardı. Deniz kuvvetlerinden Seal komandoları, Recon birlikleri ve kara kuvvetlerinden Delta. Alınan istihbarata göre Seal ya da Recon olası değildi. Onların işe karıştıklarını gösteren hiçbir dolaylı veya dolaysız delil yoktu. Onlarla ilgili istihbarat ele geçirilmemişti. KGB'nin organizasyonunuzda her seviyede adamları vardı ve onlardan gelen bilgiler bunu işaret ediyordu. Ama Türkiye'deki Delta üsleriyle Umman'daki birlikler arasında dikkat çekici görüşmeler yapıldığı belirlenmişti. Radarlarımız açıklanamayan uçuşlar tespit etti. Mantıki sonuç, operasyonları Del- ta'nın yürüttüğüydü.

Garson tepsiyle geri döndü. Uzun boylu, siyah saçlı bir adamdı. Oldukça yaşlıydı ve büyük ihtimalle yabancıydı. İlginç bir havası vardı. Four Seasons büyük ihtimalle onu bu yüzden işe almıştı. Tavırlarından bir zamanlar Viyana ya da Salzburg'daki şık mekanlardan birinde çay uzmanı olarak görev yaptığı izlenimi ediniyordunuz. Oysa gerçek hayatta büyük ihtimalle Estonya'daki işsizlerden biriydi. Belki Svet- lena'nın kuşağının geri kalanıyla birlikte sürüklenmişti. Belki Korangal kışlarına kadınla birlikte katlanmıştı, ordunun bir yerlerinde kendi etnik grubuyla savaşın bitmesini bekliyordu. Çay servisini büyük bir şova dönüştürdü ve limonları bir tabağa dizdi. Kahvem hoş bir fincanda geldi. Fincanı önüme koyarken hoşnutsuzluğunu zarif bir şekilde maske- lemişti. Yeniden yanımızdan ayrıldığında Lila konuya geri döndü. Annem baskının bir yüzbaşı tarafından yönetilmiş olması gerektiğini tahmin etti. Teğmen çok genç olurdu ve bir binbaşı da çok yaşlı. KGB'nin elinde personel listeleri vardı. O dönemde bir sürü yüzbaşı Delta'ya atanmıştı. Ama haberleşmelerin analizleri sırasında biri John adını yakalamıştı. Bu sayede listeyi kısalttık.

Başımı salladım. Bir yerlerdeki dev çanak anteni gözümün önüne getirdim, belki Ermenistan'da ya da Azerbaycan'da. Çadırda bir adam kulaklıklar kulağında, elinde sıkı sıkı tuttuğu plastik kap, frekanslar

arasında dolaşıp yayının istihbarat ajansları tarafından bozulduğu kanallardan birinde yapılan konuşmalardan birinin bir parçasını yakalıyor ve yanında tuttuğu kahverengi kağıtlardan birinin üzerine John kelimesini yazıyor. Bu kelime tepsideki altın parçası gibiydi. Ya da kayanın içindeki elmas. Düşmanın yakaladığı bir kelime, sırtınıza yediğiniz kurşun gibidir.

Annem ordunuzun verdiği madalyalarla ilgili her şeyi biliyordu, dedi Lila. Tutsakları sınıflandırma açısından etkili kriterlerden biri olduğu için madalyalar önemliydi. Onur madalyaları yakalanmanın hemen ardından onursuzluk madalyalarına dönüşürdü. VAL tüfeğinin ele geçirilmesinin büyük madalyalardan birini getireceğini biliyordu. Ama hangisini? Unutma, arada savaş ilanı yoktu. Ve büyük madalyalarınızın çoğu Amerika Birleşik Devletleri'nin silahlı düşmanlarına karşı yapılan harekatlarda gösterilen kahra manlıklar için verilir. Teknik olarak VAL'ı babamdan her kim çaldıysa, bu ödüllere uygun değildi. Çünkü teknik olarak Sovyetler Birliği, Amerika Birleşik Devletleri'nin düşmanı değildi. En azından askeri anlamda. Resmi politikalar açısından düşman değildi. Savaş ilanı olmamıştı.

Yeniden başımı salladım. Sovyetler Birliği'yle hiç savaşa girmemiştik. Tam tersine, dört uzun yıl boyunca ortak bir düşmana karşı verilen umutsuz mücadelede müttefiktik. Her yönden işbirliği yapmıştık. Lila Hoth'un, altında kendisine hamile kalındığını iddia ettiği İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma Kızıl Ordu paltosu neredeyse kesin olarak Amerika'da üretilmiş, iki ordu arasındaki işbirliği gereği Ruslara milyonlarca ton yünlü ve pamuklu eşya yollamıştı. Buna ek olarak milyonlarca çift deri çizme, 4 milyon kauçuk tekerlek, 2 bin tren lokomotif ve 11 bin araba. Ayrıca 15 bin uçak, 7 bin tank ve 375 bin ordu kamyonu gibi ağır metaller. Hepsi bedava, hediye ve hiçbir karşılık beklemeksizin verildi. Winston Churchill bu programı tarihimizdeki en az çıkar gözetken program olarak nitelmişti. Bu işbirliği programıyla ilgili ortalıkta dolanan türlü türlü efsaneler vardı. Sovyetlerin prezervatif istediği ve etkilemek ve korkutmak amacıyla hepsinin 30 santimden uzun olmalarını talep ettiği söylenirdi. Amerikalılar da bu talebi yerine getirip prezervatifleri üzerlerinde orta boy yazan kolilerde yollamıştı.

En azından hikaye böyleydi.

Beni dinliyor musun? diye sordu Lila.

Başımı salladım. Özel hizmet madalyası duruma uygun olurdu, Erdemli Asker madalyası ya da Askeri Madalya.

Yeterince büyük değiller.

Teşekkürler. Üçünü de kazandım.

VAL'i ele geçirmek büyük bir darbeydi. Tam bir sansasyon. O güne kadar örneği görülmemiş ve ele geçirilememiş bir silahtı. Onu ele geçiren kişi gerçekten büyük bir madalyayla ödüllendirilmiş olmalıydı.

Hangisi?

Annem, Üstün Hizmet Madalyası olacağı sonucuna vardı. O madalya diğerlerinden daha büyük ve

veriliş koşulları açısından farklı. Madalyanın veriliş standartları tanım olarak esnek, büyük sorumluluk gerektiren bir görevde Amerika Birleşik Devletleri hükümetine büyük yarar sağlayan kişilere verilebiliyor. Resmi savaş aktivitelerinden tamamen bağımsız. Normalde, hükümete bağlılığını ispatlamış tek yıldızlı generallere ve daha üst rütbelerdeki askerlere verilir. Anneme verilen emirler, eğer ÜHM sahibi biri ele geçirilecek olursa hemen idam edilmesi yönündeydi. Onların politik açıdan tarafımıza çekilemeyeceklerine kesin gözüyle bakılıyordu. Tek yıldızlı generallerden daha düşük rütbeli askerler, ender olarak bu madalyayla ödüllendirilirdi. Ama bir Delta Kuvveti liderinin Korangal Vadisi'ndeki o gece yaptıkları karşılığında kazanabileceği tek kayda değer madalya oydu.

Başımı salladım. Tamamen hak veriyordum. Svetlana Hoth'un çok iyi bir analist olduğuna kanaat getirdim. İyi eğitilmiş ve iyi bilgilendirilmiş olduğu açıktı. KGB iyi iş çıkarmıştı. Siz de bir zamanlar Delta'da görev almış ve 1983'te ÜHM kazanmış John adında birini aramaya başladınız.

Lila başını salladı. Ayrıca, ÜHM'nin verilişiyle ilgili dosyada madalyanın nasıl kazanıldığıyla ilgili hiçbir bilgi yer almaması kesin delil olacaktı.

Ve Susan Mark'ın sana yardım etmesini sağladın.

Onu hiçbir şeye zorlamadım. Seve seve yardım etti.

Neden?

Çünkü annemin hikayesine üzülmüştü.

Svetlana Hoth gülümsedi ve başını salladı.

Benim hikayeme de biraz üzülmüştü, dedi Lila. Ben babasız bir çocuğum, aynı onun gibi.

Susan sana neler bulduğunu haber vermeden önce, nasıl oldu da John Sansom'un adı ortaya atıldı? New York'lu bir grup özel dedektifin, masanın etrafına oturmuş gazete okuyup şakalar yaptığına inanmakta güçlük çekiyorum.

Aradığımız ender rastlanır bir kombinasyondur, dedi Lila. John, Delta, ÜHM ama hiç general olmamış biri. Herald Tribune gazetesinde senatoya aday olduğu duyurulduğunda, John Sansom dikkatimizi çekti. Londra'daydık. O gazeteyi dünyanın her tarafında bulabilirsin. New York Times benzeri bir gazetedir. John Sansom bu kriterlerin tamamına uyan ordudaki tek kişi bile olabilir. Ama kesin emin olmak istiyorduk. Bilginin doğrulanmasına ihtiyacımız vardı.

Ne yapmak için? Ona ne yapmayı planlıyorsunuz?

Lila Hoth şaşırılmış göründü.

Yapmak mı? dedi. Ona hiçbir şey yapmak istemiyorum. Tek istediğimiz onunla konuşmak, hepsi bu. Ona 'Neden?' diye sormak istiyoruz. Neden bunu yaptı?

Lila Hoth çayını bitirdi ve fincanını altlığın üzerine koydu. Çin porseleni, Çin porselenine çarparak çınıladı. Susan'ın elde ettiği bilgiyi bana getirecek misin? diye sordu.

Yanıt vermedim.

Annem çok uzun zamandır bekliyor, dedi.

Neden bu kadar bekledi? diye sordum.

Zaman, şans, imkan, fırsat. Çoğunlukla da para sanırım. Yakın zamana kadar bu bilgilere ulaşmasının yolu yoktu, o ila bekledi.

Kocan neden öldürüldü? diye sordum.

Kocam mı?

Moskova' dayken.

Lila duraksadı. Öyle zamanlardı.

A,,,e,,i,, kocas, i,,i,, de ay,,, şey geçerli

Hayır. Sana söyledim, eğer Sansom aynı benim kocamı vurdukları gibi onu vursaydı, bıçaklasaydı, boynunu kırsay- dı veya Delta askerlerine öğretilen öldürme yöntemlerinden hangisini uygun görüyorsa onu kullansaydı, durum farklı olurdu. Ama yapmadı. Zalim davrandı, insanlık dışı. Babamın silahıyla kendini öldürme şansı bile olmadı, çünkü silahını çalmışlardı.

Hiçbir şey söylemedim.

Böyle bir adamın senatoda koltuk sahibi olmasını gerçekten istiyor musun? dedi.

Nasıl bir adamın?

Susan'ın elde ettiği bilgileri bana verecek misin?

Hiç anlamı yok, dedim.

Neden?

Çünkü John Sansom'a yaklaşman mümkün değil. Eğer söylediklerinin herhangi bir kısmı gerçekten yaşanmışsa, o zaman gizli bilgi demektir ve daha çok uzun yıllar gizli kalacaktır. Ve sırlar iyi korunuyor, özellikle de şimdi. Şimdiden iki federal büro bu konuyla ilgileniyor. Daha yeni üç adamın sorular sorduklarına şahit oldunuz. En iyi ihtimalle sınır dışı edilirsiniz. Havaalanına götürülürken ayağınızın yere değmesine bile izin vermezler. Ellerinizde kelepçelerle uçağa bindirilirsiniz. Üstelik birinci sınıf uçamazsınız. Diğer tarafta İngilizler sizi uçaktan alır ve hayatınızın geri kalanını gözetlenerek geçirirsiniz.

Svetlana Hoth boşluğa baktı.

Ve en kötü ihtimalle ortadan kaldırırsınız, dedim. Hemen burada. Bir an sokaktasınız ve derken artık değilsiniz. Sizi Guantanamo'ya tıkarlar ya da rahatça öldürmek için Suriye veya Mısır gibi bir yere yollarlar.

Lila Hoth hiçbir şey söylemedi.

Bir öğüt ister misin? dedim. Tüm bunları unut. Baban ve dayın savaşta öldürüldü. İlk öldürülenler onlar değildi ve .sonuncu da olmayacaklar. Böyle şeyler olur.

Tek istediğimiz ona sebebini sormak.

Sebebini zaten biliyorsunuz. Savaş ilan edilmemişti. İki ülke resmen düşman değildi. Bu yüzden sizin adamlarınızı öldüremezdi. Her şey çarpışma kurallarıyla ilgili. Her görevden önce askerler ne yapıp ne yapamayacakları konusunda bilgilendirilir.

Sansom da pis işini başkasının yapmasına izin verdi.

Zor zamanlardı. Senin de söylediğin gibi bu olay Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatabilirdi. Savaştan kaçınmak herkesin çıkarınaydı.

Dosyaya baktın mı? Susan ihtiyacım olan bilgiye ulaşmış mı? Söyle bana. Evet ya da hayır. Dosyayı görmeden hiçbir şey yapmayacağım. Yapamam.

Hiçbir şey yapmayacaksın, nokta.

Yaptıkları yanlıştı.

Daha baştan Afganistan'ı işgal etmek yanlıştı. Evinizde kalmalıydınız.

O zaman siz de evinizde kalmalıydınız, gittiğiniz onca yere hiç gitmemeliydiniz.

Benim buna bir itirazım yok.

Ya bilgi alma özgürlüğü?

Ne olmuş ona?

Amerika kanunlarla yönetilen bir ülke.

Doğru. Ama şimdilerde kanunların ne söylediğini biliyor musun? Belki de Herald Tribune'ü daha dikkatli okumalısın.

Bize yardım edecek misin?

Otel görevlisinden sizi havaalanına götürmesi için bir taksi çağırmasını isteyebilirim.

Hepsi bu mu?

Herhangi birinin size yapabileceği en iyi yardım bu.

Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim bir şey var mı?

Yanıt vermedim.

Herhangi bir şey?

Hayır, dedim.

Bu sözden sonra hepimiz sessizleştik. Çay uzmanı hesabı getirdi. İşlenmiş deri bir kabın içindeydi. Lila Hoth hesabı imzaladı. Sansom yaptıklarının hesabını vermeli, dedi.

Eğer oysa, dedim. Eğer herhangi biri bunu yaptıysa. Leonid'in telefonunu cebimden çıkarıp masaya bıraktım. İskemlemi ittirip gitmeye hazırlandım.

Telefon sende kalsın, dedi Lila.

Neden? dedim.

Çünkü annem ve ben kalıyoruz, birkaç gün daha. Ve eğer gerekirse sana ulaşabilmeyi isterim. Söyleyişinde flört havası yoktu. Seksi görünmeye çalışmadı. Gözlerini kısıp kirpiklerini kırpıştırmadı. Elini koluma koymadı. Beni baştan çıkarmayı denemedi. Fikrimi değiştirmeyi denemedi. Nötr bir şekilde iletilmiş bir talepti.

Ve ardından ekledi. Bizim tarafımızda olmasan bile. Sesi bir saniyeliğine de olsa incelmisti. Çok hafif bir tehdit tonu, tehlikenin ipucunu veren bir ses tonu değişikliği, kelimelerin arkasına dikkatle gizlenmiş ve büyüleyici mavi gözlerdeki soğuk bakışla desteklenen bir tavır değişikliği. Ilık yaz denizinden gün ışığının yansıdığı kış buzullarına geçiş. Aynı renk ama ısı farklı.

Veya belki yalnızca üzgün, gergin ya da kararlıydı.

Bakışlarına aynı şekilde karşılık verdikten sonra telefonu cebime koydum ve ayağa kalkıp yürüyüp gittim. 57. So- kak'ta bir sürü taksi vardı ama hiçbiri boş değildi. Ben de yürüdüm. Sheraton üç blok batıda ve beş blok güneydeydi, En fazla yirmi dakika. Sansom öğle yemeğini bitirmeden oraya ulaşabileceğime kanaat getirmiştım.

39

S'an s om öğle yemeğini bitirmeden Sheraton'a ulaş -m adım. Kısmen sıcak yüzünden yavaş hareket eden insanlarla dolu kaldırımlar yüzünden ve kısmen de yemek kısa sürdüğü için. Aslında mantıklıydı. Sansom'un Wall Street'li dinleyicileri zamanlarının çoğunu para kazanarak ve çok azını kazandıkları parayı dağıtarak geçirmek istiyordu. Onunla aynı treni de yakalayamadım. Washington trenini beş dakikayla kaçırdım. Yani başkente ondan tam bir buçuk saat sonra vardım.

Cannon Binası'nın kapısındaki görevli aynıydı. Beni tanımadı. Yine de içeri girmeme izin verdi. Esas olarak yasa böy -le gerektirdiği için. İnsan Hakları Beyannamesi'nin ilk düzeltme yüzünden. Kongre, vatandaşların hükümete dilekçe vermesini engelleyecek yasalar yapamaz. Cebimdeki çöpler X ışıklı makineden geçtiler ve ben de metal detektörüne ilerledim. Detektör ben geçtikten sonra yeşil ışık yaktığı halde üzerimi aradılar. Lobide kongre ulaklarından oluşan bir grup vardı ve beni Sansom'un bölümüne götürmesi için onlardan biri çağrıldı. Koridorlar geniş ve cömert ve kafa karıştırıcıydı. Bireysel ofisler küçük ama şıktı. Belki bir zamanlar büyük ve şıktılar ama artık hepsi bekleme odaları, işlevsel bölmeler ve kıdemli görevlilerin odalarına dönüştürülmüştü. Daha doğrusu öyle olduğunu tahmin ettim. Oluşturulan bu labirent sayesinde büyük adama ulaşmak olduğundan da büyük bir ödül gibi görünüyordu.

Sansom'un mekanı da diğerlerinininkinin aynıydı. Koridorda bir kapı, bir sürü bayrak, bir sürü kartal, peruklu yaşlı adamların yağlıboya resimleri, arkasında genç bir kadının oturduğu resepsiyon masası vardı. Belki bir stajyer, belki de personelden. Springfield kadının masasının kenarına yaslanmıştı. Beni gördü, gülümsemeden başını salladı ve kendini masadan ittirip beni karşılamak üzere kapıya geldi. Yürürken parmağıyla koridoru işaret etti.

Kafeterya, dedi.

Bir sürü merdiven inip kafeteryaya ulaştık. Masa ve iskemlelerle dolu alçak tavanlı, geniş bir odaydı. Sansom orada değildi. Springfield şaşırmadığını belli eden bir homurtu çıkardı ve adamın biz onu ararken ofisine dönmüş olduğu sonucuna vardı. Bizim kullandığımızdan farklı bir yol kullanmış ya da belki meslektaşlarından birine uğramıştı. Bana ortalığın her zaman kalabalık olduğunu, yapılması gereken konuşmalar, istenmesi gereken iyilikler, koparılması gereken anlaşmalar ve üzerine konuşulacak oylar olduğunu söyledi. Geldiğimiz yoldan geri döndük. Springfield başını iç kapılardan birinden soktu ve ardından geri çekilip girmemi işaret etti. Sansom'un ofisi süpürge dolabından biraz büyük ve otuz dolarlık motel odasından daha küçük dikdörtgen bir mekandı. Tek bir penceresi vardı. Duvarlar, çerçevesiz fotoğraflar ve gazete manşetleriyle kaplıydı. Raflarda hatıra olduğunu düşündüğüm eşyalar duruyordu. Sansom'un kendisi masasının arkasındaki kırmızı deri koltuktaydı, elinde bir sürü kalem ve önünde bir sürü kağıt vardı. Ceketini üzerindeydi. Halinden, üzerindeki temkinli ve katı havadan, uzun zamandır olduğu yerde hareketsiz oturduğu anlaşılıyordu. Dışarı çıkmamıştı. Kafeterya yolculuğu bir numaraydı, tahminen ben görmeden birinin dışarı çıkmasını sağlamak için tasarlanmıştı. Kim, bilmiyordum. Neden, bilmiyordum. Ama ziyaretçi koltuğuna oturduğumda başka birinin vücut ısısı nedeniyle koltuğun hala ılık olduğunu keşfettim. Sansom'un kafasının arkasında, kitabında gördüğüm fotoğrafın daha büyük boyu asılıydı. Donald Rumsfeld ve Saddam Hüseyin, Bağdat'ta. Bazen dostlarımız düşmanımız olur ve bazen düşmanlarımız dostumuz. Çerçevesiz fotoğrafın yanında bir dizi daha küçük fotoğraf vardı, Sansom'un çeşitli gruplarla çekilmiş fotoğrafları, başka bireylerle tokalaşıp gülümserken çekilmiş fotoğrafları. Grup resimlerinden bazıları resmiydi. Ve bazıları seçim zaferlerinin ardından konfetilerin havada uçtuğu, insanların gülümsediği zamanlarda çekilmişti. Çoğunda Elspeth vardı. Kadının saçları yıllar içinde çok değişmişti. Fotoğrafların bazılarında Springfield'ı gördüm. Fotoğraflar küçük olsa da adamın hatlarını tanımak kolaydı. Çekimlerden ikisi yeni fotoğrafçıların yakala-çekeledikleri türdendi. Bazılarındaki kişileri tanıyordum ve bazılarındakileri tanıımıyordum. Kimi fotoğraf abartılı ithaflarla imzalanmıştı, kiminin altında hiçbir şey yazmıyordu.

Evet?eledi Sansom.

1983 martındaki ÜHM'yi nasıl aldığını biliyorum, dedim.

Nasıl almışım?

Keskin nişancı tüfeklerinden VAL'ı ele geçirerek. Sana bahsettiğim cadı, silahı elinden aldığı adamın duluymuş. Bu yüzden ismi duyunca tepki verdin. Belki Lila Hoth ya da Svetlana Hoth adını hiç duymamıştın ama o dönemde Hoth adında başka birini tanıyordun. Bundan kesin olarak eminim. Önceden de tahmin etmişim, açıkça ortadaydı. Büyük ihtimalle künyesini alıp çevirtmişindir. Anı olarak onları hala saklıyor bile olabilirsin.

Şaşkınlık yoktu. İnkâr da. Hayır, o künyeler hareket sonrası raporları ve diğer her şeyle beraber bir yere kilitletti.

Hiçbir şey söylemedim.

Adı Grigory Hoth'du, dedi Sansom. O ela benim yaşlarımdaydı. Yetkin birine benziyordu. Yanındaki asker onun kadar iyi değildi. Geldiğimizi duymuş olması gerekirdi.

Yanıt vermedim. Uzun bir sessizlik e>ldı. Ardından, durumu kavramış olacak ki, Sansom'un omuzları çöktü ve iç çekti. Her şeyin ortaya çıkması için ne acayip bir yol, değil mi? Madalyaların ödül olması gerekir, ceza değil. Hayatını mahvetmemeleri gerekir. Hayatın boyunca boynuna takılmış bir zincir gibi peşinden gelmemeleri gerekir.

Hiçbir şey söylemedim.

Ne yapacaksın? diye sordu.

Hiçbir şey, dedim.

Gerçekten mi?

1983'te ne olduğu beni ilgilendirmiyor. Ve bana yalan söylediler. İlk olarak Berlin hakkında. Ve bana hala yalan söylüyorlar. Anne-kız olduklarını iddia ediyorlar ama onlara inanmıyorum. Bahsi geçen kız görüp görebileceğin en güzel kız. Bahsi geçen anne çirkinler ağacından düşmüş ve düşerken her dala çarpmış gibi görünüyor. Onlarla ilk tanıştığımda yanımda New York Polis Departmanı'ndan bir polis vardı. Bana otuz yıl sonra kızın da aynı annesi gibi görüneceğini söyledi. Ama yanılıyor. Genç olan, asla yaşlı olan gibi görünmeyecek. Bir milyon yıl geçse bile.

Öyleyse onlar kim?

Yaşlı olanla ilgili bilgilerin gerçek olduğunu kabullenmeye hazırım. O, kocasını ve kardeşini Afganistan'da kaybetmiş bir Kızıl Ordu siyasi komiseri.

Kardeşi mi?

Hedef bulucu.

Ama genç kadın numara mı yapıyor?

Başımı salladım. Londralı milyarder, vatansever bir dul numarası yapıyor. Kocasının öldürülen bir işadamı olduğunu söylüyor.

Ama ikna edici değil, öyle mi?

Rol üzerine uyuyor. İyi oynuyor. Belki bir zamanlar bir yerlerde bir koca kaybetti.

Ama? Kadın gerçekte kim?

Bence bir gazeteci.

Nasıl bu sonuca vardın?

Bildikleri yüzünden. Sorgulayıcı bir beyni var. Analitik düşünüyor. Herald Tribune'ü takip ediyor. Çok iyi bir hikaye anlatıcısı. Ama fazla konuşuyor. Kelimelere aşık ve de- tayları süslüyor. Kendine engel olamıyor.

Örneğin?

Olayları anlatırken süslü pek çok detay ekledi. Siyasi komiserlerin diğer askerlerle beraber savaştıklarını söyledi. Annesinin, kayaların arasında, Kızıl Ordu paltosunun üstünde ona hamile kaldığını söyledi. Zırvanın daniskası. Komiserler yüksek rütbeli korkaklardır. Çarpışmalardan uzak dururlardı. Karargahta kalıp kitapçıklar yazarlardı. Arada bir siperleri ziyaret ederlerdi ama hiçbir tehlikenin olmadığı zamanlarda.

Ve sen bunu nereden biliyorsun?

Nereden bildiğimi biliyorsun. Onlarla Avrupa'da savaşmayı bekliyorduk. Kazanmayı bekliyorduk. Onların milyon- larcasını esir almayı bekliyorduk. Askeri polisler esirleri idare edecek şekilde eğitilirdi. 110. Birlik operasyonları yönetecekti. Bunların hepsine hayal diyebilirsin ama Pentagon'un ciddiye aldığı hayallerdi. Kızıl Ordu konusunda, ABD ordusu konusunda olduğundan çok daha iyi eğitildik. Bize komiserleri tam olarak nerede bulacağımızı söylediler. Emirlerimiz, onlarla karşılaştığımızda hemen idam etmekti.

Ne tür bir gazeteci?

Büyük ihtimalle televizyon. Kiraladığı dedektifler televizyon işiyle bağlantılıydı. Hiç Doğu Avrupa televizyonu iz ledin mi? Bütün sunucular kadındır ve hepsi muhteşem görünür.

Hangi ülke?

Ukrayna.

Hikayeyi nasıl bir açıdan ele alıyor olabilir?

Tarihi açıdan. İçine insaniyet katılmış bir araştırma. Genç olan büyük ihtimalle yaşlı kadının hikayesini duymuş ve onu haber yapmaya karar vermiştir.

Rusça History Channel gibi mi?

Ukraynaca, dedim.

Neden? Amaç ne? Şimdi bizi utandırmak mı istiyorlar? Yirmi beş yıldan uzun süre sonra?

Hayır, bence Rusları utandırmak istiyorlar. Artık Ukrayna ve Rusya arasında pek çok gerilim var. Amerika'nın şeytani olduğuna kesin gözüyle bakıyorlar ve kötü yürekli Moskova'nın zavallı, çaresiz Ukraynalıları feda ettiğini söylüyorlar.

Öyleyse neden hikayeyi hala televizyonda görmedik?

Çünkü çağın çok gerisinde kalmışlar, dedim. Haberi doğrulayacak bir şeyler arıyorlar. Anlaşılan oralarda hala gazetecilik etiği diye bir şey var.

Haberi doğrulama şansları var mı?

Senin haberi doğrulamayacağın kesin ve başka hiç kimse hiçbir şey bilmiyor. Susan Mark evet ya da hayır diyecek kadar uzun yaşamadı. Yani şişenin kapağı yine kapandı. Onlara tüm bunları unutup eve dönmelerini öğütledim.

Neden ana-kız olarak numara yapıyorlar?

Çünkü çok iyi bir maske, dedim. Çok çekici. Aynı Reality Show'larda veya süpermarkette satılan dergilerde olduğu gibi. Kültürümüzü iyi araştırdıkları belli.

Neden bu kadar beklemişler?

Televizyon endüstrisinin olgunlaşması zaman alır. Büyük ihtimalle önemli konularla yıllarını zıyan etmişlerdir.

Sansom belirsizce başını salladı. Kimsenin bir şey bilmediği doğru değil, dedi. Anlaşılan sen çok şey biliyorsun.

Ama hiçbir şey söylemeyeceğim.

Bu konuda sana güvenebilir miyim?

On üç yıl askerlik yaptım. Çok şey biliyorum. Onlarla il — jAili hiç konuşmadım.

Susan Mark'a bu kadar kolay yaklaşabilmiş olmaları hiç rahatlatıcı değil. Kadın ölene kadar neler olduğundan haberimiz olmaması da hiç rahatlatıcı değil. Ölümünün ertesi sabahına kadar adını bile

duymamıştık. Bütün bu mesele tam bir tuzak gibi. Biz hep bir adım gerideydik.

Arkasındaki duvarda asılı olan fotoğraflara bakıyordum. Ufak figürlere bakıyordum. Hatlarına, duruşlarına, silüetlerine. Gerçekten mi? dedim.

Bize haber verilmiş olması gerekirdi.

Pentagon'la konuş, eledim. Ve Watergate'deki şu adamlarla.

Konuşacağım, dedi Sansom. Ardından sessizleşti. Sanki olanları yeniden düşünüyor, yeniden değerlendiriyordu. Her zaman yaptığı gibi subaylara özgü bir hızla değil, daha sakin, daha yavaş bir şekilde. Şişenin kapağı yeniden kapandı. Bu yorumu, olabilecek her tür farklı açıdan inceliyormuş gibi göründü. Ardından omuz silkti ve yüzünde neredeyse budala bir ifade belirdi. Şimdi benimle ilgili ne düşünüyorsun? diye sordu.

Önemli mi?

Ben politikacıyım. Bu soru refleks sayılır.

Onları kafalarından vurmuş olman gerektiğini düşünüyorum.

Duraksadı. Susturuculu silahlarımız yoktu.

Vardı. Daha yeni onların elinden bir tane almıştınız.

Çarpışma kuralları.

Görmezden gelmeliydin. Kızıl Ordu adli tıp laboratuvarlarıyla seyahat etmiyor. Kimin kimi vurduğunu bilemezlerdi.

Yani; benimle ilgili ne düşünüyorsun?

Onları Afganlara teslim etmemen gerektiğini düşünüyorum. Gereksizdi. Ukrayna televizyonunda da hikayenin vurucu noktası bu olacaktı. Anafikir yaşlı kadını senin yanına oturtmak ve sana 'Neden?' diye sormasına izin vermek.

Sansom yeniden omuz silkti. Keşke sorabilseydi. Çünkü doğruyu söylemek gerekirse, onları düşmanlarına teslim etmedik. Bunun yerine onları serbest bıraktık. Hesaplı bir riskti. Bir tür çifte blöf. Tüfeklerini kaybetmişlerdi. Herkes mücahitlerin tüfeği aldığını varsayacaktı. Onlar için kötü bir sondu ve sicillerine leke sürülecekti. Başlarındaki subaylardan ve siyasi komiserlerden çok korktukları açıktı. Bu yüzden doğruyu söyleseler, tüfeği Afganların değil de Amerikalıların aldığını iddia etseler bile kimse onlara inanmayacaktı. Tüfeği bizim aldığımızı ispatlayabilseler, kötü duruma düşmekten kurtulurlardı. Ama subayları ve komiserleri onların ne kadar korktuğunu biliyordu ve doğruyu söyleseler bile yalan söylüyorlarmış gibi görünecekti. Zavallı bir bahane gibi. Kimse anlattıklarını ciddiye almayacaktı. Bu yüzden onların gitmelerine izin vermenin güvenli olacağını düşündüm. Gerçek öylece ortada olduğu halde, kimse onu görmeyecekti. Öyleyse nasıl böyle bitti? dedim.

Sanırım tahmin ettiğimden de çok korkuyorlardı, dedi Sansom. Geri dönemeyecek kadar korkuyorlardı. Sanırım öylece ortalıkta dolandılar ve kabile halkı onları buldu. Gri-gory Hoth siyasi komiserlerden biriyle evliydi ve kadından korkuyordu. İşte olan bu. İşte adamı öldüren şey.

Hiçbir şey söylemedim.

Gerçi kimsenin bana inanmasını beklemiyorum, dedi.

Yanıt vermedim.

Rusya ve Ukrayna arasındaki gerginlikler konusunda haklıydın, dedi. Ama Rusya'yla bizim aramızda da gerginlikler var. Hele şimdi. Eğer Korangal'da olanlar ortaya çıkarsa büyük bir skandala yol açabilir. Yeniden kendimizi soğuk savaşın ortasında bulabiliriz. Ama bugün durum o zamankinden farklı. En azından Sovyetler mantıklıydı, kendi çaplarında bile olsa. Şimdikilerin öyle olduğu söylenemez.

Bana çok uzun gelen bir zaman dilimi boyunca ses çıkarmadan oturduk ve derken Sansom'un masasındaki telefon çaldı. Telefondaki sekreteriydi. Kadının sesini hem telefonun kulaklığından hem de kapıdan duyabiliyordum. Acilen ilgilenilmesi gereken şeyleri sıraladı. Sansom telefonu kapadı. Gitmem gerek. Seni kapıdan geçirmesi için birini çağıracağım. Ayağa kalktı, masanın etrafından dolaştı ve odadan çıktı. Saklayacak hiçbir şeyi olmayan masum bir adam gibi. Beni kapı açık olduğu halde koltuğumda otururken tek başıma bıraktı. Springfield da gitmişti. Dış ofiste sekreter dışında kimseyi göremiyordum. Kadın bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Beni almak için kimse gelmedi.

Hep bir adım gerideydik, demişti Sansom. Bir dakika kadar bekledikten sonra rahatsızlanmışım gibi kıvranmaya başladım. Uygun bir süre sonra koltuğumdan kalktım. Ellerimi arkamda birleştirmiş olarak ilerledim, saklayacak hiçbir şeyi olmayan, kendisine ait olmayan şeylerle aynı odada beklemekten başka bir şey yapmayan masum bir adam gibi. Masanın arkasındaki duvara yöneldim, rasgele bir seçimmiş gibi davranıyordum. Fotoğrafları inceledim. Tanıdığım yüzleri saydım. İlk etapta yirmi dört kişi. Dört başkan, dokuz politikacı, beş atlet, iki aktör, Donald Rumsfeld, Saddam Hüseyin, Elspeth ve Springfield.

Artı biri daha.

Tanıdığım bir yüz daha vardı. Yirmi beşinci yüz.

Seçim gecesi zafer kutlaması fotoğraflarının hepsinde, bizzat Sansom'un hemen yanında coşkuyla gülümseyen bir adam vardı. Sanki iyi yapılmış bir işin gururuyla göğsü kabarmıştı, hiç de alçakgönüllü olmayan bir şekilde başarıdaki payının altını çiziyordu. Bir stratejist. Taktik uzmanı. Manipülatör. Perdenin arkasındaki sorun çözücü.

Tahminen Sansom'un personel şefi.

Benim yaşlarımdaydı. Bütün fotoğraflarda üstü konfetiyle kaplıydı, gönüllüler çevresini sarmıştı ya da dizlerine kadar balonlara gömülmüştü. Ve budala gibi gülümsüyordu ama gözleri soğuktu. Onlarda

kurnaz, hesaplı bir ifade vardı.

Gözleri bana sporcuların gözlerini anımsatıyordu.

Kafeterya numarasını niye sahnelediklerini biliyordum.

Benden önce Sansom'un ziyaretçi koltuğunda kimin oturduğunu biliyordum.

Hep bir adım gerideydik.

Yalancı.

Sansom'un personel şefini tanıyordum. Onu daha önce görmüştüm. Pamuklu kumaş pantolon ve Lacoste tişört giyiyordu, gecenin bir vakti New York'ta, altı numaralı trendeydi.

40

Bütün kutlama fotoğraflarını büyük bir dikkatle kontrol ettim. Metrodaki adam hepsinde vardı.

Farklı kamera açıları, farklı yıllar, farklı zaferler ama kesinlikle aynı adam, kelimenin tam anlamıyla San-som'un sağ kolu. Derken görevlilerden biri ofise daldı ve iki dakika sonra yeniden Independents Caddesi'nin kaldırı-mındaydım. 14 dakika sonra tren istasyonuna ulaşmış, New York'a dönmek için bir sonraki treni bekliyordum. Bundan 48 dakika sonra trendeydim, rahat rahat oturmuş şehirden ayrılıyor, pencereden rayları izliyordum. Solda, uzakta, kask takıp her yönden görülmelerini sağlayan turuncu yelekler giymiş bir grup adam tren yolu üzerinde çalışıyordu. Yelekleri sisin içinde parıldıyordu. Plastiğimsi kumaşın içine ışığı yansıtacak mini minnacık camlar yerleştirilmiş olmalı. Kimya yoluyla güvenlik. Yelekler görünür olmaktan da öteydi.

Bütün dikkati üzerlerine çekiyorlardı. Göz onlara kayıyordu. Uzaktaki ufacık turuncu noktalara dönüşene kadar adamları izledim ve ardından, yaklaşık iki kilometre sonra tamamen gözden kayboldular.

O noktada elde edebileceğimin hepsini elde etmiştim. Bilip bileceğim her şeyi biliyordum. Ama bildiğimi bilmiyordum. Henüz değil.

Tren, Penn İstasyonu'na girdi ve kahvaltı ettiğim sokağın tam karşısındaki mekanda geç bir akşam yemeği yedim. Ardından Batı 35. Sokak'taki 14. Karakol'a yürüdüm. Gece vardiyası başlamıştı. Theresa Lee ve ortağı Docherty çoktan yerlerindeydi. Karakol sessizdi, sanki içindeki bütün hava çekilip alınmıştı. Sanki kötü haberler almışlardı. Ama kimse etrafta koşturmuyordu. Yani kötü haber hangi olayla bağ-lantılıysa, belli ki başka bir yerde gerçekleşmişti.

Kapıdaki görevli beni daha önce görmüştü. Döner iskemlesinde dönüp Lee'ye baktı. Lee de benimle bir daha konuşmak ya ela konuşmamak onun için farketmezmiş gibi bir surat ifadesi yaptı. Böylece görevli bana döndü ve o da kendine özgü bir surat ifadesi yaptı. Sanki kalmak veya gitmek tamamen benim seçimimdi. Kapıdan geçip masaların arasından arkalara ilerledim. Docherty telefondaydı, çoğunlukla dinliyordu. Lee öylece oturmuş hiçbir şey yapmıyordu. Ona yaklaştığım sırada başını kaldırıp bana baktı. Hiç havamda değilim.

Ne için?

Susan Mark, elledi.

Yeni bir haber var mı?

Hiç yok.

Oğlanla ilgili bir şey çıkmadı mı?

Onun için gerçekten endişeleniyorsun.

Sen endişelenmiyor musun?

Hem de hiç.

Dosya hala kapalı mı?

Sımsıkı

Tamam, dedim.

Bir saniye duraksadıktan sonra iç çekti. Elinde ne var?

Beşinci yolcunun kim olduğunu biliyorum.

Sadece dört yolcu vardı.

Ve dünya düz ve ay da peynirden yapılmış.

Bu sözüm ona beşinci yolcu 30. Sokak'la 45- arasında hiç suç işledi mi? Hayır, dedim.

O zaman dosya kapalı kalıyor.

Docherty telefonu kapadı ve yüzünde anlamlı bir ifadeyle ortağına baktı. O bakışın ne anlama geldiğini biliyordum. On üç yıl boyunca ben de bir tür polistim ve bu tür bakışları pek çok kez görmüştüm. Birilerinin büyük bir dava yakaladıkları ve Docherty'nin bu işe karışmadığı için temelde memnun olduğu anlamına geliyordu. Ama biraz da imreniyordu, çünkü hareketin kalbinde olmak bürokratik baş ağrısı demek olsa da belki de kenarda durup izlemekten çok daha iyiydi.

Ne oldu? diye sordum.

17. Sokak'ta toplu cinayet. Çirkin bir olay. FDR Yo- lu'nun altında dört adam dövülüp öldürülmüş, dedi Lee.

Çekiçle, diye ekledi Docherty.

Çekiçle mi? dedim.

Marangozluk malzemeleriyle. 23- Sokak'taki Home De-pot'dan alınmış. Daha yeni. Olay yerinde bulundular. Fiyat etiketleri hala üzerlerindeydi. Kanla kaplanmışlardı.

Dört adamın kimliklerine ulaşabildiniz mi? diye sordum.

Kimse bilmiyor, dedi Docherty. Çekiçlerin amacı sanırım buymuş. Yüzleri tamamen ezilmiş, dişleri parçalanmış ve parmak izleri mahvolmuş.

Yaşlı, genç, siyah, beyaz?

Beyaz, dedi Docherty. Yaşlı değil. Takım elbiseli. İpucu olarak kullanılabilir fazla bir şey yok. Sadece ceplerinde sahte kartvizitler varmış. New York eyaletinde kayıtlı olmayan bir şirket adı ve film şirketlerinden birine ait olduğu için kullanılmayan bir telefon numarası.

41

Docherty'nin telefonu çaldı, adam açıp yeniden dinlemeye başladı. 17. Sokak'ta olan başka bir polisin yeni detayları paylaştığını tahmin ettim. Lee'ye döndüm. Şimdi dosyayı yeniden açman gerekecek, dedim.

Neden? diye sordu.

Çünkü o adamlar Lila Hoth'un kiraladığı New York'lu ekip.

Nesin sen, telepatik mi? dedi suratıma bakarak.

Onlarla iki kere karşılaştım.

Bir ekip ile iki kere karşılaştın. Hiçbir şey bunların aynı adamlar olduğuna işaret etmiyor.

Bana o sahte kartvizitlerden birini verdiler.

O tür bütün ekiplerin sahte kartvizitleri vardır.

Aynı telefon numarasıyla mı?

O numaralara ulaşmak için televizyon izlemeleri yeterli.

O adamlar eski polis. Bu, senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?

Beni polisler ilgilendiriyor, eski polisler değil.

Bana Lila Hoth'un adını verdiler.

Hayır, bir ekip sana onun adını verdi. Bunu yapanın ölü adamlar olup olmadığını bilemezsin.

Tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?

Herhangi birinin ekibi olabilirler.

Örneğin kimin?

Koca dünyadaki herhangi birinin. Burası New York. New York özel dedektiflerle doludur. Sürüler halinde dolanırlar. Hepsi aynı görünür ve aynı işi yapar.

John Sansom'un adını da söylediler.

Hayır, bir ekip onun adını söyledi.

Aslında Sansom'un adını ilk onlardan duydum.

O zaman belki de onun ekibiydiler, Lila'nın değil. Adamlarını buraya yollayacak kadar endişelenmiş olamaz mı?

Personel şefi trendeydi. Beşinci yolcu oydu.

İşte görüyorsun.

Hiçbir şey yapmayacak mısın?

17. Sokak'takileri arayıp bilgi vereceğim.

Dosyayı yeniden açmayacak mısın?

Park Caddesi'nin bana ait tarafında suç işlendiğini duyana kadar hayır.

Four Seasons'a gidiyorum, dedim.

Geç olmuştu. Şehrin çok batısında'ydım ve Altıncı Cad- de'ye varana kadar taksi bulamadım. Ondan sonra otele yaptığım hızlı bir yolculuktu. Lobi sessizdi. Orada olmaya hakkım varmış gibi içeri girip ansörle Lila Hoth'un katına çıktım. Sessiz koridoru geçip kadının odasının önünde durdum.

Kapı bir santim aralıktı.

Güvenlik kilidi açıktı ve kapının dili sıkışmıştı. Üst taraftaki yay metal aksama takılmıştı. Bir saniye duraksayıp kapıyı çaldım.

Yanıt yok.

Kapıyı ittirdim ve mekanizmanın geri ittirdiğini hissettim. 45 derecelik açıyla açık tutup içeriyi dinledim.

Hiç ses yok.

Kapıyı biraz zorladıktan sonra sonuna kadar açıp içeri girdim. Karşımdaki oturma odası loştu. Işıklar kapalıydı ama perdeler açıktı ve dışarıdaki şehirden odanın boş olduğunu görmemi sağlayacak kadar

ışık geliyordu. Boş, yani içinde hiç kimse yoktu. Aynı zamanda boş, yani terkedilmişti. Köşelerde alışveriş torbalan yok, dikkatlice ya da dikkatsizce yerleştirilmiş kişisel eşyalar yok, koltukların üzerinde paltolar, yerde ayakkabılar yok. En ufak bir hayat belirtisi yok.

Yatak odalarının durumu da aynıydı. Yataklar yapılıydı ama üzerlerinde valiz büyüklüğünde izler vardı. Dolaplar boştu. Banyo kullanılmış havlularla doluydu. Duştaki raflar kuruydu. Havada Lila Hoth'un parfümünün kalıntılarını yakaladım. Hepsi bu.

Bir kere daha üç odayı dolaştıktan sonra koridora geri döndüm. Kapı arkamdan kapandı. Kapının dilinin doğru çalıştığını ve kilide oturduğunu duydum. Asansöre yürüdüm, aşağı düğmesine bastım ve kapı hemen açıldı. Beni beklemişti. Gece protokolü. Asansörler gereksiz yere çalıştırılmaz. Gereksiz gürültü yapılmaz. Lobiye inip resepsiyona yürüdüm. Gece personeli işlerinin başındaydı. Gündüz olduğu kadar kalabalık değildi ama 50 dolar numarasının İşe yarayamayacağı kadar çok insan vardı. Four Seasons o tür bir yer değildi. Adamlardan biri başını önündeki ekrandan kaldırıp bana nasıl yardımcı olabileceğini sordu. Ona Hoth'ların tam olarak kaçta otelden ayrıldıklarını sordum.

Kimlerin efendim? diye karşılık verdi. Alçak, ölçülü bir gece sesiyle konuşuyordu. Üstündeki odalara tıklmış müşterileri uyandırmamak için dikkatli davranıyordu.

Lila Hoth ve Svetlana Hoth, dedim.

Adamın yüzünde neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi bir ifade belirdi. Yeniden ekranına konsantre oldu ve klavyesindeki bazı tuşlara bastı. Ekranı yukarı aşağı taradı ve başka bir tuşa bastı. Özür dilerim efendim ama bu isim allında hiçbir müşteriye dair kayda rastlamadım.

Ona süit numarasını söyledim. Birkaç düğmeye daha bastı ve suratında kafasının karıştığını ve şaşırıldığını belli eden bir ifade belirdi.

O süit bir haftadır kullanılmadı. Çok pahalıdır ve kiralaması zordur.

Oda numarasını kafamda tekrar kontrol ettim. Dün gece oradaydım. O zaman kullanılıyordu. Ve orada kalan kişilerle bugün yeniden görüşüm, çay salonunda. Müşteri hesabı imzalamıştı.

Adam söylediklerimi kontrol etmek için müşterilerin odalarına yazdırılan çay salonu hesaplarını buldu. Benim de görebilmem için ekranı hafifçe çevirdi. Sizi bir şeye ikna etmeye çalışan görevlilere özgü bir jest. İki kişilik çay ve bir fincan kahve tüketmiştik. Böyle bir hesabın kaydı yoktu.

Derken arkamda gürültüler duydum. Halının üzerinde ayak sesleri, soluk alıp verişler, hareket eden kumaşın havada yarattığı belirsiz fısıltı ve metal takırtısı. Arkamı döndüm ve kendimi yedi adamdan oluşan mükemmel bir yarım dairenin karşısında buldum. Dört tanesi üniformalı New York polis devriyeleri. Üç tanesi daha önce karşılaştığım federal ajanlardı. Polislerin silahları vardı.

Federallerin başka bir şeyi.

standart New York polisi silahı değil. SPAS 12 fütüris-tik, korkutucu görünüşlü bir nesnedir, yarı otomatik 12 kalibrelik bir silah, tutuşu güçlü. Lehine sayılabilecek pek çok özellik var. Kusurlarıysa iki tane. İlki fiyatı. Ama anlaşılabilir polis departmanındaki özel bir birim için seve sevs bu alım yapılmıştı. Yarı otomatik olması ikinci kusuruydu. Güçlü silahlar söz konusu olduğunda yarı otomatik silahlara teorik olarak güvenilmez gözüyle bakılır. Vurmak ya da ölmek zorunda olanları endişelendiren bir özelliktir. Mekanik hatalar olur. Dört mekanik hatanın aynı anda gerçekleşmesi üzerine bahse girecek değildim. Zaten piyango bileti de almam. İyimserlik iyidir. Körü körüne inanç ise iyi değildir.

Federallerden ikisinin ellerinde Block 17 vardı. Avusturya'dan 9 milimetrelik otomatik tabanca. Köşeli, kutumsu, güvenilir, yirmi yıldır piyasada olan, kendini ispatlamış silahlar. Benim kişisel tercihim Beretta M9'dur. Frenchi gibi İtalya'dan ama yüz kereden doksan dokuzunda Block da, Beretta kadar iyi iş çıkarır.

O andaki işleri benim olduğum yerde kalmamı sağlamaktı.

Federallerin lideri yarım dairenin tam ortasında idi. Solunda üç adam, sağında üç adam vardı. Daha önce sadece televizyonda gördüğüm bir silah tutuyordu. İyi hatırlıyordum. Florance, Texas'taki bir motel odasında izlediğim kablolu televizyon. Askeri kanal değil, National Geographic kanalı. Afrika'yla ilgili bir programdı. Sivil savaşlar ve karmaşa ve hastalık ve açlıklardan bahsetmiyordu. Vahşi hayat belgeseliydi. Gerillalar değil, goriller söz konusuydu. Bir grup zoolojik araştırmacı, gümüş sırtlı yetişkin bir erkek gorilin izini sürüyordu. Kulağına verici yerleştirmek istiyorlardı. Yaratık iki yüz elli kilo civarında idi. Tonun dörtte biri. İçi, hayvan sakinleştiricisi dolu bir tabancayla onu vurdular.

Federallerinin liderinin bana doğrulttuğu buydu.

Uyuşturucu tabanca.

National Geographic'in adamları izleyicileri bu prosedürün insani olduğuna ikna etmek için büyük acılar çekmişti. Detaylı grafikler ve bilgisayar simülasyonları göstermişlerdi. Tabancanın attığı, ucunda koni ve arkasında tüy olan bir tür oktu, tıbbi çelikten yapılmıştı. Steril seramik havzanın içinde anestezi sıvısı vardı. Ok yüksek hızla hedefi vuruyor, çelik ucu gorilin derisinin içine saplanıyordu. Ve duruyordu. Çelik uç yoluna devam etmek istiyordu. Momentum. New- ton'un hareket kanunları. Şok ve tepkime seramiğin parçalanmasına yol açıyor ve içindeki sıvı damlalardan çok, spreyi andıran bir şekilde öne doğru dağılıyordu. Derinin altına yayılan ağır bir sis gibi, dökülen kahvenin üzerine serilen kağıt havlunun sıvıyı emmesi gibi, deri de anestezi maddeyi emiyordu. Silahın kendisi tek atışlıktı. İçine tek bir ok konulabiliyordu. Arka tarafında okun fırlamasını sağlayan tek atımlık sıkıştırılmış gaz vardı. Yanlış hatırlamıyorsam nitrojen. Yeniden doldurmak zahmetli bir işti. İlk seferinde hedefi tutturmak en iyisiydi.

Belgeseldeki araştırmacılar ilk seferde tutturdular. Goril sekiz saniye içinde sersemledi ve yirmi saniye sonra neredeyse koma halindeydi. Ardından on saat sonra sağlığı tamamen yerinde olarak uyandı.

Ama onun ağırlığı benimkinin iki katıydı.

Otelin resepsiyonu arkamdaydı. Resepsiyon masasının kenarını sırtımda hissediyordum. Otuz santim genişliğinde ve yerden tahminen bir buçuk metre yükseklikteydi. Bar yüksekliği. Üzerine kağıtlarını yaymak isteyen bir müşteri için ideal. Üzerinde bir şeyler imzalamak için ideal. Onun arkasında, otel görevlileri için normal yükseklikte banko uzanıyordu. Aralarındaki yükseklik farkı belki yirmi santimdi. Ya da belki daha fazla. Emin değildim. Ama yüzüm yanlış tarafa bakarken arkamdaki nesnenin biçimini tam olarak kestirmem imkansızdı. Ve zaten anlamsızdı. Onu aşmak başka bir odaya girmemi sağlamazdı. Yine aynı yerde olurdum ama bankonun önünde değil de arkasında. Büyük bir kazanç sayılmaz. Ve iskemlelerden birine ya da telefon kablosuna takılıp düşersem çok büyük bir kayıp olabilirdi.

Başımı çevirip arkama baktım. Kimse yoktu. Görevliler hemen içeriyi boşaltmıştı. Eğitildikleri belliydi. Belki prova bile yapmışlardı. Karşımdaki yedi adamın teiniz bir atış yapma şansları vardı.

İleri gitmek de, geri çekilmek de imkansızdı.

Hareket etmeden durdum.

Federallerin lideri elindeki uyuşturucu tabancanın namlusuna baktı ve sol bacağıma nişan aldı. Sol bacağım geniş bir hedef sayılabilir. Derinin altında yağ yok. Sadece sıkı et, kan dolaşımını sağlayan kılcal damarlarla dolu. Yazlık olduğu için ince pamuklu kumaştan yapılmış mavi pantolonum hariç savunmasız. Bu şekilde giyinmiş olarak gelme, yoksa içeri giremezsin. Sanki çok sert olurlarsa kahrolası şey geri sekebilirmiş gibi kaslarımı gerdim. Ardından yeniden gevşedim. Kaslarının sıkı olmasının gorile yararı olmamıştı ve bana da olmayacaktı. Yedi adamın çok gerilerinde, loş bir köşede ilkyardım ekibini görebiliyordum. İtfaiye uniformaları. Üç adam, bir kadın. Ayakta durmuş bekliyordular. Tekerlekli bir sedye çoktan hazırды.

Geri kalan bütün seçeneklerin tükendiğinde konuşmaya başla.

Eğer sizlerin başka sorularınız da varsa, dedim, oturup sohbet etmekten memnun olurum. Kahve alabilir, medeni davranabiliriz. Hatta öyle tercih ediyorsanız, kafeinsiz bile verebiliriz. Vakit oldukça geç oldu. Eminim bizim için taze kahve azırlarlar. Ne de olsa burası Four Seasons.

Federallerin lideri yanıt vermedi. Bunun yerine beni vurdu. uyuşturucu tabancayla iki buçuk metre mesafeden, doğrudan acağımın üst kısmındaki etin içini. Sıkıştırılan gazın patladığını uydum ve bacağımdaki acıyı hissettim. İğne gibi değil. Bıçak arbesi gibi. Ardından yarım saniye hiçbir şey olmadı, yalnızca aşkınlık. Ve derken keskin, öfkeli bir tepki. Eğer goril olsaydım. ahrolası araştırmacılara evlerinde oturmalarını ve kulaklarımı ahat bırakmalarını söyleyeceğimi düşündüm.

Federallerin lideri silahını indirdi. Bir saniye hiçbir şey lmadı. Ardından kalp atışımın hızlandığını ve kan basıncımın ükselip düştüğünü hissettim. Yirmi yıl önceki Çin yemekleri ibi kanın akışını şakaklarımda hissettim. Aşağıya baktım. Okun üylü ucu sıkı sıkıya pantolonuma yaslanmıştı. Çekip çıkardım. çindeki bölme kanla dolmuştu ama ucundaki havza gitmişti. eramik malzeme toza dönüşmüş ve içindeki sıvı çoktan benim ime girip işini yapmaya başlamıştı. Yaradan dolgun bir kan amlası koptu ve pantolonumun pamuklu kumaşı tarafından mildi. Şehrin sokaklarına yayılan salgın bir hastalık gibi umaşın dokusunu takip ediyordu. Kalbim zorlukla çarpıyordu. çimdeki kanın hızla aktığını hissettim. Onu durdurmak istedim. unu yapmanın pratikte bir yolu yok. Resepsiyona

yaslandım. İsa süre için, diye düşündüm. Rahatlamak için. Karşımdaki yedi dam aniden yana kayıyormuş gibi göründü. Bir an için onlar mı hareket etti, yoksa ben mi başımı hareket ettirdim emin olamadım. Ya da belki oda hareket etmişti. Bir şeylerin hızla döndüğü kesindi. Bir tür helezon hissi. Arkamdaki bankonun köşesi omuz kemiklerimin altına çarptı. Ya banko yükseliyordu ya da ben alçalıyordum. Ellerimi arkaya, bankonun yüzeyine koydum. Onu sabitleştirmeyi denedim. Ya da kendimi. Hiç şansım yoktu. Kenarı kafamın arkasına çarptı. İçimdeki saat doğru çalışmıyordu. Saniyeleri saymayı deniyordum. Dokuza ulaşmak istiyordum. Gümüş sırtlı gorilden daha uzun dayanmak istiyordum. Gururun son kırıntıları. Ama bunu başarabileceğime emin değildim.

Popom yere çarptı. Görüşüm bulanıklaştı. Daha loş ve karanlık bir hal almadı, bunun yerine aydınlandı. Yatay olarak sağdan sola hareket eden gümüş silüetlerle doldu. Sanki çevremdeki dünya normalden bin kat hızlı dönüyordu. Ardından birbirinden canlı, heyecanlı, acil bir dizi delice rüyaya daldım. Renk ve hareket doluydular. Sonrasında rüyaların başlangıcının resmi olarak bilincimi kaybedip Four Seasons'ın lobisinin zeminine yığıldığım anı işaret ettiğini anladım.

43

Tam olarak ne zaman uyandığımı bilmiyorum. Beynimdeki saat hala doğru çalışmıyordu. Ama sonunda uyandım. Bir karyoladaydım. El ve ayak bileklerim karyolanın demirlerine plastik kelepçelerle bağlanmıştı. Hala tamamen giyiniktim. Ayakkabılarım dışında. Onlar gitmişti. Sersemlemiş haldeyken zihnimde ölü kardeşimin sesini duydum. Çocukken kullanmaktan hoşlandığı bir cümle: Birini eleştirmeden önce kendini onun yerine koymalı, onun ayakkabılarıyla bir kilometre yürümelisin. Böylece onu eleştirmeye başladığında, sen bir kilometre uzakta olursun ve o da senin peşinden çoraplarıyla koşmak zorunda kalır. Ayak parmaklarımı kımıldattım. Sonra kalçamı kımıldattım. Ceplerimin boş olduğunu hissedebiliyordum. Eşyalarımı almışlardı. Belki form doldurup onları listelemişler ve torbalayıp kaldırmışlardı.

Başımı omzuma doğru eğip çenemi gömleğime sürttüm. Sakallarım uzamıştı. Belki sekiz saatlik. National Geograp- hic kanalındaki goril on saat uyumuştur. Reacher'a bir puan. Gerçi bende daha düşük bir doz kullanmışlardır. En azından öyle yaptıklarını umuyordum. O koca primat bir ağaç gibi devrilmişti.

Yeniden başımı kaldırıp etrafa bakındım. Bir hücredeydim ve hücre bir odanın içindeydi. Pencere yok. Parlak elektrik ışığı. Eski bir yapının içine inşa edilmiş yeni bir yapı. Parlak ve lekesiz oluşundan anladığım kadarıyla yeni olan, sıra halinde dizilmiş üç kafes, tuğladan yapılmış eski büyük bir odanın içine yerleştirilmiş. Hücrelerin her biri üç metreye üç metre genişliğinde ve üç metre yüksekliğinde. Tepeleri de yan tarafları gibi parmaklıklarla çevrili. Zemin de çelik kaplı ama tabana yerleştirdikleri çelik parçası kenarlara doğru hafif bükülmüş ve bir santimlik bir eğim oluşturmuş. Tükürülen sıvıları toplaması için böyle yapıldığını tahmin ettim. Hücrelerde her tür sıvı tükürülür ve kusulur. Taban parmaklıkların altından geçen yatay demire kaynaklanmış ama onu zemine sabitleyen vidalar yok. Hücreler yere sabitlenmemiş. Öylece duruyorlar, büyük eski bir odaya park etmiş üç özgür yapı.

Büyük eski odanın yüksek bir tavanı var. Tuğlaların hepsi beyaza boyanmış, lekesizler ama yumuşak ve eskimiş görünüyorlar. Tuğlaların büyüklüğüne ve yerleştiriliş düzenlerine bakıp size binanın tam olarak ne zaman ve nerede inşa edildiğini söyleyebilecek insanlar vardır. Ben onlardan biri değilim.

Buna rağmen yapı doğu kıyısındakileri andırı yor. 19. yüzyıl, makine işi değil. Göçmen işçilerin işçiliği- Hızlı çalışılmış ve çok temiz değil. Büyük ihtimalle hala New York'taydım. Ve büyük ihtimalle yeraltındaydım. Mekan bodrum katını andırıyordu. Nemli değil, soğuk değil. Ama bir şekilde içerinin ısısı ve nemi sabitlenmiş. Yerin altına gömülü olmanın erdemleri.

Üç kafesten ortadakinideydim. Üzerine bağlandığım yalak ve bir tuvalet vardı. Hepsisi buydu. Başka hiçbir şey yoktu. Tuvaletin çevresinde üç tarafını saran U şeklinde paneller vardı, yaklaşık üç metre yüksekliğindeydiler. Tuvalet bölümünün üzerinde lavabo yer alıyordu. Musluğu görebiliyordum. Sadece bir tane. Yalnızca soğuk su. Diğer iki kafes de aynı görünüyordu. Yataklar, tuvalet. Başka hiçbir şey yok. Diğer hücrelerden odanın zeminine uzanan izler olduğunu görebiliyordum. Her hücrenin dışında odanın zemininde yakın zamanda yapılmış kazıların izleri vardı. Sığ izler, üç tane, tam olarak paralel. Kazılmış, doldurulmuş ve üzerine yeni çimento dökülmüş. Tuvaletlerin kanalizasyon hattı olduğunu tahmin ettim ve musluklara uzanan su tesisatı.

Diğer iki kafes boştu. Yalnızdım.

Dış odanın uzak köşesinde, duvarların tavanla kesiştiği yerde, gözetleme kamerası vardı. Boncuğumsu cam göz. Geniş açılı mercek, Tahminen bütün odayı tek seferde görebilecek şekilde ayarlanmış. Üç hücrenin birden içini görebilmek için. Mikrofonlar da olduğunu tahmin ettim. Büyük ihtimalle bir taneden fazla. Bir kısmı yakınlarda olmalıydı. Elektronik olarak birini dinlemek zordur. Netlik önemlidir. Odadaki yankı her şeyi mahvedebilir. Sol bacağım biraz acıyordu. Vurulduğum yerde morluk oluşmuştu, tam sakinleştirici okun girdiği noktada. Pantolonumdaki kan kurumuştu. Fazla kan yoktu. El ve ayak bileklerimdeki kelepçeleri zorladım. Kırılması imkansızdı. Yaklaşık yarım dakika boyunca onları çekiştirdim. Özgür kalmaya çalışmı-yordum. Bu çaba yüzünden yeniden bayılıp bayılmayacağı-mı kontrol ediyor ve gözetleme kamerasından beni izleyip mikrofonlardan beni dinleyen her kimse onun dikkatini çekmeyi hedefliyordum.

Yeniden bayılmadım. Düşüncelerim netleşirken başım biraz ağrıdı ve harcadığım çaba bacağımın ağrısını daha da kötüleştirdi. Ama bu iki ufak sorun dışında, iyi hissediyordum. Dikkat çekme çabam yaklaşık bir dakika sonra karşılığımı aldı ve daha önce hiç görmediğim bir adam elinde şırıngayla odaya girdi. Bir tür doktor ya da tıbbi teknisyen. Diğer elinde bir parça ıslak pamuk vardı, dirseğimi silmeye hazırdı. Kafesimin önünde durup parmaklıkların arasından bana baktı.

Ölümcül bir doz mu? diye sordum ona.

Hayır, dedi adam.

Ölümcül doz vermeye yetkin var mı?

Hayır.

Öyleyse geri çekersen daha iyi olur. Çünkü bana kaç kere iğne yaparsan yap sonrasında uyanacağım. Ve bu seferlerden birinde kalkıp senin canına okuyacağım. Ya elindeki o şeyi sana yedireceğim ya da kışına saplayacağım.

Bu sadece ağrı kesici, dedi adam. Analjezik. Bacağın için.

Bacağımın bir sorunu yok.

Emin misin?

Başımdan çekil yeter.

Öyle yaptı. Duvarlarla aynı tonda beyaza boyanmış düz ahşap kapıdan dışarı çıktı. Kapı eski görünüyordu. Belirsiz gotik bir şekli vardı. Eski devlet binalarında benzer kapılar görmüştüm. Devlet okulları ve polis istasyonlarında.

Başımı yeniden yatağın üzerine bıraktım. Yastığım yoktu. Tavandaki parmaklıkların arasından bakıp yerleşmeye hazırlandım. Ama iki dakikadan az süre sonra tanıdığım iki adam ahşap kapıdan içeri girdi. Federal ajanlardan ikisi. Ufak görevliler, lider değil. Birinin elinde Franchi 12 vardı. Doluydu, güvenliği açıktı ve ateşlenmeye hazırdı. Diğer adamın elinde başka bir alet vardı ve bir sürü ince zincir koluna dolanmıştı. Elinde silah olan adam parmaklıklara yaklaştı, elini demirlerin arasından sokup namluyu gırtlığıma dayadı. O silahı boğazıma dayarken zincirli adam kapımın kilidini açtı. Anahtarla değil ama bir düğmeyi sağa ve sola çevirerek. Kasalardaki gibi numara kombinasyonuyla çalışan bir kilit. Kapıyı açtı, içeri girdi ve yatağımın yanında durdu. Elindeki alet bir tür kerpetendi ama ucunda bıçaklar vardı. Bir tür kesici. Ona baktığımı görüp gülümsedi. Öne, belime doğru eğildi. Silah daha da sert bir şekilde boğazıma yaslandı. Zekice bir önlem. Ellerim kelepçeliyken bile belimden doğrulup sağlam bir kafa atabilirdim. En iyi vuruşlarımdan biri olmazdı belki ama boyundan atılan birkaç darbe, benim kurtulabileceğim kadar uzun süre için adamı bayıltmaya yeterdi. Hatta gümüş sırtlı gorilinkinden bile uzun süre. Zaten başım ağrıyordu. Sert bir darbe indirmek durumumu daha kötü yapmazdı.

Ama Franchi'nin namlusu sıkı sıkı boynuma yaslanmıştı ve izleyici konumuna indirgenmişim. Zincirli adam zincirleri çözüp deneme yapar gibi onları yerleştirdi. Bir tanesi bileğimi belime bağlayacak, diğeri ayak bileklerimi sabitle- yecek ve üçüncüsü bu iki parçayı birbirine bağlayacaktı. Standart hapisane zincirleri. Her seferinde ancak tek bir adım atarak yürüyebilecektim ve ellerimi ancak kalçama kadar kaldırayabilecektim. Hareket edebilme limitim bu kadardı. Adam zincirleri kilitledi, sıktı ve test etti. Ardından elindeki aletle plastik kelepçeleri kesti. Kafesten çıktı, kapıyı açık bıraktı ve ortağı da Franchi'yi boynumdan çekti.

Yataktan kayıp ayağa kalkmamı beklediklerini tahmin ettiğim için olduğum yerde kaldım. Düşmanınızın bütün zaferleri kazanmasına izin veremezsiniz. Onları yıpratmanız gerekir, yavaş ve acımasızca. Düşmanınızın bilinçaltında, uyum gösterdiğiniz her ana minnettar olmasını sağlamalısınız. O zaman belki günde on büyük yenilgi yerine, on küçük yenilgiyle paçayı kurtarabilirsiniz.

Ama iki federal de benim aldığım eğitimin aynısını almıştı. Bu kadarı açıktı. Öylece durup öfkelenmediler. Yürüyüp gittiler. Zincirleri yerleştiren adam kapıya vardığında arkasına dönüp bana seslendi. Kahve ve kekler kapının hemen dışında, ne zaman almak istersen. Böylece bütün sorumluluk, tıpkı planladıkları gibi benim üzerime kaldı. Bir saat bekleyip ardından umutsuzmuşum gibi yiyeceklere yumulmak hoş olmayacaktı. Bu halk içinde dövülmek gibi olurdu, hem de kendi açlığım ve susuzluğum tarafından. Ben de kısa bir süre bekledikten sonra yataktan doğruldum ve kafesten çıktım.

Ahşap kapı, içinde kafesler olan odayla yaklaşık aynı biçimde ve büyüklükteydi. Aynı inşa biçimi, aynı renk badana. Pencere yok. Odanın ortasında büyük ahşap bir masa vardı. Uzak tarafta üç iskemle yer alıyordu. Üç federalin oturduğu üç iskemle. Benim tarafımdaki tek iskemle boştu. Beni bekliyordu. Masanın üzerinde düzgün bir şekilde dizilmiş olarak cebimden alınan eşyalar duruyordu. Para rulom açılıp düzleştirilmiş ve bozuklukların altına sıkıştırılmıştı. Eski pasaportum. ATM kartım. Katlanabilir diş fırçam. Metroda kullanmak için aldığım metro kartım. Theresa Lee'nin Merkez İstasyonu'ndaki beyaz fayanslı odada bana verdiği New York Polis Departmanı kartviziti. Lila Hoth'un tuttuğu New York'lu ekibin Sekizinci Cadde'nin köşesinde bana verdiği sahte kartvizit. Radyo Shack'ten aldığım USB bellek ve pembe kauçuk kabı. Bunlara ek olarak Leonid'in istiridye kapaklı cep telefonu. Dokuz ayrı parça, her biri tavandan sarkan parlak ampullerin ışığının altında yalnız ve sade.

Masanın sol tarafında başka bir kapı vardı. Aynı gotik biçim, aynı ahşap doku, aynı yeni badana. Onun başka bir odaya açıldığını tahmin ettim. L şeklinde dizilmiş üç odadan üçüncüsü. Veya bakış açınıza bağlı olarak üç odadan ilki. Tutsak mı, yoksa tutsak alan kişi mi olduğunuza göre değişir. Masanın sağ tarafında bir yatak odasına aitmiş gibi görünen çekmeceli komodinin vardı. Üzerinde peçeteler, plastik kahve bardaklarından oluşan bir silindir, vakumlu çelik termos ve böğürtlenli keklerin bulunduğu kağıt tabak duruyordu. Çoraplarımı sürüyerek komodinin başına gittim ve termostan kendime bir bardak kahve doldurdum. Komodin alçak olduğu için bu operasyon nispeten kolaydı. Ellerimin zincirli olması beni çok hantallaştırmadı. Bardağı iki elimle olabildiğince alçakta tutarak masaya taşıdım. Boş iskemleye oturdum. Başımı önüme eğip kahveden bir yudum aldım. Bu hareket iki büklüm görünmeme yol açtı, bu şekilde tasarlanmıştı. Sanki boynumu büküyorum ya da riayet ediyorum gibi görünüyordum. Kahve oldukça kötüydü, üstelik ılıktı.

Federallerin lideri elini uzatıp para destemin arkasına koydu, sanki alıp almamayı düşünüyordu. Ardından başını iki yana salladı. Sanki para onun için çok bayağı bir konuydu. Fazla sıradan. Elini ileri hareket ettirdi ve pasaportumun yanında durdurdu.

Tarihi neden geçti? diye sordu.

Çünkü kimse zamanı durduramaz, dedim.

Neden yeniletmediğini sormak istedim.

Acilen gerekli değildi. Senin cüzdanında prezervatif taşımaman gibi. Adam bir saniye duraksadı. Son olarak ne zaman ülkeden çıktın? Oturup sizinle sohbet ederdim. Beni hayvanat bahçesinden kaçmış bir yaratıkmişim gibi uyuşturucu okla vurmanız gerekmezdi, dedim.

Pek çok kez uyarıldın ve işbirliği yapmıyor olarak işaretlendin.

Gözlerim kafatasımdan fırlayacaktı, dedim.

Ama fırlamadı.

Hala kimliklerinizi görmedim. Senin adını bile bilmiyorum.

Adam hiçbir şey söylemedi.

Kimlik yok, isim yok, haklarımı okumak yok, resmi suçlama yok, avukat yok. Cesur yeni dünya, haksız mıyım?

Anlamışsın.

Eh, size iyi şanslar, dedim. Sanki aniden bir şey hatırlamışım gibi pasaportuma baktım. Ellerimi zincirlerin elverdiğince yukarı kaldırıp öne eğildim. Kahve bardağımı önümden çekip pasaportumla ATM kartım arasındaki boşluğa bıraktım. Pasaportumu alıp içini karıştırdım ve arka tarafındaki sayfalara göz attım. Ardından, hafızam bana oyun oynuyormuş gibi omuz silktim. Pasaportu yerine geri bırakmak üzere harekete geçtim ama yerini tam tutturamadım. Zincirler beni hantallaştırıyordu. Pasaportun kenarı kahve bardağıma takılıp onu devirdi. Kahve masanın üzerine döküldü ve en uzak

köşeye kadar akıp federallerin liderinin kucağına damladı. Adam herkesin yaptığını yaptı. Geri çekildi, yarı ayağa kalktı ve sanki molekül molekül sıvının yönünü değiştirebilirmiş gibi havayı tokatladı.

Özür dilerim, dedim.

Pantolonu ıslanmıştı. Şimdi karar verme sorumluluğu ondaydı. İki seçeneği vardı: Ya üstünü değiştirmek için mola verip sorgulamanın ritmini bozacak ya da ıslak pantolonla devam edecekti. Kendi kendiyile tartıştığını gördüm. Olduğunu düşündüğü kadar çözülemez biri değildi. Islak pantolonla .devam etmeyi seçti. Komodinin yanına gidip üstünü peçeteyle sildi. Ardından birkaç peçete getirip masanın üstünü kuruladı. Tepki vermemek için çok büyük çaba harcadı, ki bu başlı başına bir tepkiydi.

Ülkeden en son ne zaman çıktın?.' diye sordu yeniden. Hatırlamıyorum, dedim. Nerede doğdun?

Hatırlamıyorum. Herkes doğduğu yeri bilir. Uzun zaman önceydi. Gerekirse bütün gün burada oturabiliriz. Batı Berlin'de doğdum, dedim. Ve annen Fransız? Fransız'dı. Şimdi ne? Ölü.

Özür dilerim. Senin hatan değildi.

Amerikan vatandaşı olduğuna emin misin? Bu ne tür bir soru? Doğrudan sorulmuş bir soru.

Eyalet departmanı bana bir pasaport verdi.

Başvurunda yazdıkların doğru muydu? Altına imzama atmış mıyım? Tahminimce atmışsındır. O zaman tahminimce doğrudur.

Nasıl? Yabancı bir anneden, denizaşırı ülkede doğmuşsun. Ben askeri bir üste doğdum. Askeri bölgeler ABD toprağı sayılır. Annem ve babam evliydi. Babam Amerikan vatandaşıydı. Denizciydi.

Tüm bunları ispatlayabilir misin?

Zorunda mıyım?

Bu çok önemli. Amerikan vatandaşı olup olmaman, bundan sonra olacakları etkileyecek.

Hayır, bundan sonra olacakları ne kadar sabrımın kaldığı etkileyecek.

Soldaki adam ayağa kalktı. Franchi'nin namlusunu gırtlığıma dayayan ajandı. Doğrudan masanın arkasına, sol tarafa ilerledi ve ahşap kapıdan çıkıp üçüncü odaya girdi. Göz ucuyla masalar, bilgisayarlar ve kilitli dolaplar gördüm. Başka kimse yoktu. Kapı sakince arkasından kapandı ve içinde bulunduğumuz oda sessizleşti.

Annen Cezayir'den miydi? diye sordu esas adam.

Size daha az önce onun Fransız olduğunu söyledim, dedim.

Cezayirlilerin bazıları Fransız'dır.

Hayır, Fransızlar Fransız'dır ve Cezayirliler Cezayirlidir. Roket bilimi sayılmaz.

Tamam, bazı Fransızlar Cezayir'den gelmiş göçmenlerdir. Fas'tan, Tunus'tan ya da Kuzey Afrika'daki başka bir yerden.

Annem değildi.

Müslüman mıydı?

Neden bilmek istiyorsun?

Sorulan ben soruyorum.

Başımı salladım.

Benim annemle ilgili sorular sormak, senin annenle ilgili sorular sormaktan daha güvenli büyük ihtimalle.

Ne demek istiyorsun?

Susan Mark'ın annesi fahişelik yapan uyuşturucu bağımlısı bir gençti. Belki seninki de onunla çalışıyordu. Belki birlikte yaptıkları numaralar vardı.

Beni kızdırmaya ıra çalışıyorsun?

Hayır, çalışmıyorum, başarıyorum. Yüzün kıpkırmızı oldu ve pantolonun ıslak. Üstelik sorgulamada hiçbir yere varamıyorsun. Bütününe baktığımda bu seansın, eğitim kitapçıklarına alınacağından şüpheliyim.

Bu bir şaka değil.

Ama o yöne gidiyor.

Adam duraksayıp kendini toparladı. İşaretparmağıyla önündeki dokuz nesneyi yeniden sıraladı. Hepsini düzelttikten sonra USB belleği bana doğru bir santim ittirdi. Seni aradığımızda bunu bizden sakladın, dedi. Susan Mark onu sana trende verdi.

Öyle mi yapmışım? dedim. Öyle mi yapmış?

Adam başını salladı. Ama boş ve zaten çok küçük. Diğeri nerede?

Hangi diğeri?

Bunun sahte olduğu belli. Gerçeği nerede?

Susan Mark bana hiçbir şey vermedi. Bunu Radio Shack'ten aldım.

Neden?

Görünüşünden hoşlandım.

Pembe kapla mı? Yalan söylüyorsun.

Hiçbir şey söylemedim.

Pembeden hoşlanır mısın? dedi.

Doğru yerde.

Neresiymiş orası?

Senin uzun zamandır gitmediğin bir yer.

Onu nerede saklamıştın?

Yanıt vermedim.

Vücudundaki boşluklardan birinde miydi?

Senin adına öyle olmamasını umarım. Az önce ona dokundun.

Böyle şeylerden hoşlanıyor musun? Nonoş musun?

Bu tür bir soru Guantanamo'da işe yarayabilir ama benim üzerimde bir etkisi olmaz.

Adam omuz silkti ve yeniden USB belleği sıradaki yerine çekti. Ardından sahte kartviziti ve Leonid'in cep telefonunu satranç tahtasındaki taşları oynatıyormuş gibi bir santim öne ittirdi. Lila Hoth için çalışıyordun, dedi. Kart tuttuğu ekiple bağlantın olduğunu ispatlıyor ve telefonun da seni en az altı kere aradığımı gösteriyor. Four Seasons'ın numarası telefonun hafızasında.

Benim telefonum değil.

Senin cebinde bulduk.

Orada çalışanlara göre Lila Hoth, Four Seasons'ta kalmamış.

Çünkü biz onlara işbirliği yapmalarını söyledik. İkimiz de kadının orada olduğunu biliyoruz. Onunla iki kere buluştun ve ardından üçüncü bir randevu ayarlandı.

O tam olarak kim?

Onun için çalışmayı kabul etmeden önce bu soruyu sorman gerekirdi.

Ben onun için çalışmıyorum.

Telefon onun için çalıştığını ispatlıyor. Roket bilimi sayılmaz.

Yanıt vermedim.

Lila Hoth şimdi nerede? diye sordu.

Bilmiyor musun?

Nereden bileyim?

Otelden ayrıldığında onu yakaladığınızı varsaymıştım. Bana uyuşturucu oklar atmaya başlamadan önce.

Adam hiçbir şey söylemedi.

Günün daha erken saatlerinde oradaydınız, dedim. Odasını aradınız. Onu gözetlediğinizi varsaydım.

Adam hiçbir şey söylemedi.

Onu kaçırdınız, değil mi? dedim. Yanınızdan yürüyüp gitti. Muhteşem. Sizler hepimiz için örneksiniz. Pentagon'la bağlantısı olan yabancı uyruklu biri ve siz onun gitmesine izin mi verdiniz?

Şimdilik, dedi adam. Biraz utanmış göründü ama öyle hissetmemeliydi. Gözetlenen bir otelden ayrılmak görece kolay bir iştir. Bunu yapmayarak yapabilirsiniz. Hemen otelden ayrılmayıp valizlerinizi görevliyle servis asansöründen aşağı yollarsınız. Ajanlar lobiyi doldurur, müşteri asansöründen farklı bir katta iner ve ajanlar pes edip otelden ayrılana kadar iki saat bir yerlerde saklanırsınız. Ardından yürüyüp çıkarsınız. Çelik gibi sinirlerinizin olması gerekir ama yapması kolaydır. Özellikle de başka bir adla, başka bir oda kiralamışsanız. Lila Hoth'un bir odasının daha olduğu kesindi. En azından Leonid için tuttuğu oda vardı.

Kadın şimdi nerede? diye sordu adam.

O kim? diye sordum.

'Tanıştığın en tehlikeli kişi.

Öyle görünmüyordu.

İşte sana nedeni.

Nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yok, dedim.

Uzun bir sessizliğin ardından adam sahte kartviziti ve cep telefonunu sıradaki yerlerine geri aldı ve Theresa Lee'nin kartvizitini ileri çıkardı. Dedektif olanların ne kadarını biliyor? diye sordu.

Ne farkeder?

Önümüzde oldukça açık bir dizi görev var. Hoth'ları bulmamız gerekiyor, gerçek USB'yi ele geçirmeliyiz ama tüm bunlardan önemlisi bilgi sızmasını engellemeliyiz. Bu yüzden ne kadar uzağa yayıldığını bilmemiz gerekiyor. Kimin, neyi, ne kadar bildiğini bilmemiz gerek.

Kimse hiçbir şey bilmiyor. Ben 'hiç'ten de azını biliyorum.

Bu bir sınav değil. Direndiğin için puan almıyorsun. Burada hepimiz aynı taraftayız.

Bana hiç de öyle gelmiyor.

Olanları ciddiye almalısın.

İnan bana alıyorum.

O zaman bize kimin ne bildiğini anlat.

Zihin okumayı bilmem. Kimin ne bildiğini bilmiyorum.

Solumdaki kapının yeniden açıldığını duydum. Lider o tarafa bakıp onayladığını belli edercesine başını salladı. İskemlede döndüm ve sol taraftaki iskemlede oturan adamı gördüm. Elinde bir silah vardı. Franchi 12 değil. Uyuşturucu tabanca. Kaldırıp ateşledi. Kenara çekildim ama geç kalmıştım. Ok kolumun üst tarafına isabet etti.

44

Yeniden uyandım ama gözlerimi hemen açmadım. Zihnimdeki saat yeniden çalışmaya başlamış gibiydi ve onun iyice oturmasına izin vermek istedim.

O sırada saat akşamın akışıydı. Yani, sekiz saat daha baygın kalmıştım. Çok aç ve susuzdum. Kolum, bacağım gibi acıyordu. Yanan bir çürük. Kolumun tam tepesinde. Hala ayakkabılarımın olmadığını hissedebiliyordum ama el ve ayak bileklerim yatağın demirlerine bağlanmamıştı. Bunu farketmek içimi rahatlattı. Tembel tembel gerinip avcumu yüzüme sürttüm. Sakallarım iyice çıkmaya başlamıştı. Neredeyse gerçek bir sakalım olacaktı.

Gözlerimi açıp etrafa bakındım, iki şey keşfettim. Bir: Theresa Lee sağımdaki kafesteydi. İki: Jacob Mark solumda -ki kafesteydi.

Her ikie d e pol i eti

İkisinin de ayakkabıları yoktu.

O zaman endişelenmeye başladım.

Eğer haklıysam ve saat akşamın altısıysa o zaman Theresa Lee evinden alınmıştı. Ve Jacob Mark'ı işten getirmişlerdi. İler ikisi de bana bakıyordu. Lee parmaklıkların arkasında yaklaşık beş adım uzağımdaydı. Mavi kot ve beyaz gömlek giymişti. Ayakları çıplaktı. Jake yatağında oturuyordu. Üzerinde polis üniforması vardı ama kemeri, silahı, telsizi ve ayakkabıları alınmıştı.

Yatağıma oturup ayaklarımı karyolanın kenarından aşağı sarkıttım ve ellerimi saçlarımın arasında dolaştırdım. Ardından ayağı kalkıp lavaboya gittim ve musluktan su içtim. Kesin olarak New York. Suyun tadını tanıyordum. Theresa Lee'ye döndüm. Tam olarak nerede olduğumuzu biliyor musun? diye sordum.

Sen bilmiyor musun? dedi.

Başımı iki yana salladım.

Bu mekanın mikrofonlarla donatıldığını varsay malıyız, dedi.

Öyle olduğuna eminim. Ama nerede olduğumuzu zaten biliyorlar Yani onlara bilmedikleri bir şey söylüyor olmayacağız.

Bence hiçbir şey söylememeliyiz.

Coğrafi gerçekleri tartışabiliriz. Vatandaşlık Yasası'nın sokak adreslerini yasakladığını sanmıyorum, en azından şimdilik. Lee hiçbir şey söylemedi.

Ne oldu? dedim.

Rahatsız görünüyordu.

Seninle oyun oynadığımı mı düşünüyorsun? dedim.

Yanıt vermedi.

Seni bir şeyler söylemen için tuzağı düşüreceğimi mi düşünüyorsun? dedim.

Bilmiyorum. Seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorum.

Aklına takılan ne?

Bleecker'daki kulüpler Altıncı Cadde'ye Broadway'den daha yakın. A treni tam oradan geçiyor ya da B, C ya da D. Öyleyse neden altı numaralı trendeydin?

Doğru kanunları, dedim. Hepimizin beynine kazınmış şeyler var. Gecenin bir vakti, tamamen karanlık, bütün memeliler içgüdüsel olarak doğruya yönelir.

Gerçekten mi?

Hayır, bunu az önce uydurdum. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Bardan çıktım. Sola döndüm ve yürüdüm. Bundan daha iyi bir açıklamam yok.

Lee hiçbir şey söylemedi.

Başka ne? dedim.

Çantan yok, dedi. Hiç, hiçbir şeyi olmayan bir evsiz görmemiştim. Çoğu benim sahip olduğumdan da fazla bir eşyayla ortalıkta dolanır. Alışveriş arabalarını kullanırlar.

Ben farklıyım, dedim. Ayrıca ben evsiz değilim. Onlar gibi değil.

Hiçbir şey söylemedi.

Seni buraya getirirken gözlerini bağladılar mı? diye sordum ona.

Uzun bir an bana baktıktan sonra başını iki yana sallayıp iç çekti. Greenwich Village'daki terkedilmiş itfaiye binasındayız. Batı 3. Sokak. Zemin kat ve üst katlar kullanılmıyor. Bodrumdayız.

'Bu adamların tam olarak kim olduklarını biliyor musun?

Konuşmadı. Kamerayı süzmekle yetindi. Aynı prensip, kim olduklarını biliyorlar. En azından bildiklerini umuyorum. Bizim de bildiğimizi bilmeleri bir şeyi değiştirmez, dedim.

Öyle mi düşünüyorsun?

Bütün mesele bu. Düşünmemizi engelleyemezler. Kim olduklarını biliyor musun?

Rozetlerini göstermediler. Ne bugün ne de o ilk gece karakola seninle konuşmaya geldiklerinde.

Ama?

Kimlik göstermemek, kimlik göstermekle aynı şey olabilir, özellikle de asla kimlik göstermeyen tek grupsan. Bazı hikayeler duydum.

Yani, kimmişler?

Doğrudan Savunma Bakanlığı'na çalışıyorlar.

Şimdi anlaşılıyor, dedim. Savunma Bakanı genelde hükümetteki en aptal adamdır.

Lee yeniden kamerayı süzdü, sanki kameraya hakaret etmişim ve kendisi kameraya hakaret edilmesine neden olmuştu. Endişelenme. Bu adamlar gözüme eski asker gibi göründü. Bu durumda Savunma Bakanı'nın ne kadar aptal olduğunu zaten biliyorlardır. Ama öyle olsa bile bakan, hükümet görevlerinden biridir. Yani bu adamlar Beyaz Saray için çalışıyorlar.

Lee bir kalp atımı duraksadı. Ne istediklerini biliyor musun? diye sordu.

Kısmen.

Bize söyleme.

Söylemem, eledim.

Beyaz Saray'ı ilgilendirecek kadar büyük bir şey mi? Potansiyel olarak, sanırım.

Kahretsin.

Seni ne zaman aldılar?

Bu öğleden sonra. Saat ikide. Hala uyuyordum.

New York Polis Departmanından birileri de onlarla mıydı? Lee başımı salladı ve gözlerinde alındığımı belli eden bir ifade belirdi.

Gelenleri tanıyor muydun? diye sordum.

Başımı iki yana salladı. Terörle mücadele timinden tipler. Kendi kurallarını kendileri koyuyorlar ve genelde aramıza karışmıyorlar. Bütün gün özel arabalarla ortalıkta doluyorlar. Bazen sahte taksiler kullanıyorlar. Bir kişi önde, iki kişi arkada. Bunu biliyor muydun? Onuncu Cadde'den yukarı çıkıp İkinci Cadde'den aşağı inerek büyük daireler çiziyorlar. B-52'lerin gökyüzünde tur atması gibi.

Şimdi saat kaç? Altıyı altı mı geçiyor?

Kadın saatine baktı ve şaşırılmış göründü.

Tamı tamına, dedi.

Diğer tarafa baktım.

Jake? dedim. Senden ne haber?

İlk önce benim için geldiler. Öğleden beri buradayım. Uyuyuşunu izliyordum.

Peter'dan haber var mı?

Hiç haber yok.

Çok üzgünüm.

Horluyorsun, bunu biliyor muydun?

Vücudum goril sakinleştiricisi doluydu. Beni uyuşturucu silahla vurdular. Dalga geçiyorsun.

Pantolonumdaki kan lekesini ona gösterdim ve ardından omzumdakini.

Bu delilik, dedi.

İşte miydin?

Başımı salladı. Santralden beni karakola geri çağırdılar ve döndüğümde onları beni beklerken buldum.

Yani karakolundakiler nerede olduğunu biliyor mu?

Tam olarak değil, dedi. Ama beni götürdüğünü biliyorlar.

Bu da bir şeydir, dedim.

Pek sayılmaz, dedi. Polis departmanı benim için hiçbir şey yapmayacak. Bunlar gibi adamlar seni almaya gelirse, aniden ünün lekelenir. Bir şeylerden suçlu olduğun varsayılır. Daha karakoldayken insanlar benimle aralarına mesafe koyuyordu.

İçişleri'nin senin için gelmesi gibi, dedi Lee.

Docherty neden burada değil? diye sordum ona.

Benim bildiğimden daha azını biliyor. Aslında karakterine aykırı olmasına rağmen benim bildiğimden daha azını bilmek için büyük çaba harcadı. Farketmemiş miydin? O eski toprak.

O senin ortağın.

Bugün öyle. Önümüzdeki hafta bir ortağı olduğunu bile unutmuş olacak. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin.

Burada yalnızca üç hücre var, dedi Jake. Belki Doc- herty başka bir yerdedir.

Bu adamlar sizinle henüz konuşmadılar mı? diye sordum. İki de başlarını iki yana salladı.

Endişeli misiniz? diye sordum.

İki de başlarını sallayarak onayladı. Ya sen? diye sordu Lee. İyi uyuyorum, dedim. Ama sanırım bunun nedeni büyük ölçüde sakinleştiriciler. 18.30'da bize yiyecek getirdiler. Şarküteriden alınmış sandviçler. Plastik paketler yan çevrilip parmaklıkların arasından içeri itildi. Yanında da su şişeleri. İlk iş suyum içip şişeyi musluktan doldurdum. Sandviçim peynirli ve salamlıydı. Yediğim en iyi yemek.

Saat 19-00'da Jacob Mark'ı sorgulamak için götürdüler. Kelepçe yok. Zincir yok. Theresa Lee'yle birbirimizden yaklaşık sekiz adım uzakta, parmaklıklarla ayrılmış olarak yataklarımızda oturduk. Fazla konuşmadık. Depresyonda görünüyordu. Kuleler yıkıldığında bazı iyi arkadaşlarımı kaybettim. Sadece polisler değil, itfaiyeciler de. Birlikte çalıştığım insanlar. Yıllardır tanıdığım insanlar, dedi. Bunları söylerken bu gerçeklerin onu kendisini bekleyen deliliğe karşı koruyacağını düşünüyordu. Yanıt vermedim. Çoğunlukla sessizce oturup konuşmaları kafamda gözden geçirdim. Bir sürü insan benimle konuşmuştu. Saatlerce. John Sansom, Lila Hoth, yan odadaki adamlar. Bütün söylenenleri gözden geçiriyor, bir marangozun elini ahşabın üzerinde dolaştırması gibi olayları tarayarak çürük noktaları arıyordum. Birkaç tane vardı. Garip cümleler, ufak detaylar, ilk başta farkedilmeyen imalar. Hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyordum. O zamanlar değil. Ama var olduklarını bilmek başlı başına yararlıydı.

19.30'da Jacob Mark'ı geri getirip onun yerine Theresa Lee'yi götürdüler. Kelepçe yok. Zincir yok. Jake yatağın üzerine çıktı ve sırtı kameraya dönük olarak bacak bacak üstüne attı. Ona baktım. Bir soru. Milimetrik bir omuz silkmenin ardından gözlerini devirdi. Sonra ellerini kucağında,

kameranın göremeyeceği bir noktada tutup sağ elinin baş ve işaretparmağını kullanarak silah işareti yaptı. Bacağını işaret etti ve benimkine baktı. Başımı salladım. Uyuşturucu tabanca. İki parmağını dizlerinin arasına koydu ve onların önce önüne ve sonra soluna bir üçüncüyü getirdi. Yeniden başımı salladım. İki adam masanın arkasında ve üçüncü elinde silahla solda. Büyük ihtimalle üçüncü odaya açılan kapının önünde nöbette. Yani, kelepçe ve zincir yok. Şakaklarıma masaj yapmaya başladım ve ellerim hala yukarıdayken ses çıkarmadan, sadece dudaklarımı oynatarak Ayakkabıların nerede? diye sordum. Jake de dudaklarını oynatarak karşılık verdi. Bilmiyorum.

Ardından hiç konuşmadan oturduk. Jake'in ne düşündüğünü bilmiyordum. Büyük ihtimalle ablasını. Ya da Peter'ı. Ben zihnimde iki seçeneği tartıyordum. Bir şeyle savaşmanın iki yolu vardır. İçeriden veya dışarıdan. Ben dışarıdan savaşmayı seven türde biriydim. Hep öyle oldum.

Saat 20.00'da Theresa Lee'yi geri getirip beni aldılar.

45

Kelepçe yok. Zincir yok. Uyuşturucu tabancadan korktuğumu düşündükleri açıktı. Bir ölçüde korkuyordum da. Ufak iğne yaralarından korktuğum için değil. Uyumakla, uykuda olmakla veya uykunun kendisiyle bir sorunum olduğu için de değil. Herkes kadar ben de uyumayı severim. Ama daha fazla zaman kaybetmek istemiyordum. Sekiz saat daha kaybetmeyi göze alamayacağımı hissediyordum.

Aynı Jacob Mark'ın işaretlerle tarif ettiği biçimde duruyorlardı. Esas adam çoktan ortadaki iskemleye yerleşmişti. Beni içeri götüren adam, sabah zincirleri takan adamdı ve beni odanın ortasında bırakıp esas adamın sağındaki yerini aldı. Geçen sefer Franchi'si olan adam da sol tarafta, elinde uyuşturucu tabancayla duruyordu. Eşyalarım hala masanın üstündeydi. Veya yeniden masanın üstüne konmuşlardı. Ja ke Lee odadayken orada olduklarından şüpheliydim. Bir anlamı olmazdı. Mantıklı değildi. Onlarla ilgisi yoktu. Eşyalarım yeniden masanın üzerine yayılmıştı, bana özel. Para, pasaport, banka kartı, diş fırçası, metro kartı, Lee'nin kartviziti, sahte kartvizit, USB bellek ve cep telefonu. Dokuz parça. Hepsi orada ve hepsi doğru. Böyle olması iyiydi, çünkü onlardan en az yedisini beraberimde götürmem gerekiyordu.

Oturun Bay Reacher, dedi ortadaki iskemledeki adam.

İskemleme doğru ilerlediğimde üçünün de rahatladığını gördüm. Bütün gece ve bütün gün çalışmışlardı. Şimdi, hiç ara vermeden üçüncü sorgulamaya geçiyorlardı ve sorgulama zorlu bir işti. Büyük dikkat ve zihin rahatlığı gerektirir. Sizi tüketir. Yani üç adam da yorgundu. Keskinliklerini kaybedecek kadar yorgun. İskemleme yöneldiğim anda, şimdiki zamandan çıkıp geleceğe doğru hareket ettiler. Bütün sorunlarının bittiğini düşündüler. Yaklaşımlarını düşünmeye başladılar. İlk sorularını. İskemleme gideceğimi ve oturacağımı ve soruyu duymaya hazır olacağımı zannettiler. Yanıtlamaya hazır olacağımı.

Yanıldılar.

Hedefime yarını adım kala ayağımı masanın kenarına kadar kaldırdım, bacağımı düzleştirip ittirdim. Tekme atmadım, ittirdim, çünkü ayakkabım yoktu. Masa geriye doğru kaydıldı ve uzak kenarı, oturan

iki adamın midelerini tutturup onları iskemlelerine çiviledi. O noktada çoktan sola doğru harekete geçmiştim. Üçüncü adama bir kroşe atıp uyuşturucu tabancayı elinden aldım. Karşıtlıdaydı ve hiç savunması kalmamıştı. Midesine diz attım. Silaha ulaşmaya çalışmaktan vazgeçip iki büklüm öne eğildi ve ben ağırlığımı diğer ayağıma alarak dizimi adamın suratına geçirdim. İrlanda halk danslarını andıran bir manzaraydı. Uzaklaşıp silahı kaldırdım ve tetiği çekip esas adamı göğsünden vurdum. Ardından masanın yanına gidip silahın kabzasıyla diğer adamın kafasına vurdum, bir, iki, üç kere. Sertçe ve zalimce. Bayılıp hareket etmeyi kesene kadar.

Baştan sona dört şiddet dolu, gürültülü saniye. Dikkatlice hesaplanmış, ayrı ayrı planlanmış, birbirinden bağımsız olarak gerçekleştirilmiş dört hareket. Masa, uyuşturucu tabanca, esas adam, ikinci adam. Bir, iki, üç, dört. Yumuşak ve kolay. Darbe indirdiğim iki adam bayılmıştı ve kanıyorlardı. Yerdeki adam kırık burnundan ve masadaki adam kafasından. Onun yanındaki esas adam kimyasalların da yardımıyla devre dışı kalmıştı, daha önce iki kez benim devre dışı kaldığım gibi. İzlemesi ilginçti. Bir tür kas felci söz konusuydu. Adam iskemlesinden kayıyordu, çaresizdi ama gözleri hala her şeyin farkındaymış gibi hareket ediyordu. Helezon çizen şekilleri hatırlayıp onun da onları görüp görmediğini merak ettim.

Sonra dönüp üçüncü odanın kapısını izledim. Hala hesaba katılması gereken bir de tıp teknisyeni vardı. Belki başkaları da. Bir sürü başka adam. Ama kapı kapalı kaldı. Üçüncü oda sessizdi. Diz çöküp üçüncü adamın ceketinin altını kontrol ettim. Glock yok. Omuz askısı yerindeydi ama boştu. Büyük ihtimalle standart prosedür. Tutuklunun içinde olduğu hiçbir kilitli odada ateşli silah bulundurulmaz.

Diğer iki adamı kontrol ettim. Aynı şey. Devlet tarafından dağıtılmış naylon omuz askılarının ikisi de boştu.

Üçüncü oda hala sessizdi.

Ceplerini kontrol ettim. Hepsi boştu. Boşaltılmıştı. Hiçbir anlam ifade etmeyen kağıt mendil ve bozuk paralar dışında, içlerinde hiçbir şey yoktu. Ev anahtarı yok, araba anahtarı yok, telefon yok. Cüzdan yok. Rozet yok ve kimlik yok.

Uyuşturucu tabancayı alıp bir elimde hazır tuttum. Üçüncü odanın kapısına ilerledim. Aniden kapıyı açıp silahı kaldırdım ve nişan alıyormuş gibi yaptım. Silah silahtır, boş ve yanlış tür silah olsa bile. İlk etki ve bilinçaltı tepkiler en önemlisidir.

Üçüncü odada kimse yoktu.

Ne tıp teknisyeni ne destek kuvvetler ne de personel. Hiç kimse. Gri ofis mobilyaları ve floresan ışıklar dışında oda boştu. Oda, diğer ikisiyle aynıydı, tuğladan eski bir bodrum odası, beyaza boyanmış. Aynı biçim, aynı ölçüler. Bir kapısı daha vardı, ileriye açıldığını tahmin ettim. Dördüncü bir odaya veya merdivenlere. Odayı geçip kapıyı açtım.

Bir merdiven. Soyulmakta olan geleneksel yeşil boyayı saymazsak, boyasız. Kapıyı kapatıp ofis mobilyalarını kontrol ettim. Üç masa, beş çekmeceli dolap, dört kilitli dolap, hepsi gri. Hepsi sade ve işlevsel, hepsi çelikten yapılmış ve sıkı sıkı kilitlenmış. Üzerlerinde hücrelerde olduğu gibi sayı

kombinasyonlarıydı açılan kilitler vardı. Böyle olması mantıklıydı, çünkü ajanların ceplerinden anahtar çıkmamıştı. Masaların üzerlerinde kağıt yığınları yoktu. Uyumakta olan üç bilgisayar ve telefonlar. Boşluk tuşuna basıp sırayla bütün ekranları uyandırdım. Her biri şifre istedi. Telefonları kaldırıp yeniden arama düğmesine bastım ve her seferinde karşıma santral çıktı. Bilinçli olarak yapılmış üst düze güvenlik. Zahmetli ve tutarlı. Konuşmayı bitir, telefonu kapa, aç, sıfırını çevir, yeniden kapa. Üç adamın mükemmel oldukları söylenemezdi ama aptal da değillerdi.

Uzun bir an boyunca kımıldamadan durdum. Kilitler beni hayalkırıklığına uğratmıştı. Ellerinde ne olduğunu öğrenmek ve silahı yeniden doldurmak ve diğer iki ajanı onunla vurmak istiyordum. Ve ayakabılarımı istiyordum.

Anlaşılan bu istediklerimin hiç birini yapamayacaktım.

Hücrelerin olduğu odaya geri döndüm. Jacob Mark ve Theresa Lee yukarı baktılar, bakışlarını kaçırdılar, bana baktılar. Klasik çifte kontrol, çünkü yalnızdım ve elimde uyuşturucu tabancası vardı. Gürültüleri duyduklarını tahmin ettim. Herhalde benim dayak yediğimi varsaymışlardı. Beni bu kadar çabuk beklemiyorlardı. Hatta dönmemi beklemiyorlardı.

Ne oldu? diye sordu Lee.

Uyuyakaldılar, dedim.

Nasıl?

Sanırım sohbetim onları sıktı.

Yani şimdi başın gerçekten belada,

Daha önce değil miydi?

Daha önce masumdun.

Büyü artık Theresa, dedim.

Karşılık vermedi, Hücrelerin kapılarındaki kilitleri kontrol ettim. Sağlam nesnelere. Kaliteli ve detaylıydılar. Kilit döner kısmı üzerinde, 1'den 36'ya kadar sayılar olan ikinci bir rça vardı. Düğmeler her iki tarafa da dönüyordu. Onları irdim ama standart mekanik direnç dışında parmaklarımın ında hiçbir şey hissetmedim. İyi mühendislik örneği. Kesinlikle bir yivin açıldığını hissetmedim.

Sizi dışarı çıkarmamı ister misiniz? diye sordum. Çıkaramazsın, dedi Lee. Çıkarabilseydim, çıkarmamı ister miydin?

Neden istemeyeyim?

Çünkü o zaman başın gerçekten belada olurdu. Eğer kalırsan ların oyununu oynadığını bilirler.

Yanıt vermedi.

Jake? dedim. Ya sen?

Ayakkabılarımızı buldun mu? diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Ama onların ayakkabılarını ödünç bilirsin. Ölçüleri seninkiyle yaklaşık aynı.

Ya sen?

8. Sokak'ta ayakkabı dükkanları var. Oraya çıplak ayakla mı yürüyeceksin?

Burası Greenwich Village. Eğer burada da çıplak ayakla rüyemeyeceksem, nerede yürüyeceğim?

Bizi nasıl dışarı çıkarmayı planlıyorsun?

21. yüzyıl problemlerine karşı, 19. yüzyıl teknolojisi. Ama zor cak. Bu yüzden başlayıp başlamamam gerektiğini bilmeliyim. siz de çok çabuk karar vermelisiniz, çünkü fazla zaman yok. Kendilerine gelmelerine mi? Home Depot'un kapanmasına.

Tamam, ben çıkmak istiyorum, dedi Jake.

Theresa Lee'ye baktım.

Bilmiyorum. Ben hiçbir şey yapmadım, dedi.

Burada kalıp bunu ispatlamayı denemek mi istiyorsun? Çünkü bunu yapmak oldukça zordur. Bir şey yapmadığını ispatlamak, yaptığını ispatlamaktan daha çok çaba gerektirir her zaman.

Karşılık vermedi.

Sansom'a nasıl Kızıl Ordu'yu incelediğimizi anlatıyordum. En çok neden korktuklarımı biliyor musun? Bizden değil, en çok kendi insanlarından korkuyorlardı. En büyük kabusları hayatlarını tekrar ve tekrar masumiyetlerini ispatlamak zorunda kalarak geçirmektir.

Lee başını salladı.

Çıkmak istiyorum, dedi.

Tamam, dedim. Kontrol etmem gereken şeyleri kontrol ettim. Ölçüleri ve ağırlıkları kabataslak hesapladım.

Dayanın, dedim. Bir saatten kısa sürede döneceğim.

İlk durağım bir sonraki odaydı. Üç federal ajan hala baygındı. Liderleri sekiz saat öyle kalacaktı. Ve hatta daha uzun süre, çünkü vücut kütlesi benimkinden daha azdı. O saniye, onu öldürmüş

olabileceğimi farkederek kendimi kötü hissettim. Benim cüssemde biri için ayarlanmış doz, daha küçük biri için ölümcül olabilirdi. Ama adam düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu. Ve bu işi başlatan oydu, yani risk ona aitti.

Diğer ikisi çok daha çabuk uyanacaklardı. Oldukça çabuk. Beyin sarsıntısı kestirilemez. Bu yüzden girişteki odaya dalıp bilgisayarların kablolarını duvardan söktüm ve onları iki adamı tavuklar gibi bağlamakta kullandım. Bilekler, dirsekler, dizler, boyunlar, hepsi gergin ve birbirine bağlı. Dayanıklı bakır kablolar, sağlam plastik kaplama, kopanla- maz. Çoraplarımı çıkarıp onları bir kabloya bağladım ve kafesi yaralı olan adamın ağzını tıkamakta kullandım. Onun için hiç hoş değil ama ücretine ciddi bir ek yapılacağını tahmin ediyordum ve bunu hak etmesi fena olmazdı. Diğer adamın ağzını açık bıraktım. Burnu kırılmıştı ve ağzını tıkamak onu boğmakla aynı şey olurdu. Zaman içerisinde bu cömertliğimi takdir etmesini umdum.

Ortaya çıkardığım işi kontrol ettim ve ceplerimi masanın üzerindeki eşyalarımıyla doldurduktan sonra binadan ayrıldım.

46

Merdivenler birinci kata, bir zamanlar itfaiye arabalarının park edildiği bölümün arka tarafına açılıyordu. Odanın içi fare pisliği ve terkedilmiş binaların içini kaplayan türde gizemli ve rasgele çöplerle doluydu. Araçların girmesi için kullanılan büyük kapılar, paslanmış demir çubuklar ve eski kilitlerle kilitlenmişti. Ama sol taraftaki duvarda personel kapısı vardı. Ona ulaşmak kolay değildi. Yarı temizlenmiş bir yoldu. Yerdeki çöpler gelip geçenlerin adımları sayesinde kenara itilmişti ama çıplak ayakla yürümeyi zorlaştıracak kadar artık vardı hala. Yoldaki eşyaları ayağımın kenarıyla itip temizlediğim yerlere basarak ilerledim. Her seferinde bir adım. Yavaş bir ilerleme. Ama sonunda kapıya ulaştım.

Personel kapısının üzerinde yeni bir kilit vardı ama insanları dışarıda tutmak için tasarlanmıştı, içeride değil. İçeriden basit bir kaldıraçtı. Dışarıdan bakıldığında, yine sayı kombinasyonuyla açılan bir kilit. Yerde ağır pirinç bir hortum ucu buldum ve onu kapıyı aralık tutmak için kullandım. Dönüşte de kapıyı açık bulabilmek için onu olduğu yerde bırakıp ara sokağa çıktım ve iki dikkatli adımdan sonra Batı 3- Sokak'ın kaldırımındaydım.

Doğrudan Altıncı Cadde'ye gittim. Kimse ayaklarıma bakmadı. Sıcak bir geceydi ve insanlar benimkinden çok daha çekici bölgelerdeki tenlerini açıkta bırakmışlardı. Ben bile birkaç tanesine bakmadan edemedim. Ardından bir taksi çevirdim ve yirmi üç blok kuzey, yarım blok doğuda kalan 23. Sokak'taki Home Depot'a gittim. Docherty adresten bahsetmişti. Çekiçler, FDR Yolu'nun altındaki saldırıdan önce buradan alınmıştı. Dükkanı kapatmaya hazırlanıyorlardı ama yine de girmeme izin verdiler. İnşaat bölümünde bir buçuk metrelik bir manivela buldum. Soğuk yuvarlak çelik, kalın ve sağlam. Kasaya dönüş yolumda bahçe bölümünden geçip bir taşla iki kuş vurmaya karar vererek bir çift kauçuk bahçe çizmesi aldım. Çirkindiler ama hiçbir şey giymemekten iyiydi. Ödemeyi ATM kartımla yaptım, arkamda bilgisayarların tespit edebileceği bir iz bırakacağımı biliyordum ama alışveriş yaptığım gerçeğini gizlemek için nedenim yoktu. Yaptığım alışveriş zaten başka nedenlerle ortaya çıkacaktı.

Taksiler akbabalar gibi sokakta dolanıyor, yanlarında taşıyamayacak kadar fazla eşyası olan insanları

arıyorlardı. Ekonomik olarak mantıksızdı. Büyük dükkandan alışveriş yaparak beş dolar kar edip aldıklarını eve taşıırken sekiz dolar harcamak... Ama bu düzenleme o an için bana çok uygundu. Bir dakika içinde yeniden güneşe doğru yola çıkmıştım. 3-Sokak'ta araçtan indim, itfaiye binasının yakınlarında ama doğrudan itfaiyenin önünde değil.

On adım önümde tıp teknisyeninin ara sokağa girdiğini gördüm.

Adam temiz ve dinlenmiş görünüyordu. Pamuklu kumaş pantolon, beyaz tişört ve basketbol ayakkabıları giymişti. Vardiya değişikliği zamanının geldiğine kanaat getirdim. Ajanlar kaleyi bütün gün savunmuşlardı ve tıpcı çocuk da gece için görevi devralmaya gelmişti. Tutukluların sabaha sağ çıkacaklarına emin olmak için. İnsani olmaktan çok, etkili olmak adına yapılmış bir seçim. Bilgi edinmenin bireylerin haklarından veya sağlıklarından daha önemli görüldüğünü tahmin edebiliyordum.

Manivelayı sol elime aldım ve kauçuk çizmelerim içinde aceleyle ilerleyip adam yolu tamamlayamadan personel girişine vardım. Hortum başını tekmeleyip kapının kapanmasına izin vermesini istemedim. O zaman hiç ihtiyacım olmayan bir sorunum daha olmuş olurdu. Adam geldiğimi duydu ve arkasını döndü. Savunmaya geçercesine elleri havaya kalktı. Onu sertçe çekip içeri sürükledim. Çöplerin üzerine düştü ve bir dizinin üzerinde doğruldu. Onu boynundan tutup kaldırdım ve kol mesafesinde tutup pirinç hortum başını ayağımın ucuyla çekerek kapının kapanmasına izin verdim. Ardından adama dönüp ona seçeneklerini açıklayacaktım. Ama çoktan anlamıştı. İyi çocuk ol ya da kafana darbeyi ye. İyi çocuk olmayı seçti. Büzülüp teslim olduğunu belli etmek istercesine ellerini kaldırdı. Manivelayı sol elimde tutarak adamı merdivenlerin başına götürdüm. Bodruma inene kadar bütün emirlerime boyun eğdi. Ofisten geçtiğimiz sırada bana hiç sorun çıkarmadı. Ardından ikinci odaya vardık ve odanın zemininde yatan üç adamı görüp kendisini neyin beklediğini anladı. Gerginleşti. Adrenalin devreye girdi. Dövüş ya da kaç. Ardından yeniden bana baktı. Saçma çizmeler giymiş, dev gibi, kararlı bir adam. Koca metal bir çubuk tutuyor.

Sakinleşti.

Hücrelerin kilitlerinin kombinasyonunu biliyor musun? diye sordum ona. Hayır, dedi.

Ağrı kesici iğneleri nasıl yapıyorsun?

Parmaklıklar arasından.

Ya biri kriz geçirirse ve senin hücreye ulaşman gerekirse?

Telefon açmam gerek.

Ekipmanın nerede?

Dolabımda.

Göster bana, dedim. Dolabını aç.

Girişteki odaya döndük ve beni dolaplardan birinin başına götürüp kilidi açtı. Dolabın kapağı sonuna

kadar açıldı. Diğer dolaplardan açabildiğin var mı? diye sordum ona.

Hayır, sadece bu, dedi.

Dolabının içinde bir sürü raf vardı, hepsi tıbbi malzemelerle doldurulmuştu. Şırıngalar, stetoskop, renksiz sıvılar, pamuk, ilaçlar, bandajlar, bant.

Bunlara ek olarak bir kutu da ufak nitrojen kapsülü vardı.

Ve oklarla dolu bir kutu.

Tüm bunlar bürokratik açıdan anlamlıydı. Harekat el kitapçığını yazdıkları yönetim konferansını gözümde canlandırdım. Pentagon. Yetkili subaylar. Düşük rütbeli birkaç kişi. Plan. Savunma Bakanlığı danışmanlarından biri uyuşturucu silahının cephanesinin yetkin bir tıbbi görevlide durmasında ısrar ediyor. Çünkü anestezi, aynı zamanda bir uyuşturucu. Bir süre tartışıyorlar. Ardından sahada olmaya alışmış tiplerden biri, sıkıştırılmış nitrojenin tıbbi olmadığını söylüyor. Üçüncü bir kişi silahın malzemelerinden birini, diğerlerinden ayrı tutmanın anlamsız olduğunu söylüyor. Tartışıyorlar ve tartışıyorlar. Yorgun ajanların sonunda pes edip tartışmaktan vazgeçtiklerini hayal edebiliyordum. Tamam, her neyse. Bir sonraki konuya geçelim.

Okların içinde tam olarak ne var? diye sordum.

Yaralı bölgeyi uyuşturan bir madde ve bir sürü barbüt- rat, dedi adam.

Ne miktarda barbüt rat?

Yeterli miktarda.

Bir goril için mi?

Adam başını iki yana salladı. Düşürülmüş doz. Normal bir insan için hesaplanmış.

Hesaplamayı kim yaptı?

Üretici.

Niçin olduğunu biliyor muydu?

Elbette.

Yani özellikler ve alım emirleri ve geri kalan her şey var.

Evet.

Nasıl test edildi? Guantanamo' da.

Ne harika bir ülke, değil mi?

Adam hiçbir şey söylemedi.

Yan etkileri var mı? diye sordum ona.

Yok.

Emin misin? Neden sorduğumu biliyorsun, değil mi?

Adam başını salladı, neden sorduğumu biliyordu. Bilgisayar kabloları bittiği için silahı doldururken bir gözüm onun üzerindeydi. Silahı doldurmak, bulmaca çözmek gibiydi. Bu teknolojiye yabancıydım. Sağduyu ve mantığımı kullanarak hareket etmem gerekti. Tetik mekanizmasının gazın serbest bırakılmasını sağladığı açıktı. Gazın okun fırlamasını sağladığı açıktı. Ve silahlar özünde basit makinelerdir. Ön tarafları ve arka tarafları vardır. Neden ve sonuç mantıklı sırayla ilerler. Aleti yüklemem kırk saniyemi aldı.

Yere uzanmak ister misin? dedim.

Adam yanıt vermedi.

Bilirsin, kafanı çarpmaman için, dedim.

Adam yere uzandı.

Vurmamı tercih ettiğin bir nokta var mı? diye sordum. Kol? Bacak? En iyi sonuç kas kütesine isabet ettiğinde elde ediliyor, dedi.

O zaman yuvarlan.

Yüzüstü yuvarlandı ve onu poposundan vurdum.

Tabancayı iki kere daha doldurup uyanma ihtimali olan iki ajanı okla vurdum. Bu da bana en az sekiz saatlik bir zaman kazandırır. Ufukta başka beklenmedik gelişler olmadığı sürece. Ya da ajanların saat başı merkezi arayıp durumlarını bildirmeleri gerekmiyorsa. Şimdiden bizi Washington'a götürecek bir araç ayarlanmamışsa. Birbiriyle çelişen bu düşünceler kendimi yarı rahat yarı gergin hissetmeme yol açtı. Manivelayı hücrelerin bulunduğu yere taşıdım. Jacob Mark bana baktı ve hiçbir şey söylemedi. Theresa Lee bana baktı ve Artık 8. Sokak'ta böyle ayakkabılar mı satıyorlar? dedi.

Yanıt vermedim. Yalnızca hücresinin arkasına dolanıp manivelanın düz ucunu yapının altına soktum. Ardından bütün gücümle manivelaya yüklendim ve koca nesnenin hareket ettiğini hissettim, çok az bile olsa. Santimin onda biri kadar bile olsa. Metalin doğal esnekliğinden fazla değil.

Çok aptalca, dedi Lee. Bu nesne odanın içinde bağımsız duran, kendi içinde sağlam bir küp. Onu devirmeyi başarabilirsin ama hala içinde olurum.

Aslında bağımsız olduğu söylenemez, dedim.

Zemine çivilenmemiş.

Ama kanalizasyon hattıyla aşağıya bağlı. Tuvaletin altından.

Bunun bir yararı olacak mı?

Umarım. Eğer ben kafesi yukarı ittirirsem ve kanalizasyon bağlantıları dayanırsa, o zaman hücrenin tabanı açılır ve sürünerek dışarı çıkabilirsin.

Kanalizasyon bağlantıları dayanacak mı?

Bu bir kumar. Bir tür yarışma da diyebiliriz.

Neyle neyin arasında?

19- yüzyıl kanunları ile hükümet kontratlarından birini kapmayı başarmış kalitesiz 21. yüzyıl kaynakçısı arasında. Zeminin nasıl kaynaklandığını görüyor musun? Sadece bazı noktalarda parmaklıklarla birleşiyor.

Parça kaynakçılığın doğası böyledir.

Ne kadar dayanıklıdır?

Çok dayanıklı. Büyük ihtimalle tuvalet borusundan daha dayanıklı.

Belki de değil. 19. yüzyılda New York'ta kolera salgını vardı. Büyük bir salgın. Bir sürü insan öldü. Sonunda şehrin yöneticileri hastalığa neyin neden olduğunu buldular, kanalizasyon içme suyuna karışıyordu. Bu yüzden düzgün kanalizasyonlar inşa ettiler. Borular ve bağlantı noktaları için çeşitli standartlar belirlediler. Aradan onca yıl geçmiş olmasına karşın, bu standartlar hala inşa kanunlarında yer alıyor. Böyle bir borunun kenarı, zeminin içine geçmiştir. Yerine, kaynak noktalarından daha sağlam bir şekilde yerleştirildiği üzerine bahse girerim. 19. yüzyıl halkı tedbirli davranmak konusunda ustaydı. Milli Güvenlik'in parasını isteyen modern şirketlerin işe aldığı kaynakçılardan çok daha iyi iş çıkarıyorlardı.

Lee bir saniye duraksadıktan sonra gülümsedi. Yani, ya gayri resmi olarak bir hükümet hücrelerinden çıkacağım ya da kanalizasyon borusu parçalanıp zeminden kopacak. Her iki koşulda da boğazıma kadar boka batmış olacağım.

Aynen öyle.

Harika seçenekler.

Tercih senin, dedim.

Hadi yap.

İki oda ötede telefonun çalmaya başladığını duydum.

Eğilip manivelanın ucunu ihtiyacım olan pozisyona soktum, parmaklıkların altından geçen yatay demirin altına. Ama çok derine sokmama gerek kalmadan manivela zeminin kenarını yakaladı. Ardından tekmeleyerek ters T şeklindeki kaynak noktasının tam altına kaydurdum. İki oda ötede telefon çalmayı kesti.

Lee ye baktım. Tuvaletin üzerine çık. Yararı olacak her şeyi yapalım.

Tuvaletin kapağını kapayıp üstüne çıktı. Manivelayı kaldırıp bütün gücümle yüklendim, zıpladım, bir, iki, üç kere. 120 kilo hareket eden ağırlığı, bir metrelik kaldırıcın gücüyle çarpın. Üç şey oldu. Öncelikle manivela kafesin altındaki betonda kendine sığ bir oyuk açtı, ne var ki teknik olarak işimize yarayacak bir şey değildi. İkincisi kafesin şekli bozuldu, ne var ki bu da işimize yarayacak bir şey değildi.

Ama üçüncüsü beklediğimiz şeydi, parlak metal bir parça serbest kalıp yana fırladı.

Kaynak noktalarından biri, diye seslendi Lee. Parmaklıkları zemine bağlayan noktalardan biri.

Manivelayı hareket ettirip altı santim solda benzer bir nokta buldum. Manivelayı yerleştirdim, bütün gücümle yüklendim ve zıpladım. Aynı üç sonuç. Çimentonun pudra- laşmasıyla oluşan oyuk, parmaklıkların yamulması ve başka bir metal parçanın serbest kalıp fırlaması.

İki oda ötede ikinci bir telefon çalmaya başladı. Farklı bir ton. Daha acil.

Geri çekilip soluk alıp verişimi dengeledim. Yeniden manivelayı oynattım, bu sefer iki adım sağa. Prosedürü tekrarladım ve ödülüm bir kaynağın daha kopması oldu. Üçü gitti, bir sürüsü kaldı. Ama artık alt demirde, manivelanın metali U şekli oluşturacak şekilde zorladığı yerlerde elimi sokabileceğim boşluklar oluşmuştu. Manivelayı yere bırakıp yüzümü hücreye döndüm ve ellerimi avuçlarım yukarı gelecek şekilde bu boşluklara soktum. Derin bir nefes alıp sıkı sıkı alt demiri yakaladım ve kaldırmaya hazırlandım. Olimpiyatları izlemeyi bıraktığım dönemde halterciler 250 kilodan fazlasını kaldırıyorlardı. Bundan çok daha azını becerebileceğimi biliyordum. Ama benim becerebileceğimden daha da azının işimizi görebileceğini hesaplamıştım.

İki oda ötede ikinci telefon çalmayı kesti.

Ve üçüncü çalmaya başladı.

Bütün gücümle kafesi yukarı doğru kaldırdım.

Hücrenin kenarını yerden otuz santim kadar kaldırmayı başardım. Zemini oluşturan plaka bir gürültünün ardından kağıt gibi büküldü ama kaynak yerleri dayanıyordu. Üçüncü telefon çalmayı kesti. Lee ye bakıp dudaklarımı kımıldatarak Atla dedim. Mesajı aldı. Zeki bir kadındı. Tuvaletten aşağı zıpladı ve baskı altındaki iki kaynak noktasının olduğu yere çıplak ayakla düştü. Ellerimde sarsıntıyı hissetmedim. Etki yok. Şok yok. Çünkü kaynak noktaları hemen koştular ve zeminde V şeklinde bir delik oluştu. Bir ağız gibi. Açıklık otuz santim genişliğinde ve yaklaşık otuz santim derinliğindeydi. İyi ama yeterli değil. Bir çocuk içinden geçebilirdi ama Lee delikten sızmadı.

Ama en azından teorinin doğruluğunu ispatlamıştım. 19-yüzyıl şehir yöneticileri için bir puan.

İki oda ötede üç telefon birden çalmaya başladı. Birbiriyle yanşan zil sesleri, aceleci ve panik halinde.

Yeniden soluk alıp verişimin düzelmesini bekledim ve ondan sonrası tekrar tekrar aynı prosedürü uygulamaktı, her seferinde bir kaynak. Manivela, ağırlık kaldırma, atlama. Lee iriyarı bir kadın değildi. İhtiyacımız olan bir buçuk metre uzunluğundaki bir alandaki kaynak noktalarını serbest bırakmaktı. Bunu yaptığımızda zemin bükülerek onun geçebileceği kadar büyük bir delik oluşturacaktı. Basit bir matematik meselesiydi. İşi bitirmemiz uzun zaman aldı. Neredeyse sekiz dakika. Ama sonunda başardık. Lee sırtüstü sürünerek dışarı çıktı, ayaklar önden, aynı bir limbo dansçısı gibi. Gömleği takıldı ve yukarı sıyrılıp hoş bir bronzluktaki karnını ortaya çıkardı. Ardından gömleğin kenarını kurtardı ve hücreden dışarı çıkıp ayağa kalktıktan sonra bana sarıldı. Uzunca bir süre. Beni bıraktığında bir dakika kadar dinlenip ellerimi pantolonuma sildim. Sonrasında bütün prosedürü baştan sona Jacob Mark için tekrarladım.

İki oda ötede telefonlar çaldı ve durdu, çaldı ve durdu.

47

Aceleyle odadan çıktık. Theresa Lee ajanların liderinin ayakkabısını aldı. Ona büyük geldi ama fazla değil. Jacob Mark teknisyenin bütün kıyafetini aldı. Şehir dışından gelme bir polis üniformasının sokakta şüphe çekeceğini düşünmüştü ve büyük ihtimalle haklıydı. Bu değişiklik için harcanan zamana değerdı. Pamuklu pantolonla ve tişörtle ve basketbol ayakkabılarıydı çok daha iyi görünüyordu. Üzerine neredeyse tam oturdular. Pantolonun arkasında bozuk para büyüklüğünde kan lekesi vardı ama tek aleyhte nokta buydu. Tıp teknisyenini iç çamaşırılarıyla uyur halde bıraktık. Ardından dışarı çıktık. Merdivenlerden yukarı, çöple kaplı zeminin ötesine, ara sokaktan 3-Sokak'ın kaldırımına. Kalabalıktı. Hava ha -la sıcaktı. Sola döndük. Gerçek bir nedeni yoktu. Rasgeleki arkamızda korna sesleri ve tekerlek gıcırtiları duydum. Dönüp baktığımda siyah bir arabanın itfaiye binasının öteki tarafının üç metre uzağında durduğunu gördüm. Crown Vic, yeni ve parlak. İki adam dışarı çıktı. Onları daha önce görmüştüm. Ve Theresa Lee'nin de onları daha önce gördüğünü kesin olarak biliyordum. Mavi takım elbiseler ve mavi kravatlar. FBI. Karakolda Lee'yle konuşmuşlardı ve benimle 35. Sokak'ta konuşmuşlardı. Bana Kanadalı telefon numaralarıyla ilgili sorular sormuşlardı. Yirmi metre arkamızda ara sokağa koşup içeri daldılar. Bizi görmediler. Ama eğer sola dönmek yerine sağa dönmüş olsaydık arabadan indikleri sırada onlarla kafa kafaya gelirdik. Yani şansımız yaver gitmişti. Bunu bütün gücümüzle Altıncı Cadde'ye koşarak kutladık. İlk varan Jacob Mark oldu. Aramızda bir tek onun düzgün ayakkabıları vardı.

Altıncı Cadde'yi geçip bir süre Bleecker'ı takip ettik ve ardından dar, karanlık ve kafelerin kaldırımındaki masaları dışında sessiz olan Cornelia Sokağı'na sığındık. Masalardan uzak durduk ve müşteriler de bize dikkat etmedi. Daha çok yemekleriyle ilgileniyorlardı. Onları suçlayamam. Güzel kokuyordu. Hala çok açtım, salamlı ve peynirli sandviçten sonra bile. Sokağın sakin ucuna gidip elimizdekileri gözden geçirdik. Lee ve Jake'in hiçbir şeyleri yoktu. Bütün eşyaları itfaiye binasının bodrumuna kilitlenmişti. Bende ise ikinci odadaki masanın üzerinden topladığım eşyalarım vardı. Nakit para, ATM kartım, metro kartım ve Leonid'in cep telefonu, aralarında en önemli olanlardı. Nakit paranın tutarı 43 dolar ve bir miktar bozukluktu. Metro kartımın içinde dört yolculuk için kredi kalmıştı. Leonid'in cep telefonunun şarjı neredeyse bitmek üzereydi. ATM kartımın

numarasının ve Leonid'in telefon numarasının, pek çok bilgisayar sisteminde çoktan fişlendiği konusunda karar birliğine vardık. İkisinden birini kullanacak olursak birileri saniyeler içinde bunu öğrenirdi. Ama endişelenmiyordum. Bir bilginin zarar verebilmesi için işlevsel olması gerekir. Eğer Batı Üçüncü Cad-de'den kaçıp günler sonra Oklahoma, New Orleans veya San Francisco'da para çekecek olsaydık o zaman bu bilgi önemli olurdu. Ama hemen itfaiye binasından birkaç blok ötede para çekmemiz halinde bu bilgi yararsızdı. Onlara zaten bilmedikleri bir şey söylemiş olmazdık. Ve New York'ta o kadar çok cep telefonu vericisi vardı ki, yer tespiti zordu. Boş arazideyken kabataslak yer tespiti yararlıdır. Şehirde fazla işe yaramaz. İki blok genişliğindeki bir arazide elli bin kişiyle karşılaşabilirsiniz ve tamamını aramak günler sürer.

Böylece yolumuza devam edip parlak mavi bir banka lobisinde bir ATM bulduk ve çekebildiğim kadar para çektim. 300 dolar. Anlaşılan günlük limitim vardı. Ve makine yavaş çalışıyordu. Büyük ihtimalle bilinçli olarak böyle tasarlanmıştı. Bankalar, polis kuvvetleriyle işbirliği yapar. Alarma basar ve işlemi yavaşlatırlar. Anafikir polislere zaman kazandırmaktır. Belki bazı yerlerde bu yöntem işe yarayabilir. Ama şehir trafiğiyle uğraşmaları gerektiği düşünülecek olursa, burada olası değil. Makine bekledi ve bekledi ve bekledi ve derken banknotları kustu. Onları alıp makineye gülümsedim. Çoğunun içinde dijital kayıt cihazlarına bağlı gözlem kameraları vardır.

Yeniden yola düştük ve Lee yeni dolarlarımdan 10'unu bir markette harcadı. Acil durum telefon şarjı satın aldı. Kalem büyüklüğünde bir bataryayla çalışıyordu. Onu Leonid'in telefonuna taktı ve ortağı Docherty'yi aradı. Saat 22.10'du ve ortağı işe gitmeye hazırlanıyor olmalıydı. Adam telefonu açmadı. Lee bir mesaj bıraktıktan sonra telefonu aç-kapa düğmesinden kapadı. Cep telefonlarının içinde yer tespiti için GPS çipleri olduğunu söyledi. Bunu bilmiyordum. Çiplerin 15 saniyede bir sinyal yolladıklarını ve beş metrelik bir yanılma payıyla hedefin yerinin tespit edilebildiğini söyledi. GPS uydularının vericilerle yapılan yer tespitinden çok daha kesin sonuçlar verdiğini söyledi. Kaçış esnasında cep telefonu kullanmanın yegane güvenli yolunun, onu sürekli kapalı tutmak ve aramaları sadece bir yerden ayrılıp diğerine giderken yapmak olduğunu söyledi. Bu şekilde GPS iz sürücüler her zaman bir adım geride kalırdı.

Yine yola koyulduk. Sokaktaki bütün polis arabalarının farkındaydık. Bir sürü polis arabası gördük. New York Polis Departmanı büyük bir kurumdur. Amerika'daki en büyük polis örgütüdür. Belki de dünyadaki. Washington Square Park'tan kuzeye çıkıp ardından doğuya yöneldik ve New York Üniversitesi yakınlarında gürültülü bir kafe bulduk. Mekan karanlıktı ve öğrencilerle tıka basa doluydu. Satılan yiyeceklerden bazıları yenilebilir görünüyordu. Çok açtım ve hala susuzdum. İki doz barbütrati atmak için vücudumun fazla mesai yaptığını tahmin ettim. Koca bir bardak musluk suyu içip meyve ve yoğurt karışımından oluşan bir tür içecek ısmarladım. Ek olarak bir hamburger ve bir kahve. Jake ve Lee hiçbir şey ısmarladı. Yemek yiyemeyecek kadar sarsılmış olduklarını söylediler. Ardından Lee bana döndü. Bize tam olarak neler olduğunu anlatsan iyi olur, dedi.

Bilmek istemediğini sanıyordum, dedim.

O noktayı çoktan geçtik.

Ajanlar kimlik göstermedi. Hapsin yasadışı olduğunu varsaymaya hakkın vardı. Bu durumda kaçmak suç sayılmaz. Aslında görevinin kaçmak olduğu bile iddia edilebilir.

Kadın başını iki yana salladı. Kimlik gösterebilirsin ya da göstermesinler, onların kim olduklarını biliyordum. Ve beni endişelendiren işin kaçma kısmı değil. Ayakkabılar. İpimi çeken bu olacak. Adamın yanında durup ayakkabılarını çaldım. Doğrudan ona bakıyordum. Buna önceden planlamak denir. Düşünüp uygun biçimde tepki verecek zamanım olduğunu söyleyecekler.

Konuya dahil olmak isteyip istemediğini görmek için Ja- ke'e baktım, yoksa hala hiçbir şey bilmemenin bir lütuf olduğunu mu düşünüyordu? Bu noktaya kadar geldik, artık daha ileri gitmek farketmez dercesine omuz silkti. Ben de garsonun siparişimi yerleştirmeyi bitirmesini bekledikten sonra onlara bildiklerimi anlattım. 1983 Mart'ı, Sansom, Korangal Vadisi. Bütün detaylar ve bütün imalar.

Şimdi Korangal Vadisi'nde Amerikan birlikleri var, dedi Lee. Bir dergide daha yeni okudum. Sanırım asla bitmiyor. Umarım Ruslardan daha iyi dayanıyorlardır.

Ukraynalıydılar, dedim.

Arada fark var mı?

Eminim Ukraynalılar olduğunu düşünüyordur. Ruslar azınlıkları ön saflara sürerdi ve azınlıklar bundan hoşlanmazdı.

Üçüncü Dünya Savaşı meselesini anlıyorum, dedi Jake. O koşullar altında, demek istiyorum. Ama aradan çeyrek yüzyıl geçmiş. Artık Sovyetler Kirliliği diye bir ülke yok. Bugün artık var olmayan bir ülke nasıl sinirlenebilir?

Jeopolitik açıdan düşünmelisin, dedi Lee. Her şey gelecekle ilgili, geçmişle değil. Belki bugün de benzer şeyler yapmak istiyoruz. Pakistan'da, İran'da veya her neredeyse. Dünyanın daha önce de bunu yaptığımızı bilmesi büyük bir fark yaratır. Önyargılar oluşmasına neden olur. Bunu biliyorsun. Sen bir polissin. Mahkemeye çıktığında, suçlunun daha önce aldığı cezalardan bahsedememek canını sıkamaz mı?

Bunun ne kadar büyük bir mesele olduğunu düşünüyorsun? dedi Jake.

Devasa, dedi Lee. Ne kadar büyük olabilirse o kadar büyük. En azından bizim için. Çünkü resmin bütününe baktığımızda küçük bir detay sayılırız. Oldukça ironik, değil mi? Ne demek istediğimi anlıyor musun? Eğer üç bin kişi biliyor olsaydı kimsenin yapabileceği fazla bir şey olmazdı. Hatta üç yüz veya otuz. Olay açığa çıkmış olurdu, bu iş biterdi. Ama şu an için yalnızca üçümüz biliyoruz ve üç küçük bir rakam. Kontrol edilebilecek kadar küçük. Kimse farketmeden üç kişiyi ortadan kaldırılabirler.

"Nasıl?"

İnan bana böyle şeyler bulurlar. Kim dikkat edecek? Evli değilsin. Ben de evli değilim. Bana baktı. Reacher, sen evli misin? diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

Bir saniye duraksadı. Arkamızda soru soracak kimse yok, dedi.

Ya birlikte çalıştığımız insanlar? dedi Jake.

Polisler kendilerine söyleneni yapar.

Bu delilik.

Bu yeni dünya düzeni.

Sen ciddi misin?

Basit bir kar-zarar analizi. Büyük bir jeopolitik karmaşaya karşı üç masum insanın hayatı. Sen olsan ne yapardın?

Bizim haklarımız var.

Bir zamanlar vardı.

Jake bu söze karşılık vermedi. Kahvemi bitirdim ve bardağımı çalkaladıktan sonra içini musluk suyuyla doldurdum. Lee hesabı istedi ve hesap gelip ben onu ödeyene kadar bekledikten sonra Leonid'in telefonunu açtı. Telefon eğlenceli bir melodiyle hayata döndü ve servis sağlayıcısına bağlandı. On saniye kadar sonra servis sağlayıcı numarayı tanıdı ve bekleyen bir yazılı mesaj olduğunu söyledi. Lee gerekli düğmeye bastı ve mesajı taradı.

Docherty'den, dedi. Henüz beni terketmemiş.

Ardından okudu ve metni aşağı kaydırды, okudu ve aşağı kaydırды. Zihnimde 15 saniyelik boşlukları hesaplıyor ve GPS çipinin her 15 saniye dolduğunda yolladığı datayı hayal ediyordum. İşte buradayız! İşte buradayız! Onuncu boşluğa kadar geldim. 150 saniye. İki buçuk dakika. Uzun bir mesajdı. Lee'nin yüzünden anladığım kadarıyla kötü haberlerle doluydu. Dudakları sıkı sıkıya büzüldü ve gözleri kapandı. Yeniden bazı paragrafları kontrol ettikten sonra telefonu kapadı ve bana uzattı. Aleti cebime koydum. Doğaldan bana bakıyordu.

Haklıymışsın. FDR Yolu'nun altında bulunan ölü adamlar, Lila Hoth'un ekibiymiş. Sanırım polisler sarı sayfalarındaki bütün şirketleri arayıp yanıt vermeyen tek şirketi kontrol ettiler. Ofislerine dalıp Four Seasons Otelinde kalan Lila Hoth'a kesilmiş faturalar bulmuşlar.

Yanıt vermedim.

Ama ortada bir sorun var, dedi. O faturalar üç ay geriye gidiyor, üç gün değil. Ve başka bilgilere de ulaşılmış. Milli Güvenlik'in Hoth adlı iki kadının ülkeye girdiğine dair hiçbir kaydı yokmuş. Kesinlikle üç gün önce British Airways'le gelmemişler. Ve Susan Mark da hiçbir zaman Londra'yı aramamış. Ne işinden ne evinden.

Telefonu kullan ve hemen oradan ayrıl, ana kuraldı. Broadway'den kuzeye çıktık. Taksiler ve polis dev-riyeleri yanımızdan geçip gitti. Araçların tepelerindeki ışıklar üzerimizden akıp gitti. Astor Place'e kadar ilerleyip metroya indik ve metro kartımda kalan dört krediden üçünü kuzeye giden altı numaralı trene binmek için harcadık. Her şeyin başladığı yer. Başka bir yepyeni R142A va -gonu. Akşamın on biriydi ve bizim dışımızda sekiz yolcu daha vardı. Sekiz kişilik sıralardan birine üçümüz yan yana oturduk. Lee ortaya oturdu. Solundaki Jake hafif sağa döndü ve başını eğip alçak sesle konuşmaya hazırlandı. Sağında ben de aynı şeyi yaptım. Hangisi doğru? diye sordu Ja-ke. Hoth'lar sahte mi, yoksa hükümet bilgileri silerek açıkları mı kapatıyor?

İkisi de doğru olabilir, dedi Lee.

Hoth'lar sahte, dedim.

Öyle mi düşünüyorsun, yoksa biliyor musun?

"Perm İstasyonu'nda olanlardan sonra bunu çözmek kolaydı.

Nasıl?

Beni olayın içine çektiler. Leonid onu görmeme izin verdi. Metronun ışıklarının altında parlak turuncu görünen bir ceket giyiyordu. Demiryolu işçilerinin giydikleri güvenlik yeleklerinin aynısı sayılırdı. Dikkatimi çekti. Onu farket- memi istediler. Ardından ona vurmama izin verdi, çünkü telefonu ondan almamı ve Four Seasons'ı öğrenmemi planlamışlardı. Benimle oyun oynadılar. Bu olayın bir sürü katmanı var. Benimle konuşmaya ihtiyaçları vardı ama her şeyi görmemi istemediler. Bütün ellerini göstermek istemediler. Böylece onlara ulaşabileceğim bir yol açtılar. Beni otele çekip tatlı, rahat bir yaklaşım denediler. İstasyonda beceriksiz davranan bir adam ve otelde nazik kadınlar. Bunu destekleyecek bir planlan bile vardı. Karakola gelip kayıp kişi raporu doldurmak. Her iki şekilde de eninde sonunda onlara ulaşacaktım.

Senden ne istiyorlar?

Susan'ın elde ettiği bilgiyi.

Bu bilgi neydi?

Bilmiyorum.

Onlar kim?

Gazeteci değil, dedim. Sanırım bu konuda yanıldım. Lila birini oynayan birini oynayan birini oynuyordu. Gerçekte ne olduğunu, kim olduğunu bilmiyorum.

Yaşlı kadın gerçek mi?

Bilmiyorum.

Şimdi neredeler?

Otelden kaçtılar. Her zaman başka bir yerleri vardı. İki ayrı düzen kurmuşlardı. Biri herkes için ve diğeri özel. Bu yüzden şimdi nerede olduklarını bilmiyorum. Alternatif mekanlarında oldukları açık. Uzun süre için güvenliği sağlanmış bir yer olmalı tahminimce. Büyük ihtimalle burada, şehirde. Belki müstakil evlerden biri. Çünkü yanlarında bir ekip var. Kendi adamları. Kötü adamlar. O özel dedektifler haklıydı. Adamların ne kadar kötü olduklarını zor yoklan öğrendiler. Çekiçlerle.

Yani Hoth'lar da kendilerini sağlama alıyorlar, dedi Lee.

Yanlış zamanda konuşuyorsun, dedim. Onlar kendilerini çoktan sağlama aldı. Güvende olabilecekleri bir yere çekildiler ve o yerin neresi olduğunu bilebilecek herkes öldü.

Tren 23. Sokak'ta durdu. Kapılar açıldı. Kimse binmedi. Kimse inmedi. Theresa Lee yere baktı. Jacob Mark onun diğer tarafından bana bakıp Eğer Milli Güvenlik bile Lila Hoth'un ülkedeki izini süremiyorsa, o zaman California'ya gidip gitmediğini de kesin olarak söyleyemezler. Yani Peter'la olan kız, o olabilir.

Evet, dedim. Olabilir.

Kapılar kapandı. Tren hareket etti.

Theresa Lee bakışlarını yerden kaldırdı ve bana döndü. O dört adamın başına gelenler bizim hatamızdı, biliyorsun. Çekiçlerle dövülmeleri. Özellikle, de senin hatan. Lila'ya onları bildiğini söyledin. Onları kadın için çözülmesi gereken bir soruna dönüştürdün.

Altını çizdiğin için sağol, dedim.

Bence onu uçurumdan ittin.

Özellikle de senin hatan.

Tren 28. Sokak istasyonuna girdi.

33- Sokak'ta trenden indik. Hiçbirimiz Merkez İstasyonu'na gitmek istemiyorduk. Çok fazla polis ve Jacob Mark için çok fazla acı çağrışım. Park Caddesi çok kalabalıktı. Daha bir dakika dolmadan, önümüzden iki polis aracı geçti. Batıda Empire State vardı. Çok fazla polis. Güneye hareket etmeye karar verdik ve Madison tarafına giden sessiz sakin bir sokağa saptık. O noktada kendimi çok iyi hissediyordum. Son 17 saatin 16'sını uyuyarak geçirmiştim ve vücudum yemek ve sıvıyla doluydu. Ama Lee ve Jake berbat görünüyordu. Gidecek hiçbir yerleri yoktu ve buna alışık değillerdi. Eve dönemeyecekleri açıktı. Arkadaşlarına da gidemezlerdi. Onlarla ilişkisi olduğu bilinen herkesin izlendiğini varsaymak zorundaydık.

Bir plana ihtiyacımız var, dedi Lee.

İçinde bulunduğumuz bloğun görüntüsünden hoşlandım. New York'un yüzlerce mini mahallesi vardır. Sokaktan sokağa tatlar ve kokular değişir, bazen binadan binaya. Park ve Madison köklü mahallelerdir. Onları çapraz kesen sokaklar biraz daha düşük seviyeli. Belki bir zamanlar onlar da üst kesimlere aitti. Ve belki bir gün yeniden öyle olacaklar. Ama o an için rahat

yerlerdi. Kaldırımın üzerindeki inşaat iskelesinin altına saklanıp evlerine dönmek için barlardan çıkan sarhoşları ve yakınlarda oturan insanların yatmadan önce köpeklerini dolaştırışlarını izledik. Midilli büyüklüğünde bir danua'sı olan bir adam ve danua'nın kafası büyüklüğünde bir terrier'i olan bir kız gördük. Tercih etmem gerekirse terrier'i seçerdim. Küçük köpek, büyük kişilik. Ufaklık, dünyanın efendisi olduğunu düşünüyordu. Geceyarısını geçene kadar bekleyip doğru türde bir otel bulana kadar doğu batı arasında ileri geri dolandık. Bulduğumuz, düşük voltajlı ampullerle aydınlatılan çağdışı kalmış tabelasıyla ufak bir mekandı. Yıpranmış ve hüzünlü bir görünüşü vardı. Tercih edeceğimden daha küçük bir oteldi. Büyük mekanlar daha işlevseldir. Boş oda bulma şansını daha yüksektir, daha anonimdir, daha az dikkat çekersiniz. Ama bütününe bakıldığında karşımızdaki mekan işe yarardı.

50 dolar numarası için uygun bir hedefti.

Ve hatta 40 dolara paçayı sıyrabilirdik.

Sonunda fiyatı 75 dolara kadar yükseltmemiz gerekti. Sanırım gece görevlisi aklımızda üçlü sevişme tarzı bir şeyler olduğundan şüphelendi. Belki Theresa Lee'nin bana bakış biçimi yüzünden. Gözlerinde bir şeyler dönüyordu. Ne olduğuna emin değildim. Ama gece bekçisinin fiyatı artırma fırsatı gördüğü açıktı. Bize verdiği oda küçüktü. Binanın arka tarafındaydı. İkiz yatağı ve havalandırma boşluğuna açılan bir penceresi vardı. Asla turist broşüründe yer almayacak türde bir odaydı ama güvenliydi ve geride iz bırakmamıştık. Lee ve Jake'in geceyi burada geçirmek fikrinden hoşlandıklarını hissedebiliyordum. Ama aynı biçimde ikisinin de burada iki-üç ya da beş ve belki de on gece geçirmek fikrine sıcak bakmadıklarını da hissedebiliyordum.

Yardıma ihtiyacımız var, dedi Lee. Sonsuza kadar böyle yaşayamayız. Eğer istersek yaşayabiliriz, dedim. Ben on yıldır böyle yaşıyorum. Tamam, normal biri sonsuza kadar böyle yaşayamaz. Yardıma ihtiyacımız var. Bu sorun kendi kendine çözülmeyecek.

Çözülebilir, dedi Jake. Senin daha önce söylediğin yöntemle. Eğer bin kişi neler olduğunu bilseydi, bizi sorun olarak görmeyi bırakırlardı. Yani tek yapmamız gereken üç bin kişiye olanları anlatmak.

Tek tek mi?

Hayır, gazeteleri arayabiliriz.

Bize inanırlar mı?

Eğer yeterince ikna edici olursak.

Hikayeyi basarlar mı?

Neden basmasınlar?

Gazetelerin artık neler yaptığını kim bilir? Belki böyle bir haberi yayınlamadan önce hükümetle konuşmak isterler. Belki hükümet onlara haberi yayınlamamalarını söyler.

Ya basın özgürlüğü ne olacak?

Evet, öyle bir şeyden bahsedildiğini hatırlıyorum, dedi Lee.

Öyleyse bize kim yardım edecek?

Sansom, dedim. Sansom bize yardım eder. Bu işlen en çok canı yanan olan o.

Sansom, hükümetin kendisi. Susan'ın peşine adamını takmıştı.

Çünkü kaybedecek çok şeyi var. Bunu kullanabiliriz. Leonid'in telefonunu cebimden çıkarıp yatağın üzerine Theresa Lee'nin yanına bıraktım. Sabah Docherty'ye mesaj at. Washington'daki Cannon Binası'nın telefonunu al. San-som'un ofisini ara ve onunla şahsen olarak konuşmayı talep et. Ona New York'tan bir polis memuru olduğunu ve benimle olduğunu söyle. Ona adamının trende olduğunu bildiğimizi söyle. Madalyanın VAL tüfeği için verilmediğini bildiğimizi söyle. Daha fazlası olduğunu bildiğimizi söyle.

49

Theresa Lee telefonu alıp bir an ender bulunan değerli bir mücevhermiş gibi tuttu. Ardından yatağın yanındaki masaya koydu. Daha fazlasının olduğunu düşünmene neden olan ne?

Daha fazlası olmalı, dedim. Sansom dört madalya kazandı, tek bir madalya değil. O bir iş bitiriciydi. Her tür sorunla uğraşmış olmalı.

Ne gibi?

Ne yapılması gerekiyorsa. Her kim için yapılması gerekiyorsa. Sadece ordu değil. Zaman zaman Delta askerleri başkalarına ödünç verilir. Örneğin gerektiğinde CIA'e.

Ne yapmaları için?

Üstü kapalı müdahaleler, darbeler, infazlar.

Marshall Tito 1980'de öldü. Yugoslavya'da. Sence bunu Sansom mu yaptı? Hayır, bence Tito hastalandı ama sağlığının düzelmesi ihtimaline karşı yedek bir plan olması beni şaşırtmazdı.-'

Brejnev 1982'de öldü. Rusya'da. Ardından Andropov, hem ele kısa süre sonra. Ardından Çernenko, gerçekten hızlı gitti. Salgın hastalık gibiydi."

Nesin sen? Tarihçi mi?

Amatör. Tüm bunların nedeni her neyse, Gorbaçov'un ve ilerlemenin önünü açtı. Sence biz mi yaptık? Sence San som mu yaptı?

Belki, dedim. Bilmiyorum.

Ne olursa olsun. Bu olayların hiç biri 1983 Mart'ında ve Afganistan'la bağlantılı değil.

Ama bir düşün. Karanlıkta Sovyet keskin nişancı ekibine denk düşmeleri tamamen tesadüftü. Sansom gibi bir iş bitiriciyi şansının yaver gideceği umuduyla tepelerde dolanması için yollarlar mıydı? Yüzde 99 ihtimalle eli boş dönerdi. Bu da çok küçük bir ödül ihtimaline karşı büyük bir risk demektir. Görev planı böyle yapılmaz. Görevlerin gerçekleştirilebilir bir amaçları olur.

Birçok görev başarısızlıkla sonuçlanır.

Elbette öyle. Ama hepsi gerçekçi bir hedefle başlar. Bin kilometrekarelik dağlık alanda tesadüfen bir nişancıyla yüz yüze karşılaşmayı umarak değil. Yani başka bir şeyler dönmüş olmalı.

Saydıkların zayıf varsayımlar.

Fazlası var, dedim. Ve hiç de zayıf değil. İnsanlar günlerdir benimle konuşuyor ve ben de dinliyorum. Duyduklarımın bir kısmı kulağa anlamlı gelmiyor. Federaller beni Washington'daki Watergate'de sorguladıklarında, onlara neler döndüğünü sordum. Tepkileri garipti. Sanki gökyüzü başlarına yıkılacak gibiydi. Yirmi beş yıl önce yapılmış bir sınır ihlali için aşırı bir tepki.

Jeopolitik hiçbir zaman basit değildir.

Kesinlikle katılıyorum. Ve bu konuda uzman olmadığımı kabul edecek ilk kişi benim. Yine de verdikleri tepki aşırıydı.

Seçim dönemindeyiz.

Ama tüfeği kapmak aslında havalı bir hareket sayılmaz mı? Utanılacak bir şey değil. Ordunun onurlandırdığı cesur hareketlerden. Yani Sansom'un tepkisi doğru değildi.

İddian hala zayıf.

Nişancının adını biliyordu. Grigori Hoth. Künyesinden. Künyeyi hatıra olarak aldığını düşünmüştüm. Hayır, dedi. Künyeler, geri kalan her şeyle beraber hareket sonrası raporlarıyla kilit altına alınmış. Dil sürçmesi gibiydi. Geri kalan her şey mi? Bu ne anlama geliyor?

Lee hiçbir şey söylemedi.

Nişancının ve hedef bulucunun kaderleri üzerine konuştuk, dedim. Sansom susturuculu silahları olmadığını söyledi. Bu da başka bir dil sürçmesiydi. Delta asla gayri resmi gece görevlerine susturuculu silahları olmadan gitmezdi. Bu tür konular onların uzman olduğu konulardı. Tüm bunları göz önünde bulundurduğumda, VAL olayının tamamen başka bir şeyin tesadüfi yan ürünü olduğu sonucuna varıyorum. Tüfeğin hikayenin kendisi olduğunu sanmıştım ama bu olay bir buzdağını andırıyor. Çoğu hala gizli.

Lee hiçbir şey söylemedi.

Ardından jeopolitikten bahsettik. Bir tehlike gördüğü kesindi. Rusya konusunda, Rusya Federasyonu veya kendilerine her ne diyorlarsa onlar konusunda endişeliydi. Dengesiz olduklarını düşünüyordu. Hikayenin Korangal Vadisi kısmı ortaya çıkarsa, büyük bir felaket olacağını söyledi. Duydun mu?

Hikayenin Korangal kısmı, üçüncü dil sürç- mesiydi. Daha fazlası olduğunu kabul etmiş oldu. Hem de kendi ağzıyla.

Lee karşılık vermedi. Başka ne olduğunu düşünüyorsun? diye sordu Jacob Mark.

Bilmiyorum. Ama her ne ise bilgi odaklı bir şey. Baştan itibaren Lila Hoth, USB belleği arıyordu. Federaller de dışarıda bir yerlerde bir hafıza kartı olduğunu varsayıyor. Görevlerinin gerçek aygıtı ele geçirmek olduğunu söylediler. Bir bakışta satın aldığım aletin sahte olduğunu anladılar ve kandırmak için onu taşıdığımı varsaydılar. İçi boş ve zaten çok küçük dediler. Duyuyor musun? Çok küçük. Demek ki işin içinde büyük dosyalar var. Bir sürü bilgi.

Ama Susan'ın yanında hiçbir şey yoktu.

Doğru. Ama herkes olduğunu varsayıyor.

Ne tür bir bilgi?

Hiçbir fikrim yok. Ama Springfield, Sansom'un güvenlik şefi, benimle burada, New York'ta konuştu. Sheraton'da. Sessiz bir koridorda. Gergindi. Beni uyardı. Özel bir metafor kullandı. Yanlış kayanın altına bakmayı göze alamazsın, dedi.

Yani?

Kayayı ters çevirdiğinde ne olur?

Altından bir şeyler çıkar.

Kesinlikle. Geniş zaman. Bir şeyler çıkar. Söz konusu olan yirmi beş yıl önce ölmüş şeyler değil. Bu konu şimdi kıvrılan ve kıpırdanan şeylerle ilgili. Bugün hala canlı olan şeylerle ilgili.

Theresa Lee'nin söylediklerimi düşündüğünü gördüm. Yatağın yanındaki masanın üzerinde duran telefona baktı. Gözleri kısıldı. Sabah Sansom'a açacağı telefonun provasını yaptığını tahmin ettim. Dikkatsiz biri, değil mi? Üç kere dili sürçmüş.

On yedi yılının çoğunda Delta subayı olarak görev yaptı, dedim.

Ve?

Eğer dikkatsizsen, on yedi gün bile dayanamazsın.

Yani?

Bana son derece dikkatli biri gibi göründü. Kampanyasıyla ilgili her şeyin farkında. Nasıl görüldüğünün, ne söylediğinin, nasıl yolculuk ettiğinin. En ufak detayın bile.

Yani?

Yani bence kesinlikle dikkatsiz biri değil.

Üç kere dili sürçtü.

Sürçtü mü? Emin değilim. Tuzak kurup kurmadığını merak ediyorum. Sicilimi okudu. İyi bir askeri polistim ve onun kuşağına yakın bir dönemdedim. Belki kendisine yardım edecek birini arıyordu, nereden bulabilirse.

Seni tarafına çekmeye mi çalışıyordu?

Belki, dedim. Belki de yere ekmek kırıntılarını atıp onları takip edip etmeyeceğini görmek istedi.

Çünkü?

Çünkü cinin şişeye geri dönmesini ve şişenin kapağının kapanmasını istiyor. Ama bunu onun için kimin yapabileceğinden emin değil.

Federallere güvenmiyor mu?

Sen olsan güvenilir miydin?

Bu benim dünyam değil. Sen olsan güvenilir miydin?

Onlara bir bardak su bile emanet etmem.

Springfield'a güvenmiyor mu?

Ona hayatını bile emanet eder ama Springfield tek bir kişi. Sansom'un sorunuysa çok büyük. Belki de zaten bu olaya bulaştığıma göre, artık olayın içinde kalıp kalmamamın farketmeyeceğini düşünmüştür. Ne kadar kalabalık, o kadar iyi.

Yani bize yardım etmek zorunda.

Zorunda değil, dedim. Yapabilecekleri sınırlı. Ama bize yardım etmeye eğilimli olabilir. Bu yüzden onu aramanı istiyorum.

Neden sen aramıyorsun?

Çünkü ben burada olmayacağım.

Olmayacak mısın?

Sizinle sabah onda, Madison Square Park'ta buluşalım. Buranın birkaç blok güneyinde. Oraya giderken dikkatli olun.

Nereye gidiyorsun?

Dışarı.

Nereye?

Lila Hoth'u aramaya.

Onu bulamayacaksın.

Büyük ihtimalle evet. Ama onun bir ekibi var, belki beni bulurlar. Dışarıda beni aradıklarına eminim ve ellerinde resmim var.

Kendini yem olarak mı kullanacaksın?

Ne gerekiyorsa.

Dışarıda polislerin de seni aradıklarına eminim ve Savunma Bakanlığı ve FBI. Adlarımı bile duymadığımız başkaları. Meşgul bir gece olacak.

Kendine dikkat et, tamam mı?

Her zaman.

Ne zaman gideceksin?

Şimdi.

50

New York. Saat sabahın biriydi. Avlanmak için dünyanın en iyi ve en kötü yeri. Sokaklar hala sıcaktı. Trafik hafiflemişti. On saniye boyunca Madi-son'dan tek bir araba bile geçmediği oluyordu. Ortalıkta hala insanlar vardı. Bazıları kapı önlerinde ya da banklarda uyuyordu. Bazıları amaçlı ya da amaçsız yürüyordu. Ben amaçsız yürümeyi seçtim. 30. Sokak'tan Park'a geçip Lex'e saptım. Görünmez kalma sanatı konusunda hiçbir zaman eğitilmedim. Bunun için daha ufak tefek adamları seçerler. Normal ebatta insanları. Bu fikri kafalarından atmaları için bana şöyle bir bakmaları yetti. Benim cüsemdeki bir adamı tespit etmenin her zaman kolay olacağını varsaydılar. Ama idare ediyorum. Kendi kendime birkaç teknik öğrendim. Bir kısmı onların kullandıklarının tam aksi yöntemler. Mesela gece, gündüzden iyidir, çünkü daha az insan vardır.

Daha az insan olduğunda ben daha az dikkat çekerim, daha fazla değil. Çünkü insanlar beni aradıklarında iriyarı birini arar. Etrafta insanlar olduğunda yargılamak kolaydır. Beni elli sivilden oluşan bir kalabalığın içine koyun, hemen dikkat çekerim. Başım ve omuzlarım geri kalan insanların üzerinde kalır. Tek başıma olduğumda insanlar o kadar emin olamazlar. Nirengi noktalan yoktur. Karşılaştıracak bir şey olmadığında insanlar yükseklikleri yargılamakta iyi değildir. Bunu şahitlerin verdiği ifadelerle yapılan deneylerden biliyoruz. Bir kaza sahneleyip ilk izlenimlerini sorun. Ve nerede olursa olsun, aynı adam 1.60'la 1.90 arasında tarif edilir. İnsanlar bakar ama görmez.

Görmek için eğitilmiş insanlar hariç.

Arabalara çok dikkat ettim. New York'ta birini bulmanın sokakları turlamaktan başka yolu yoktur. Diğer yöntemler için şehir çok büyük. New York Polis Departmanı'nın ma- vi-beyaz devriyelerini tespit etmek kolaydı. Uzaktan bile ışıklarının silüetini farkedebilirdiniz. Ne zaman bir tanesinin geldiğini görsem, en yakın kapı eşiğine gidip yere uzandım.

Evsiz biri daha. Kış olsaydı ikna edici olmazdı, çünkü üzerime örtecek eski battaniyelerim yoktu. Ama hava hala sıcaktı. Gerçek evsizler hala tişörtle dolaşıyordu.

Üzerinde polis işareti olmayan polis araçlarını tespit etmek daha zordu. Onların silüetleri diğer insanların arabalarının silüetiyle aynıdır, zaten amaç da budur. Ama iç politikalar ve emniyet bütçeleri ancak bir avuç modelin kullanılmasını zorunlu kılar. Ve çoğu kişinin aracı genel olarak ihmal edilmiştir. Kirlidir, yıpranmıştır, bakımsızdır.

Federallerin sivil arabaları hariç. Aynı modeller ama çoğunlukla yeni, temiz ve cilalı. Tespit etmesi kolay. Ama bazı araba kiralama servislerinin araçlarıyla karışabiliyor. Li- muzin şirketleri de aynı firmaların aynı modellerini kullanıyor. Crown Vic'ler ve onun dengi Mercury'ler. Ve onlarda da şoförler arabalarını temiz tutuyorlar. Kapı eşiklerinden birine uzanıp beklediğim seferlerden birinde, önümden geçen aracın T&LK amblemi olduğunu gördüm. Taksi ve Li- muzin Komisyonu. Kendime öfkelenebilirdim ama Theresa Lee'nin New York Polis Departmanı'ndaki terörle mücadele biriminin sahte taksilerle dolaştığını söylediğini hatırladım. Bunu hatırladıktan sonra da tedbiri elden bırakmamanın en iyisi olacağına karar verdim. Lila Hoth'un ekibinin de kiralık arabaları olacağını kestirebiliyordum. Hertz, Avis, Enterprise ya da piyasada yeni her ne varsa. Yine bîr elin parmağını geçmeyen sayıda marka ve model, çoğunlukla yerli hurdalar. Ama yeni ve temiz ve iyi bakılmış. Bu tarife uyan ve uymayan bir sürü araç gördüm. Kanun görevlilerinden uzak durmak için alınabilecek bütün mantıklı önlemleri aldım ve Lila Hoth'un adamlarının beni görmesi için elimden geleni yaptım. Saatin geç olmasının yardımı oldu. İşleri kolaylaştırdı. Sokaktaki insanların türleri belliydi. Masumlar çoğunlukla evlerinde uyuyordu.

Yarım saat böyle yürüdüm ama hiçbir şey olmadı.

Sabahın bir buçuğuna kadar.

22. Sokak ve Broadway'in köşesini dönene kadar.

51

Sans eseri terrier'li kızı yeniden gördüm. Broadway'de güneye yürüyordu, 22. Sokak'a doğru. Ufaklık bazı direklerin dibine işiyor ve diğerlerini görmezden geliyordu. Yanlarından geçtim ve köpek beni farkedip havladı. Köpeği büyük bir tehlike olmadığıma ikna etmek için arkamı dönmüştüm ki, göz ucuyla 23. Sokak'tan gelen siyah Crown Vic'i gördüm. On metre arkasından gelen başka bir arabanın farları aracı aydınlattı. Temizdi, parlaktı ve kaportasından küçük antenler çıkıyordu.

Yürüyüşümü yavaşlattım.

O blokta Broadway iki kat daha geniştir. Hepsi güneye giden altı şerit; trafik lambaları ve lambaların dibinde, yolun ortasında yer alan yayalara ayrılmış bekleme yeriyle bölünür. Ben sol

kaldırımdaydım. Yanımda bir apartman vardı. Onun ilerisinde de dükkanlar. Sağımda, altı şerit uzakta, Flatiron Binası. Onun ötesinde yine dükkanlar.

Tam ilerimde bir metro girişi.

Köpeği olan kız arkamda sola dönüp apartmana girdi. Masanın arkasındaki kapıcıyı gördüm. Crown Vic altı şeritten ikincisinde durdu. Arkasındaki araba yanından geçip gidince farları sayesinde Crown Vic'in ön koltuklarında oturan iki adamın silüetini gördüm. Hareketsiz duruyorlardı. Belki fotoğrafı kontrol ediyorlardı, belki talimat için telefon açıyorlardı, belki destek kuvvet çağırıyorlardı.

Apartmentın önündeki bahçeyi çevreleyen alçak tuğla duvarın üzerine oturdum. Metro girişi üç metre uzağımdaydı.

Crown Vic olduğu yerde kaldı.

İyice güneyimde Broadway kaldırımını genişliyordu. Betondan eklemeler yapılmıştı. Kaldırımın hemen dibinde uzun bir metro ızgarası vardı. Üç metre ötemdeki metro girişi dar bir merdivendi.

23. Sokak istasyonunun güney çıkışı. N, R ve W trenleri. Yukarı mahalle platformu.

Kendi kendime bunun bir İGÇT girişi olduğuna dair bahse girdim. İnsansız giriş çıkış turnikesi. Para üzerine değil, çok daha önemli bir şey üzerine bahse girmiştim: Hayat, özgürlük ve mutluluk arayışı.

Bekledim.

Arabanın içindeki adamlar hareket etmedi.

Sabahın bir buçuğunda metro çoktan gece tarifesiyle çalışmaya başlamıştı. Trenler arasında yirmi dakikalık boşluklar vardı. Aşağıdan kükreme ya da motor sesleri gelmiyordu. Dışarı püsküren hava yoktu. Uzak taraftaki kaldırımda yer alan metro ızgarasının üzerindeki çöpler hareketsiz duruyordu.

Crown Vic ön tekerleklerini çevirdi. Tekerleklerin yola sürtünürken çıkardıkları tıslamayı duydum. Araba dört şeridi geçip S çizerek kaldırımın ilerisinde durdu.

İki adam arabanın içinde kaldı. Bekledim.

Federal araç olduğu kesindi. Dönüşümlü kullanılan arabalardan. Standart LX, Polis Interceptor modeli değil. Siyah boya, plastik jantlar. Kaldırım kalabalık değildi ama bomboş da değildi. İnsanlar aceleyle evlerine gidiyor ya da çiftler halinde daha yavaş yürüyordu. Güneydeki sokaklarda gece kulüpleri vardı. Zaman zaman insanlar sarhoş olduklarını belli eden şekilde trafik şeritlerinin üzerine çıkıyor ve taksii arıyorlardı.

Arabadaki adamlar hareket etti. Biri sağa kaydı, diğeri sola kaydı. Arabanın içindeki iki kişi, arabanın kapı kollarına aynı anda uzandıklarında nasıl görünürse öyle.

Kaldırımdaki metro ızgaralarını izledim. Hiçbir şey olmuyordu. Hava hareketsizdi. Çöpler kımıldamıyordu.

İki adam arabadan indi. Her ikisinin de koyu renk takım elbiseleri vardı. Arabanın içinde gitmekten, ceketlerinin arkasının alt tarafı buruşmuştu. Yolcu koltuğunda giden kişi, arabanın etrafından dolandı ve ön tarafta şoförün yanında durdu. Aynı hizadaydık. Aramızda belki kırk metre mesafe vardı. Rozetleri yaka ceplerine takılmıştı. FBI diye tahmin ettim ama görebilecek kadar yakınlarında değildim. Bütün o sivil rozetler bana aynı görünür. Federal ajanız, diye seslendi yolcu tarafından inen. Sanki söylemesine gerek vardı.

Karşılık vermedim.

Oldukları yerde kaldılar. Kaldırırma adım atmadılar. Bilinçaltı savunma mekanizması diye tahmin ettim. Kaldırım ufak bir rampa gibiydi. Gerçek bir koruma sağlamıyordu ama onu geçtikleri anda işi bitirmek zorundaydılar. Harekete geçmek zorunda kalacaklardı ve işlerin nasıl gelişeceğinden emin değillerdi.

Metro ızgaraları hareketsiz ve sessiz durmayı sürdürdü.

Jack Reacher? diye seslendi yolcu.

Yanıt vermedim. Geri kalan hiçbir şey işe yaramadığında aptalı oyna. Olduğun yerde kal, diye seslendi şoför.

Ayakkabılarım kauçuktan yapılmıştı ve alışkın olduğumdan çok daha hafif ve sıkıydı. Yine de metronun geldiğini haber veren ilk zayıf titreşimleri onlar aracılığıyla hissettim. Bir tren, ya 28. Sokak'tan aşağı mahalleye ya da 14.'den yukarı mahalleye gidiyordu. Yüzde elli, yüzde elli ihtimal. Aşağı mahalleye giden tren işime yaramazdı. Broadway'in yanlış tarafındaydım. İstedğim yukarı mahalleye giden trendi.

Kaldırımın kenarındaki ızgaraları izledim.

Çöpler kımıldamadan duruyordu.

Ellerini görebileceğim bir yerde tut, diye seslendi yolcu.

Bir elimi cebime soktum. Kısmen metro kartımın yerini bulmak için ve kısmen ne olacağını görmek için. Quanti- co'da verilen eğitimin halkın güvenliğine büyük vurgu yaptığını biliyordum. Ajanlara silahlarını ancak çok acil durumlarda çekmeleri söylenir. Çoğu silahlarım hiç çekmez; mezuniyetten emekliliğe kadar, tek bir kere bile. Etrafta masum insanlar vardı. Tam arkamda apartmanın lobisi yer alıyordu. Ateş ettikleri takdirde beklenmedik trajediler yaşanması ihtimali yüksekti. Yoldan geçenler, trafik ve hatta alt katlardaki yatak odalarında uyuyan bebekleri vurabilirdi.

İki ajan silahlarını çekti.

Birbirinin aynı hareketler. Birbirinin aynı silahlar. Glock tabancalar, omuz askısından rahatça ve hızla ve kolayca çekilmişti. Her iki adam da sağ elini kullanıyordu.

Kımıldama, diye seslendi yolcu tarafından inen. Sol tarafımda metro ızgarası üzerindeki çöpler titreşti. Yukarı mahalle treni, benim olduğum yöne geliyor. Trenin önündeki sıkışmış hava hızla

hareket edip basınç oluşturuyor, kaçacak yer arıyordu. Ayağa kalktım ve merdivenlere yöneldim. Ne çok hızlı ne çok yavaş. Her seferinde tek bir adım atarak aşağı indim. Arkamda ajanların peşimden geldiklerini duyabiliyordum. Beton zeminde atılan sert adımlar. Benimkinden daha iyi ayakkabıları vardı. Cebimde metro kartımı çevirip doğru tarafı yukarı gelecek şekilde dışarı çıkardım.

Girişteki güvenlik sistemi sağlamdı. Tabandan tavana parmaklıklar vardı, hapisane hücresi gibi. İki tane turnike vardı, biri solda, diğeri sağda. Yerden tavana kadar uzanıyorlardı. İzlemeye gerek yok, insanlı bir gişeye gerek yok. Kartımı kaydurdum ve içindeki son kredi de giderken yeşil ışık yandı. İçeri girdim. Arkamda ajanlar çıkmaza girmişti. Normal bir turnike olsaydı üzerinden atlar ve daha sonra açıklama yaparlardı. Ama İnsansız Giriş Çıkış Turnikeleri bu seçeneği ellerinden alıyordu. Yanlarında kendilerine ait metro kartları yoktu. Büyük ihtimalle Long Island'da yaşıyor ve işe arabayla gidip geliyorlardı . Günlerini masa başında ya da arabada geçiriyorlardı. Parmaklıkların arkasında çaresizce durdular. Tehdit savurma veya pazarlık etme şansları olmadı. Zamanlamayı doğru yapmıştım. Trenin önünde hareket eden nemli hava hala orada, istasyondaydı; tozları uçuşturup boş bardakları yuvarlıyordu. İlk üç vagon çoktan görünmüştü. Tren büyük bir gürültüyle durdu ve koşmama bile gerek kalmadan içine girdim. Kapılar kapandı ve tren beni istasyondan uzaklaştırdı. Ajanları son görüşüm ellerinde silahlarıyla turnikenin yanlış tarafında dikildikleri andı.

52

Rtrenindeydim. R treni Broadway'i Times Meydanı'na kadar takip eder, 57. Sokak ve Yedinci Cadde'ye kadar düz gittikten sonra sağa kıvrılıp 59-Sokak, Beşinci Cadde ve 60. Sokak'ta durur. Lex İstasyonu'nun ardından nehrin altından geçer ve Queens'in doğusuna gider. Queens'e gitmek istemiyordum.

Hoş bir mahalle, orası kesin. Ama geceleri heyecan verici değil ve zaten hareketin başka bir yerde olduğunu iliklerimde hissediyordum. Kesin olarak Manhattan'da. Büyük ihtimalle Doğu Yakası'nda ve 57. Sokak'tan fazla uzakta değil. Lila Hoth asıl yerini gizlemek amacıyla Four Seasons'!' kullanmıştı. Bu da neredeyse kesin olarak gerçek karargahının yakınlarda bir yerde olduğu anlamına geliyordu. Hemen yanında olmasa da, rahat edeceği kadar ya

Ve gerçek karargahı bir evdi. Apartman dairesi ya da başka bir tel değil. Çünkü yanında ekibi vardı ve onların farkedilmeden irip çıkması gerekiyordu.

Manhattan'ın doğusunda pek çok ev vardır.

Times Meydanı boyunca trende kaldım. Bir sürü insan renden indi. 49. Sokak'a doğru yola çıktığımızda, vagona 27 olcu vardı. Ardından 49-Sokak'ta beş kişi trenden indi ve nüfus zalmaya başladı. Ben 59-'yla Beşinci Cadde'nin kesiştiği durakta ndim. İstasyondan ayrılmadım. Platformda durup trenin bensiz oluna devam edişini izledim. Ardından sıralardan birine oturup ekledim. 22. Sokak'taki ajanların telsizle durumu haber verdiklerini kestirebiliyordum. Polisler R treninin duraklarına doğru yola çıkmış olmalıydı. Onları arabalarında otururken veya aldırımlarda durup trenin yeraltındaki ilerleyişini hesaplarken özümde canlandırdım. Tedirgin bekleyişlerini ve ardından etronun altlarından geçip gittiğimi varsayarak rahatlayışlarını. apısından çıkmadığın her istasyondakiler hattın daha ilerisine ittiğimi düşünerek gecelik işlerine geri dönecekti. Onların beş akika kadar bekleyip ardından pes edişlerini hayal ettim. Bu üzden bekledim. Tam on dakika. Sonra

çıktım. Yerin altından ıktığımda beni bekleyen kimse yoktu. Karşımda meşhur Plaza teli'yle terkedilmiş bir köşede tek başınaydım. Otelin bütün şıkları açıktı ve arkamda parkın karanlığı vardı.

Four Seasons'ın iki blok kuzeyinde ve bir buçuk blok atısında.

Susan Mark'ın daha en başta altı numaralı trenden inmiş lacağı yerin tam olarak üç blok batısında.

Ve o anda Susan Mark'ın hiçbir zaman Four Seasons Oteli'ne gitmeyi planlamadığını kavradım. Siyahlar giymişti ve muharebeye hazır haldeydi. Otel lobisinde, koridorda veya süitte, o tür bir çarpışma mümkün olmazdı. Işıkların olduğu bir yerde siyah giymekle herhangi bir avantaj elde edilmezdi. Yani Susan başka bir yere gidiyordu. Tahminen dikkat çekmeyen, karanlık ara sokaklardan birindeki gizli karargaha. Ama karargah hala ilk hesapladığım altmış sekiz blokluk kutunun içinde olmalıydı, 42. Sokak'la 59-Sokak ve Beşinci Cadde'yle Üçüncü arasında. Bölgenin yapısı düşünülecek olursa, yukarı kesimlerden birinde olması ihtimali daha yüksekti. Ya yukarı sol ya da yukarı sağ. On altı blokluk iki alt kutudan birinin içinde.

Bu kutularda neler vardı?

Yaklaşık iki milyon farklı şey.

Kesinlikle sekiz milyon farklı şeyden dört kat daha iyiydi ama sevinçten havalara sıçrayacağım kadar da iyi değildi. Bunları düşünmeyi bırakıp Beşinci Cadde üzerinden doğuya yöneldim ve amaçsızca yürüyüp arabaları izlemeye, gölgelerde saklanmaya devam ettim. Bu bölgede diğer tarafta olduğundan çok daha az evsiz vardı ve kapı eşiğine uzanmanın, uzanmamaktan daha kışkırtıcı olacağına kanaat getirdim. Bu yüzden trafiği izledim ve beni ilk kimin bulacağına bağlı olarak kaçmaya ya da dövüşmeye hazırlandım.

Madison Caddesi'ni geçip Park Caddesi'ne yöneldim. Şimdi Four Seasons'ın arka taraflarında, otel iki blok güneyde kalıyordu. Sokak sessizdi. Çoğunlukla lüks mağazalar ve ticari butikler vardı, hepsi kapalıydı. Park'tan güneye döndüm ve ardından 58.: den yeniden doğuya. Fazla bir şey görmedim. Küçük evler, hepsi birbirinin aynı görünüyordu. Beş-altı katlı kahverengi taştan duvarlar, parmaklıklılı alçak pencereler. Üst katlardaki perdeler sıkı sıkıya çekilmiş, ışık yok. Bazıları küçük ülkelere ait konsolosluklardı. -Bazıları çeşitli vakıfların ve küçük şirketlerin gösteriş olsun diye tuttıkları ofislerdi. Bazıları mesken olarak kullanılıyordu ama bir sürü daireye bölünmüşlerdi. Bazıları kesinlikle tek bir aileye ait evlerdi ama bütün bu aileler kilitli kapıların ardında uyuyormuş gibi görünüyordu.

Park'ı geçip Lex'e yöneldim. Sutton Meydanı tam karşıtı-daydı. Sessiz bir yerleşim bölgesi. Çoğunlukla apartmanlar. Ama evler de vardı. Tarihsel olarak mahallenin merkezi daha güneyde ve doğuydu ama iyimser emlakçılar sınırlarını kuzeye ve özellikle de batıya. Üçüncü Cadde'ye kadar zorlamışlardı. Yeni yapıların fazla bir özelliği yoktu.

Saklanmak için ideal bir bölge.

Dolanmayı sürdürdüm. Batıya ve doğuya, kuzeye ve güneye, 58. Sokak, 57. Sokak, 56. Sokak, Lexington, Üçüncü Cadde, İkinci Cadde. Bir sürü bloğu dolaştım. Hiçbir şey dikkatimi çekmedi. Ve

ben de kimsenin dikkatini çekmedim. Bir sürü araba gördüm ama hepsi mutlu mutlu A noktasından B noktasına gidiyordu. Hiçbiri, şoförün kaldırımları taradığı arabalarda olduğu gibi yarı tereddütlü bir hızla ilerlemiyordu. Bir sürü insan gördüm ama çoğu uzaktaydı ve tamamen masumdular. Uykusuzluk çeken köpek gezdi-riciler, Doğu Yakası'ndaki hastanelerden evlerine dönen tıbbi personel, çöpçüler, hava almaya çıkan apartman kapıcıları. Köpek gezdiricilerden biri konuşacak kadar yakınım geldi. Köpek gri renkli yaşlı bir kırmaydı ve onu gezdiren kişi seksen yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir kadındı. Saçları yapılmıştı ve yüzü makyajlıydı. Tamamlanması için uzun beyaz eldivenlere ihtiyacı olan eski moda bir yaz elbisesi giymişti. Köpek duraksayıp acı çekercesine bana baktı ve kadın bunun tanışmak için yeterli olduğuna kanaat getirdi. İyi akşamlar, dedi.

Saat üçe geliyordu, yani teknik olarak sabah sayılırdı. Ama ukala görünmek istemedim. Bu yüzden sadece Merhaba, dedim.

Bu kelimenin yakın zamanda gündelik dile girdiğini biliyor musun? dedi. Hangi kelimenin? dedim.

Merhaba dedi. Eskiden daha düzgün kelimeler kullanılırdı. İngilizcede de 'hellö' kelimesi öyledir. Telefonun icadından sonra bir selamlaşma nidası olarak geliştirilmiştir. İnsanlar telefonu açtıklarında bir şey söylemeleri gerektiğini düşündüler. Hello ani bir şoku ya da şaşkınlığı belli eden 'Hallo' kelimesinin bozulmuş haliydi. Belki de insanlar telefon zillerinin sesi yüzünden şaşınıyordu.

Evet, dedim. Belki de öyleydi.

Telefonunuz var mı?

Telefon kullandığım oldu, dedim. Kesinlikle nasıl çaldıklarını duydum.

Siz de telefon zilini rahatsız edici bulmuyor musunuz?

Her zaman zilin amacının bu olduğunu varsaydım.

Eh, iyi günler, dedi kadın. Sizinle sohbet etmek çok hoştu.

Bu olayın sadece New York'ta yaşanabileceğini düşündüm. Kadın yanında yaşlı köpeğiyle yoluna devam etti. Onun gidişini izledim. Önce doğuya, ardından İkinci Cad- de'den güneye yöneldi ve gözden kayboldu. Arkamı dönüp yeniden batıya gitmeye hazırlandım ama on metre ötemde altın renkli bir Chevy Impala kaldırıma yanaştı ve arka kapısından Leonid indi.

53

Leonid kaldırımın kenarında indi ve araba yeniden harekete geçti. Sonra on metre arkamda durdu. Şoför arabadan indi. İyi hamle. Kaldırımda köşeye sıkışmışım. Bir adam önümde, diğeri arkamdaydı. Leonid hem aynı hem farklı duruyordu. Hala uzun, hala zayıf, hala kel ama şimdi dikkatle seçilmiş giysiler içindeydi ve uykulu halinden eser kalmamıştı. Siyah ayakkabıları, siyah kumaş pantolonu ve kapüşonlu siyah kazağı vardı. Canlı ve dikkatli ve çok tehlikeli görünüyordu. Bir gangsterden fazlasıymış gibi. Bir serseriden ya da kiralık silahtan fazlası. Eğitimli ve deneyimli, çok profesyonel görünüyordu.

Eski bir asker gibi görünüyordu.

İki adamı aynı anda izleyebilmek için geri çekilip yanımdaki binanın duvarına yaslandım. Leonid solumda ve diğerdi. Doğu Avrupalıdan çok Ortadoğulu gibi görünüyordu. Koyu renk saçlar, kısa boyun. Leonid gibi, o da iriyarı değildi ama boyat daha kısa olduğu için enine geniş duruyordu. Aynı şekilde giyinmişti. Ucuz siyah kazaklar. Pantolonlara baktığım anda zihnimde tek bir kelime belirdi.

Bu kelime: Feda edilebilir. Adam bana doğru bir adım attı. Leonid de aynısını yaptı.

Her zamanki iki seçenek: Dövüş ya da kaç. 56. Sokak'ın güney kaldırımındaydık. Yolun karşısına koşup kaçmayı deneyebilirdim ama

Leonid ve arkadaşı büyük ihtimalle benden hızlıydı. Orta karar bir cüsseye sahip olmanın getirişi. Çoğu kişi benden hızlıdır. Yazlık elbise içindeki yaşlı kadın bile büyük ihtimalle benden hızlıydı. Yaşlı gri köpeği bile büyük ihtimalle benden hızlıydı.

Ve kaçmak yeterince kötüydü. Hele de kaçıp yakalanmak, kesinlikle hiç saygın değildi.

Bu yüzden olduğum yerde kaldım.

Solumda Leonid bir adım daha yaklaştı.

Sağımda kısa boylu adam aynısını yaptı.

Ordu bana gözden uzak kalmayı öğretmemiş olabilirdi ama bu açığı dövüşmekle ilgili bir sürü şey öğreterek kapamıştı. Bana bir bakış atıp doğrudan spor salonuna yollamışlardı. Ordudaki diğer asker çocukları gibiydim. Garip geçmişlerimiz vardı. Dünyanın dört bir yanında yaşamıştık. Eğitimimizin bir parçası da bulunduğumuz yerin halkından ne öğreneceksek öğrenmekti. Çoğunlukla tarih, dil ya da politika değil. Onlardan dövüşmeyi öğrendik. Favori tekniklerini. Uzakdoğu'da dövüş sanatlarını, Avrupa'nın yoz kesimlerinde yumruk atmayı, ABD'nin yoz kesimlerinde bıçakları ve taşları ve şişeleri kullanmayı öğrendik. On iki yaşına geldiğimizde bütün öğrendiklerimizi birleştirip hiç de çekingen olmayan bir karışık dövüş sanatı yaratmıştık. Çekingen olmamak işin en önemli kısmıydı. Dövüşte çekingen davranmanın canımızı her şeyden çok yakacağını biliyorduk. Sloganımız 'yap gitsin'di. Aramızdan askeri kariyer yapmaya karar verenler hemen akademiye kabul edilir, eğitilir ve daha da ileri teknikler öğrenmemiz sağlanırdı. Bizi paramparça eder ve yeniden birleştirirlerdi. On iki yaşındayken sert adamlar olduğumuzu düşünüyordum. On sekize geldiğimizde yenilmez olduğumuzu düşündüm. Değildik. Ama yirmi beş yaşma geldiğimizde yenilmez olmaya oldukça yakındık. Leonid bir adım daha attı. Diğer adam da aynısını yaptı.

Bakışlarımı yeniden Leonid'e çevirdiğimde elinde pirinç bir muşta olduğunu gördüm.

Aynısı kısa adam için de geçerliydi. Muştaları çıkardıktan sonra Leonid yana doğru bir adım attı. Diğer adam da aynısını yaptı. Saldırı açılarını mükemmelleştiriyorlardı. Arkamda duvar okluğundan önümde bana saldırabilecekleri 180 derecelik boş bir alan vardı. Her biri bu alanın sağlarında 45 derecesini, sollarında 45 derecesini istiyordu. Bu şekilde eğer kaçmaya kalkacak olursam çıkış

yollarımı kontrol altında tutmuş olacaktı. Çiftler tenisi gibi. Uzun antrenmanlar, işbölümü ve içgüdüsel olarak birbirini anlamayı gerektiren bir dövüş biçimi.

Her ikisi de sağ elini kullanıyordu.

Muştalı biriyle dövüşüyorsanız ilk kural çok açıktır: Darbe alma. Özellikle de kafaya. Ama kollara veya kaburgalara gelen darbeler de kemikleri kırıp kasların felç geçirmesine yol açabilir.

Darbe almamanın en iyi yolu silahınızı çekip yaklaşık üç metrelik bir mesafeden düşmanlarınızı vurmaktır. Iskalamayacak kadar yakın, darbe yemeyecek kadar uzak. Oyun biter. Ama benim böyle bir seçeneğim yoktu. Silahsızdım. İkinci en iyi yol, düşmanlarınızı ya çok uzak ya da çok yakın tutmaktır. Uzakta olurlarsa bütün gece uğraşır ama doğru düzgün darbe indiremezler. Çok yakında olurlarsa darbe savuramazlar. Onları uzakta tutmanın yolu, sizin hareket alanınızın onlarınkinden üstün olmasıdır. Veya ayağınızı kullanırsınız. Benim hareket alanını muhteşemdir. Gerçekten uzun kollarım var. Televizyondaki gümüş sırtlı goril, benimle kıyaslandığında bücür görünür. Ordudaki eğitmenlerim kolumu ne kadar ileri savurabildiğimle ilgili şakalar yapardı. Ama iki adamla birden dövüşmek zorundaydım ve tekme atıp atamayacağımdan emin değildim. Öncelikle ayakkabılarım böyle kötüyken. Kauçuk bahçıvan çizmeleri. Ayağıma büyüktüler. Her an çıkabilirlerdi. Ve çıplak ayakla tekme atmak, kemiklerin kırılmasına yol açar. Ayaklar, ellerden daha zayıftır. Kurallarla dövüşülen karate okulları haricinde, ayak ender başvurulması gereken bir silahtır. Sokakta ise sizi koruyacak kurallar yoktur. Ayrıca bir ayak yerden kalkar kalkmaz dengemiz bozulur ve potansiyel olarak saldırıya açık hale gelirsiniz. Bir bakmışsınız yerde yatıyorsunuz ve derken ölüsünüz. Bunun olduğunu gördüm. Bunu yaptım.

Sağ topuğumu arkamdaki duvara yasladım.

Bekledim.

Aynı anda saldıracaklarına kanaat getirmiştım. Aynı anda savrulan darbeler, 90 derecelik bir açı. Adım adım ilerleye -çeklerdi. İyi haber, beni öldürmek istemeyeceklerdi. Lila Hoth'un bunu yasaklamış olması muhtemeldi. Kadının benden istediği şeyler vardı ve cesetlerin kimseye sunacak hiçbir şeyleri olmazdı.

Kötü haber ise bende ölümcül olmayan pek çok ciddi yara açabilecekleriydi.

Bekledim.

Zarar görmene gerek yok, biliyorsun, dedi Leonid. Eğer istersen bizimle gelip Lila'yla konuşabilirsin. İngiliz- cesi kadının ki kadar kaliteli değildi. Kaba bir aksanı vardı. Ama dile hakim olduğu belliydi.

Nereye gelebilirim? dedim.

Bunu söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Gözünü bağlamamız gerekecek. Gözbağını almayayım, dedim. Xma sizin de zarar görmemiz gerekmiyor. Yolunuza devam edip Lila'ya beni hiç görmediğinizi söyleyebilirsiniz.

Ama bu gerçek olmaz.

Gerçeklerin kölesi olma Leonid. Bazen gerçekler acı verir. Bazen gerçekler geri dönüp başını belaya sokar.

İki düşmanın birbirleriyle uyum içinde gerçekleştirmeyi planladıkları saldırının iyi tarafı, başlamak için birbirleriyle haberleşmek zorunda olmalarıdır. Bu bazen yalnızca bir bakışmadır veya hafifçe baş sallama. Ama başlangıç sinyali

her zaman vardır. Saniyenin binde birinde gerçekleşen uyarı. Leonid'in esas adam olduğuna kanaat getirmiştım. İlk konuşan kişi genellikle öyledir. Saldırının başlama sinyalini o verecekti. Büyük bir dikkatle gözlerini izledim.

İstasyonda olanlar için bana kızgın mısın? dedim.

Leonid başını iki yana salladı. Bana vurmana izin verdim. Gerekliydi. Lila öyle söyledi.

Gözlerini izledim.

Bana Lila'dan bahset, dedim.

Ne bilmek istiyorsun?

Onun kim olduğunu bilmek istiyorum.

Bizimle gel ve ona kendin sor.

Sana soruyorum.

Yapması gereken görevleri olan bir kadın.

Ne tür bir görev?

Bizimle gel ve ona kendin sor.

Sana soruyorum.

Önemli bir görev, gerekli bir görev.

Neyle ilgili?

Bizimle gel ve ona kendin sor.

Sana soruyorum.

Yanıt yok. Daha fazla sohbet yok. Gerildiklerini hissettim. Leonid'in yüzünü izledim. Gözbebeklerinin büyüdüğünü ve başını çok hafifçe öne eğdiğini gördüm. İkisi aynı anda üzerime saldırdı. Kendimi duvardan ittirip yumruklarımı göğsümün önünde birleştirdim ve dirseklerimi uçakların kanatları gibi iki yana açıp bana saldırdıkları güçle onlara saldırdım. Kendi içine katlanan

bir üçgen gibi tek bir noktada buluştuk ve dirseklerim ikisinin yüzlerine indi. Sağımda kısa boylu adamın üst dişinin döküldüğünü hissettim. Ve solumda Leonid'in çenesi sert bir darbe aldı. Etki, kütle ve hızın çarpımıdır. Bir sürü kütle vardı ama ayakkabılarım uyduruktu ve terledikleri için ayaklarım yapış yapıştı. Bu yüzden hızım normalde olacağından daha düşüktü.

Bu da darbenin etkisini azalttı.

İkisi de ayakta kaldı.

Biraz daha çabalamam gerekecekti.

Hemen o anda geri çekilip kısa adamın kulağına bir darbe indirdim. Hiç tarz sahibi bir hareket değildi. Hiç zarafet yok. Bildiğimiz sert, çirkin bir yumruk. Kulağı kafasına yapıştı ve adam ilk darbeyi kaldırdı. Ben de ilk vuruşun ardından kafasına bir dizi yumruk indirdim. Boynu bir sağa bir sola savruluyordu. Ve sonunda kulağı kendi omzuna vurdu. O noktada ben diğer tarafa dönmüş gevşek ayakkabılarımın içinde düzgün hareket etmeye çalışarak dirseğimi Leonid'in karın boşluğuna geçirmiştim. Penn İstasyonu'nda ona vurduğumla aynı nokta. Ama on kat daha güçlü. Neredeyse omurgası sırtından dışarı fırlayacaktı. Bu darbenin yarattığı tepkiyi diğer tarafa sıçramak için kullandım, yeniden kısada döndüm. Uzaklaşmaya çalışıyordu ve iki büklüm olmuştu. Böbreğine bir sağ kroşe indirdim. Bu darbe iki büklüm olmuş adamı düzeltti ve bana döndürdü. Dizlerimi kırıp öne atıldım ve gözlerinin arasına kafa attım. Son darbe. Dirseğimin kırmadığı ne kadar kemik varsa, o anda hepsi pes etti ve adam çuval gibi yığıldı. Leonid muştasıyla köprücük kemiğime sert bir darbe indirdi. Daha doğrusu o sert bir yumruk olduğunu düşünmüştü ama sersemlemiş olduğundan indirdiği darbe, altından kalkamayacağım bir darbe değildi. Zamanımı iyi değerlendirip dikkatle nişan aldım ve çenesine bir aparkat indirdim. Dirseğimin darbesiyle çenesi zaten kırılmıştı. Şimdi biraz daha kırılmıştı. Kemikler parçalanırlarken etler yarıldı ve çenesinde, sokak lambaları altında rahatça görünen kınınızı bir yay oluştu. Dişlerinin kırıldığını tahmin ettim ve belki dilinin bir parçasını koparıp yutmuştu.

Biraz titriyordum. Her zaman olduğu gibi. İçimdeki adrenalin fazlası beni yakıyordu. Adrenalin bezi yavaş bir piçtir. Hareketin ardından aşırı üretime geçer. Çok fazla, çok geç. Soluk alıp verişimi düzenlemem on saniyemi aldı. Sakinleşmek için on saniye daha. Ardından iki adamı kaldırımın karşısına taşıyıp daha önce önünde durduğum duvarın dibine oturur pozisyonda yerleştirdim. Ben onları taşıırken kapüşonlu kazakları iyice esnedi. Ucuz giysiler. Kanımın üzerlerine bulaşması ihtimaline karşı feda edilebilir giysiler seçmişlerdi. Onları düşmeyecekleri ve boğulmayacakları bir pozisyona yerleştirdikten sonra, sağ dirseklerini eklem yerinden çıkardım. Her ikisi de sağ ellerini kullanıyordu ve yeniden karşılaşma ihtimalimiz yüksekti. Öyle bir durumda devre dışı kalmalarını istiyordum. Kalıcı bir hasar olmayacaktı. Dirsekleri yerine oturtulduktan sonra üç haftalık bir alçı işlerini görürdü.

Ceplerinde cep telefonları vardı. İkisini de aklım. İkisinde de benim resmim vardı. Çağrı kayıtları boştu. Başka hiçbir şey yoktu. Para yok. Anahtar yok. Delil olarak kullanılacak hiçbir şey yok. Nereden geldiklerine dair en ufak bir ipucu yok. Yakın gelecekte bana bir şey anlatabileceklerinden de şüpheliydim. Onlara çok sert vurmuşum. Kendilerinden geçmişlerdi. Ve uyansalar bile herhangi bir şey hatırlayacaklarının garantisiziydi. Belki kendi adlarını bile unutmuş olurlardı. Beyin sarsıntısının beklenmedik etkileri vardır. Doktorlar beyin sarsıntısı geçiren kişilere günlerden hangi

gün veya Başkan'ın kim olduğunu sorarken dalga geçmiyorlar.

Pişman değildim. Güvenli davranmak en iyisiydi. Dövüşürken sonrasını düşünen adamlar çoğunlukla o noktaya ulaşamaz. Çoğunlukla kaybeden taraf onlar olur. Yani pişman değildim ama büyük bir kazanç da elde etmemiştim. Can sıkıcıydı. Muştalar bile elime uymamıştı. İkisini de denedim ama benim elim için çok küçüktüler. Onları on metre ötedeki bir kanalizasyon ızgarasından attım.

Arabaları hala kaldırımın kenarında duruyordu. New York plakası vardı. Yön bulma sistemi yoktu. Bu yüzden karargahlarının yerini gösteren dijital hafıza da yoktu. Kapının iç tarafındaki gözde, hiç duymadığım bir isimle yapılmış kiralama anlaşmasını buldum. Kontratın altında sahte olduğunu tahmin ettiğim bir Londra adresi vardı. Torpido gözünde arabayla ilgili kullanma talimatlarının olduğu bir kitapçık, ufak bir not defteri ve tükenmez kalem buldum. Not defterinde hiçbir şey yazmıyordu. Kalem aldım ve iki adamın yanına geri döndüm. Ve sol avcumla Leonid'in kafasını kaldırdım. Ardından alnına tükenmez kalemle ve bastırarak bir cümle yazdım. Net görünmesi için birkaç kez üzerinden geçtim.

Cümle şuydu: Lila, beni ara.

Ardından arabalarını çalıp uzaklaştım.

54

Arabayla İkinci Cadde'den güneye gittim ve 50. So-kak'a sapıp yolun sonuna geldiğimde arabayı FDR Yolu'nun yarım blok gerisinde bıraktım. 17. Kara-kol'dan polislerin arabayı bulup şüphelenmesini ve gerekli testleri yapmasını umuyordum. Giysiler tek kullanımlık olabilirdi ama arabalar öyle değildir. Eğer Lila'nın adamları çe-kiçli saldırıdan sonra kaçmak için Impala'yı kullanmışsa, içinde adli tıbbın bulabileceği deliller kalmış olmalıydı. Çıplak gözle hiçbir şey göremiyordum ama adli tıp birimleri her zaman gözün gördüğünden daha fazlasını bulur.

Gömleğimin kenarıyla direksiyonu, vitesi ve kapı kollarını sildim. Ardından anahtarları kanalizasyon deliklerinden birine atıp İkinci Cadde'ye geri yürüdüm. Gölgelemin arasında durup bir taksi aradım. Oldukça düzenli bir trafik vardı farlarıyla aydınlanıyordu. Her birinin içinde kaç kişi olduğunu görebiliyordum. Theresa Lee'nin verdiği bilgi zihnimdeydi. Sahte taksiler, Onuncu Cadde ve yukarı mahalle arasında turluyorlar, İkinci Cadde'den geri dönüyorlar. Önde bir kişi, arkada iki kişi. Şoför dışında tamamen boş olan bir taksinin geçmesini bekledim ve gölgelerden çıkıp ona durmasını işaret ettim. Şoför, türbanlı Hintli bir Sih'ti. Upuzun bir sakalı vardı ve çok az İngilizce konuşuyordu. Beni Union Meydanı'na götürdü. Orada araçtan inip karanlıktaki bir banka oturdum ve fareleri izledim. Union Meydanı onları görmek için en iyi yerdir. Gündüzleri Parklar Departmanı çiçek yataklarına gübre atar. Geceleri fareler dışarı çıkıp kendilerine ziyafet çeker. Saat dörtte uyuyakaldım.

Saat beşte cebime attığım telefonlardan biri titreşmeye başladı. Uyanıp bir saniyemi sağımı, solumu ve arkamı kontrol etmekle geçirdikten sonra telefonu pantolonumun cebinden çıkardım. Çalmıyordu. Titreşiyordu. Sessizdeydi. Üzerindeki tek renkli ufak ekranda gizli numara' yazıyordu. Telefonun kapağını açtım, içindeki renkli ekranda da aynı yazı vardı.

Kulağıma götürüp Merhaba, dedim. Yeni bir kelime, yakın zamanda gündelik dile girmiş. Beni Lila Hoth yanıtladı. Onun sesi, onun aksanı, onun diksiyonu.

Demek savaş ilan etmeye karar verdin, dedi. Senin için çarpışma kuralları diye bir şeyin var olmadığı açık.

Sen tam olarak kimsin? dedim.

Yakında öğreneceksin.

Şimdi bilmem gerekiyor.

Ben senin en kötü kabusunum. İki saat öncesinden itibaren. Ve sende hala bana ait bir şey var.

Öyleyse gel de al. Hatta daha iyisi adamlarından birkaçını daha yolla. Antrenman yapmış olurum.

Bu gece şansın yaver gitti, hepsi bu.

Ben hep şanslıyım, dedim.

Neredesin? diye sordu.

Evinin tam önündeyim.

Ufak bir duraksama oldu. ' Hayır, değilsin.

Doğru, dedim. Ama az önce bir evde kaldığını doğrulamış oldum. Ve şimdi tam pencerenin önündesin. Bilgi için teşekkürler.

Gerçekte neredesin?

Federal Plaza'da, dedim. FBI'la.

Sana inanmıyorum.

Sen bilirsin.

Bana nerede olduğunu söyle.

Sana yakını, dedim. Üçüncü Cadde'yle 56. Sokak'ın köşesinde.

Yanıt verecek gibi oldu ama hemen ardından kendini durdurdu. Söyleyeceği ilk kelimenin başındaki 'h' harfini duydum. Az kalsın olumsuz cevap verecekti. Ukala bir ses tonu. Hayır, bana yakın değil, diyecekin iş gibi.

Üçüncü Cadde'yle 56. Sokak'ın yakınlarında bir yerde değildi.

Son şansın, dedi. Bana ait olan şeyi istiyorum. Sesi yumuşadı. Eğer istersen gerekli ayarlamaları

yapabiliriz.

Onu güvenli bir yere bırak ve bana neresi olduğunu söyle. Onu aldırırım. Buluşmamız gerekmiyor. Para almanı bile sağlayabilirim.

İş aramıyorum.

Hayatta kalmak istiyor musun?

Senden korkmuyorum Lila.

Peter Molina da öyle söylemişti.

Oğlan nerede?

Burada bizimle.

Hayatta mı?

Buraya gel ve öğren.

Koçuna mesaj bıraktı.

Ya da belki ben koçuna ölmeden önce kaydettiğim bir mesajı dinlettim. Belki bana koçunun yemek saatinde asla telefona yanıt vermediğini anlattı. Belki bana bir sürü şey anlattı. Belki onu bana bir sürü şey anlatmaya zorladım.

Neredesin Lila? diye sordum.

Sana bunu söyleyemem, dedi. Ama seni alması için birini yollayabilirim.

Yüz metre ötemde 14. Sokak'ı geçen bir polis aracı gördüm. Yavaş hareket ediyordu. Pencereden şoförün başını sağa sola oynattığı seçilebiliyordu.

Peter Molina'yı ne kadar zamandır tanıyorsun? diye sordum.

Onu bardan aldığımdan beri.

Hala hayatta mı?

Buraya gel ve öğren.

Ödünç zamanlar yaşıyorsun Lila, dedim. New York'ta dört Amerikalı öldürdün. Kimse bunu görmezden gelmeyecektir.

Kimseyi öldürmedim.

Adamların öldürdü.

O adamlar çoktan ülkeyi terketti. Bize karşı hiçbir delil yok.

Biz mi?

Fazla soru soruyorsun.

Eğer adamların senin emrinle hareket ettilerse, sen de suçlu sayılırsın. Buna komplo kurmak denir.

Burası kanunlar ve davalar ülkesi. Ortada delil yok.

Araba?

Çoktan yok edildi.

Kanunlar sana dokunamıyor olabilir ama benim için asla dokunulmaz olmayacaksın. Seni bulacağım.

Umarım bulursun.

Elli metre ötede polis arabası daha da yavaşladı.

Dışarı çıkıp benimle buluş Lila ya da ülkeneye dön. Biri veya öteki. Ama her iki ihtimalde de buradaki işin bitti. Yenildin.

Biz asla yenilmeyiz, elledi.

Biz dediğin kim?

Yanıt yok. Telefon kapandı. Boş hattın sıkıcı sessizliği dışında, hiçbir şey kalmamıştı.

Elli metre ötede polis arabası durdu.

Telefonu kapayıp cebime koydum.

İki polis arabadan çıkıp meydana yöneldi.

Olduğum yerde kaldım. Kalkıp kaçmak şüphe uyandırır. Oturup beklemek daha iyiydi. Parkta yalnız değildim.

Benimle beraber belki kırk kişi vardı. Bazıları parkta yaşıyormuş gibi görünüyordu. Diğerleri gelip geçen kişilerdi. New York büyük bir şehirdir.

Beş bölge. Eve dönüş yolculukları uzundur. Yol üzerinde dinlenmek, insanların kolayına gelir.

Polislerden biri, uyuyanlardan birinin yüzüne fenerini tuttu.

Polisler ilerledi. Bir sonraki adamın yüzünü aydınlattılar. Ve bir sonraki.

İyi değil. Hiç iyi değil.

Ama bu sonuca varan tek kişi ben değildim. Meydanın çevresinde çeşitli noktalarda, silüetlerin banklardan kalkıp farklı yönere doğru uzaklaştığını gördüm. Belki haklarında arama emri olan insanlar, yanlarında mal olan uyuşturucu satıcıları, kimseyle konuşmak istemeyen serseriler, sisteme tepkili çaresiz paranoyaklar.

İki polis, bir dönümlük arazi, banklarda belki otuz kişi ve onları görünce harekete geçmiş bir sürü insan.

İzledim.

Polisler ilerlemeyi sürdürdü. Fenerlerinin ışığı gece sisini bölüyor, uzun gölgeler oluşturuyordu. Dördüncü ve beşinci adamı kontrol ettiler. Ardından altıncıyı. Daha fazla insan ayağa kalktı. Bazıları parktan çıktı, diğerleri banktan banka hareket etti. Meydan bazıları durağan, bazıları hareketli silüetlerle doluydu. Her şey yavaş çekimde hareket ediyordu. Yorgun, tembel bir dans.

İzledim. Polislerin vücut dillerinden yeni bir kararsızlık yaşadıklarını anladım. Gütülen koyunlar gibi. Hala banklarda oturan insanlara yaklaştılar. Arkalarını dönüp fenerlerini hareket eden insanlara tuttular. Yürüdüler, durdular, arkalarını döndüler. Belirli bir düzen yoktu. Gelişigüzel hareketler. Gelmeyi sürdürdüler. İki metre yakınımaya kadar geldiler.

Ardından pes ettiler.

Fenerlerinin ışığıyla son bir çember çizdikten sonra arabalarına geri döndüler. Arabanın uzaklaşmasını izledim. Bankımda oturdum, derin bir nefes aldım ve ceplerimdeki cep telefonlarındaki GPS çiplerini düşünmeye başladım. Bir parçam Lila Hoth'un iz sürme uydularına ulaşmasının imkansız olduğunu söyledi. Ama diğer parçam Biz asla yenilmeyiz, lafına konsantre olmuştu. 'Biz' büyük bir kelimedir. Yalnızca üç harf ama çok büyük bir ima. Belki de Doğu Bloğu'ndan gelen kötü adamlar, benzin ve gaz anlaşmalarından fazlasını kapmıştı. Belki başka tür altyapıların da içine sızmışlardı. Eski Sovyet istihbarat makinesi bir yerlere gitmiş olmalıydı. Dizüstü bilgisayarları ve geniş bant internet bağlantılarını ve anlamadığım bütün o teknolojileri düşündüm.

Telefonları ceplerimde tuttum ama yerimin tespit edilmesi ihtimaline karşı banktan kalkıp metroya yöneldim.

Yaptığım en kötü hatalardan biriydi.

55

Union Meydanı'ndaki metro istasyonu, büyük istasyonlardan biridir. Giriş bölümü yeraltına kurulmuş bir meydan kadar büyüktür. Pek çok giriş, pek çok çıkış, pek çok hat, pek çok yol. Merdivenler, gişeler, turnikeler. Ayrıca metro kartlarını yenilemek veya yenilerini almak için bir sürü makine. Nakit kullanıp yeni bir kart aldım. Makinenin deliğinden iki tane 20 dolarlık banknot soktum ve karşılığında 20 yolculuk artı bonus olarak üç bedava yolculukla ödüllendirildim. Kartımı alıp arkamı döndüm ve uzaklaştım. Saat sabahın altısına yaklaşıyordu. İstasyon insanlarla doluyordu. İş günü başlamak üzereydi. Bir gazete bayinin önünden geçtim. Bin tane farklı gazete ve dergi vardı. Bir sürü de yeni bulvar gazetesi. İnce kağıtlar, sütunlar oluşturacak şekilde dizilmiş. İki ayrı yığın.

Manşetler devasay dı. Birinde büyük harflerle yazılmış bir sürü Mürekkep harcanmış üç kelime vardı. FEDERALLER ÜÇLÜYÜ ARIYOR. Diğerinde de üç kelime vardı: FEDERALLER ÜÇLÜYÜ AVLIYOR. Pratikte birbirinin aynıydı. Ama düşündüğümde 'arıyor'u 'avlıyor'a tercih ederdim. Daha pasif, daha az kendini adanmış. Neredeyse iyi huylu. Herkesin 'aran- ma'yı 'avlanma ya tercih edeceğini tahmin edebiliyordum.

Arkamı döndüm.

İki polisin büyük bir dikkatle beni izlediğini gördüm.

İki hata. İlk önce onlarınki, ardından benimki. Onların hatası oldukça muhafazakardı. 22. Sokak ve Broadway'de- ki federal ajanlar metroyla kaçtığım haberini yaymıştı. Her yerdeki güvenlik güçleri de benim yeniden metroyla kaçacağımı varsaymıştı. Çünkü eğer seçme şansları varsa güvenlik güçleri kaybettikleri çarpışmayı bir kere daha tekrarlamayı tercih eder.

Benim hatamsa doğrudan onların uyduruk tuzağına düşmekti.

Çünkü burada gişeler vardı, gelip gideni gözleyen insanlar vardı. Gişe görevlileri olduğu için yerden tavana uzanan turnikeler yoktu. Yalnızca kalça yüksekliğinde demirler. Yeni kartımı deliğe soktum ve turnikeden geçtim. Karşımdaki meydan uzun ve geniş bir yola dönüştü. Oklar sağ ve solu ve yukarıyı ve aşağıyı, farklı hatları ve farklı yönleri işaret ediyordu. Keman çalan bir adamın yanından geçtim. Kendini yankının ona yardım edeceği bir noktaya yerleştirmişti. Oldukça iyiydi. Enstrümanının sağlam, pürüzsüz bir sesi vardı. Vietnam savaşıyla ilgili bir filmde hatırladığım yaşlı bir parça çalıyordu. Sabahın erken saat lerinde işe gidenler için uygun bir seçim olduğu söylenemez. Kemanının kutusu ayaklarının dibinde açıktı ve fazla bir bahşiş almamıştı. Onu dinliyormuş gibi yaparak olağan hareketlerle arkaya baktığımda iki polisin turnikelerden geçtiğini gördüm.

Bir köşeyi dönüp dar geçidi takip ettim ve kendimi yukarı mahalleye giden platformda buldum. İnsanlarla doluydu. Simetrik şekilde inşa edilmiş iki platformdan biriydi. Önümde platformun kenarı vardı ve ardından metro hattı ve ardından bir dizi demir sütun. Arkalarında aşağı mahalle hattı ve aşağı mahalle platformu yer alıyordu. İki yolcu grubu da dahil olmak üzere, her şeyden iki tane. Yorgun insanlar, uyuşmuş ifadelerle birbirine bakıyordu. Diğer yöne doğru yola koyulmak için bekliyorlar.

Elektrikli raylar, merkezdeki demir sütunların iki tarafın-daydı. İstasyonlarda her zaman yapıldığı gibi korumaya alınmışlardı. Onları saran kap, üç tarafı kapalı bir tür kutuydu. Açık olan taraf yukarı, yani trenlere bakıyordu.

Arkamda ve iyice solumda polisler, insanları iterek platforma doğru ilerliyordu. Diğer tarafı kontrol ettim. Sağımı. İki polis daha kalabalığı yarararak geliyordu. Bütün teçhizatları üzerlerindeydi. İkinci grup, insanları nazikçe önlerinden uzaklaştırıyordu; avuçlarıyla omuzlarına dokunarak, sırtlarından nazikçe ittirerek, ritmik hareketlerle, yüzer gibi.

Platformun ortasına ilerledim. Ayaklarım sarı uyarı şeridine değene kadar kenara yaklaştım. Tam karşıma bir sütun gelinceye kadar yana kaydım. Sola baktım. Sağa baktım. Gelen tren yoktu.

Polisler yaklaşmayı sürdürdü. Arkamda dört tanesi daha belirdi, İki tanesi bir yanımda, iki tanesi diğer yanımda, kalabalığı yavaş ama emin adımlarla aşıyorlardı.

Öne eğildim.

Tünellerde ışık yoktu.

Yeni gelenlerin ittirdiği kalabalık hareket edip çevreme yığıldı, polislerin ilerleyişinden rahatsız olan insanlar öne çıkıp gelecek treni beklemeye koyuldu. Bütün metro yolcularının bilinçaltılarında çok yakında bir trenin geleceği fikri yatar ve her zaman ön taraflarda beklemeyi tercih ederler.

Omzumun üzerinden yeniden kontrol ettim, sol ve sağ. Platformum polislerle doluydu.

Sekiz tane.

Karşı platformda hiç polis yoktu.

56

İnsanlar üçüncü raydan korkar. Korkmanıza gerek yoktur. Tabii eğer ona dokunmayı planlamıyorsanız. Yüzlerce volt, doğru. Ama durduğu yerden üzerinize atlamaz. Başınızı belaya sokmak için onun yanına gitmeniz gerekir.

Benimki gibi kötü ayakkabılarla bile üzerinden atlamak kolaydır. Kauçuk ayakkabımın kontrol yeteneğimi ne kadar azaltırsa azaltsın, elektrik izolasyonu açısından önemli bir katkı olduğuna kanaat getirdim. Yine de bütün hareketlerimi dikkatle planladım. Aynı bir sahne koreografisi gibi. Aşağı atla, iki ayağınla yukarı mahalle metro hattının ortasına düş, sağ ayak ikinci rayda, sol ayak üçüncü rayın ilerisinde, iki sütunun arasındaki boşluktan geç, sağ ayağı üçüncü rayın üzerinden at, sol ayak aşağı mahalle hattında, ufak ve dikkatli adımlar, ardından rahatlamayla gelen iç çekiş ve aşağı mahalle platformundan kaçış.

Yapması kolay.

Tam arkamdaki polisler için de yapması kolay.

Büyük ihtimalle onlar bunu daha önce yapmıştır.

Ben yapmamıştım.

Bekledim. Arkamı kontrol ettim, solumu ve sağımı. Polisler yakındı. Yavaşlayacak, toparlanacak ve sonraki adımda ne yapmaları gerektiğine karar verecek kadar yakın. Yaklaşımlarının ne olacağını bilmiyordum. Ama ne olursa olsun, yavaş hareket edeceklerdi. Büyük bir karmaşa çıkmasını istemiyorlardı. Platform kalabalıktı ve her tür ani hareket insanları rahatsız edebilirdi. Ve insanlar dava açardı.

Solu kontrol ettim. Sağı kontrol ettim. Gelen tren yoktu. Polislerin trenleri durdurup durdurmadığını merak ettim. Tahminen önceden belirlenmiş, detayları düşünülmüş bir prosedür vardı. Yarım adım öne çıktım. İnsanlar arkamda açılan boşluğu doldurdu. Beni sırtımdan ittirmeye başladılar. Platformun kenarında, yuvarlak çıkıntılar üzerine çizilmiş san boyalı uyan çizgisi vardı. Kayma tehlikesini ortadan kaldırmak için o bölümde tabana küçük bombeler yapılmıştı.

Polisler dar bir yarım daire oluşturmuşlardı. Benden yaklaşık iki buçuk metre uzaktaydılar. Yavaş ve dikkatli bir şekilde öne doğru ilerliyor, insanları arkaya ittiriyor, daireyi kapatıyorlardı. Karşı taraftaki aşağı mahalle platformundaki insanlar bizi izliyordu. Birbirlerini dürtüp beni işaret ediyorlardı.

Bekledim.

Tren sesini duydum. Solumda. Tünelde hareket eden bir parıltı. Hızlı geliyordu. Bizim trenimiz. Yukarı mahalle. Arkamdaki kalabalık hareketlendi. Hava akımını hissettim ve metalin sürtünme sesini duydum. Farları yanan lokomotifin kavşaktan döndüğünü gördüm. Saatte altmış kilometre yaptığını tahmin ettim. Saniyede yüz metre. İki saniye istiyordum. Bu kadarının yeterli olacağına kanaat getirmiştım. Yani tren iki yüz metre uzaktayken harekete geçmeliydim. Polisler peşinden gelmezdi. Tepki verme sürelerindeki gecikme, onların elinden ihtiyaç duydukları zamanı çalmış olacaktı. Ve daha baştan platformun kenarının iki buçuk metre gerisindeydiler. Ayrıca öncelikleri benimkinden farklıydı. Eşleri, aileleri ve hırslan ve emeklilik maaşları vardı. Evleri ve bahçeleri ve biçilecek çimenleri ve değiştirilecek ampulleri vardı.

Öne doğru mini minnacık bir adım attım.

Trenin farları bana doğru geliyordu. Farlar tam karşımda parıldıyordu. Mesafeyi hesaplamayı zorlaştırıyordu.

Derken sağımdan bir tren sesi duydum.

Aşağı mahalle treni, diğer taraftan büyük bir hızla yaklaşıyor. Simetrik ama mükemmel şekilde senkronize edilmemiş iki tren. Kapanan bir çift perde gibi, sol taraftaki perde sağ taraftakinden daha hızlı hareket ediyor.

Aradaki fark ne kadar?

Beş saniyelik boşlukta en az üç saniyelik gecikmeye ihtiyacım vardı. Çünkü aşağı mahalle platformuna tırmanmak, yukarı mahalle platformundan aşağı atlamaktan daha uzun sürecekti.

Bütün bir saniye boyunca duraksadım, tahmin ettim, hesapladım, hissettim, hüküm vermeyi denedim.

Trenler büyük bir gürültüyle ilerledi, biri soldan, diğeri sağdan.

Beş yüz ton ve beş yüz ton.

Yaklaşma hızları toplam yüz kilometre.

Polisler yaklaştı.

Karar zamanı.

İlerledim.

Aşağı atladım, yukarı mahalle treni yüz metre ötemdeydi. Rayların arasına iki ayağımın üzerine düştüm. Dengemi buldum ve planladığım adımları attım. Kitaptaki dans şemaları gibi. Sağ ayak, sol ayak elektrikli rayın üstünden, eller sütunlarda. Bir saniyeden daha kısa süreliğine duraklayıp sağ kontrol ettim. Aşağı mahalle treni çok yakındı. Arkamda yukarı mahalle treni hızla geçti. Frenleri çığlık atıyor, tekerlekleri gıcırdayıyordu. Öfkeli bir rüzgar gömleğimi dalgalandırdı. Göz ucuyla aydınlatılmış pencereleri gördüm.

Sağa baktım.

Aşağı mahalle treni devasa göründü.

Karar zamanı.

İlerledim. Sağ ayak elektrikli rayın üstünden, sol ayak raylar arasındaki boşluğa. Aşağı mahalle treni neredeyse bana çarpacaktı. Aramızda metreler vardı. Sallanıyor ve sarsılıyordu. Frenleri sertçe sıkılmıştı. Kondüktörü görebiliyordum. Ağzı açık kalmıştı. Lokomotifin önünde sürüklenen havayı hissediyordum.

Koreografiyi bir tarafa bıraktım. Kendimi uzaktaki platforma fırlattım. Bir buçuk metreden az mesafeydi ama sonsuz uzaklıktaymış gibi geldi. Ufuktaki uçaklar gibi. Ama oraya ulaştım. Sağa baktığımda aşağı mahalle treninin önündeki bütün vidaları ve perçinleri görebiliyordum. Bana doğru geliyordu. Avuçlarım platformun kenarındaydı ve kendimi yukarı çektim. Bir an için insanların beni aşağı iteceklerini düşünerek gerildim ama eller beni yakalayıp yukarı çekti. Tren bir milimetre arkamdan geçti ve yanında sürüklediği hava etrafımı sardı. Pencereler şimşek hızıyla arkamdan geçti. Hiçbir şeyden habersiz olan yolcular kitaplarını ve gazetelerini okuyor veya ayakta duruyor ve uyukluyordu. Eller beni tutup kalabalığın içine çekti. Etrafımdaki insanlar çığlık atıyordu. Ağızlarının panikle açıldığını gördüm ama onları duyamadım. Trenin frenlerinin gürültüsü insanların sesini bastırıyordu. Kafamı toparlayıp kalabalığın arasına daldım. İnsanlar geçmeme izin vermek için iki yana açıldı. Bazıları yanlarından geçtiğim sırada sırtımı sıvazladı. Arkamdan tebrik çığlıkları duyuldu.

Bu ancak New York'ta olabilirdi.

Çıkış turnikelerinden birini ittirip sokağa yöneldim.

Madison Square Park yedi blok kuzeydeydi. En az dört saat vakit öldürmem gerekiyordu. Zamanımı alışveriş yapıp Park Caddesi'nde yemek yiyerek harcadım. Satın almam gereken şeyler olduğundan değil. Ya da özellikle aç olduğumdan değil. Takipçilerinizin öngöremeyeceği şekilde davranmanız akıllıca olacağından. Kaçakların hızla uzaklara kaçması beklenir. Görüldükleri mahallede dolanmaları, dükkanlara ve kalelere girip çıkmaları beklenmez.

Saat sabahın altısını biraz geçmişti. Şarküteriler ve süper marketler ve restoranlar ve kafeler açıktı. 14. Sokak'ta girişi ve 15- Sokak'ta çıkışı olan Food Emporium'la başladım. Orada kırk beş dakika harcadım. Bir sepet alıp koridorlar arasında dolaşarak yiyecek seçiyormuş gibi davrandım. Öylesine ortalıkta dolaşmaktan daha az şüphe çekiciydi Elimde sepet olmadan koridorlarda dolaşmaktan daha az şüphe çekiciydi. Müdürün dikkatini çekmek ve polisi aramasına sebep olmak istemiyordum. Yakınlarda bir dairede oturu- yormuşum gibi bir fantezi geliştirdim. Hayati mutfağımı iki gün yetecek kadar yiyeceklerle doldurdum. Kahve, elbette. Ek olarak kek karışımı, yumurtalar, jambon, bir somun ekmek, yağ, biraz reçel, bir paket salam, çeyrek tekerlek peynir. Sıkıldığımda ve sepet ağırlaşmaya başladığımda onu boş koridorlardan birine bırakıp dükkanın arka kapısından çıktım. Sonraki durağım dört blok kuzeydeki bir restorandı. Sırtım trafiğe dönük olarak sağ kaldırımında yürüdüm. Restoranda başka birinin ısmarladığı ve başka birinin pişirdiği krep ve jambonu yedim. Bana daha uygun. Orada bir kırk dakika daha geçirdim. Ardından yarım blok ötedeki Fransız kafesine gittim. Daha fazla kahve ve bir kruvasan. Biri karşımdaki iskemlede New York Times gazetesini bırakmıştı. Ölüm ilanlarına kadar okudum. Şehirdeki insan avından bahsetmiyordu. Ulusal haberler bölümünde Sansom'un senato yarışından da bahsetmiyordu.

Son iki saati dört ayrı şekilde geçirdim. Park ve 22'nin köşesindeki süper marketten Duane Reade Eczanesi'ne ve ardından Park ve 23'ün köşesindeki CVS Eczanesi'ne. Önümdeki delillere göre, halk saç bakımına yiyeceğe harcadığından daha fazla para harcıyordu. Ardından, ona yirmi beş kala alışveriş yapmayı bıraktım ve dışarı çıkıp parlak yeni sabaha adım attım. Etrafa göz gezdirdikten sonra 24. Sokak'ın başından hedefimi inceledim. Sokak, iki dev bina arasında kalan bir vadi gibiydi. Beni endişelendirecek hiçbir şey görmedim. Açıklanamayan arabalar yok, park etmiş minibüsler yok, kulaklarında kulaklıklarla sıradan giyimli ikili ya da üçlü insan grupları yok.

Böylece saat tam onda Madison Square Park'a adım attım.

Theresa Lee ve Mark Jacob'ı köpek parkının yanındaki bankta yan yana oturmuş buldum. Dinlenmiş ama gergin görünüyorlardı. İkisi de kendince stresliydi. İkisinin de kendilerince geçerli nedenleri vardı. Parkta huzur içinde oturan belki de yüz kişiden jkişiydiler. Parkın kendisi ağaçlar ve çimenler ve yollarla kaplı bir dikdörtgendi. Bir blok genişliğinde ve üç blok uzunluğunda, çitlerle çevrelenmiş, dört yanında kalabalık kaldırımlar olan ufak bir vaha. Parklar yasadışı randevular için uygun yerlerdir. Avcılar hareket eden hedeflere çekilir. Çoğu, kaçakların sürekli hareket halinde olduklarına inanır. Çevrelerindeki şehir hareket halindeyken hareketsiz duran yüz kişinin arasındaki üç kişi, sokakta koşturan yüz kişinin arasında koşturan üç kişiden daha az dikkat çeker.

Mükemmel değil ama göze alınabilir bir risk.

Her tarafı son bir kez kontrol ettim ve Lee'nin yanına oturdum. Bana gazeteyi uzattı. Çoktan gördüğüm

bulvar gazetelerinden biri. 'Avlıyor' başlıklı olan. Üç federal ajanı vurduğumuzu iddia ediyorlar, dedi.

Dört ajanı vurduk, dedim. Tıpçı çocuğu unutma.

Ama gerçek silah kullanmışız gibi anlatmışlar. Adamlar ölmüş gibi anlatmışlar.

Gazete satmak istiyorlar.

Başımız belada.

Bunu zaten biliyorduk. Bir gazetecinin bunu bize söylemesine ihtiyacımız yoktu.

Docherty yine yardım etti, dedi Lee. Telefon kapalıyken bana bir sürü yazılı mesaj yollamış.

Banktan kalkıp arka cebinden bir deste kağıt çıkardı. Dörde katlanmış üç sayfa sarı otel kağıdı.

Not mu aldın? dedim.

Uzun mesajlardı, dedi. Telefonu açık tutmak istemedim, yeniden gözden geçirmek isteyeceğim detaylar olabilirdi.

Neler öğrendin?

17. Karakol şehirden çıkış noktalarını kontrol etmiş. Bütün büyük suçlar için standart prosedür. Dört adam, belirlenen ölüm zamanından üç saat sonra ülkeyi terketmiş. JFK üzerinden. 17. Karakol'dakiler onları potansiyel şüpheli ilan etmiş. Kabul edilebilir bir senaryo.

Başımı salladım. 17. Karakol'dakiler haklı, dedim. Lila Hoth bana öyle söyledi.

Onunla buluştun mu?

Beni aradı.

Nereden?

Leonid'den aldığım başka bir telefondan. O ve arkadaşı beni buldu. İşler tam istediğim gibi gitmedi ama sınırlı da olsa onlarla temasa geçtiğimi söyleyebiliriz.

Lila her şeyi itiraf etti mi?

Öyle sayılır.

Şimdi neredeymiş?

Tam olarak bilmiyorum. Beşinci Cadde'nin doğusunda, 59-Sokak'ın güneyinde olduğunu tahmin ediyorum.

Neden?

Göstermelik olarak Four Seasons'ı kullandı. Neden uzağa gitsin?

Queens'te yanmış bir kiralık araba bulunmuş, dedi Lee. 17. Karakol'dakiler dört adamın. Manhattan'dan çıkmak için onu kullandığını düşünüyorlar. Ardından arabayı bırakıp havaalanına gitmek için treni kullanmışlar.

Yeniden başımı salladım. Lila arabayı yok ettiklerini söyledi.

İşte sana asıl şaşırtıcı haber, dedi Lee. Dört adam Ukrayna'ya, Londra'ya ya da Rusya'ya gitmemiş. Tacikistan'a gitmiş.

Tacikistan nerede?

Bilmiyor musun?

Bütün bu yeni ülkeler kafamı karıştırıyor.

Tacikistan, Afganistan'ın yanında. Ortak sınırları var. Ayrıca Pakistan'la da sınırı var.

Doğrudan Pakistan'a uçabilirsin.

Haklısın. Bu yüzden bu adamlar ya Tacikistan'dan ya da Afganistan'ın kendisinden. Tacikistan, Afganistan'a çok dikkat çekmeden gitmenin en iyi yolu. Bir kamyonla sınırı geçersin. Yollar kötü ama Kabil çok uzakta değil.

Tamam.

İşte önemli bir detay daha. Milli Güvenlik'in bir protokolü var. Bilgisayarda bir tür hesap yapıyorlar. Ellerindeki program benzer hatlarda yolculuk yapan grupların ve bağlantılı uçuşların izini sürebiliyor. Anlaşılan bu dört adam üç ay önce ülkeye Tacikistan üzerinden girmiş, yanlarında başkaları da varmış, bu gruba Türkmenistan pasaportlu iki kadın da dahilmiş. Biri altmış yaşındaymış, diğeri yirmi altı. Göçmen bürosundan birlikte geçip anne ve kız olduklarını iddia etmişler. Milli Güvenlik, pasaportlarının gerçek olduğuna yemin etmeye hazırmış.

Tamam.

Yani Hoth'lar Ukraynalı değil. Bize anlattıkları her şey yalan.

Yirmi saniye kadar sessiz oturup bu bilgiyi sindirmeye çalıştık. Lila'nın bize anlattığı her şeyin üzerinden geçip onları sildim, birer birer. Bir çekmecedен dosyaları alıp sayfalarını karıştırıp onları çöpe atmak gibi.

Four Seasons'ta pasaportlarını gördük, dedim. Bana Ukraynalı görümdüler.

O pasaportlar sahteydi, dedi Lee. Yoksa göçmen bürosundan geçerken onları kullanırlardı.

Lila'nın mavi gözleri vardı, dedim.

Farkettim, dedi Lee.

Türkmenistan tam olarak nerede?

O da Afganistan'ın yanında. Daha uzun bir sınır şeridi. Afganistan'ın çevresinde İran, Türkmenistan, Özbekistan, Tacikistan ve Pakistan var. Körfez'den saat yönünde sayacak olursak.

Hepsi Sovyetler Birliği'yken işler daha kolaydı.

Eğer o topraklarda yaşamıyorsan.

Türkmenistan ve Afganistan etnik benzerlikler taşıyor mu?

Büyük ihtimalle. Bütün o sınırlar tamamen göreceli. Tarihte olmuş kazalar. Asıl önemli olan kabile farklılıkları. Haritaya çizilen çizgilerin hiçbir önemi yok.

Bu konuda uzman mısın?

New York Polis Departmanı o bölgeyle ilgili CIA'den daha çok şey bilir.

Orada adamlarımız var. Herkesten iyi istihbarata sahibiz.

Afganistan'dan biri, Türkmenistan'dan pasaport edinebilir mi?

Taşınarak mı?

Yardım ister ve istediği yardımı elde ederse.

Afganistan'a sempati duyan birinden mi?

Başımı salladım. Belki tezgah altından birkaç kuruş ödeyerek.

Neden soruyorsun?

Bazı Afganların, özellikle de kadınların parlak mavi gözleri var. Halk içinde rastlanan garip bir genetik özellik.

Hoth'ların Afganistan'dan olduklarını mı düşünüyorsun?

Sovyetlerle yaşanan çatışmalarla ilgili çok şey biliyorlardı. Anlatılanları biraz süslemişlerdi ama detayların çoğu doğruydü.

Belki bu konuda yazılmış kitapları okudular.

Hayır, duyguları da doğru çözmüşlerdi. Ve havayı. Örneğin eski paltoları. Bu tür detayları her yerde bulamazsın. Ancak içeriden birinin verebileceği bilgilerdir. Halka göre

Kızıl Ordu'nun mükemmel ekipmanları vardı. Neden böyle düşünülmesini istediklerini anlıyorsundur. Bizim propagandamız da onlarla ilgili aynı şeyleri söylüyordu. Yine tamamen ortada olan nedenlerle. Ama bu doğru değildi.

Kızıl Ordu dökülüyordu. Hoth'ların anlattıklarının çoğu bana birinci el bilgiler gibi geldi.

'Yani?

Belki Svetlana gerçekten orada savaştı ama diğer tarafta.

Lee duraksadı. Hoth'ların Afgan kabile kadınları olduklarını mı düşünüyorsun?

Eğer Svetlana orada savaştıysa ama Sovyetler'in tarafında değilse, o zaman öyle olmak zorunda.

Lee yeniden duraksadı. Bu durumda Svetlana hikayeyi diğer taraftan anlatıyordu. Her şey çarpıtılmıştı. Yapılan işkenceler de dahil olmak üzere.

Evet, dedim. O işkenceleri çekmedi, onları yaptı.

Yeniden, yaklaşık yirmi saniye boyunca suskun kaldık. Gözlerim sürekli olarak parkı tarıyordu. Bak, görme; dinle, duyma. Ne kadar dikkatli olursan o kadar uzun yaşarsın. Ama hiçbir şey dikkatimi çekmedi. Sıradışı hiçbir şey olmuyordu. İnsanlar gelip gidiyordu, insanlar köpeklerini dolaştırıyordu, hamburger standının önünde bir sıra oluşmuştu. Daha erken ama günün veya gecenin her saati birileri için yemek saatidir. Her şey gününüzün saat kaçta başladığına göre değişir. Lee notlarını gözden geçiriyordu. Jacob Mark yere bakıyordu ama bakışları yerin çok altında bir şeye odaklanmıştı. Sonunda öne eğildi ve başını çevirdi ve bana

baktı. İşte geliyor, diye düşündüm. Büyük soru. Yoldaki tümsek.

Lila Hoth seni aradığında Peter'dan bahsetti mi? diye sordu.

Başımı salladım. Onu bardan almış.

Neden dört saat harcamış?

İş olsun diye. Eğlenceli bulduğu için. Çünkü harcayacak dört saati vardı. Peter şimdi nerede?

Burada, şehirde olduğunu söyledi.

İyi miymiş?

Bana söylemedi.

Sence iyi mi?

Yanıt vermedim.

Konuş benimle Reacher, dedi.

Hayır, dedim.

Hayır? Benimle konuşmayacak mısın?

Hayır, oğlanın iyi olduğunu sanmıyorum.

Ama hala iyi olması ihtimali var.

Yanılıyor olabilirim.

Kadın sana ne söyledi?

Ona ondan korkmadığımı söyledim ve bana Peter 1 VI0-lina'nın da aynı şeyi söylediğini söyledi. Onun iyi olup olmadığını sordum ve oraya gidip kendi gözlerimle görmem gerektiğini söyledi.

Yani hala iyi olması ihtimali var?

Her şey mümkün. Ama bence gerçekçi olmalısın.

Neden? Neden iki Afgan kabile kadını, Peter'a zarar vermek istesin? Susan'a ulaşmak için elbette.

Ne için? Pentagondun Afganistan'a yardım ediyor olması gerekiyor.

Eğer Svetlana savaşan kabile kadınlarından biriye, demek ki mücahitlerden biri, dedim. Ve Ruslar evlerine döndüklerinde, mücahitler keçilerini otlatmaya dönmedi. Tamamen farklı bir yöne ilerlediler. Bir kısmı Taliban'a dönüştü ve geri kalanları El Kaide oldu.

58

"Peter'ın durumunu haber vermek için polise git- meliyim, dedi Jacob Mark. Theresa Lee'nin üzerinden uzanıp elimi koluna koyduğumda, banktan yarı yarıya kalkmıştı.

İyi düşün, dedim.

Düşünecek ne var? Yeğenim kaçırılmış. O bir rehine. Kadın itiraf etti.

Polislerin ne yapacağını düşün. Hemen federalleri arayacaklar. Federaller seni yeniden bir yerlere kapatacak ve Peter'ı unutacaklar, çünkü yakalamaları gereken daha büyük balıklar var.

Şansımı denemeliyim.

Peter öldü Jake. Üzgünüm ama bununla yüzleşmelisin.

Hala bir şans var.

O zaman onu bulmanın en hızlı yolu Lila'yı bulmak. Ayrıca federallerin becereceğinden daha iyisini

yapabiliriz.

Öyle mi düşünüyorsun?

Şu ana kadar yaptıklarına bir bak. Kadını ellerinden kaçırdılar ve biz de hapishaneden kaçtık. Ben olsam federalleri bir kitabı bulup getirmeleri için kütüphaneye bile yollamam.

Onu kendi başımıza nasıl bulacağız?

Theresa Lee'ye baktım. Sansom'la konuştun mu?

Hem iyi hem kötü haberleri varmış gibi omuz silkti. Onunla çok kısa konuşabildim, dedi. Buraya şahsen gelmek isteyebileceğini söyledi. Nerede ve ne zaman buluşacağımızı kararlaştırmak için beni arayacağını söyledi. Ona bunu yapamayacağını, çünkü telefonumu kapalı tuttuğumu söyledim. 'Öyleyse Docherty'nin telefonunu ararım,' dedi. Ben de mesajı almak için Docherty'yi arayacaktım. Dediği gibi yaptım ama Docherty yanıt vermedi. Ben de karakolun santralinde şansımı denedim. Görevli Docherty'nin müsait olmadığını söyledi.

Bu ne anlama geliyor?

Tutuklandığı anlamına geldiğini düşünüyorum.

Bu her şeyi değiştirirdi. Lee söylemeden önce de durumu kavramıştım. Katladığı notları bana uzattı. Onları, bayrak yarışında bayrağı devralır gibi aldım. Olabildiğince hızlı ilerlemeliydim. Lee kulvardan çekiliyordu, onun yarışı bitmişti.

Anlıyorsun, değil mi? dedi. Teslim olmalıyım. O benim ortağım. Bu delilikle yalnız başına yüzleşmesine izin veremem.

Seni hiç düşünmeden yarı yolda bırakacağını söylemiştin, dedim.

Ama bırakmadı. Benim de kendi kurallarım var.

Teslim olmanın ona bir yararı olmaz.

Belki olmaz ama ortağıma sırtımı dönmeyeceğim.

Kendini devre dışı bırakmış oluyorsun. Hapishaneden kimseye yardımın dokunmaz. Dışarıda olmak her zaman içerde olmaktan iyidir.

İşler senin için farklı. Yarın çekip gidebilirsin. Ben gidemem. Ben burada yaşıyorum.

Ya Sansom? Buluşma yerine ve zamanına ihtiyacım var.

Bu bilgiye sahip değilim. Zaten Sansom'a karşı dikkatli olmalısın. Telefonda konuşması bir garipti. Gerçekten endişeli mi, yoksa gerçekten öfkeli mi anlayamadım. Buraya geldiği zaman, eğer gelirse, kimin tarafında olacağını söylemek zor.

Ardından bana Leonid'in ilk cep telefonunu ve şarjı verdi. Elini koluma koyup hafifçe sıktı. Sarılmanın yerini tutan bir iyi şanslar jesti ve bundan hemen sonra geçici üçlü ortaklığımız tamamen dağıldı. Lee daha yola düşmeden, Ja- cob Mark da ayağa fırlamıştı. Peter'a bunu borçluyum, dedi. Tamam, beni yeniden hapse atabilirler ama en azından onu arıyor olurlar.

Onu arayabiliriz, dedim.

Bunu yapacak kaynağımız yok.

İkisine de baktım ve sordum. Emin misiniz?

Emindiler. Benden uzaklaştılar, parktan çıkıp Beşinci Cadde'nin kaldırımına ulaştılar. Öylece durup insanların taksi çağıracakları zaman yaptıkları gibi, boyunlarını uzatarak polis arabası aramaya başladılar. Bir dakika tek başıma oturdum ve ardından kalkıp diğer tarafa yürüdüm.

Bir sonraki durağım Beşinci Cadde'nin doğusunda ve 59. Sokak'ın güneyinde bir yerlerdi.

59

Madison Square Park, Madison Caddesi'nin güne-yindedir, 33- Sokak'ın başladığı yerde. Madison Caddesi, 115. blok boyunca devam eder.

Bronx'a açılan Madison Caddesi Köprüsü'ne kadar. Bu yoldan Yankee Stadyumu'na gidebilirsiniz. Gerçi diğer yollar daha iyidir. Uzunluğunun belki üçte birini taramayı planlıyordum. Lila Hoth'un olmadığını söylediği yerin biraz kuzeyinde olan 59. Sokak'a kadar olan kısmı.

Başlamak için herhangi bir yer kadar iyiydi.

Yavaş ve hantal bir araç olan otobüse bindim. Deliler gibi kaçan birinin kesinlikle kullanmayacağı bir araçtı, bu yüzden benim için mükemmeldi. Sıkışık bir trafik vardı ve bir sürü polisin önünden geçtik. Bazıları yayaydı, bazıları arabalarındaydı. Pencereden onlara baktım. Hiçbiri bana bakmadı. Otobüsteki bir adam neredeyse görünmezdir.

59- Sokak'ta indiğimde görünmez olmayı bırakmış oldum. Şık dükkanların bulunduğu bir bölgeydi, yani şık turistlerin bulunduğu bir bölgeydi, yani her köşede polisler vardı. Beşinci Cadde'yi kesen sokaklardan birine sapıp Central Park yakınlarındaki satıcıları buldum ve üzerinde New York yazan bir tişört satın aldım. Ayrıca bir çift güneş gözlüğü ve üzerinde kırmızı elma olan siyah beysbol şapkası. Üstümü bir otel lobisinin tuvaletinde değiştirip eskisinden biraz farklı görünerek Madison'a geri döndüm. Görevdeki polisler karakollarıyla konuşalı dört saat olmuştu. Ve insanlar dört saatte çok şeyi unuturlar. Hatırlayacakları tek şeyin uzun boy ve haki gömlek olacağını tahmin ettim. Boyum konusunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama yeni tişörtüm sayesinde araya kaynayabilirdim. Ayrıca tişörtün üzerindeki yazı ve gözlük ve şapkam şehre gelen budala turistler gibi görünmemi sağlamıştı.

Aslında temel olarak öyleydim. Ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. İyi gizlenmiş bir saklanma yerini bulmak zordur. Hele aşırı kalabalık bir şehirde neredeyse imkansızdır. Rasgele ortalıkta dolanıyor, tamamen yanlış olabilecek coğrafi bir önseziyi takip ediyordum. Kafamdaki alanı

daha da daraltacak bir şeyler bulmayı denedim. Four Seasons Otelini. Yanında değil ama yakınında. Bunun anlamı neydi? İki dakikalık araba yolculuğu? Beş dakikalık yürüyüş? Hangi yöne? Güneye değil, diye düşündüm. 57. Sokak'ın ötesine değil. 57. Sokak, şehri geçen ana sokaklardan biriydi. İki yöne, altı şerit. Her zaman kalabalık. Manhattan haritasında 57. Sokak, Mississippi Nehri gibiydi. Bir engel. Bir sınır. Kuzeye, daha sessiz, daha karanlık bloklara kaymak daha akıllıcaydı.

Trafiği izleyip düşündüm. İki dakikalık araba yolculuğu mesafesinde olamaz. Arabayla gitmek kontrolünüzün azalması demektir, esnekliğinizin azalması ve gecikmeler ve tek yönlü sokaklar ve caddeler ve park etme zorlukları ve arabanın hatırlanması ihtimali ve izi sürülebilecek plakalar.

Kim olursanız olun şehirde yürümek arabayla dolaşmaktan iyidir.

58. Sokak'a saptım ve otelin arka kapısına yürüdüm. Ön girişi kadar muhteşemdi. Pirinç ve mermer ve bayraklar ve üniformalı komiserler ve silindirik şapkalı kapıcılar vardı. Önünde uzun bir limuzin sırası bulunuyordu. Lincoln'ler, Mercedes'ler, Maybach'lar, Rolls Royce'lar. Bir milyon dolarlık arabalar, her biri birbiri ardına dizilmiş. Bir de yüklemeye kapısı vardı. Gri döner kapı, kapalıydı.

Sırtımı otele dönerek valiz taşıyan görevlilerden birinin yanında durdum. Nereye gidecektim? Sokağın karşısında bir dizi yüksek bina vardı. Çoğunlukla zemin katları prestijli müşterilere kiralanmış apartmanlar. Tam karşıda bir sanat galerisi vardı. Arabaların tamponları arasından geçerek sokağın diğer tarafına ulaştım ve pencereden vitrindeki resimlere baktım. Ardından arkamı dönüp uzak kaldırımdan karşı tarafı izledim.

Otelin solunda, Park Caddesi yakınındaki tarafta ilginç hiçbir şey yoktu.

Ardından sağa baktım, Madison'a doğru ve aklıma yeni bir fikir geldi. Otelin kendisi yakın zamanda akıl almaz bir bütçeyle yapılmış bir yapıydı. Komşu binaların çoğu sessiz ve zengin ve sağlamdı. Bazıları eski, bazıları yeniydi. Ama bloğun batı ucunda yan yana dizilmiş üç eski yapı vardı. Dar, tek taraflarında girişi olan, beş katlı tuğla binalar. Eskimiş, boyları hafif dökülüyor, lekeli ve oldukça köhne. Kirli pencereler, paslı parmaklıklar, düz çatılar. Kornişleri çalılar kaplamış, eski yangın merdiveni zikzak çizerek üstteki dört kattan aşağı uzanıyor. Bu üç bina, aydınlık bir gülümsemedeki üç çürümüş diş gibiydi. Bir tanesinin zemin katında iflas etmiş bir restoran

vardı. Bir diğerinde bilgisayar dükkanı. Üçüncüsünün zemin katındaki dükkan o kadar uzun zaman önce kapatılmıştı ki, bir zamanlar ne olduğunu kestirmek güçtü. Her birinin yan tarafında ticari operasyonlar için dar kapıları vardı. Kapılardan ikisinin üzerinde pek çok zil görebiliyordum, yani daireler kullanılıyordu. Eski restoranın yanındaki kapının üzerindeyse tek bir zil vardı, yani üst katlarda tek bir kişi kalıyordu.

Lila Hoth, Londra'dan gelen Ukraynalı bir milyarder değildi. Bu bir yalandı. Yani her kimse, bütçesine göre hareket etmek zorundaydı. Four Seasons'da süit tutmaya yettiğine göre cömert bir bütçe ama tahminimce imkanları sınırsız değildi ve Manhattan'da ev satın almak için yirmi milyon dolara ya da daha fazlasına ihtiyacınız vardı. Kiralamak içinse on binlerce dolara.

Karşımdaki üç bina gibi çok işlevli binalardan yararlanarak kendilerini saklayabiliyorlardı. Ve belki başka avantajları da olurdu. İşlerine burunlarını sokacak daha az kişi vardı, mesela ortalığı

karıştıracak bir kapıcı yok. Ayrıca restorana ya da bilgisayar dükkanına gece gündüz teslimat yapılır. Böylece gelip giden insanlar fazla dikkat çekmez.

Sokağın aşağısına ilerleyip üç binanın karşısındaki kaldırımda durdum ve yapılara baktım. Kaldırımdaki insanlar önümden geçip gitti. Ayak altından çekilmek için kaldırımın kenarındaki oluğa adım attım. Uzakta, Madison ve 57. So- kak'ın kesiştiği yerde iki polis vardı. Çapraz olarak elli metre uzağımda. Benim bulunduğum yöne bakmıyorlardı. Yeniden binalara baktım ve kafamda varsayımlarımı gözden geçirelim. 59. Sokak ve Lexington'daki altı numaralı tren yeterince yakından geçiyordu. Four Seasons yeterince yakındı. Üçüncü Cadde ve 56. Sokak kesinlikle yakın değildi. Kimsenin bu binalara dikkat etmeyeceği kesindi. Çok pahalı olamazdı. Beşte beş. Mükemmel. Tam olarak karşımdaki üç binadan biri gibi bir yeri aradığıma karar verdim. Otelin arka kapısına beş dakikalık mesafede olmalıydı. Kuzey olamazdı, öyle olsaydı Susan Mark arabasını daha kuzeye park eder ve metrodan 68. Sokak'ta inmeyi hedeflerdi. Güney olamazdı, çünkü 57. Sokak psikolojik bariyerdi. Tamamen farklı bir yer olamazdı, çünkü Four Seasons'ı kullanmışlardı. Başka bir yerde olsalardı, başka bir oteli kullanırlardı. New York şehrinde etkileyici binalar konusunda sıkıntı çekilmez.

Mükemmel bir mantık. Belki fazla mükemmel. Kesinlikle sınırları belli bir bölgeydi. Eğer Susan Mark'ın 59- Sokak'ta metrodan ineceği ve kuzeyden yaklaşacağı ve 57. Sokak'ın güneyde kavramsal bir bariyer olduğu varsayımlarına bağlı kalırsam, 58. Sokak aradığım yer demektir. Ve Manhattan'daki bloklara yürümek yaklaşık beş dakika sürerdi. Yani otelin arka kapısından beş dakika sağa ve beş dakika sola yürünerek oluşturulacak alan ya tam karşısında durduğum blokta sona ererdi ya da doğu tarafındaki, Park ve Lex arasında. Bunlar gibi çok işlevli mülkler bu bölgede enderdir. Büyük paralar onları çoktan kovaladı. Yani bu posta kodu dahilinde, aradığım özellikleri taşıyan son üç binaya bakıyor olabilirdim.

Yani Lila Hoth'un saklanma yerine bakıyor olmam kesinlikle mümkündür. Kesinlikle mümkün ama sadece bir ihtimal. Ben de herkes kadar şansa inanırım ama deli değilim.

Ama mantığa da inanırım, büyük ihtimalle çoğu insandan daha fazla. Ve mantık beni bu noktaya getirmişti. Yeniden her şeyi gözden geçirdim ve keşfime inanmaya başladım.

Çünkü listeme fazladan bir faktör daha eklenmişti.

Aynı mantık başka birini daha buraya getirmişti. Springfield kaldırımdan inip yanıma geldi. Ne düşünüyorsun" dedi bana.

60

Springfield onu daha önce gördüğümde üzerinde olanla aynı takım elbiseyi giymişti. Gri yazlık pamuk

lu takım elbise. Takım buruş buruştu, sanki onunla uyumuştur. Belki de gerçekten öyle yapmıştı.

Sence burası mı? dedi.

Yanıt vermedim. Etrafımı kontrol etmekle meşguldüm. Yüzlerce insana ve düzinelerce arabaya baktım ama endişelenecek hiçbir şey görmedim. Springfield yalnızdı.

Ona döndüm.

Springfield sorusunu yeniden sordu. Sence burası mı? Sansom nerede? diye sordum.

Evde kaldı.

Neden?

Çünkü bu tür işler zordur ve ben ondan daha iyiyim. Başımı salladım. NCO'larla ilgili bir makale okumuştum. Çoğu kendilerini subaylarından daha iyi zannedirdi ve çoğunlukla haklıydılar. Ben kesinlikle benimkilerden memnundum.

Benim için bir sürü iyi iş yaptılar.

Anlaşmamız ne? diye sordum.

Ne anlaşması?

Senin ve benim aramdaki.

Bir anlaşmamız yok, dedi. Henüz.

Bir anlaşmamız olacak mı?

Belki, konuşmalıyız.

Nerede?

Senin seçimin, dedi. İyiye işaretti. Eğer yakın zamanda tuzağa düşürüleceksem doğaçlama hareket etmeleri gerekecekti. Yani, olabilecekleri kadar etkili olamayacaklardı. Belki hayatta bile kalabilirdim.

Şehri ne kadar iyi biliyorsun? diye sordum ona.

İdare edecek kadar.

İki kere sola sap ve doğu 57'de 57 numaraya git. On dakika arkanda olacağım. Seninle içeride buluşuruz.

Ne tür bir yerden bahsediyorsun?

Orada kahve içebiliriz.

Tamam, dedi. Altında restoran olan binaya bir kere daha baktıktan sonra sokağı trafiğin içinden çapraz olarak geçti ve Madison Caddesi'nden sola döndü. Ben diğer tarafa ilerledim, Four Seasons'ın

arka kapısına kadar. Four Sea- sons'ın arka kapısı 58. Sokak üzerindeydi. Bir blok genişliğinde bir binaydı. Yani ön kapısı 57. Sokak'taydı. Kesin konuşmak gerekirse doğu 57, 57 numara. Springfield'dan dört dakika önce içeride olacaktım. Yanında bir ekip getirdiyse bilirdim. Ondan önce, onunla veya ondan sonra içeri giren biri olursa görürdüm. Arka kapıdan girip lobiye geçtim, şapkamı ve gözlüğümü çıkarıp sessiz bir köşede durdum ve bekledim.

Springfield tek başına geldi, tam zamanında, yani benden dört dakika sonra. Sokakta durup aceleyle baskın planları yapmamıştı. Sohbet etmekle zaman kaybetmemişti. Büyük ihtimalle telefon açmakla bile vakit kaybetmemişti. İnsanlar telefonla konuşurken adımlarını yavaşlatır.

Kapıda resmi kıyafetli bir görevli vardı. Siyah kuyruklu ceket ve gümüş kravat. Kapıcı değil, valiz taşıyan görevlilerin şefi değil, bir tür karşılayıcı, gerçi unvanının bundan çok daha şık olduğuna emindim. Springfield'a doğru yürüdü ve Springfield adama öyle bir bakış attı ki, adam tokat yemiş gibi geri çekildi. Springfield'ın o tür bir yüzü vardı.

Bir an için duraksadı, etrafa bakındı ve bir keresinde Hoth'larla bulduğum çay salonuna yöneldi. Köşede durup giriş kapısını izledim. Destek kuvvet yoktu. Kapının önünde sedanlar durmadı. On dakika tanıdım ve ardından her ihtimale karşı iki dakika daha ekledim. Hiçbir şey olmadı. Lüks bir otelin kapısından girip çıkan her zamanki insanlar. Zengin insanlar içeri girdi, zengin insanlar dışarı çıktı. Yoksul insanlar etrafta koşturup onların işlerini halletti.

Çay salonuna girip Springfield'ı daha önce Lila Hoth'un oturduğu koltukta buldum. Aynı saygın görünümlü yaşlı garson görev başındaydı. Yanımıza geldi. Springfield su istedi. Ben kahve sipariş ettim. Garson yüzünde okunamaz bir ifadeyle başını salladı ve uzaklaştı.

Hoth'larla iki kere burada buluştun, dedi Springfield. Bir tanesi tam bu masadaydı, dedim. Bu teknik olarak bir sorun. Onlarla herhangi bir şekilde temas kurmak suç olarak sınıflandırılabilir. Neden?

Vatandaşlık Yasası yüzünden.

Hoth'lar tam olarak kim?

Metro rayları üzerinde koşmak da suç. Bu yüzden eyalet hapisanesinde beş yıl yatabilirsin. Bana öyle söylediler. Ayrıca dört federal ajanı uyuşturucu okla vurdum. Onlar kimsenin umrunda değil. Hoth'lar kim? Bu bilgiyi veremem. Öyleyse neden buradayız?

Sen bize yardım edersen, biz de sana yardım ederiz. Bana nasıl yardım edebilirsiniz? Bütün suç kayıtlarının yok olmasını sağlayabiliriz. Peki ben size nasıl yardım edebilirim? Kaybettiğimiz şeyi bulmamıza yardım edebilirsin. USB bellek?

Springfield başını salladı. Garson elinde tepsiyle geri geldi. Su ve kahve. Eşyaları dikkatle masaya yerleştirip geri çekildi. Taşınabilir belleğin nerede olduğunu bilmiyorum, dedim. Bilmediğine eminim. Ama Susan Mark'ın en yakınındaki kişi sendin ve Pentagon'dan ayrıldığında bellek ondaydı. Evinde, arabasında veya gittiği başka bir yerde bulamadık. Yani bir şey görmüş olmanı umuyoruz. Belki senin için bir anlam ifade etmedi ama bizim için bir anlam ifade edebi-

Daha razı olmalı.

Personel şefiniz trendeydi. O ne görmüş?

Hiç.

USB bellekte ne vardı?

Bu bilgiyi veremem.

O zaman size yardım edemem.

Neden bilmek zorundasın?

Kendimi içine sokmak üzere olduğum belanın boyutunu biraz olsun kestirebilmek isterim, dedim.

O zaman kendine bir soru sormalısın.

Ne sorusu?

Henüz kendine sormadığın soruyu ve daha baştan sormuş olman gereken soruyu. Kilit soruyu seni budala.

Nedir bu? Bir yarışma mı? Piyadeler, subaylara karşı?

O savaş uzun zaman önce bitti.

Bu söz üzerine başlangıç noktasına kadar gidip hiç sormadığım soruyu aradım. Başlangıç noktası altı numaralı trendi ve dört numaralı yolcu. Vagonun sağ tarafında, sekiz kişilik sırada tek başına. Beyaz, kırklı yaşlarda, sıradan, siyah saçlar, siyah kıyafetler, siyah çanta. Susan Mark, vatandaş, eski eş, anne, abla, evlatlık, Annandale sakini.

Susan Mark, Pentagon'da çalışan bir sivildi.

İşi tam olarak neydi? diye sordum.

61

Springfield suyundan büyük bir yudum aldıktan sonra şöyle bir gülümsedi. Yavaşsın ama nihayet buldun.

Peki onun işi neydi?

Bilgi teknolojilerinin bir kısmından sorumlu olan sistem yöneticisiydi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Yani bilgisayarlarda kullanılan bir sürü ana şifre biliyordu.

Hangi bilgisayarlar?

Önemli olanlar değil. Füzeleri yollayamaz ya da ona benzer bir şey yapamazdı. Ama kesinlikle İKK kayıtlarına girme yetkisi vardı ve arşivlerden bazılarına.

Ama Delta arşivlerine değil, yanılıyor muyum? Onlar Kuzey Caroline'da Fort Bragg'da Pentagon'da değil

Bütün bilgisayarlar birbirine bağlı. Her şey artık her yerde ve hiçbir yerde.

Ve kadının bu bilgilere ulaşma yetkisi mi vardı?

İnsan hatası.

Ne?

Her şey insan hatasından kaynaklandı.

Nasıl?

Bir sürü sistem yöneticisi var. Çoğunun sorunları ortak. Birbirlerine yardım ediyorlar. Kendi sohbet odaları ve kendi mesaj panoları var. Anlaşılan şahsi şifreleri olması gerektiğinden daha az güvenli yapan hatalı bir kod satırı varmış. Sızıntı olmuş. Bunu bildiklerini düşündük. Ama öyle olmasından hoşlanıyorlardı. Böylece bir kişi gürültü patırtı olmadan, diğerine yardım edebiliyordu. Birbirlerine yardım etmelerine engelleyen kod doğru olsaydı bile, büyük ihtimalle onu silerlerdi.

Jacob Mark'ın söylediğini hatırladım: Bilgisayarlar konusunda iyiydi.

Yani Delta arşivlerine erişebiliyordu? dedim.

Springfield başını salladı.

Ama sen ve Sansom benden beş yıl önce ordudan ayrıldınız. O zamanlar hiçbir şey bilgisayarlarda değildi. Hele arşivler.

Zaman değişti, dedi Springfield. Şimdiki Amerikan ordusu yaklaşık doksan yaşında. Birikmiş doksan yıllık çöpümüz var. Birilerinin büyükbabasının hatıra olarak getirdiği paslı silahlar, ele geçirilmiş bayraklar ve uniformalar ve aklına ne gelirse. Tüm bunlara ek olarak binlerce ve binlerce ton kağıt. Belki milyonlarca ton. Teknik bir sorun. Yangın riski, fareler, emlak.

Yani?

Yani on yıldır evi temizliyorlar. Eşyalar müzelere yollanıyor ya da çöpe atılıyor ve belgeler taranarak bilgisayar ortamına aktarılıyor.

Başımı salladım. Ve Susan Mark içeri girip birini kopyaladı.

Kopyalamanın da ötesi, dedi Springfield. Bir dosyayı çaldı. Başka bir sürücüye transfer etti ve ardından orijinali sildi.

Başka sürücü dediğin USB bellek mi?

Springfield başını salladı. Ve nerede olduğunu bilmiyoruz.

Neden Susan?

Özellikleri tutuyor. Arşivin ilgili kısmına madalya sayesinde ulaşılmıştı. İKK'da madalyaların kaydı tutulur. Senin de dediğin gibi. Sistem yöneticisiydi ve oğlu yüzünden hassas durumdaydı.

Neden orijinali sildi?

Bilmiyorum.

Riski artırmış olmalı.

Belirgin ölçüde.

Aldığı belgede ne vardı?

Bu bilgiyi veremem.

Bilgi ne zaman kağıttan bilgisayara aktarıldı?

Yaklaşık üç ay önce. Yavaş bir süreç. Program on yıldır devam ediyor ama ancak 1980'lerin başına gelebildiler.

İşi kim yürütüyor? Uzman personel var.

Ve bir sızıntı. Hoth'lar da yaklaşık o dönemde buraya geldiler.

Kaçınılmaz olarak.

Sızıntının kim olduğunu biliyor musunuz?

Gerekli adımlar atılıyor.

Belge neydi?

Bu bilgiyi veremem.

Ama büyük bir dosyaydı.

Yeterince büyük.

Ve Hoth'lar onu istiyor.

Bence bu kadarı açık.

Onu neden istiyorlar?

Bu bilgiyi veremem.

Bunu çok sık söylüyorsun.

Çok sık bunu söylemem gerekiyor.

Hoth'lar kim?

Gülümsedi ve eliyle daire çizerek bir 'sil baştan' jesti yaptı. Bu bilgiyi veremem. Tam bir güvenlik şefine yakışır yanıt. Üç kelimelik bir kelime oyunu.

Bana soru sorabilirsin. Ben tahmin yürütebilirim. Sen onlarla ilgili yorum yapabilirsin, dedim.

Hoth'ların kim olduğunu düşünüyorsun? dedi.

Afganistan doğumlu olduklarını düşünüyorum.

Devam et, dedi

Bu bir yorum sayılmaz.

Devam et.

Taliban, El Kaide sempatizanları ya da üyeleri.

Tepki yok.

El Kaide, dedim. Taliban çoğunlukla evde kalıyor.

Devam et.

Üyeleri, dedim.

Tepki yok.

Liderleri?

Devam et.

El Kaide'nin kadın liderleri mi var?

İşlerine ne gelirse onu kullanıyorlar.

Akla yakın gelmiyor.

Düşünmemizi istedikleri bu. Var olmayan erkekleri aramamızı istiyorlar.

Hiçbir şey söylemedim.

Devam et, dedi.

Tamam, kendine Svetlana diyen mücahitlerin yanında savaştığınızı ve Grigori Hoth'dan VAL tüfeğini aldığınızı biliyordu. Burada insanların sempatisini kazanmak için Hoth'un adını ve hikayesini kullandılar.

Çünkü?

Çünkü şimdi El Kaide, o gece orada başka her ne yapıyor idiyerseniz onun delillerini istiyor.

Devam et.

Sansom o gece sayesinde büyük bir madalya aldı. Yani, bir zamanlar, o zamanlar iyi görünen bir şey olmalı. Ama şimdi ortaya çıkması ihtimali sizi endişelendiriyor. Yani şimdi eskisi kadar iyi görünmeyecek bir şey.

Devam et.

Sansom kötü durumda ama hükümetin de iki ayağı birbirine dolanmış durumda. Yani hem şahsi hem politik.

Devam et.

Sen o gece bir madalya aldın mı?

Üstün Hizmet Madalyası.

Doğrudan Savunma Bakanlığı'ndan gelen bir madalya.

Springfield başını salladı. Düşük rütbeli bir teğmen için büyük bir ödül.

Yani seyahat askeri olmaktan çok, politikti.

Elbette. O zamanlar kimseyle resmi olarak savaşta değildik.

Hoth'ların dört kişiyi ve büyük ihtimalle Susan Mark'ın oğlunu da öldürdüklerini biliyorsunuz değil mi?

Bilmiyoruz ama şüpheleniyoruz.

Öyleyse neden onları yakalamadınız?

Ben bir Kongre üyesinin güvenlik şefiyim. Kimseyi ya-kalayamam.

Federaller yakalayabilirdi.

Federallerin gizemli çalışma yöntemleri var. Anlaşılan Hoth'ları birinci ligden düşmanlar ve kayda değer bir hedef olarak görseler de, çok tehlikeli olduklarını düşünseler de, aktif olmadıklarına inanıyorlar.

Bu ne anlama geliyor?

Yani şimdilik onları oldukları yerde bırakmakla kazanılacak şeyler, kaybedilecek olanlardan fazla.

Bu sözler aslında onları bulamadıkları anlamına geliyor.

Elbette.

Bu seni rahatsız etmiyor mu?

USB bellek Hoth'larda değil, yoksa hala onu arıyor olmazlardı. Yani çok aldırımıyorum.

Bence aldırimalısın, dedim.

Orasının onların mekanı mı olduğunu düşünüyorsun? Az önce baktığın yerin?

Bu blok veya sonraki.

Bence bu, dedi. Federaller oteldeki sütünleri onlar dışarıdayken aradı.

Lila söyledi.

Alışveriş çantaları vardı. Süs olsun diye kullanılıyordu. Mekan göze doğru görünsün diye.

Paketleri gördüm.

İki tane Belgdorftan ve iki tane Tiffany'den. O dükkanlar yan yanadır, eski binalardan bir blok uzaktalar. Eğer karargahları Park'ın doğusundaki blokta olsaydı, o tarafa yakın olan Bloomingdales'e giderlerdi. Çünkü gerçekten alışveriş yapmıyorlardı. Otel sütünleri için aksesuar alıyorlardı, insanları kandırmak için.

İyi bir nokta, dedim.

Plot'ları aramaya kalkma, dedi Springfield.

Benim için endişeleniyor musun?

Her koşulda kaybedersin. Bizim gibi düşüneceklerdir, bellek sende olmasa bile nerede olduğunu bildiğini varsayacaklar. Ve bizden çok daha zalim olabilirler.

Ve?

Sana onda ne olduğunu söyleyebilirler. Bu durumda bizim bakış açımızla ortadan kaldırılması gereken bir soruna dönüşürsün.

Ne kadar kötü?

Ben olanlardan utanç duymuyorum. Ama Binbaşı Sansom utanırdı.

Ve Amerika Birleşik Devletleri.

Bir de o.

Garson gelip başka bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sordu. Springfield evet dedi. Yeniden ikimiz için de sipariş verdi. Demek ki konuşmak istediği başka şeyler vardı. Trende olanların yeniden üzerinden geç, dedi.

Neden personel şefi yerine sen orada değildin? Bu ondan çok senin görev alanına giriyor.

Hızlı hareket etmemiz lazımdı. Ben Sansom'la Tek-sas'taydım. Para topluyordum. Düzgün bir taktik belirleyecek zamanımız yoktu.

Neden federallerin trende adamı yoktu?

Vardı. Trende iki adamları vardı. İki kadın. Gizli görevli, FBI'dan ödünç alınmışlardı. Özel ajan Rodriguez ve Mbe- le. Yanlış vagona bindin ve bütün yolu onlarla gittin.

İşlerinde iyiydiler, dedim. Ve gerçekten öyleydiler. Latin asıllı kadın, ufak tefek, terlemiş, yorgun. Süpermarket torbaları bileğine dolanmış. Batik elbiseli Batı Afrikalı kadın. Çok iyiydiler. Ama hepiniz onun o trene bineceğini nereden biliyordunuz?

Bilmiyorduk, dedi Springfield. Dev bir operasyondur, dev bir karmaşa. Arabası olduğunu biliyorduk. Tünelde adamlarımız bekliyordu. Anafikir her nereye gidecekse, onu o noktadan itibaren takip etmekte.

Neden Pentagonun merdivenlerinde tutuklanmadı?

Kısa süren bir tartışmaydı, federaller kazandı. Bütün suçluları birden yakalamak istediler. Ve yakalayabilirlerdi.

Eğer ben işleri mahvetmeseydim.

Kendin söyledin.

USB bellek onda değildi. Yani kimsenin kimseyi yakalayacağı yoktu. Pentagon'dan onunla ayrıldı ve evinde ya da arabasında değil.

Emin misiniz?

Evi en ufak tahtasına kadar altüst edildi ve arabası küçük parçalara ayrıldı. Metro vagonunu ne kadar iyi aradılar?

7622 numaralı vagon hala 207. Sokak'taki depoda. Yeniden birleştirmenin bir ay ya da daha uzun süreceğini söylüyorlar.

O kahrolasıca bellekte ne vardı?

Springfield yanıt vermedi.

Ele geçirdiğim telefonlardan biri cebimde titreşmeye başladı.

62

Uç telefonu el cebimden çıkardım ve masanın üzerine yaydım. Bir tanesi saniyede bir milim yana kayıyordu. Titreşimler. Üzerindeki ekranda 'gizli numara' yazıyordu. Açıp kulağıma götürdüm.

Alo?

Hala New York'ta mısın? diye sordü Lila Hoth.

Evet, dedim.

Four Seasons'a yakın mısın?

Pek sayılmaz, dedim.

Hemen oraya git. Senin için resepsiyona bir paket bıraktım.

Ne zaman? diye sordum. Ama telefon kapandı.

Springfield'a baktım. Burada bekle, dedim ve aceleyle girdim. Manzara sakindi. Uzun kuyruklu ceketli karşılama görevlisi hareketsiz duruyordu. Resepsiyona yürüdüm, adımları söyledim ve benim için bir şeyleri olup olmadığını sordum. Bir dakika sonra elimde bir zarf vardı. İnce siyah harflerle üzerine adım yazılmıştı. Sol üst köşede, geri dönüş adresinin olması gereken yerde Lila Hoth'un adı yazıyordu. Görevliye ne zaman bırakıldığını sordum. Bir saatten uzun zaman olduğunu söyledi.

Onu bırakan adamı gördün mü? diye sordum.

Yabancı uyruklu bir beyefendi.

Onu tanıyor muydun?

Hayır beyefendi.

Zarf şişkindi, on santime yirmi santim büyüklüğünde. Ama hafifti. İçinde sert bir şey vardı. Yuvarlak ve belki on santim çapı olan bir şey. Zarfı alıp çay salonuna geri döndüm ve Springfield'ın yanına

oturduğum. Hoth'lardan mı? dedi.

Başımı salladım.

İçi antraksla dolu olabilir, dedi.

Daha çok CD'ye benziyor, dedim.

Neyin CD'si?

Afgan halk müziği, belki.

Umarım değildir, dedi. Afgan halk müziğini dinlemiş- liğim var. Uzun uzun ve gereğinden yakından.

Zarfi açmak için beklememi ister misin?

Ne için?

Senin yeterince uzaklaşabilmen için.

Riski göze alacağım.

Böylece zarfi açıp salladım. İçinden tek bir disk çıktı ve ahşap masanın üzerine düşerken plastik bir ses çıkardı.

Bir CD, dedim.

Aslında DVD, dedi Springfield. Memorex tarafından üretilmiş bir diskti. Etiketinin üzerine siyah keçeli kalemle Bunu İzle yazılmıştı. Zarfin üzerindekiyle aynı elyazısı. Aynı kalem. Tahminen Lila Hoth'un elyazısı ve Lila Hoth'un kalemi.

DVD oynatıcım yok, dedim.

Öyleyse izleme.

Sanırım izlemem gerek.

Trende ne oklu?

Bilmiyorum.

Bu DVD'yi bilgisayarda izleyebilirsin. İnsanların uçakla yolculuk yaparken bilgisayarlarında film izledikleri gibi.

Bilgisayarım yok.

Otellerin bilgisayarları vardır.

Burada kalmak istemiyorum.

Şehirde başka oteller de var.

Nerede kalıyorsun?

Sheraton. Daha önce kaldığımız yerde.

Bu sözün ardından Springfield çay salonu hesabımızı platin kartla ödedi ve Four Seasons'tan Sheraton'a yürüdük. Bu yolculuğu ikinci yapışım. O zamanki kadar uzun sürdü. Kalabalık kaldırımlar, sıcak yüzünden yavaş hareket eden insanlar. Saat öğleden sonra birdi ve hava çok sıcaktı. Yol boyunca polisler dikkat ettim, bunun ele ilerleyişimize yararı olduğu söylenemez. Ama sonunda vardım. Lobideki plazma ekranda bir dizi aktivite yazıyordu. Büyük salon ticari bir şirket tarafından kiralanmıştı. Kablolü televizyonla ilgili bir şeylerdi. Bunu görmek aklıma National Geographic kanalının ve gümüş sırtlı gorilin gelmesine yol açtı.

Springfield bilgisayar odasının kapısını anahtarıyla açtı. Benimle içeri girmedi. Beni lobide bekleyeceğini söyledi ve uzaklaştı. Dört bilgisayardan üçü doluydu. İki kadın, bir adam, hepsi koyu renk takım elbiseler içinde, hepsinin deri çantaları açıktı ve yanlarındaki kağıtlar ortalığa saçılmıştı. Boş iskemleye oturdum ve bilgisayarda DVD'yi nasıl oynatacağımı çözmeye çalıştım. Bilgisayarın üzerinde CD'yi koyabileceğim bir bölme buldum. Diski koydum, geçici bir direnişin ardından motor gırladı ve bölme diski bilgisayarın içine çekip elimden uzaklaştırdı.

Beş saniye kadar hiçbir şey olmadı. Duraklamalar ve gır-lamalar.

Ardından ekranda büyük bir pencere açıldı. Boştu. Ama alt köşede bir grafik vardı. DVD oynatıcının düğmelerinin resmiydi. Oynat, duraklat, ileri, geri, atla. Fareyi hareket ettirip şekillerin üzerine götürdüğümde, ok küçük ve dolgun bir ele dönüştü.

Cebimdeki telefon titreşmeye başladı.

63

Telefonu cebimden çıkarıp açtım. Odayı süzdüm. Üç geçici arkadaşım kendilerini önlerindeki işe vermişti. Kadınlardan birinin önünde bir tür çizelge vardı. Parlak renklerden oluşan, bazıları yüksek, bazıları alçak sütunlar. Adam e-postalarını okuyordu. Diğer kadın büyük bir hızla yazı yazıyordu.

Telefonu kulağıma götürdüm. Alo?

Aldın mı? diye sordu Lila Hoth.

Evet, dedim.

Hala izlemedin mi?

İzlemedim.

Bence izlemelisin.

Neden?

Oldukça eğitici bulacaksın.

Odadaki diğer insanları taradıktan sonra Sesli bir şey mi? diye sordum. Hayır, sessiz bir film. Ne yazık ki. Sesle daha iyi olurdu.

Yanıt vermedim.

Neredesin? diye sordu.

Bir otelin işadamlarına ayrılan bölümünde.

Four Seasons mı?

Hayır.

Orada bilgisayarlar var mı?

Evet.

DVD yi bilgisayarda izleyebilirsin, biliyorsun.

Bana da öyle söylenmişti.

Başkaları ekranı görebilir mi?

Yanıt vermedim.

Oynat, dedi. Hatta kalacağım. Sana neler okluğunu anlatırım. Özel üretim DVD'lerdeki gibi.

Yanıt vermedim.

Yönetmenin yorumu seçeneği vardır ya, dedi ve bir kahkaha attı.

Fareyi hareket ettirip küçük şişman eli 'oynat' tuşunun üzerine getirdim. El sabırla onu bıraktığım yerde bekledi.

Fareyi tıkladım.

Bilgisayardan daha fazla gırlama sesi yükseldi. Ve ekrandaki pencere aydınlandı. Karşımda iki tane bozuk yatay çizgi vardı. İki kere belirip kayboldular ve açık bir mekanın geniş açıdan çekilmiş görüntüsü karşımda belirdi. Geceydi. Kamera sabitti. Bir tripoda yerleştirildiğini tahmin ettim. Sahne kameranın çekim alanının dışına yerleştirilmiş halojen lambalarla aydınlatılıyordu. Renkler soluktu. Mekan yurtdışında bir yermiş gibi görünüyordu. Çorak topraklar, koyu haki ton. Küçük taşlar ve bir büyük kaya. Kaya dümdüzdü, ikiz yataktan daha büyüktü. Oyuklar açılıp her biri bir köşeye olmak

üzere dört çelik halka yerleştirilmişti.

Halkalara bağlanmış çıplak bir adam vardı. Kısaydı ve zayıftı ve endişeliydi. Zeytin rengi bir teni ve siyah sakalı vardı. Yaklaşık otuz yaşındaydı. Sırtüstü yatıyordu ve X oluşturacak şekilde kollarını ve bacaklarını açmıştı. Kamera ayaklarından belki bir metre uzağa yerleştirilmişti. Sahnenin üst tarafında kafası bir o yana bir bu yana kıvılcıyordu. Gözleri kapalıydı. Ağız açıktı. Boynundaki tendonlar ip gibi gerilmişti. Çılgılık atıyordu ama onu duyamıyordum. Sessiz bir filmi.

Lila Hoth kulağıma fısıldadı.

Ne görüyorsun? diye sordu.

Kayanın üzerinde bir adam, dedim.

İzlemeyi sürdür.

Kim bu adam?

Amerikalı bir gazetecinin ayak işlerini halleden taksi şoförüydü.

Kameranın açısının yaklaşık kırk beş derece olduğunu tahmin ettim. Taksi şoförünün ayağının büyük ve geniş, kafasının küçük görünmesine yol açmıştı. Adam bir dakika boyunca çırpındı. Kafasını kaldırıyor ve kayaya vuruyordu. Kendini bayıltmaya çalışıyordu. Ya da belki kendini öldürmeye çalışıyordu. Hiç şansı yoktu. Ekranın üst tarafında zayıf bir figür belirdi ve adamın kafasının altına katlanmış kare bir kumaş parçası koydu. Figür Lila Hoth'du. Hiç şüphe yoktu. Kaydın çözünürlüğü harika değildi ama kadını karıştırmak imkansızdı. Saçları, gözleri, hareket ediş biçimi.

Katlı kumaş büyük ihtimalle bir havluydu.

Az önce seni gördüm, dedim.

Kumaş kısmı mı? Kendi kendilerine zarar vermelerini engellemek için gerekli. Ayrıca kafaları doğru açıda kalmış oluyor. Onları bakmaları için kışkırtıyor.

Neye?

İzlemeyi sürdür.

Odayı taradım. Üç geçici oda arkadaşım hala çalışıyordu. Tamamen önlerindeki işe konsantre olmuşlardı.

Yaklaşık yirmi saniye boyunca ekranımda hiçbir şey olmadı. Taksi şoförü sessiz çılgınlık atmayı sürdürdü. Ardından Svetlana Hoth kenardan çerçeveye girdi. Onu da karıştırmak imkansızdı. Yangın musluğunu andıran vücut, ışıltı- sız çelik grisi saçlar.

Elinde bıçak vardı. Kayanın üzerine çıkıp adamın yanında durdu. Yaklaşık bir saniye kadar kameraya baktı. Kibir yok. Açısını hesaplıyordu, kameranın bakış açısını kesmek istemiyordu. Adamın sol

koluyla göğsünün kenarı arasındaki boşluğa yerleşti. Adam bıçağa bakıyordu.

Svetlana öne eğildi, kendi sağına. Bıçağın ucunu adamın kasıklarıyla göbeği arasındaki bir noktaya yerleştirdi. Bastırdı. Adam kontrolsüzce sarsıldı. Yaradan dolgun kan damlaları dökülmeye başladı. O ışıkların altında kan siyah görünüyordu. Adam hiç durmadan çığlık attı. Dudaklarının kelimeler oluşturduklarını görebiliyordum. Hayır! ve Lütfen! Hangi dilde olursa olsun açıkça anlaşılabilir kelimelerdir.

Bu olay nerede oldu? diye sordum.

Kabil'den çok uzakta değil, dedi Lila Hoth.

Svetlana bıçağı adamın kamına doğru hareket ettirdi. Kan bıçağın çizdiği yolu takip ediyordu. Kadın bıçağı hareket ettirmeyi sürdürdü. Aynı bir cerrah ya da kasap gibi. Yaptığı çok olağan bir şeymiş gibi davranıyordu. Deneyimli olduğu ve hatta bu konuda uzman olduğu belliydi. Daha önce pek çok kez benzer kesikler açmıştı. Bıçak hareket etmeyi sürdürdü. Bıçak adamın göğüs kemiğinin üzerinde durdu.

Svetlana bıçağı kenara bıraktı.

İşaretparmağıyla kesiğin hattını takip etti. Deliler gibi kan akıyordu. Aşağı bastırdı ve parmağını kesiğin içine soktu, birinci boğumun sonuna kadar. Parmağını aşağı yukarı kaydırды. Arada bir duruyordu.

Kas duvarını tamamen kesip kesmediğini kontrol ediyor, dedi Lila Hoth.

Nereden biliyorsun? Ekranda ne olduğunu görmüyorsun, dedim.

Nefes alıp verişini duyabiliyorum.

Svetlana bıçağı yeniden eline aldı ve parmağının durak- sadığı noktalara geri döndü. Bıçağın ucunu büyük bir dikkatle kullanarak ufak çaplı engeller olduğunu düşündüğü noktaları biraz daha deşti.

Ardından geri çekildi.

Taksi şoförünün beli açılmıştı, sanki fermuar çekilmiş gibiydi. Uzun kesik biraz aralandı. Kas dokusu tamamen yırtılmıştı. Artık içerden gelen baskıya dayanamıyordu.

Svetlana yeniden öne eğildi. İki elini de kullanıyordu. Onları kesiğin içine soktu ve deriyi dikkatlice iki yana sıyırdı. Artık bileklerine kadar kesiğin içine sokmuştu. Gerildi ve omuzlarını dikleştirdi.

Adamın bağırsaklarını çıkardı.

Futbol topu büyüklüğünde parlak, yağlı pembe bir kitleydi. Kıvrım kıvrım, kaygan, hareketli ve ıslak.

Kütleyi adamın göğsüne bıraktı, neredeyse nazıkçe. Ardından kayadan aşağı kaydı ve ekrandan çıktı.

Kameranın objektifi adama bakmayı sürdürdü.

Taksi şoförü dehşetle aşağı bakıyordu.

Artık sadece zaman meselesi, dedi Lila Hoth. Kesik onları öldürmüyor. Hiçbir önemli damarı kesmiyoruz. Kanama çabucak duruyor. Önemli olan acı ve şok ve enfeksiyon. Güçlü olanlar üçüne de dayanıyor. Soğuktan ölüyorlar, en azından biz öyle düşünüyoruz. Vücut ısıları altüst olmuş oluyor. Havaya bağlı. Rekor on sekiz saat. Bazıları iki gün dayanan gördüğünü söylüyor ama ben onlara inanmıyorum.

Sen delisin, bunu biliyor musun?

Peter Molina da aynı şeyi söyledi.

Bunu gördü mü?

Kayıtta o da var. İzlemeyi sürdür. Eğer istersen sona sarabilirsin. Ses olmadan zaten pek eğlenceli sayılmaz.

Yeniden odayı kontrol ettim. Üç kişi çok sıkı çalışıyorlardı. Şişman eli 'ileri' düğmesinin üzerine götürüp tıkladım. Film hızla akmaya başladı. Taksi şoförünün kafası ileri geri hareket ediyordu.

Normalde bunu her seferinde bir kişiye yapmayız. Seri halinde yapmak daha iyidir. İkinci kişi birinci ölene kadar bekler ve böyle devam eder. Hissettikleri dehşeti artırıyor. Onları görmelisin, kendilerinden önceki adamın bir dakika daha uzun yaşaması için dua ediyorlar. Ama sonunda hepsi ölüyor ve spot ışığı bir sonrakinin üzerine düşüyor. O noktada kalp krizi geçirenler oldu. Anlıyorsun ya, sıra onlara geldiğinde. Eğer önceden kalp rahatsızlıkları varsa. Ama her zaman canlı bir gösteri düzenlememiz mümkün olmuyor. Bu yüzden artık videodan yararlanıyoruz. Yaklaşık bir fikir oluşabilmesi için.

Ona yeniden deli olduğunu söylemek istedim ama söylemedim. Çünkü bana yeniden Peter Molina'dan bahsederdi.

İzlemeyi sürdür, dedi.

Film ileriye doğru aktı. Taksi şoförünün kolları ve bacakları sarsıldı. Garip ani hareketler, iki kat hızla gözümün önünden geçiyordu. Başını sağa ve sola devrildi.

Peter Molina bütün bunları gördü, dedi Lila Hoth. İçinden adamın dayanmasını diliyordu. Oldukça garipti, çünkü elbette filmdeki kişi aylar önce ölmüştü. Ama bunu izlemenin etkisi genelde öyle oluyor. Sana söylediğim gibi, video gerçeğinin yarattığına oldukça yakın bir etki yaratıyor.

Sen hastasın, dedim. Aynı zamanda ölüsün, bunu biliyor muydun? Yolun ortasına adım atmışsın bile. Kamyon henüz sana çarpmadı ama çarpacak.

Bahsettiğin kamyon sen misin?

Emin ol benim.

Memnun oldum. İzlemeyi sürdür.

Yeniden 'ileri' düğmesine bastım ve film daha da hızlandı. Normalden dört kat daha hızlı akıyordu. Derken, sekiz, derken on altı, otuz iki. Zaman hızla aktı. Bir saat. Doksan dakika. Derken görüntü dondu. Taksi şoförü hareket etmeyi kesti. Bir an için uzun süre baygın yattı ve derken Lila Hoth görüntüye girdi. Yeniden normal hıza dönmek için play düğmesine bastım. Lila adamın başının yanına eğildi ve nabzını kontrol etti. Ardından başını kaldırdı ve yüzünde çok mutlu bir gülümseme vardı.

Doğrudan kameraya bakıyordu.

Doğrudan bana bakıyordu.

Bitti mi? diye sordu telefonda.

Evet, dedim.

Tam bir hayalkırıklığı. Uzun dayanmadı. Hastaydı. Parazitleri vardı. Bağırsak solucanları. Bütün bu zaman boyunca onların bağırsaklarında hareket ettiklerini görebiliyordum. İğrençti. Sanırım onlar da öldü. Ev sahipleri ölürse, parazitler de ölür.

Senin de öleceğin gibi.

Hepimiz öleceğiz Reacher, tek sorun ne zaman ve nasıl olacağı.

Arka tarafımda işadamlarından biri ayağa kalkıp kapıya yöneldi. İskemlemede dönüp vücudumu onunla ekran arasında tutmaya çalıştım. Başardığımı sanmıyorum. Bana garip garip baktıktan sonra odadan çıktı.

Ya da belki telefon konuşmamın son kısmını duymuştur.

İzlemeyi sürdür, dedi Lila kulağıma.

Yeniden ileri düğmesine bastım. Taksi şoförü Kabil yakınlarında bir süre daha ölü halde yattı ve derken görüntü karardı. Sahnenin yerini kesintiyi gösteren noktacıklar aldı. Ardından kamera yeniden açıldı ve yeni bir sahneyi gösterdi. Play tuşuna bastım. Normal hız. Kapalı bir mekan. Sert ışıklar. Gece mi, gündüz mü söylemek zordu. Neresi olduğunu söylemek imkansızdı. Belki bir bodrum. Duvarlar ve zemin beyaza boyanmıştı. Ortada taştan bir nesne vardı, masayı andırıyordu. Afgan kayasından küçüktü. Dikdörtgen, belirli bir amaçla üretilmiş. Belki eski bir mutfağın parçası.

Devasa bir genç adam masaya bağlanmıştı.

Yaklaşık yarı yaşındaydı ve benden yüzde yirmi daha iriydi.

Yüz elli kilo kas, demişti Jacob Mark. Profesyonel sporcu olacak.

Onu görüyor musun? diye sordu Lila Hoth.

Onu görüyorum.

Çıplaktı. O ışıkların altında bembeyaz görünüyordu. Kabil'deki taksi şoföründen her yönden farklıydı. Solgun bir ten. Sakalsız. Ama hareketleri onunkiyle aynıydı. Başını ileri geri hareket ediyor ve çığlık çığlığa aynı kelimeleri söylüyor. Hayır! ve Lütfen! hangi dilde olursa olsun açıkça anlaşılabilir kelimelerdir. Ve bu seferki İngilizceydi. Kolaylıkla dudak okuyabilirim. Ses tonunu bile hissedebilirim. Genel olarak şaşkınlık. Bir kişinin boş bir tehdit ya da zalim bir şaka olduğunu varsaydığı şeyin ölümcül ölçüde ciddi olduğunu öğrendiğinde kullanacağı türde bir ses tonu.

Bunu izlemeyeceğim, dedim.

İzlemelisin, dedi Lila Hoth. Yoksa asla emin olamazsın. Belki onun gitmesine izin verdik.

Bu ne zamandı?

Bir teslim zamanı belirlemiştik ve ona sadık kaldık.

Yanıt vermedim.

İzle.

Hayır.

Ama onu izlemeni istiyorum, dedi. Onu izlemene ihtiyacım var. Seriyi koruma meselesi. Çünkü senin bir sonraki olacağını düşünüyorum.

Yeniden düşün.

İzle.

İzledim. Yoksa asla emin olamazsın. Belki onun gitmesine izin verdik. Gitmesine izin vermediler.

64

Sonrasında telefonu kapadım, DVD'yi cebime koydum, lobideki tuvalete gittim ve klozetlerden birine kustum. Tam olarak gördüğüm sahneler yüzünden değil. Çok daha kötülerini görmüştüm. Ama öfke ve nefret ve hayalkırıklığı yüzünden. Bütün bu güçlü duygular içimde kaynamaya başlamıştı ve bir rahatlama yolu bulmalıydım. Ağzımı çalkaladım ve yüzümü yıkadım ve musluk suyu içtikten sonra aynanın karşısında bir süre durdum.

Ardından ceplerimi boşalttım. Parayı ve pasaportumu ve ATM kartımı ve metro kartımı ve Theresa Lee'nin kartviziti -ni tuttum. Diş fırçamı tuttum. Kadının beni aradığı telefonu tuttum. Diğer iki telefonu çöpe attım, şarj aletini ve dört ölü adamın kartvizitini ve Theresa Lee'nin ortağının mesajından aldığı notları.

Ve Radio Shack'tan aldığım USB belleği, pembe kabı da dahil, her şeyiyle çöpe tıktım.

Artık kandırmacaya ihtiyacım yoktu.

Ardından temizlendim ve Springfield'ın hala ortalıkta olup olmadığını görmek için dışarı çıktım.

Ortalıktaydı. Lobinin harındaki bir taburedeydi, sırtı köşeye dönüktü. Önündeki masanın üzerinde bir bardak su vardı. Rahattı ama olan biten her şeyi izliyordu. Bir adamı Özel Kuvvetlerden çıkarabilirsiniz ama alışkanlıklarını elinden alamazsınız.

Geldiğimi gördü. Yanma oturdum. Halk müziği miydi? diye sordu.

Evet, dedim. Halk müziği idi.

DVD'de mi?

Danslar da vardı.

Sana inanmıyorum. Bembeyaz olmuşsun. Afgan halk dansları oldukça kötüdür biliyorum ama o kadar da kötü değildir.

İki adam vardı, dedim. Karınlan yarıldı ve bağırsakları çıkarıldı.

Kamera önünde canlı olarak mı?

Ve sonra kamera önünde ölü olarak.

Ses?

Sessizdi.

Adamlar kimdi?

Biri Kabil'den bir taksi şoförüydü ve diğeri Susan Mark'ın oğluydu.

Kabil'de asla taksiye binmem. Arabayı kendim kullanmayı tercih ederim. Ama USC için kötü olmuş, ciddi bir defans oyuncusu kaybettiler. İyi defans bulmak zordur. Oğlanı araştırdım. Sağlam ayakları olduğunu söylüyorlar.

Artık yok.

Kayıtta Hoth'lar da var mıydı?

Başımı salladım. Kayda alınmış bir itiraf gibi.

Önemi yok. Onları öldüreceğimizi biliyorlar. Onları neden öldüreceğimiz farketmez.

Benim için farkeder.

Akıllan Reacher. Sana paketi yollamalarının bütün amacı bu. Seni öfkeliendirip bu işin içine çekmek istiyorlar. Seni bulamıyorlar, bu yüzden gidip onları bulmanı istiyorlar.

Ve bulacağım.

Gelecekle ilgili planların seni ilgilendirir ama dikkatli olmalısın. Anlamak zorundasın. Çünkü iki yüz yıldır onların taktiği bu. Bu yüzden yaptıkları işkenceler her zaman ön cephelerden duyuluyor. Kurtarma ekiplerinin gelmesini istiyorlar ya da intikam saldırıları için kışkırtmak. Esirlerinin hiç tükenmemesini istiyorlar. İngilizlere sor. Ya da Ruslara.

Başımın çaresine bakabilirim.

Deneyeceğine eminim. Ama seninle işimiz bitmeden hiçbir yere gitmiyorsun. Trenle ilgili konuşmalıyız.

Ben ne gördüysem, adamın da gördü.

Bize yardım etmek işine gelir.

Şimdilik bir işime yaramadı. Elimde olan tek şey vaatler.

Taşınabilir bellek elimize geçtiğinde aleyhindeki bütün suçlamalar düşürülecek.

Yeterince iyi değil.

Yazılı olarak ister misin?

Hayır, suçlamaların şimdi düşürülmesini istiyorum. Hareket özgürlüğüne kavuşmalıyım. Sürekli polisleri gözleye- mem.

Ne yapmak için hareket özgürlüğü?

Ne olduğunu biliyorsun.

Tamam, elimden geleni yapacağım.

Yeterince iyi değil.

Sana garanti veremem. Tek yapabileceğim denemek. Başarma şansın ne?

Yok. Ama Sansom yapabilir.

Onun adına konuşma yetkin var mı?

Onu aramam gerek.

Ona daha fazla saçmalıkla uğraşmayacağımı söyle, tamam mı? Artık o noktayı geçtik.

Tamam.

Ve onunla Theresa Lee ve Jacob Mark hakkında'da konuş. Ve Docherty. Hepsi için temiz bir sayfa açılmasını istiyorum. Tamam.

Ve Jacob Mark'ın iyi bir psikologa ihtiyacı olacak. Özellikle de o DVD'nin bir kopyasını görürse. Görmeyecek.

Ama birilerinin onunla ilgilenmesini istiyorum. Kadının eski kocasıyla da. Molina'yla.

Tamam.

İki şey daha, dedim.

Sunacak hiçbir şeyi olmayan biri için çok şey istiyorsun.

Milli Güvenlik, Hoth'ların ekipleriyle beraber Tacikistan'dan gelişlerinin izini sürmüş. Üç ay önce. Bir tür bilgisayar programı. O grupta kaç kişi olduğunu bilmek istiyorum.

Düşman kuvvetlerin gücünü tespit etmek için mi? Kesinlikle.

Ve?

Yeniden Sansom'la buluşmak istiyorum.

Neden?

O USB bellekte ne olduğunu bana söylemesini istiyorum.

Bu asla olmayacak.

O zaman o belleği asla geri alamazsın. Onu elimde tutarım ve kendim bakarım.

Ne?

Beni duydun.

USB bellek sende mi?

Hayır, dedim. Ama nerede olduğunu biliyorum.

65

Nerede? diye sordu Springfield.

Bu bilgiyi veremem, dedim. Yalan söylüyorsun. Başımı salladım. Bu sefer değil. Emin misin? Bizi oraya götürebilir misin? Sizi on metre kadar yakınına götürebilirim. Gerisi size kalmış.

Neden? Bir yerde mi gömülü? Banka kasasında mı? Bir evde mi? Saydıklarından hiçbiri. Öyleyse nerede?

Sansom'u ara, dedim. Bir buluşma ayarla.

Springfield suyunun kalanını bitirdi ve garson elinde hesapla yanımıza geldi. Springfield platin kartıyla ödemeyi yaptı,

Four Seasons'ta ikimizin hesabını ödediği gibi. Bunu iyiye işaret kabul ettim. Olumlu bir dinamiğin göstergesiydi. Bu yüzden şansımı biraz daha zorlamayı seçtim.

Bana bir oda tutar mısın? diye sordum.

Neden?

Çünkü Sansom'un beni arananlar listesinden çıkarması zaman alacak ve çok yorgunum. Bütün gece ayaktaydım. Uyumak istiyorum.

On dakika sonra üst katlardan birinde, ikiz yatağı olan bir odadaydım. Hoş bir yerdeydi ama taktik açıdan tatmin edici olmaktan uzaktı. Bütün üst katlardaki otel odaları gibi benim işime hiç yaramayacak bir penceresi vardı. Yani, dışarı çıkmanın tek bir yolu kapıydı.

Springfield'in da aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordum. O odaya yerleştiğim için tam bir deli olduğunu düşünüyordu.

Sana güvenebilir miyim? diye sordum ona.

Evet, dedi.

İspatla.

Nasıl?

Bana silahını ver.

Silahlı değilim.

Bu tür yanıtların güven meselesine yararı olmuyor.

Neden istiyorsun?

Nedenini biliyorsun. Eğer yanlış insanları kapıma getirirsen kendimi savunabilmeliyim.

Getirmeyeceğim.

İçimi rahatlat.

Bir an hareketsiz durdu. Silahını vermektense gözüne iğne saplanmasını tercih edeceğini biliyordum.

Ama zihninde bazı hesaplamalar yaptı ve takımının ceketinin altına uzanıp dokuz milimetrelik Steyr GB tabanca çıkardı. Steyr GB, 1980'ler dönemindeki Amerikan Ordusu Özel Kuvvetle-ri'nin favori yedek silahıydı. Silahı çevirip kabzasını bana uzattı. Eski ama iyi bir parçaydı. Çok kullanılmış ama çok iyi bakılmıştı. Şarjöründe on sekiz kurşun vardı.

Teşekkür ederim, dedim.

Karşılık vermedi. Yalnızca odadan çıktı. Onun üzerinden kapıyı iki kere kilitledim, zinciri taktım ve kapı kolunun altına iskemle yerleştirdim. Ceplerimi yatağın yanındaki masanın üzerine boşalttım. Kırışıkların açılması için giysilerimi yatağın altına soktum. Uzun bir duş aldım.

Sonra uzanıp uykuya daldım. Springfield'ın silahı yastığın altındaydı. Dört saat sonra kapının çalınmasıyla uyandım. Otel kapılarındaki gözetleme deliklerinden bakmayı sevmem. Açığa çıkmanıza neden olurlar. Koridorda bekleyen bir saldırganın yapması gereken tek şey deliğin kararmasını beklemek ve tam o noktaya ateş etmektir. Susturuculu bir yirmi ikilik bile tamamen ölümcül olur. Kornea ile beyin arasında koruyucu hiçbir şey yoktur. Ama kapının iç tarafındaki duvarda ayna asılıydı. Son dakikada yapılan kıyafet kontrolleri için düşünüldüğünü tahmin ettim. Banyodan bir havlu aldım, bileğimin çevresine doladım ve yastığın altından silahı aldım. İskemleyi çekip zinciri çıkarmadan kapıyı açtım. Geride durup aynadan dışarıyı kontrol ettim.

Springfield ve Sansom.

Dar bir aralıktı ve ayna yüzünden görüntü tersti. Ama koridorun ışığı loş olsa bile onları rahatça seçebiliyordum. Görebildiğim kadarıyla yalnızdılar. Ve yalnız kalacaklardı, eğer yanlarında on dokuzdan fazla adam getirmedilerse. Steyr'ın güvenlik kilidi yoktu. İlk atış ve ardından on sekiz tane daha. Parmağımı iyice tetiğe yasladım ve kapının zincirini çıkardım.

Yalnızdılar.

İçeri girdiler, önce Sansom, ardından Springfield. Sansom, onu ilk gördüğüm sabahki gibiydi. Hafif yanmış, zengin, güçlü, enerjik ve karizmatik. Lacivert bir takım ve beyaz gömlek giymiş ve kırmızı kravat takmıştı. Papatya kadar taze görünüyordu. Kapının kolunun altına dayadığım iskemleyi alıp pencerenin yanındaki masanın yakınına çektikten sonra oturdu. Springfield kapıyı kapadı ve zinciri yerine taktı. Silahı tutmayı sürdürdüm. Yatağın üzerindeki örtüleri dizimle açtım ve tek elimle giysilerimi çıkardım.

İki dakika, dedim. Kendi aranızda sohbet edin. • Banyoda giyinip dışarı çıktığımda Sansom, O bellekte ne olduğunu gerçekten öğrenmek istiyor musun? diye sordu.

Evet, dedim. Gerçekten istiyorum.

Neden onda ne olduğunu öğrenmek istiyorsun?

Çünkü ne kadar utanç verici olduğunu bilmek istiyorum.

Senatoya girmemi istemiyor musun?

Zamanını nasıl değerlendirdiğin umrumda değil. Merak ediyorum, hepsi bu.

Neden bana hemen şimdi nerede olduğunu söylemiyorsun? diye sordu.

Çünkü ilk önce yapmam gereken başka bir şey var ve ben onu yaparken polisleri ensemden uzak tutmanı istiyorum. Yani bütün dikkatini bu konuya vereceğine emin olmam gerek.

Beni kandırıyor olabilirsin.

Olabilirim. Ama kandırmıyorum.

Karşılık vermedi.

Hem neden senatoya girmek istiyorsun ki? diye sordum.

Neden istemeyeyim?

İyi bir askerdin ve şimdi Kanın kadar zenginsin. Neden gidip bir kumsalda yaşamıyorsun?

Skoru dengelemek için. Eminim ki senin de skoru dengelemek için kendince yöntemlerin vardır.

Başımı salladım. Sorduğum soruların sayısı ile aldığım yanıtların sayısını karşılaştırırım.

Nasıl gidiyor?

Hayat boyu ortalamam yüzde yüze yakın.

Neden soru soruyorsun? Eğer belleğin nerede olduğunu biliyorsan gidip al. Alamam.

Neden?

Benim sahip olduğumdan daha fazla kaynak gerekecek.

Bellek nerede?

Yanıt vermedim.

Burada, New York'ta mı?

Yanıt vermedim.

Güvende mi? diye sordu.

Yeterince güvende, dedim.

Sana güvenebilir miyim?

Pek çok kişi güvendi.

Ve?

Çoğunun benim için karakter şahitliği yapacağını sanıyorum. Ya geri kalanlar?

Bazılarını memnun etmenin yolu yok.

Sicilini gördüm, dedi.

Bana bunu söylemiştin, dedim.

Oldukça karışıktı.

Elimden geleni yaptım ama bildiğimi okumayı severim. Neden ayrıldın?

Sıkıldım. Sen?

Yaşlandım.

O bellekte ne var?

Yanıt vermedi. Springfield televizyon dolabının yanında, penceredense kapıya yakın olarak hiç ses çıkarmadan duruyordu. Alışkanlıktan olduğunu tahmin ettim. En yalın haliyle refleksler. Dışarıdaki potansiyel bir keskin nişancı için görünmezdi ve kapı açıldığı anda içeri giren saldırganı alt edebilecek kadar kapıya yakındı. Aldığınız eğitim sizinle kalır. Özellikle de Delta eğitimi. Öne çıkıp silahını geri verdim. Tek kelime etmeden aldı ve bel askısına taktı.

Bana şimdiye kadar neler öğrendiğini anlat, dedi Sansom.

Bragg'dan Türkiye'ye uçtun ve ardından Amman'a. Ardından büyük ihtimalle Hindistan'a, sonra Pakistan'a ve kuzeybatı sınırına.

Başını salladı ve hiçbir şey söylemedi. Gözleri uzaklara dalmıştı. Zihninde yolculuğu yeniden yaşadığını tahmin ettim. Ulaşım planları, helikopterler, kamyonlar, yaya gidilen uzun kilometreler.

Hepsi uzun zaman önceydi.

Ardından Afganistan, dedim.

Devam et, dedi.

Büyük ihtimalle Abas Phar'dan güneye ve batıya yönel- din, Korangal Vadisi'ni takip ettin, belki yer seviyesinden üç yüz metre yüksekte hareket ediyordun.

Devam et.

Grigori Hoth'a rastladın ve tüfeğini aldın ve onu yolladın.

Devam et.

Ardından her nereye gitmen emredildiyse oraya yürümeyi sürdürdün.

Başını salladı.

Şimdilik bildiklerim bu kadar, dedim.

Mart 1983'te neredeydin? diye sordu.

West Point.

O dönemden hatırladığın en büyük haber ne?

Kızıl Ordu yaralarını sarmaya çalışıyordu.

Yeniden başını salladı. Delice bir işe girişmişlerdi. Şim diye kadar hiç kimse kuzeybatı sınırındaki kabileleri yenemedi. Bütün tarih boyunca. Bizim elimizde örnek almamız gereken Vietnam deneyimi vardı. Bazı şeyleri yapmak mümkün değildir. Yavaş çalışan bir et öğütücü gibiydi. Kuş lar tarafından gagalanarak öldürülmek gibi. Elbette biz durumdan çok memnunduk.

Afganlara yardım ettik, dedim.

Kesinlikle ettik. Mücahitlere istedikleri her şeyi verdik. Bedava.

Bir zamanlar Ruslarla yaptığımız anlaşma gibi.

Daha kötüsü, dedi Sansom. Ruslarla yaptığımız anlaşma, o dönemde iflas etmiş arkadaşlarımıza yardım etmekle ilgiliydi. Mücahitler iflas etmiş değildi. Tam tersiydi. Şimdilere kadar uzanan bir sürü garip kabile bağlantıları vardı. Mücahitlerin pratikte bizden fazla parası vardı.

Ve?

İnsanlara istediklerini verme alışkanlığı edinmişsen durmak zordur.

Başka ne istediler?

Tanınmak, dedi. Saygı duyulması. Varlıklarının bilinmesi, nezaket. Tam olarak tarif etmek zor.

Görev neydi?

Sana güvenebilir miyim?

Dosyayı geri almak istiyor musun?

Evet.

Öyleyse söyle bana, görev neydi?

Mücahitlerin favori evladını görmeye gittik. Hediyeler götürdük. Ronald Reagan'ın kendisinden bir

sürü ıvır zıvır. Biz onun şahsi kuryeleriydik. Beyaz Saray'da bilgilendirilmiştik. Her fırsatta onların kışını yalamamız söylenmişti.

Yaptınız mı?

Emin olabilirsiniz.

Yirmi beş yıl önceydi.

Yani?

Kimin umrunda? Tarihteki detaylardan biri. Hem ayrıca işe yaradı. Komünizmin sonu geldi.

Ama mücahitlerin sonu gelmedi. Onlar iş yapmayı sürdürdü.

Biliyorum, dedim. Taliban ve El Kaide'ye dönüştüler. Ama bu da bir detay. Kuzey Carolina'daki seçmenler tarihi hatırlamayacak. Çoğu seçmen kahvaltıda ne yediğini bile hatırlamaz.

Durumuna göre değişir, dedi Sansom.

Neye göre?

Bahsi geçen isimleri hatırlayıp hatırlamadıklarına.

Ne ismi?

Bütün hareket Korangal'daydı. Ufak bir vadiydi ama Kızıl Ordu'nun sonu orada geldi. Mücahitler çok iyi bir iş çıkarıyordu. Bu yüzden bölgedeki mücahit lideri çok önemli biriydi. Yükselen yıldız oydu. Buluşmak için gönderildiğimiz kişi oydu. Ve buluştuk. Onunla görüştük.

Ve kışını mı yaladınız?

Elimizden gelen her şekilde.

Kimdi?

Başlangıçta etkileyici biriydi. Genç, uzun boylu, yakışıklı, çok zeki, kendini adamış. Ve çok zengin. Çok sağlam bağlantıları vardı. Suudi Arabistan'da milyarder bir aileden geliyordu. Babası, Reagan'ın başkan yardımcısının arkadaşıydı. Ama oğlanın kendisi devrimciydi. Amacı uğruna rahat hayatı bırakmıştı.

Kimdi?

Usame Bin Ladin.

66

Oda bir süre sessiz kaldı. Şehrin pencereden gelen kısık sesleri ve banyodaki havalandırma

deliğinden gelen havanın tıslaması. Springfield, televizyon dolabının yanındaki yerinden ayrılıp yatağın kenarına oturdu.

Kolay unutulacak bir isim değil, dedim.

Tam bir bela, dedi Sansom.

Ama bahsi geçen büyük bir dosya, dedim.

Yani?

Yani uzun bir rapor. Ve hepimizin ordu raporlarını okumuşluğumuz var. Ve?

Raporlar her zaman özet halindedir. Hep öyledirler. Springfield'ın Steyr GB'sini ele alın örneğin. Ordu onu test etti. Modern mühendisliğin mucizelerindendi. Yalnızca çalışması gerektiği gibi çalışmakla kalmıyor, aynı zamanda çalışmaması gerektiği gibi de çalışıyordu. Silah ateşlendiğinde meydana gelen tepkimeyle ortaya çıkan gazların atılması için karmaşık bir sistem geliştirilmişti. Yani silah bu sayede standardın altında, eski ya da kötü birleştirilmiş mermileri dahi atabiliyordu. Çoğu silahın gaz basıncının değişmesiyle ilgili problemleri olur. Ama Steyr her tür sorunun üstesinden gelebiliyordu. Bu yüzden Özel Kuvvetler'dekiler ona bayılırdı. Çoğunlukla lojistik olmayan yerlerde, evlerinden çok uzaktaydılar. Oralarda ne bulurlarsa ona güvenmeleri gerekiyordu. Steyr GB metalden bir mucizeydi.

Ordu raporu ise onu 'teknik olarak uygun' şeklinde değerlendirdi.

Belki senden adınla bahsetmemişlerdir, belki ondan adıyla bahsetmemişlerdir. Belki kısaltmalardan yararlanmışlardır. Ya da Delta lideri ve bölge komutanı diye geçmiştir. Ve bunlar da üç yüz sayfalık koordinat bilgilerinin arasına gömülmüştür.

Sansom hiçbir şey söylemedi. Springfield bakışlarını kaçırdı.

Nasıl biriydi? diye sordum.

Anlıyor musun? Bahsettiğim tam da bu, dedi Sansom. Bütün hayatım hiçe sayılacak ve Usame Bin Ladin'e yağ çeken kişi olarak bilineceğim. İnsanların bütün hatırladıkları bu olacak.

Ama nasıl biriydi?

Tam bir sürüngendi. Kendini Rusları öldürmeye adanmıştı ve başlangıçta biz de bundan memnunduk. Ama kısa süre sonra tam olarak onun gibi olmayan herkesi öldürmeye kendini adanmış olduğunu farkettilik. Garip biriydi. Psikopattı. Kötü kokuyordu. Çok rahatsız bir haftasonuydu. Bütün o süre boyunca tüylerim diken dikendi.

Bütün haftasonu orada mıydınız?

Onur misafiriydik. Gerçi aslında hiç de öyle değildik. Kibirli bir pislikti. Sürekli ukalalık tasladı. Taktik ve strateji konusunda bize nutuk çekti. Vietnam'ı ne yapsaydık kazanmış olacağımızı anlattı.

Etkilenmiş numarası yapmak zorundaydık.

Ona ne hediye verdiniz?

Ne olduklarını bilmiyorum. Hediyeler paketlenmişti. Onları açmadı. Bir köşeye attı. Umrunda değildi. Düğünlerde dedikleri gibi, varlığımız onun için yeterli bir hediyeydi. Dünyaya bir şeyleri ispatladığını düşünüyordu. Büyük Şeytan onun önünde diz çöküyordu. Pek çok kez kusacak gibi oldum. Ve üstelik sadece yemekler yüzünden değil.

Onunla mı yediniz?

Onun çadırında kalıyorduk.

Raporda onların KM'si, Komuta Merkezi olarak geçecek. Kullanılan dil çok tarafsız olacak. Kıç yalamaktan bahsedilmeyecek. Randevu için yola çıkıldığını ve randevunun gerçekleştiğini söyleyen üç yüz sıkıcı sayfa olacak. Sen Atlantik'in ortasına gelmeden, insanlar sıkıntıdan ölmüş olacak. Neden bu kadar endişelisin?

Politika korkunç. Yapılan bağışlar meselesi. Onu besli-yormuşuz gibi görünecek, neredeyse ona ödeme yapıyor- muşuz gibi.

Senin hatan değil. Beyaz Saray'ın meselesi. İkinci Dünya Savaşı'nda Sovyetlere söz verilen mühimmatları götürdüğü için hiçbir kaptan cezalandırıldı mı? Sovyetler de arkadaşımız olarak kalmadı.

Sansom bir şey söylemedi.

Sayfadaki bir avuç kelime, dedim. Etkileri olmayacak, insanlar okumaz.

Büyük bir dosya, dedi Sansom.

Ne kadar büyük, o kadar iyi. Ne kadar büyük olursa kötü kısımlar o kadar gömülmüş olur. Üstelik eski. Sanırım o zamanlar adını başka türlü yazıyorduk. O'yla. Osama ya da OBL. Belki insanlar farketmez bile, tamamen başka biri olduğunu söyleyebilirsin.

Belleğin nerede olduğunu bildiğine emin misin?

Kesinlikle.

Çünkü kulağa bilmiyormuşsun gibi geliyor, beni teselli etmeye çalışıyormuşsun gibi. Çünkü tüm dünyanın onu görmesi riskinin farkındasın.

Nerede olduğunu biliyorum. Neden bu kadar takıldığını anlamaya çalışıyorum. İnsanlar daha kötülerini yaşadı.

Hiç bilgisayar kullandın mı?

Bugün bir tanesini kullandım. •

Büyük dosyalar neden büyüktür?

Bilmiyorum.

Bir tahminde bulun.

Uzun dokümanlar?

Yanlış. Büyük piksel numaraları, dosyaların büyümesine neden olur.

Piksel? dedim.

Yanıt vermedi.

Tamam, dedim. Anlıyorum. Kaybolan bir rapor değil, fotoğraf.

67

Oda yeniden sessizleşti. Şehrin gürültüsü, havalandırmada sıkışan hava. Sansom ayağa kalkıp banyoyu kullandı. Springfield, televizyon dolabının yanındaki eski pozisyonuna geri döndü. Dolapta üzerlerinde onları içerseniz sekiz dolar ödeyeceğinizin yazılı olduğu boyun etiketleriyle su şişeleri vardı.

Sansom banyodan çıktı.

Fotoğrafi Reagan istedi, dedi. Kısmen duygusal bir bunak olduğu için ve kısmen aşırı şüpheli olduğu için. Emirlerine uyduğumuzdan emin olmak istiyordu. Hatırladığım kadarıyla yüzümde koca bir sırtıyla Bin Ladin'in yanında duruyordum.

Diğer tarafta da ben vardım, dedi Springfield.

Bin Ladin, İkiz Kuleler'i devirdi. Pentagon'a saldırdı. Dünyanın en kötü teröristi o. Çok tanınan bir figür. Gören birinin karıştırmasına imkan yok. O fotoğraf, politik hayatımı öldürür. Bir daha asla politikayla uğraşamam, dedi Sansom.

Hoth'lar onu o yüzden mi istiyor? diye sordum.

Sansom başını salladı. Böylece El Kaide beni küçük düşürebilecek ve benimle beraber Amerika Birleşik Devletle- ri'ni ya da tam tersini.

Televizyon dolabına yürüyüp bir şişe su aldım. Ağzını açıp uzun uzun içtim. Oda, Springfield'ın kartıyla tutulmuştu. Yani parasını Sansom ödüyordu. Ve Sansom sekiz dolar ödeyebilecek durumdaydı.

Ardından bir anlığına gülümsedim.

Kitabındaki fotoğrafın nedeni, dedim. Ve ofisinin duvarındaki. Donald Rumsfeld, Saddam Hüseyin'le, Bağdat'ta.

Evet, dedi Sansom.

Her ihtimale karşı. Başka birinin de aynı şeyi yaptığını göstermek için. Joker gibi, öylece ortalıkta duruyor. Kimse onun bir joker olduğunu bilmiyor, kimse onun kartlardan biri olduğunu bile bilmiyor.

Joker falan değil, dedi Sansom. Ona yakın bir şey bile değil. Sıradan bir karo dörtlüsü. Çünkü Bin Ladin, Sad- dam'ın olup olabileceğinden kat be kat kötü. Ve Rumsfeld sonrasında herhangi bir şey için seçilmeyi beklemiyordu. O noktadan sonra aldığı bütün görevlere arkadaşları tarafından atandı. Öyle olmak zorundaydı. Akli dengesi yerinde hiç kimse ona oy vermezdi.

Senin arkadaşların var mı?

Fazla yok.

Kimse Rumsfeld'in fotoğrafıyla ilgili fazla bir şey söylemedi.

Çünkü senatoya aday değildi. Eğer seçim kampanyası yapsaydı, o fotoğraf dünyadaki en meşhur fotoğraf olurdu.

Sen Rumsfeld'den daha iyi bir adamsın.

Beni tanımıyorsun.

Eğitimli bir tahmin.

Tamam, belki. Ama Bin Ladin, Saddam'dan çok daha kötü. Ve o resim başlı başına bir zehir. Altına not düşmeye bile gerek yok. İşte oradayım ve dünyanın en kötü adamının yanında yavru köpek gibi sırtıtıyorum. İnsanlar saldırı kampanyaları için buna benzer sahte resimler üretiyor. Ve bu resim gerçek.

Onu geri alacaksın.

Ne zaman?

Suçlamalarla ilgili işlemler nasıl gidiyor?

Yavaş.

Ama halledebileceğine eminsin, değil mi?

Pek sayılmaz. İyi ve kötü haberlerim var.

Önce kötü haberi ver.

FBI'nin geri çekileceğini sanmıyorum. Ve Savunma Bakanlığının çekilmeyeceğine eminim.

O üç adam mı sorun çıkarıyor?

Onlar vakadan alınmış. Anlaşılan yaralanmışlar. Birinin burnu kırılmış ve diğerinin kafası yarılmış. Ama yerlerine yenileri görevlendirildi. Savunma Bakanlığı bu konuyu çok ciddiye alıyor.

Minnettar olmalılar. Alabilecekleri bütün yardıma ihtiyaçları var.

İşler öyle yürümüyor. Bunlar kazanılması gereken çete savaşları.

İyi haber ne?

New York Polis Departmanı'nın metro konusunu görmezden gelmeye hazır olduğunu düşünüyoruz.

Harika, dedim. Bu Charles Manson'ın trafik cezasını affettirmeye benziyor. Sansom yanıt vermedi.

Theresa Lee, Jacob Mark ve Docherty ne olacak? diye sordum ona.

İşlerine geri döndüler. Dosyalarına hassas bir soruşturmada İçişleri'ne yardım ettiklerini belirten federal belgeler eklendi.

Yani onlar kurtuldu ama benim başım hala belada?

Onlar kimseyi dövmedi. Kimsenin egosunu incitmedi.

Geri aldığımda USB bellekle ne yapacaksın?

Doğru olup olmadığını kontrol ettikten sonra onu yok edeceğim, parçalara ayıracağım, küle dönüştüreceğim, sekiz ayrı tuvalete atacağım.

Ya senden bunu yapmamı istersem?

Neden bunu isteyesin?

Sonra anlatırım.

Bakış açınıza bağlı olarak ya öğleden sonranın geç saatleriydi ya da akşamın erken saatleri. Ama ben yeni uyanmıştım. Bu yüzden kahvaltı zamanı olduğuna karar verdim.

Oda servisini arayıp büyük bir tepsi sipariş ettim. Shera- ton'm New York fiyatlarına vergiler ve bahşişler ve ekstra ücretler eklendiğinde yaklaşık elli dolarlık bir tepsiydi. Sansom gözünü bile kırpmadı. İskemlesinde oturuyor, hayalkı- rıklığı ve sabırsızlıkla beni izliyordu. Springfield çok daha rahat görünüyordu. Çeyrek yüzyıl önce dağlara yapılan o yolculukta o da vardı, bu alçaklığın parçasıydı. Bazen arkadaşlarımız düşmanımız olur ve bazen de düşmanlarımız arkadaşlarımız. Ama Springfield'in önünde ona baskı yapacak bir gelecek yoktu. Hedefleri yoktu, planları yoktu, hırsları yoktu. Ve bu açıkça görülüyordu. O zamanlar neyse şimdi de oydu: Kendisine verilen görevi yerine

getiren bir adam.

Onu öldürebilir miydiniz? diye sordum.

Korumaları vardı, dedi Sansom. Grubun içinde başka bir grup. Fanatik ölçüde sadık. Denizcilerin birbirlerine olan bağlılığını düşün. Ya da Delta üyelerinin. Ve bunu binle çarp. Kampa yüz metre yaklaştığımızda silahlarımızı aldılar. Asla onunla yalnız kalmadık. Çevresinde sürekli birileri vardı. Ayrıca çocuklar ve hayvanlar. Taş devrindeymiş gibi yaşıyorlardı.

Sırık gibi cılız bir adamdı, dedi Springfield. Eğer isteseydim, uzanıp o sopa gibi boynunu koparabilirdim.

İstedin mi?

Emin ol istedim. Çünkü biliyordum. Daha en baştan biliyordum. Belki de bunu farkettiğim anda onu öldürmeliy- dim. O zaman daha iyi bir resim olurdu.

İntihar görevi olurdu, dedim.

Ama pek çok hayat kurtulmuş olurdu.

Başımı salladım. Rumsfeld, Saddam'ın göğsüne bir şiş geçirse olacağı gibi. Oda servisi yemeğimi getirdi ve Sansom'u iskemlesinden kaldırıp yemeğimi masada yedim. Sansom cep telefonundan onu arayan birine karşılık verdi ve bana dönüp metrodaki hareketlerimle ilgili dosyaların kapatıldığını söyledi. Artık New York Polis Departmanının arananlar listesinde değildim. Ama ardından başka birini aradı ve sonra bana FBI'la görüşmelerin devam ettiğini ama gidişatın iyi görünmediğini söyledi. Ardından üçüncü bir görüşme yaptı ve Savunma Bakanlığı'nın kesinlikle peşimi bırakmayacağını söyledi. Kemik bulmuş köpek gibiydiler. Federal seviyede her tür belaya bulaşmışım. Adaleti engellemek, saldırı, ölümcül silahla yaralamak.

Buraya kadarmış, dedi Sansom. Doğrudan bakana gitmem gerek.

Ya da Başkan'a, dedim.

Her ikisini de yapamam. Yüzeyde Savunma Bakanlığı aktif bir El Kaide hücresinin peşindeymiş gibi görünüyor. Bugünkü koşullarda onlarla tartışamam.

Politika bir mayın tarlası. Yapsan da suçlusun, yapma- san da.

Tamam, dedim. Savaş alanının ne durumda olduğunu bildiğim sürece önemli değil.

Açık konuşmak gerekirse, bu senin savaşın değil.

Jacob Mark kötü adamların cezalandırıldığını bilirse kendini daha iyi hissedecektir.

Bunu Jacob Mark için mi yapıyorsun? Federaller onun kendisini iyi hissetmesini sağlayabilir.

Öyle mi düşünüyorsun? Federaller şimdi nerede? Bu işin daha ne kadar uzamasını istiyorsun?

Yani bunu Jacob Mark için mi yapıyorsun, yoksa benim için mi?

Kendim için yapıyorum. Sen bu işin içinde değilsin. Mücadeleyi severim. Dünyada başka bir sürü mücadele var. Onlar olayı kişisel hale getirdi. Bana o DVD'yi yolladılar. Taktiklerine uygun bir hamleydi. Eğer tepki verirsen kazanırlar.

Hayır, eğer tepki verirsem kaybederler. Burası Vahşi Batı değil.

Bu söylediğin doğru. Burası Utangaç Batı. Zamanı geriye çevirmeliyiz.

Nerede olduklarını biliyor musun? Springfield beni süzdü. Bir-iki ihtimal üzerinde çalışıyorum, dedim. Onlarla iletişim kurabileceğin bir yol var mı? DVD'den beri beni aramadı. Seni tuzağa düşürdüğünden beri demek istiyorsun. Ama beni yeniden arayacağını sanıyorum. Neden?

Çünkü aramak istiyor.

Kadın bu oyunu kazanabilir. Yanlış bir adım ve onun esiri olursun. Sonunda ona bilmek istediklerini anlattırın.

11 Eylül'den bu yana kaç kere ticari uçakla uçtun? diye sordum ona.

Yüzlerce kez, dedi.

Eminim ki her seferinde zihninin bir köşesi uçakta hava korsanlarının olmasını diledi. Böylece onların koridorda ilerleyişlerini görebilecek, üzerlerine atlayıp ağızlarını burunlarını dağıtabilecektin. Ya da bunu yapmayı denerken ölecektin.

Sansom başını önüne eğdi ve dudaklarında pişman bir gülümseme belirdi. Uzun zamandır yüzünde gördüğüm ilk gülümseme.

Haklısın, dedi. Her seferinde.

Neden?

Uçağı korumak isterdim.

Ve hayalkırıklığını dışarı akıtmak isterdin. Nefretini yakmak. Ben olsam öyle hissedeceğimi biliyorum. İkiz Kuleler'i severdim. Dünyanın eski halini seviyordum. Biliyorsun, öncesini. Politik yeteneklerim yok. Diplomat veya stratejist değilim. Zayıflıklarımı ve güçlü yanlarımı biliyorum. Yani hepsini göz önünde bulundurduğumda, benim gibi birinin aktif bir El Kaide hücresiyle karşılaşması demek, bütün doğum günlerimin ve Noellerimin tek bir günde toplanması demek.

Sen delisin. Bu tek başına yapılacak iş değil.

Alternatif ne?

Milli Güvenlik sonunda onları bulacak. Ardından herkesi bir araya toplarlar. NYPD, FBI, SWAT ekipleri, ekipmanlar, yüzlerce adam.

Bu kadar büyük bir operasyonda kontrol edilemeyecek şeyler olur.

Ama dikkatlice planlanacaktır.

Daha önce böyle operasyonlara katıldın mı?

Birkaç kere.

Sana göre nasıldı?

Sansom yanıt vermedi.

Yalnız olmak her zaman daha iyidir, dedim.

Belki değil, dedi Springfield. Milli Güvenlik'in bilgisayar programına baktım. Hoth'lar yanlarında büyük bir ekip getirmiş. Kaç kişi?

On dokuz.

68

Kahvaltımı bitirdim. Kahve fincanı boşalmıştı. Ben de sekiz dolarlık suyumu bitirip plastik şişeyi çöp tenekesine fırlattım. Boş plastik bir ses çıkararak kutuya çarptı, sekti ve halıya düştü. Batıl inançlarımız varsa, iyi bir işaret değil. Ama benim batıl inançlarım yok.

Toplam on dokuz adam, dedim. Dördü ülkeyi çoktan terketti ve ikisi kırık çene ve dirsekle ortalıkta dolanıyor. Aktif görev alabilecek on üç kişi kalmış demektir.

Kırık çeneler ve dirsekler mi? dedi Sansom. Bu ne zaman oldu?

Beni arıyorlardı. Dağlarda, ellerinde el bombalarıyla tehlikeli olabilirler ama sokakta dövüşmek becerikli oldukları bir konuymuş gibi görünmüyor.

Alınlarına yazı yazdın mı?

FBI, Bellevue'nün acil servisinden bir telefon almış. Kimliği olmayan yabancı uyruklu iki kişinin dövüldükten sonra sokağa fırlatıldığını söylemişler. Birinin alınında yazı yazılmış.

Ceza, dedim. Hoth'lar adamların performansından memnun olmamış. Diğerlerine örnek olsun diye onları ortada bırakmışlar.

Zalim insanlar.

Şimdi neredeler?

Hastanedeki özel güvenli odalarda. İçlerinden biri daha önce de oraya kaldırılmış. Penn İstasyonu'nda yaşanan bir acil durumdan sonra. Hiçbir şey söylemiyor. FBI kim olduğunu bulmaya çalışıyor.

Neden bu kadar uzun sürmüş? Alnına Lila'nın adını yazmıştım. Lila, beni ara, yazdım. FBI'nın şu sıralar peşinde olduğu Lila adında kaç kişi var?

Sansom başını iki yana salladı. O kadar da beceriksiz değiller. Adın yazılı olduğu kısımdaki deri bıçakla koparılmış.

Dolabın yanına gidip sekiz dolarlık ikinci su şişesini açtım. Bir yudum içtim. Tadı güzeldi. Ama iki dolarlık sudan daha güzel değildi ya da musluktan akan bedava sudan.

On üç kişi, dedim.

Ayrıca Hoth'lar, dedi Springfield.

Tamam, on beş.

İntihar görevi.

Hepimiz öleceğiz, dedim. Tek sorun nasıl ve ne zaman olacağı.

Sana doğrudan yardım edemeyiz, dedi Sansom. Bunu anlıyorsun değil mi? Bu olay New York sokaklarında en az bir ve en fazla on beş cesetle sonuçlanacak. Bunun parçası olamayız. Bu olay olurken bir milyon kilometre yakınında bile olamam.

Politika yüzünden mi?

Bir sürü şey yüzünden.

Yardım istemiyorum.

Sen delisin.

Onlar da öyle düşünecek.

Aklında bir plan var mı?

Ne olacaksa yakında olmalı, beklemenin anlamı yok.

En az bir ceset derken senin ölebileceğim kastetmişim. O durumda fotoğrafımı nerede arayacağımı bilemem.

Öyleyse parmaklarını benim için çapraz tut.

Yapacağın en sorumlu hareket, bana fotoğrafın nerede olduğunu şimdi söylemek olur.

Hayır, yapacağım en sorumluluk sahibi hareket, okul otobüsü şoförü olarak iş bulmak olur.

Sana güvenebilir miyim?

Hayatta kalacağıma mı?

Sözünü tutacağına.

Subay aday okulunda ne öğrendin?

Kardeşim olan subaylara güvenmem gerektiğini. Özellikle de benimle aynı rütbeden olanlara.

İşte sana yanıt.

Ama biz kardeş sayılmayız. Ordunun tamamen farklı kollarındaydık.

Bunu doğru anlamışsın. Ben sıkı çalışırken sen dört bir yana uçup teröristlerin kışını öpüyordun. Mor Kalp madalyan bile yok.

Yanıt vermedi.

Dalga geçiyorum, dedim. Ama bu işten ölü çıkanın ben olmamam için dua et, yoksa bu tür şeyleri sürekli duyuyor olacaksın.

Öyleyse bana fotoğrafın nerede okluğunu söyle.

Arkamı kollamana ihtiyacım var.

Sicilini okudum, dedi.

Bana bunu söylemiştin.

Beyrut'taki bombalı kamyon patladığında mor kalp madalyası almışsın.

Denizcilerin barakaları havaya uçtuğunda.

İyi hatırlıyorum.

Çirkin bir yara izi kalmış.

Görmek ister misin?

Hayır. Ama onu yapanın Hoth'lar olmadığını hatırlaman gerek.

Nesin sen, terapistim mi?

Hayır. Ama bu söylediğimi daha az gerçek yapmıyor.

Beyrut'takini kimin koyduğunu bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Ama her kimse Hoth'ların kardeş subaylarıydı.

İntikam hırsıyla dolusun. Ve hala Susan Mark yüzünden kendini suçlu hissediyorsun.

Yani?

Yani, olabileceğin en iyi ruh halinde hareket ediyor olmayacaksın.

Benim için endişeleniyor musun?

Daha çok kendim için. Fotoğrafımı geri istiyorum.

Geri alacaksın.

En azından bana nerede olduğuna dair bir ipucu ver.

Benim bildiğim kadarını biliyorsun. Ben buldum. Sen de bulabilirsin.

Sen polistin. İkimizin yetenekleri farklı.

Yani daha yavaş bulacaksın ama roket bilimi sayılmaz.

Öyleyse ne bilimi?

Öncelikle sıradan biri gibi düşün. Asker ya da politikacı gibi değil.

Denedi. Başaramadı.

En azından bana onu neden yok etmemem gerektiğini söyle.

Benim bildiğim kadarını biliyorsun.

Bu ne anlama geliyor?

Belki de benim bildiğim kadarını bilmiyorsun. Çünkü kendine fazla yakınsın. Bense halktan biriyim.

Yani?

Harika bir adam olduğuna eminim Sansom. Harika bir senatör olacağına eminim. Ama işin sonunda bir senatör yüz kişiden biridir. Hepsi birbirinin aynıdır. Bana bir isim verebilir misin? Herhangi bir şeyin değişmesini sağlamış, tek başına hareket eden bir senatörün atlığını verebilir misin?

Sansom yanıt vermedi.

Bana şahsen El Kaide'nin canına okuyacağını söyleyebilir misin?

Silahlı Hizmetler Komitesi'nden ve uluslararası ilişkilerden ve istihbarattan ve bütçelerden ve

planların gözden geçirilmesinden bahsetmeye başladı. Önceden hazırlanmış bir konuşma gibiydi. Sanki seyircilerin karşısındaydı. Tüm bunların hangi kısmı, görevi sen alamazsan ve başka biri alırsa yapılamayacak?

Yanıt vermedi. Pakistan'ın kuzeybatısında bir mağara hayal et. El Kaide üyelerinin şimdi orada oturduklarını düşün. Saçlarını başlarını yolup kahretsin John Sansom'un ABD senatosuna seçilmesine izin vermesek iyi olur mu diyorlardır? Sen onların yapılacak işler listesinde üst sırada mısın? diye sordum.

Büyük ihtimalle hayır, dedi.

Öyleyse A fotoğrafı neden istiyorlar?

Küçük' zaferler, dedi. Hiç yoktan iyidir.

Sence de küçük bir zafer için çok fazla çaba harcamadılar mı? İki ajan artı on dokuz adam artı üç ay?

ABD utanç verici bir duruma düşecek.

Ama fazla değil. Rumsfeld fotoğrafına bak. Kimsenin umrunda değil. Zaman değişir, olaylar gelişir. İnsanlar bunu anlıyor, hatta bir süre sonra her şey unutulup gidiyor. Amerikalılar ya çok olgun ya da çok cahil. Hangisi olduğundan hiçbir zaman tam olarak emin olamadım. Ama ne olursa olsun o fotoğrafın hiçbir önemi olmayacak. Senin kariyerini yok edebilir. Ama her seferinde bir Amerikalıyı yok etmek El Kaide'nin tarzı değil.

Reagan'ın anısını zedeler.

Kimin umrunda? Çoğu Amerikalı onu hatırlamıyor bile. Çoğu Amerikalı, Reagan'ın Washington'da bir havaalanı olduğunu düşünüyor.

Bence fazla hafife alıyorsun.

Bence asıl sen abartıyorsun. Tüm bunların fazla içindesin.

Bence o fotoğraf kesinlikle zarar verecektir.

Ama kime? Hükümet ne düşünüyor?

Savunma Bakanlığı'nın onu geri almak için deliler gibi uğraştığını biliyorum.

Öyle mi? O zaman neden bu görevi B takımına verdiler?

O adamların B takımı olduğunu mu düşünüyorsun?

İçtenlikle öyle olduğunu umarım. Eğer A takımları o ise, hepimiz Kanada'ya taşınmalıyız.

Sansom karşılık vermedi.

Fotoğraf, Kuzey Carolina'da sana zarar verebilir ama görünüşe göre hepsi bu, dedim. Savunma Bakanlığı'nın ciddi bir çaba harcadığını görmüyoruz, çünkü ulusal açıdan bu işin hiçbir kötü tarafı yok.

Durumu doğru değerlendirmiyorsun.

Tamam, bizim için kötü. Stratejik bir hatanın delili. Ga- . rip, utanç verici ve suratımıza yumurta yemiş olacağız. Ama hepsi bu. Dünyanın sonu değil. Paramparça olmayacağız.

Öyleyse neden El Kaide'nin beklentileri bu kadar yüksek? Onların da mı yanıldıklarını söylüyorsun? Amerikan halkını senin kadar iyi anlamıyorlar mı?

Hayır, tüm bu işi ters gördüğünü söylüyorum. Neredeyse asimetric. El Kaide A takımlarını görevlendirdi ve biz B takımımızı. Yani onların fotoğrafı ele geçirme ihtiyacı, bizim onu elimizde tutma ihtiyacımızdan birazcık daha güçlü.

Sansom hiçbir şey söylemedi.

: 'Ve sormamız gereken bir soru daha var, neden Susan Mark'a onu sadece kopyalaması söylenmedi? Eğer amaçlan bizi utandırmaksa onu kopyalamak daha iyi bir fikir olurdu. Çünkü açığa çıktığında ve bütün şüpheli insanlar sahte olduğunu iddia ettiklerinde, ki edeceklerdir, orijinal hala dosyada olurdu ve olanları inkar edemezdik.

Tamam.

Ama Susan Mark'a onu kopyalaması söylenmedi. Onu çalması söylendi. Onu bizden alması. Geride en ufak bir iz bırakmaması söylendi. Bu da operasyonlarının risk katsayısını ve yakalanma ihtimallerini artırdı.

Bu ne anlama geliyor?

Bu, ona sahip olmak istedikleri ve bizim ona sahip olmamızı istemedikleri anlamına geliyor.

Anlamıyorum.

Zihnini toparlamalısın. Kameranın tam olarak ne gördüğünü çözmelisin. Çünkü El Kaide o fotoğrafı yayınlamak istemiyor. Onu çaldılar, çünkü hasıraltı etmek istiyorlar.

Neden bunu istesinler?

Çünkü senin için ne kadar kötü olursa olsun, o fotoğrafta Usame Bin Ladin için daha da kötü olan bir şey var.

69

Sansom ve Springfield tahmin ettiğim gibi suskunlaştı. Zihinleri çeyrek yüzyıl öncesine, Korangal Vadi-si'ndeki loş çadıra gitmişti. Duruşları dikleşmiş, bilin-çaltıları o zamanki resmi duruşlarını taklit

ediyordu. Biri solda, diğeri sağda, ev sahibi ortada. Kameranın objektifi üzerlerine doğrultulmuş, odaklanıyor, ayarlanıyor. Bu uğraşlar n ardından flaş şarj oluyor ve patlayıp içeriği ışıkla dolduruyor .

Kamera tam olarak ne gördü?

Hatırlamıyorum, dedi Sansom.

Belki bizim yüzümüzden, dedi Springfield. Bu kadar basit. Belki Amerikalılarla buluşmuş olması, şimdi örgüt içindekilerin hoşuna gitmez.

Hayır, dedim. Tüm bunlar onun için artı puanlar. Bin Ladin'in güçlü ve zafer elde etmiş gibi görünmesine yara-

O çadır tam bir hayvanat bahçesiydi. Gürültü ve karmaşa.

Ölümcül ölçüde uygunsuz bir şey olmalı. Küçük oğlanlar, küçük kızlar, hayvanlar.

Onların neyi uygunsuz göreceklerine emin değilim, dedi Sansom. Orada binlerce kural var. Yediği bir şey bile olabilir.

Ya da içtiği.

Ya da tüttürdüğü.

Orada alkol yoktu, dedi Springfield. Bu kadarını hatırlıyorum.

Kadınlar?

Hayır, kadınlar da yoktu.

Bir şey olmalı. Başka ziyaretçiler var mıydı?

Kabilelerden gelen insanlar.

Yabancı uyruklu kimse yok muydu?

Sadece biz.

Onun zayıf, sapkın veya ödün vermiş görünmesine yol açan bir şey olmalı. Sağlıklı mıydı?

Öyle görünüyordu.

Başka ne olabilir?

Sapkın derken, onların yasalarına göre mi, yoksa bizim kullandığımız anlamda mı demek istedin?

Onların yasalarına göre, dedim.

Hatırlamıyorum. Uzun zaman önceydi. Çok yorgunduk. Ön cephede iki yüz kilometre yürümüştük.

Sansom sessizleşti. Tahmin ettiğim gibi. Sonunda Tam bir baş belası, dedi.

Öyle olduğunu biliyorum, dedim.

Büyük bir karar vermem gerekecek.

Vermen gerektiğini biliyorum.

Eğer fotoğraf ona, bana verdiğinden daha çok zarar verecekse onu yayınlamam gerekecek.

Hayır, eğer ona zarar veriyorsa, çok az zarar veriyor olsa bile, fotoğrafı yayınlaman gerekecek. Ve olanları sindirip sonuçlarıyla yüzleşeceksin.

Fotoğraf nerede?

Yanıt vermedim.

Tamam, dedi. Arkanı kollamak zorundayım. Ama senin bildiğin kadarını biliyorum ve sen fotoğrafın nerede olduğunu çözdün. Daha yavaş olsam da, ben de çözebilirim. Çünkü roket bilimi sayılmaz. Bu da Hoth'lar da çözebilirler demek. Onlar da senden yavaş mı? Belki hayır. Belki tam şimdi fotoğrafı olduğu yerden alıyorlar.

Evet, dedim. Belki alıyorlardır.

Ve eğer onu hasıraltı edeceklerse belki de bunu yapmalarına izin vermeliyim.

Onu hasıraltı etmek istiyorlarsa, onlara karşı kullanılacak değerli bir silah demektir.

Sansom hiçbir şey söylemedi.

Subay aday okulunu hatırlıyor musun? dedim. Bütün düşmanlarla ilgili söylenenleri, iç ya da dış?

Aynı yemini kongrede de ediyoruz.

Yani Hoth'ların o resmi hasıraltı etmesine izin vermeli misin?

Uzun süre sessiz kaldı.

Ardından konuştu. Git, dedi. Fotoğrafi ele geçirmeden Hoth'ları yakala.

Gitmedim. O anda değil. Hemen değil. Düşünmem gereken şeyler ve yapmam gereken planlar vardı. Üstesinden gelmem gereken yetersizlikler. Ekipmanım yoktu. Kauçuk bahçıvan çizmeleri ve mavi pantolon giyiyordum. Silahsızdım. Bunların hiçbiri iyi değildi. Gece saldırmak istiyordum, düzgün biçimde siyah giyinmiş olarak. Düzgün ayakkabılar ve silahlar. Ne kadar çok, o kadar iyi.

Kıyafet kolaydı.

Silahlar o kadar kolay değildi. New York şehri, şahsi bir cephaneye ulaşmak için dünya üzerindeki en iyi yer değildir. Dış mahallelerde tezgah altında aşırı pahalı çöplerin satıldığı yerler olmalı ama dış mahallelerde kullanılmış araba satan yerler de var ve hızlı şoförlere onlardan uzak durmaları söylenir.

Problem.

Sansom'a baktım ve Bana doğrudan yardım edemezsin, değil mi? diye sordum.

Hayır, dedi.

Springfield'a döndüm. Kıyafet almaya gidiyorum. Siyah pantolon ve siyah tişört ve siyah ayakkabı alacağım. Belki siyah bir rüzgarlık. XXL, çuval gibi gelecek bir şey. Ne düşünüyorsun?

Umrumuzda değil. Geri döndüğünde biz çoktan gitmiş olacağız, dedi Springfield.

Sansom'un para toplama yemeğinden önce haki gömleği aldığı Broadway'deki dükkana gittim. Çok az iş yapıyorlardı ve stokları tamamen doluydu. Çoraplar ve ayakkabılar dışında ihtiyacım olan her şeyi orada buldum. Siyah kot, düz siyah tişört ve benden çok daha iri birine tam oturacak fermuarlı siyah... Bir rüzgarlık. Üzerime denediğimde kolları ve omuzları fena durmadı ve aşıya doğru hamile kıyafetleri gibi şişti.

Eğer Springfield imayı anladıysa mükemmel.

Soyunma kabininde giyindim ve eski eşyalarımı çöpe attıktan sonra tezgahlara 59 dolar ödedim. Ardından onun tavsiyesini dinleyip üç blok aşağıdaki ayakkabı dükkanına yürüdüm. Bir çift siyah ayakkabı ve bir çift siyah çorap aldım. Neredeyse 100 dolar tuttu. Zihnimde uzun yıllar öncesinden annemin sesini duyabiliyordum. Bu fiyata uzun süre dayanmalarını sağlasan iyi edersin. Onları mahvetme. Dükkandan çıkıp ayağıma oturmaları için kaldırımında bir süre tepindim. Ardından markete uğrayıp beyaz bir boxer aldım. Geri kalan her şey yeni olduğuna göre takımı tamamlamam gerektiğini düşündüm.

Ardından otele geri dönmek üzere yola koyuldum.

Üç adım atmıştım ki, cebimdeki telefon titreşmeye başladı.

70

Sırtımı 55. Sokak'ın köşesindeki bir binaya yasladıktan sonra, telefonu cebimden çıkardım. Gizli numara. Telefonu açıp kulağıma götürdüm. Reacher? dedi Lila Hoth.

Evet? dedim.

Hala yolun ortasında duruyorum, hala kamyonun bana çarpmasını bekliyorum.

.Geliyor.

Ama ne zaman gelecek?

Kesin bir zaman söyleyemem. Birkaç gün içinde yanında olacağım.

Sabırsızlanıyorum.

Nerede okluğunu biliyorum.

Güzel. Bu işleri kolaylaştırır.

Yine, güzel. Bize anlatmana yetecek kadar uzun süre seni hayatta tutacağız. Ve belki eğlenmek için birkaç saat daha.

Ormana düşmüş bebekten farksızsın Lila. Evinde kalıp keçilerini otlatmayı sürdürmeliydin. Öleceksin ve fotoğraf bütün dünyaya yayılacak.

Yeni bir boş DVD aldık, dedi. Kamera şarj edildi ve gelip rolünü oynamanı bekliyor.

Çok konuşuyorsun Lila.

Yanıt vermedi.

Telefonu kapadım ve çökmeye başlayan akşam karanlığının altında otele yöneldim. Asansöre bindim, odanın kilidini açtım ve yatağa oturup bekledim. Uzun süre bekledim. Neredeyse dört saat. Springfield'ı beklediğimi sanıyordum. Ama gelen Theresa Lee oldu.

Geceyarısına sekiz dakika kala kapıyı çaldı. Zincir ve aynayla yaptığım kontrolden sonra onu içeri aldım. Üzerinde onun üzerinde ilk gördüğüm kıyafetin bir versiyonu vardı. Pantolon ve ipek gömlek. Gömlek dışarıda. Koyu gri, orta gri değil. Daha az gümüşümsü. Daha ciddi.

Siyah bir spor çanta taşıyordu. Sağlam naylon. Elini çantanın sapına dolayış biçiminden içindekilerin ağır olduğunu tahmin ettim. Ağır şeyler hareket edip klink sesi çıkardıklarında metal olduklarını anladım. Çantayı banyonun önüne, yere bıraktı. İyi misin? diye sordu.

Ya sen?

Başımı salladı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, hepimiz işimizin başına döndük.

Çantada ne var?

Hiçbir fikrim yok. Daha önce görmediğim bir adam karakola bıraktı. Springfield?

Hayır, bana verdiği isim Browning'di. Çantayı verdi ve suç oluşmasını önlemek istiyorsam, bu çantanın asla eline geçmemesini sağlamamı söyledi.

Yine de getirdin.

Çantayı şahsen koruyorum. Ortalıkta bırakmaktan iyidir.

Tamam.

Benden zorla alman gerekir ve polis memuruna saldırı yasalara aykırıdır.

Doğru.

Yatağa oturdu. Benden yarım metre uzağa. Belki daha az.

58. Sokak'taki üç eski binaya baskın yaptık, dedi.

Springfield mı sana onlardan bahsetti?

Adının Browning olduğunu söyledi. Terörle mücadele ekibi iki saat önce oraya gitti. Hoth'lar orada değil.

Biliyorum.

Oradaydılar ama artık orada değiller.

Biliyorum.

Nereden biliyorsun?

Leonid ve arkadaşını polise teslim ettiler. Leonid ve arkadaşının bilmediği bir yere taşınmış olmalı. Kutu içinde kutu.

Neden Leonid ve arkadaşını teslim ettiler?

Diğer on üç kişiye ders olsun diye ve makineyi beslemek için. Onları biraz hırpalarsak Arap medyası 'İşkence yapıyorlar' diye çılgınlık atacak ve onlar da yeni taraftarlar edinecek. Kısa günün karı. Ve Leonid ve arkadaşı büyük kayıp sayılmaz. Çok beceriksizdiler.

Diğer on üçü daha mı iyi?

Ortalama kanunlarına göre evet.

On üç çok yüksek bir rakam.

Hoth'ları da sayarsan on beş.

Yapmamalısın.

Özellikle de silahsız olarak.

Çantaya baktı. Ardından bana baktı. Onları bulabilir misin?

Para işini ne yapıyorlar?

O şekilde izlerini süremiyoruz. Altı gün önce ATM kartlarını ve kredi kartlarını kullanmayı bıraktılar.

Mantıklı.

Ama onları bulmayı zorlaştırıyor.

Jacob Mark sağ salım Jersey'e döndü mü? diye sordum.

Bu işe karışmaması gerektiğini mi düşünüyorsun?

Evet, karışmamalı.

Ama ben karışmalı mıyım?

Çoktan karıştın, dedim. Bana çantayı getirdin.

Çantaya bekçilik ediyorum.

Terörle mücadele ekibiniz başka ne yapıyor?

FBI ve Savunma Bakanlığıyla beraber Hoth'ları arıyorlar, dedi. Sokaklarda şimdi altı yüz görevli var.

Nerelere bakıyorlar?

Son üç ay içinde satın alınan veya kiralanan her yere. Belediye işbirliği yapıyor. Ayrıca otel kayıtlarını, işyeri olarak kiralanan mekanları ve depoları da inceliyorlar. Beş mahalle de araştırılıyor.

Tamam.

Sokakta dolaşan dedikodulara göre Pentagonla ilgili her şeyin içinde olduğu bir USB bellek söz konusumuş.

Yeterince doğru.

Nerede olduğunu biliyor musun?

Yaklaşık olarak.

Nerede?

Dokuzuncu Cadde ve Park ve 30. Sokak ve 45. Sokak arasında bir yerde değil.

Sanırım bu yanıtı hakettim.

Çözersin.

Gerçekten biliyor musun? Docherty bilmediğini söylüyor. Blöf yaparak başını beladan kurtarmaya çalıştığını söylüyor.

Docherty çok şüpheli bir adam.

Şüpheli mi, haklı mı?

Nerede olduğunu biliyorum.

Öyleyse gidip al. Hoth'ları başkasına bırak.

Karşılık vermedim. Bunun yerine, Spor salonunda vakit geçirir misin? diye sordum.

Fazla değil, dedi. Neden?

Seni altetmenin ne kadar güç olacağını kestirmeye çalışıyorum.

Çok değil, dedi.

Karşılık vermedim.

Ne zaman harekete geçmeyi planlıyorsun? diye sordu.

iki saat, dedim. Ardından onları bulmak için iki saat ve sabahın dördünde saldırı. Favori zamanım. Sovyetlerden öğrendiğimiz bir şey. Bu konuda araştırına yapan doktorları vardı. İnsanlar sabahın dördünde zayıf düşmüş olur. Evrensel bir gerçek.

Bunu şimdi uydurdun.

Hayır.

Onları iki saatte bulamazsın.

Sanırım bulacağım.

Kayıp dosya Sansom'la ilgili, değil mi?

Kısmen.

Sende olduğunu biliyor mu?

Bende değil. Ama yerini biliyorum.

O bunu biliyor mu?

Başımı salladım.

Yani onunla pazarlık yaptın, dedi. Beni, Docherty'yi ve Jacob Mark'ı beladan kurtardı ve sen de onu dosyaya götüreceksin.

Pazarlığı kendimi beladan kurtarmak için yaptım, öncelikle ve özellikle.

Senin için işe yaramadı. Federaller hala peşinde.

NYPD söz konusu okluğunda işime yaramış görünüyor.

Ve geri kalan bizler için işe yaradı. Bu yüzden sana içtenlikle teşekkür ederim.

Bir şey değil.

Hoth'lar nasıl ülkeden çıkmayı planlıyor? diye sordu.

Bence planlamıyorlar. Bence o seçenek birkaç gün önce ortadan kalktı.

Bence işlerin şimdi olduğundan daha kolay hallolmasını planlıyorlardı. Şimdi her şey başladıkları işi bitirmekle ilgili. Ve ölmekle. İntihar görevi gibi mi? En iyi oldukları konu bu.

Bu da durumu senin için daha da boktan hale sokuyor. Eğer intihar etmek istiyorlarsa, yardım etmekten memnun olurum.

Lee yatakta kımıldandığında gömleğinin alt kısmı kalçasının altında kaldı ve gömleğin altındaki silahın silueti ortaya çıktı. Glock 17 olduğunu tahmin ettim.

Burada olduğunu kim biliyor? diye sordum.

Docherty, dedi.

Ne zaman dönmeni bekliyor?

Yarın, dedi.

Hiçbir şey söylemedim.

Şimdi ne yapmak istersin? dedi.

Dürüst bir yanıt mı istiyorsun?

Lütfen.

Gömleğinin düğmelerini açmak istiyorum.

Bunu polis memurlarına sık sık söyler misin?

Eskiden söyledim. Tek tanıdığım insanlar polislerdi.

Tehlike seni azdırıyor mu?

Kadınlar beni azdırıyor.

Bütün kadınlar mı?

Hayır, dedim. Bütün kadınlar değil.

Bir süre sessiz kaldı, ardından İyi fikir değil, dedi.

Tamam, eledim.

Hayır yanıt olarak kabul ediyor musun?

Etmemem mi gerekiyor?

Bir süre daha sessiz kaldı ve ardından Fikrimi değiştirdim, dedi.

Hangi konuda?

Bunun iyi bir fikir olmadığı konusunda.

Mükemmel.

Ama bir yıl Ahlak Masası'nda çalıştım. Alışkanlıklar kalıyor. Bir adamın alacağını düşündüğü şeylerle ilgili mantıklı beklentileri olduğuna dair delile ihtiyacımız var.

Bunu yapabilirim, dedim.

Bence yapmalısın.

Beni tutuklayacak mısın?

Hayır.

Yeni tişörtümü çıkardım. Odanın diğer ucuna fırlattım. Masanın üzerine düştü. Lee yara izime baktı, aynı trende Susan Mark'ın baktığı gibi.

Beyrut'taki bombalı kamyonun ardından açılan yaraya atılan dikişlerden kalan korkunç iz. Bir dakika bakmasına izin verdim. Senin sıran, dedim. Gömlek.

Ben muhafazakar bir kızım, dedi.

Bu ne anlama geliyor?

Önce beni öpmen gerek.

Bunu yapabilirim, dedim ve yaptım. Yavaşça ve nazıkçe ve öncelikle de baştan çıkaracak şekilde.

Yeni bir dünyayı keşfetmek gibi gelen bir şekilde ve bana yeni bir ağzın, yeni bir tadın, yeni dişlerin, yeni dilin tadını çıkaracak kadar zaman tanıyacak şekilde. Hepsi güzeldi. Derken bir tür eşiği geçtik ve sertleşti. Bundan kısa süre sonra tamamen kontrolümüz kaybetmiştik.

Sonrasında duş aldı ve ardından ben duş aldım. Giyindi ve ben de giyindim. Beni bir kere daha öptü ve ihtiyacım olursa aramamı söyledi ve bana iyi şanslar diledi ve onu kapıya kadar geçirdim. Siyah çantayı banyonun önünde, yerde bıraktı.

Çantayı yatağın üzerine çıkardım. Yaklaşık beş kilo olduğunu tahmin ettim. Çanta yatağın örtüsüne değdiği anda tatmin edici metalik bir ses çıkardı. Fermuarını açtım ve iki kenarı ittirip içine baktım.

İlk gördüğüm bir dosyaydı.

Ebatı yasal dosyalarinkini andırıyordu, haki renkteydi ve bakış açımıza göre kalın kağıttan ya da ince kartondan yapılmıştı. İçinde 21 bilgisayar çıktısı vardı. Göçmenlik kayıtları, 21 kişi için. İki kadın, on sekiz erkek. Türkmenistan ve -tandaşları. ABD'ye Tacikistan üzerinden üç ay önce girmiş -lerdi. Birbiriyle bağlantılı hatlar kullanmışlardı. JFK'deki göçmen bürosu kabinlerinde alınan parmak izleri ve dijital fotoğraflar da dosyadaydı. Fotoğraflar biraz bozuktu. Renkliydiler. Lila ve Svetlana'yı kolayca tanıdım. Ve Leonid'le arkadaşımı. Diğer on yedisini tanıımıyordum. Dördüyle ilgili çıkış bilgileri vardı. Giden dört kişi. Onlarla ilgili kağıtları çöpe attım ve daha iyi bakabilmek için kalan on üçünü yatağın üzerine serdim.

On üç yüzün on üçü de yorgun ve sıkılmış görünüyordu. Bölgesel uçuşlar, bağlantılar, okyanus aşırı uçuş, saat farkı, JFK'deki göçmenlik bürosunun önündeki uzun bekleyiş. Kameraya atılan bezgin bakışlar, yüz hafif yukarı dönük, gözler objektife bakıyor. Bu durum hepsinin ortalamadan kısa boylu olduğu izlenimi edinmeme yol açtı. Leo- nid'in kağıdını yeniden kontrol ettim. Onun bakışları da bezgin ve sikkindi ama yüzü dümdüz karşıya bakıyordu. Grubun en uzununu oydu. Svetlana Hoth'un kağıdını kontrol ettim. En kısıkları oydu. Diğerleri aralardaydı. Hava, kültür ve diyetle kemik ve kasa indirgenmiş, ufak tefek Ortadoğulu adamlar. Onlara bütün dikkatimi vererek baktım. Birden on üçe, tekrar ve tekrar, ifadelerini iyice zihnime kazıyana kadar.

Ardından yeniden çantaya döndüm.

En kötü ihtimalle düzgün bir silah bulmayı umuyordum. En iyi ihtimalle kısa makineli tüfek. Springfield'a söylediğim geniş rüzgarlılıkla ilgili sözün altında, içinde bir şey taşıyabileceğim iması yatıyordu. Kısaltılmış kayışlarla göğsüme bağlayabileceğim ve fermuarı çekilmiş kumaş tarafından gizlenecek bir şey. Mesajı anlayacağını ummuştum.

Anlamıştı. Mesajı tam olarak anlamıştı. Taz sahibi bir çözüm bulmuştu. En kötünden iyi.

Hatta en iyiden de iyi.

Bana susturuculu kısa taramalı tüfek vermişti. Heck- ler&Koch MP5SD. Klasik MP5'in geliştirilmiş versiyonu. Hiç fazlası olmayan bir silah. Kabza ve tetik. 30'luk şarjör ve çift kat susturuculu altı inç namlu. 9 milimetre, hızlı, hata payı olmayan, sessiz bir silah. Güzel bir silah. Siyah kayışı vardı. Kayış çoktan sıkılmış ve en kısa olacağı seviyeye indirilmişti. Sanki Springfield Seni duydum ahbab, diyordu.

Silahı yatağın üzerine bıraktım.

Cephane de yollamıştı. Orada, çantanın içindeydi. Bir adet 30'luk şarjör. Otuz atış. Kısa ve şişman, pirinç mermiler ışıktaki parıldıyordu. Dokuz milimetrelik Parabellumlar. Latince Siz vis pacem para

bellum. / Eğer barış istiyorsan, savaşa hazır ol deyişinden geliyor. Bilge bir söz. Ama otuz yeterli değildi. On beş kişiye karşı, hayır. Ama New York kolay değildir. Ne benim için ne Springfield için.

Şarjörü silahın yanına koydum.

Çantayı başka mermi var mı diye yeniden kontrol ettim.

Yoktu.

Ama bir tür ikramiye vardı.

Bir bıçak.

Benchmade 3300. Siyah kabzalı. Otomatik açılıyor. Güvenlik güçlerinden ya da aktif askeri görevde değilseniz, ki ben değildim, onu taşımanız elli eyalette yasadıydı. Parmağımla bıçağı serbest bıraktım ve bıçak olabildiğince sert bir şekilde fırladı. Sivri uçlu iki tarafi keskin bir bıçak. 10 santim uzunluğunda. Bıçak fetişisti değilimdir. Favorilerim yoktur. Hiçbirinden çok hoşlanmam. Ama dövüşmek için hangi bıçağı istersin diye sorsanız Springfield'ın yolladığına yakın bir şey seçerdim. Otomatik mekanizmalı, sivri uçlu, iki tarafi keskin bıçak. İki elle de kullanılabilir. Hem bıçaklamak hem de kesmek için ideal. Kapatıp yatağın üzerine H&K'nin yanına koydum.

Çantada son iki parça kalmıştı. Tek bir eldiven, deri. Siyah renkli, iri bir adamın eline uygun. Ve kolu bandı. Onları da yatağın üzerine, bıçak ve silahla aynı sıraya koydum.

Otuz dakika sonra tamamen giyinmiş ve her şeyi yüklenmiş olarak R treninde güneye gidiyordum.

72

R treninde ön tarafındaki ve arka tarafındaki koltukların birbirine baktığı eski vagonlar kullanılır. Ama ben yan sıralardan birindeydim, tek balınydım. Saat sabahın ikisiydi. Üç yolcu daha vardı. Dirseklerimi dizlerimin üzerine koymuş, karşımdaki camda kendimi izliyordum.

İsrail listesindeki maddeleri gözden geçiriyordum.

Mevsime uygun olmayan giysi, tamam. Rüzgarlığın fermuarı göğsüme kadar çekiliydi. Üzerime çok büyük geliyordu ve aşırı terletiyordu. Altında boynuma asılı olan MP5 vardı. Silahın kendisi, kabzası yukarıda ve namlusu aşağıda olacak şekilde çapraz olarak göğsümün üzerinde duruyor ve kesinlikle dışarıdan belli olmuyordu.

Robotik yürüyüş: Toplu taşıma aracında oturmakta olan biri söz konusu olduğunda hemen kontrol edilmesi zor.

Üçten altıya kadar olan maddeler: Asabiyet, terlemek, tikler ve gergin tavır. Kesinlikle terliyordum, belki havanın ve rüzgarlığın neden olduğundan biraz daha fazla. Ama ayna işlevi gören camda kendime baktığımda hiç tik görmedim. Gözlerim sabitti ve yüzüm durgundu. Gergin tavır da yoktu. Ama tavır neyi dışa vurduğunuzla ilgilidir. İçten içe gergindim, orası kesin.

Yedinci madde: Nefes alıp veriş. Nefes nefese değildim. Ama her zamankinden daha güçlü ve düzenli nefes aldığımı kabul etmeye hazırdım. Çoğu zaman nefes aldığımı far- ketmem bile. Sadece olur, istemsiz bir refleks. Beynin derinliklerinin ayarladığı bir şey. Ama şimdi bitmek bilemeyen bir burundan-içeri-ağızdan-dışarı ritmi hissedebiliyordum. İçeri, dışarı, içeri, dışarı. Makine gibi. Su altında tüpten nefes alan bir dalgıç gibi. Yavaşlayamazdım. Havada çok fazla oksijen varmış gibi hissetmiyordum. İçeri giren ve dışarı çıkan sanki başka bir gazdı. Argon ya da zenon. Benim için hiç iyi değildi.

Sekizinci madde: Dümdüz karşıya bakmak. Tamam ama kendimi affettim, çünkü diğer maddeleri kontrol edebilmek için bunu yapıyordum. Ya da belki tüm dikkatini vermenin ve konsantrasyonun sembolü olduğu için. Normalde etrafa bakıyor olurum ama sert tavırlarla değil.

Dokuzuncu madde: Dua mırıldanma. Hayır, yok. Sessiz ve sakindim. Ağızım kapalıydı ve kıvıldamıyordu. Aslında ağızım o kadar sıkı kapalıydı ki, arka dişlerim ve çene kaslarım acıyordu.

Onuncu madde: Büyük çanta. Yok.

On birinci madde: Çantadaki eller. Çanta olmadığı için, İmkansız.

On ikinci nokta: Yeni tıraş. Tutmadı. Günlerdir tıraş olmadım.

Yani on ikide altı. İntihar bombacısı olabilirim de, olmayabilirim de.

Ve intihar ediyor olabilirim de, olmayabilirim de. Camdaki yansıyımama baktım ve Susan Mark'ı ilk gördüğüm zamanı düşündüm: Tren yolun sonuna doğru ilerlerken tam olarak hayatını sona erdirmeye giden bir kadın gibi görünüyordu.

Dirseklerimi dizlerimden çekip arkama yaslandım. Diğer yolculara baktım. İki erkek, bir kadın. Hiçbirinin özel bir tarafı yok. Tren gürültü yaparak güneğe ilerledi. Savrulan hava, tekerleklerin altında ek yerlerinin tıkırtıları, elektrik toplayıcısının gırçlamaları, motorların inlemesi, vagonlar birbiri ardına virajlardan geçerken duyulan gıcırta. Karşımdaki karanlık pencerede kendime bakıp gülümsedim.

Onlara karşı ben.

İlk kez olmayacak.

Ve son kez de.

34. Sokak'ta inip istasyonda kaldım. Sıcağın altında tahta banklardan birine oturdum ve zihnimde teorilerimi bir kere daha gözden geçirdim. Lila Hoth'un İngiliz İmparatorluğu döneminden kalma tarih dersini yeniden zihnimde oynattım: Saldırı düzenlemeye karar verdiğinizde ilk yapmanız gereken geri çekilme planı hazırlamaktır. Afganistan' daki üstleri bu mükemmel öğüdü tutmuş muydu? Tutmadıklarına iddiaya girerdim. İki nedenle. Birincisi, fanatizm. İdeolojiye dayanan organizasyonlar mantıklı önermelerde bulun ma riskini göze alamazlar. Mantıklı düşünmeye başlarsanız her şey paramparça olur. Ve ideolojik organizasyonlar ayak işlerine koştukları adamları çıkışı olmayan görevlere yollamayı severler. Sürekliliği güçlendirmek için. İçinde patlayıcı

madde olan kemerlerin fermuarlı olmamasıyla, iki ucun birbirine dikilmesiyle aynı mantık.

İkincisi, geri çekilme planı kendi sonunun tohumlarını içinde barındırır. Kaçınılmaz olarak. Üç ay önce satın alınmış ya da kiralanmış üçüncü, dördüncü veya beşinci saklanma yeri, şehir kayıtlarında görünürdü. Her ihtimale karşı otellere yapılmış rezervasyonlar da görünürdü. Aynı gün yapılan rezervasyonlar da görünürdü. Sokaklarda 600 ajan dolaşıyordu. Hiçbir şey bulamayacaklarını tahmin ettim, çünkü tepelerde oturup bu planları yapan kişiler onların hareketlerini tahmin etmişti. Kokuları alındığı anda bütün izlerin bulunacağını biliyorlardı. Tanımı gereği gidilebilecek tek güvenli yerin, planlanmamış bir yer olacağını biliyorlardı.

Yani Hoth'lar şimdi bütün ekipleriyle dışarıda bir yerlerdeydi. İki kadın, on üç erkek. 58. Sokak'taki yerlerini ter- ketmişlerdi ve radarın altında kalmaya özen göstererek itişip kakışıyor, doğaçlama yapıyorlardı.

Ben sürekli o halde yaşıyordum. Artık benim dünyam- daydılar.

Deli deliyi dak'kada bulunmuş derler, ben de onları bulacaktım.

Metrodan Harold Meydanı'nda çıktım, Altıncı Cadde'yle Broadway'in ve 34. Sokak'ın kesiştikleri yerde. Gündüz vakti hayvanat bahçesi gibidir. Macy's burada. Geceleri bomboş değil ama sakin. Altıncı Cadde'den güneye yürüdüm, 33- Sokak'tan batıya saptım ve bütün hafta rahatsız edilmeden uyuduğum tek geceyi geçirdiğim solgun yüzlü eski otele geldim. Göğsümdeki MPS sert ve ağırdı. Hoth'la- rın iki seçeneği vardı. Sokakta uyumak ya da bir gece bekçisine ödeme yapmak. Manhattan'da yüzlerce otel vardır. Çoğu orta sınıf ve üstüne hitap eder. Kalabalık personelleri vardır ve böyle numaralar yapılamaz. Çoğu düşük ücretli otelse küçüktür. Ve Hoth'ların ilgilenmesi gereken on beş kişi vardı. En az beş oda. Dikkat çekmeyen beş boş oda ancak büyük bir yerde bulunur. Büyük ve tek gece bekçisi olan bir otel. New York'u görece iyi biliyorum. Şehrin mantığını, özellikle çoğu insanın düşünmediği bakış açıları söz konusuysa anlayabiliyorum. Tek gece bekçisi olan, büyük ve eski Manhattan otellerini hiç düşünmeden sayabilirim. Bir tanesi 23. Sokak üzerinde, iyice doğudadır. Hareketten uzakta, ki bu hem avantaj hem dezavantaj. Her şey düşünüldüğünde avantajdan çok dezavantaj.

İkinci tercih.

Diğer tek seçeneğin önünde duruyordum.

Beynimdeki saat, sabahın iki buçuğunu gösteriyordu. Gölgelelerin arasında durup bekledim. Ne erken gitmek ne geç kalmak istiyordum. Zamanlamanın doğru olmasını istiyordum. Sağda ve solda, Altıncı Cadde'den yukarı ve Yedinci Cadde'den aşağı akan trafiği görebiliyordum. Taksiler, kamyonlar, tek tük siviller, bazı polis arabaları, bazı koyu renk sedanlar. Aradaki sokaksa sakindi.

Üç çeyrek kala kendimi duvardan ittirdim ve köşeyi dönüp otelin kapısına yürüdüm.

Aynı gece bekçisi görevdeydi. Tek başınaydı. Masanın arkasındaki koltuğa gömülmüş uykulu gözlerle

boşluğa bakıyordu. Lobide puslu aynalar vardı. Rüzgarlığımın ön tarafı şişmişti. MP5'in kabzasının izini görebiliyordum. Ama ben neye baktığımı bildiğim için silahın hatlarını seçebiliyordum. Gece bekçisinin bilmediğini varsaydım.

Yanına yürüdüm ve Beni hatırladın mı? diye sordum.

Evet demedi, hayır demedi. Her anlama gelebilecek bir, omuz silkmeye karşılık verdi ve ben de bunu pazarlığa başlamak için davetiye kabul ettim.

Odaya ihtiyacım yok, dedim.

Öyleyse neye ihtiyacın var.

Cebimden beş tane 20'lik çıkardım. 100 kağıt. Elimde kalan paranın çoğu. Hepsinin üzerinde 20 yazdığını görebilmesi için paraları hafifçe sallayıp masanın üzerine koydum.

Geceyarısına doğru gelen insanları yerleştirdiğin odaların numaralarına ihtiyacım var, dedim.

Ne insanları?

İki kadın, on üç erkek.

Geceyarısına doğru kimse gelmedi.

Kadınlardan biri tam bir fıstık, genç. Parlak mavi gözler. Unutulması zor. Kimse gelmedi.

Emin misin?

Kimse gelmedi.

Beş banknotu ona doğru ittirdim. Kesinlikle emin misin?

Paraları geri ittirdi. İnan bana paranı almayı isterdim. Ama bu gece kimse gelmedi, dedi.

Metroya binmedim. Bunu yapmak yerine yürüdüm. Hesaplı bir risk. Bahsi geçen altı yüz federal ajanın kaç tanesi ya- kınılardaysa onlara karşı açıktaydım. Ama cep telefonumun çalışmasını istiyordum. Cep telefonlarının metroda çalışmadığı sonucuna varmıştım. Orada cep telefonuyla konuşan kimseyi görmemiştim. Tahminen görgü kuralları yüzünden değil. Tahminen sinyal olmadığı için.

Böylece yürüdüm. Broadway'e gitmek için 32. Sokak'ı kullandım ve ardından Broadway de ilerleyip çanta dükkanlarını ve mücevhercileri ve sahte parfüm satıcılarını geçtim. Hepsi gece olduğu için kapalıydı ve kepenklerini indirmişlerdi. Cadde karanlık ve karmaşıktı. Mikro-mahalleler-den biri. Lagos'ta ya da Saygon'daymış gibi hissettim.

Bir taksinin geçip gitmesine izin vermek için 28. So- kak'ın köşesinde duraksadım.

Cebimdeki telefon titreşmeye başladı.

28. Sokak'ta biraz ilerleyip karanlık bir kapı eşiğine oturduktan sonra telefonu açtım. Ee? dedi Lila Hoth. Sizi bulamadım, dedim. Biliyorum.

Bu yüzden anlaşma yapacağım.

Öyle mi?

Ne kadar paran var? Ne kadarını istiyorsun?

Hepsini. Bellek sende mi?

Sana tam olarak nerede olduğunu söyleyebilirim.

Ama aslında sende değil?

Hayır.

Otelde bize gösterdiğin şey neydi?

Sahteydi.

50 bin dolar.

100.

100 bin dolarım yok.

Otobüse, trene veya uçağa binemezsin, dedim. Ülkeden çıkamazsın. Tuzağa düştün Lila. Burada öleceksin. Başarılı olup ölmek istemez misin? Evdekilere şifrelenmiş o e-maili yollamak istemez misin? Görev tamamlandı elemeyi?

75 bin.

100.

Tamam, ama sadece yansı bu gece.

Sana güvenmiyorum.

Güvenmek zorundasın.

75 bin, hepsi bu gece, dedim.

60 bin.

Anlaştık.

Neredesin?

Yukarı mahalledeyim, diye yalan söyledim. Ama hareket halindeyim. Kırk dakika sonra Union Meydanı'nda buluşuruz.

Orası nerede?

Broadway, 14. Sokak ve 17. arası.

Güvenli mi?

Yeterince güvenli.

Orada olacağım, dedi.

Sadece sen, dedim. Yalnız gel.

Telefonu kapadı.

Madison Square Park'ın kuzey ucuna doğru iki blok yürüdüm ve çöp kamyonu misali doldurduğu alışveriş arabasıyla evsiz bir kadının bir metre ilerisindeki banka oturdum. Cebimde Theresa Lee'nin NYPD kartvizitini aradım. Soluk sokak lambasının ışığında üzerinde yazanları okudum. Lee'nin cep telefonu numarasını çevirdim. Beş çalıştan sonra açtı.

Ben Reacher, dedim. Sana ihtiyacım olursa arayabileceğimi söylemiştin. Senin için ne yapabilirim?

Hala NYPD'nin arananlar listesinin dışında mıyım?

Kesinlikle.

Öyleyse terörle mücadele ekibine bundan kırk dakika sonra Union Meydanı'nda olacağımı ve Lila Hoth'un ekibinden en az iki ve en fazla altı kişinin yanıma geleceğini söyle. Sizinkilere adamları yakalayabileceklerini söyle. Ama beni rahat bıraksınlar.

Tarifleri?

Bana getirmeden önce çantanın içine baktın, yanılıyor muyum?

Elbette.

O zaman resimlerini gördün.

Meydanın neresinde?

Güneybatı köşesine yöneleceğim.

Yani onu buldun?

Baktığım ilk yerde. Otelde kalıyor. Gece bekçisine ödeme yapmış ve adamın ödünü patlatmış. Bekçi her şeyi inkar etti ve ben lobiden çıkar çıkmaz kadının odasını aradı.

Nereden biliyorsun?

Çünkü bir dakikadan az süre sonra Lila beni aradı. Tesadüflere ben de herkes kadar inanırım. Ama bu tür bir zamanlama gerçek olamayacak kadar iyi.

Neden kadının ekibiyle buluşuyorsun?

Onunla bir anlaşma yaptım. Yalnız gelmesini söyledim. Ama bana oyun oynayacak ve adamlarından bazılarıyı yollayacak. Eğer sizinkiler onları yakalarsa benim işime gelir. Hepsini vurmak zorunda kalmak istemiyorum.

Vicdanın mı elvermiyor?

Hayır, otuz mermim var. Yani zaten yeterince az. İdareli davranmam gerekiyor.

Dokuz blok sonra Union Meydanı'na girdim. Her tarafında bir tur attıktan sonra çapraz olarak iki kere bir uçtan diğerine geçtim. Beni endişelendirecek hiçbir şey görmedim. Yalnızca banklarda uyuklayan insanların gölgeleri. New York şehrinin sıfır dolarlık otellerinden biri. Gandhi heykelinin yakınlarına çöktüm ve farelerin ortaya çıkmasını bekledim.

74

Kırk dakikamın yirmisi geçmişti ki, toplanmaya başlayan NYPD terörle mücadele ekibini gördüm. İyi hamleler. Eskimiş sedanlarla ve baskınlarda ele geçirilmiş her tarafı çiziklerle dolu minivanlarla geldiler. 16. Sokak'ın köşesindeki kafenin dışına park etmiş bir taksi gördüm. Arka koltuktan iki adamın çıktığını ve yolu geçtiğini gördüm. Toplam on altı adam saydım ve dört ya da beş tane de gözden kaçırdığım adam olduğunu kabullenmeye hazırdım. Eğer öyle olmadığını bilmeseydim, gece geç saatte savaş sanatları dersi verilen bir spor salonunun yeni boşaldığını düşünürdüm. Bütün adamlar genç ve zinde ve kaslıydı. Eğitimli atletler gibi hareket ediyorlardı. Hepsinin ellerinde spor çantaları vardı. Üzerlerindeki giysiler kesinlikle mevsime uygun değildi. Yankee kabanlar giymişlerdi; sanki kasım ayı gelmiş gibi. Kevlar kurşun geçirmez yelekleri saklamak için olduğunu tahmin ettim ve belki boyunlarına astıkları zincirlerin ucuna taktıkları rozetlerini.

Hiçbiri doğrudan bana bakmadı ama beni görüp kim olduğumu belirlediklerini biliyordum. Etrafımda bir kişilik, iki kişilik, üç kişilik gruplar oluşturdular ve ardından karanlığın içine çekilip gözden kayboldular. Etraftaki manzaranın içine karıştılar. Bazıları banklara oturdu, bazıları kapı eşiklerine uzandı ve bazıları görmediğim yerlere gitti. İyi hamleler.

Kırk dakikamın otuzuncusu geldiğinde kendimi oldukça iyimser hissediyordum.

Beş dakika sonra artık değildim.

Çünkü federaller ortaya çıktı.

İki araba daha durdu. Union Meydanı'nın batı tarafında. Siyah Crown Vic'ler, cilalı ve parlak. Sekiz adam dışarı çıktı. NYPD'den gelen polislerin rahatsız olduğunu hissettim. Karanlıkta birbirlerine bakıp Bu herifler burada ne halt ediyor. ? diye sorduklarını hissettim.

NYPD'yle aramda bir sorun yoktu. FBI ve Savunma Bakanlığı için aynı şey geçerli değildi.

Gandi'ye baktım. Bana hiçbir şey söylemedi.

Cebimden telefonu çıkarıp Theresa Lee'nin numarasının ortaya çıkması için yeşil düğmeye bastım. Son aradığım oydu. Aramak için yeşil düğmeye yeniden bastım. Hemen yanıt verdi.

Federaller burada, dedim. Bu nasıl oklu?

Kahretsin, dedi. Ya santralimizi dinliyorlar ya da bizimkilerden biri daha iyi bir iş sahibi olmanın peşinde.

Bu gece yetki kimde olacak?

Onlarda. Kurallar böyle. Hemen oradan uzaklaş.

Cep telefonunu kapayıp cebime koydum. Crown Vic'ten çıkan sekiz adam gölgelere karıştı. Meydan sessizleşti. Sol tarafımdaki tabelanın harflerinden biri arızalıydı. Düzensiz aralıklarla yanıp sönüyordu. Arkamdaki çalılarda dolanan farelerin sesini duydum.

Bekledim.

İki dakika. Üç.

Derken kırk dakikanın otuz dokuzuncu dakikasında sağ tarafımda, iyice uzakta hareket eden insanlar olduğunu sezdim. Ayak sesleri, havanın değişmesi, karanlıktaki boşluklar. Dikkatle baktığımda solgun ışık altında gölgeler arasında ilerleyen figürler olduğunu gördüm.

Yedi adam.

İyi haberdi. Şimdi ne kadar çok olursa, sonraya o kadar az adam kalır.

Ve gururum okşanmıştı. Lila ele geçirilmemin zor olacağını düşündüğü için adamlarının yarısından çoğunu riske atıyordu.

Yedi adamın yedisi de kısa boylu ve kaslıydı. Hepsi benim gibi giyinmişti, üzerlerinde silahlarını saklayacak kadar büyük ve koyu renk giysiler vardı. Ama beni vurmuyacaklardı. Lila'nın bendeki bilgiye duyduğu ihtiyaç çelik yelek gibiydi. Beni gördüler. Otuz metre ötemde durdular.

Hareket etmedim.

Teoride bu bölümün kolay olması gerekiyordu. Bana yaklaşırlar, NYPD'nin adamları devreye girer, ben uzaklaşıp işime bakarım.

Ama federaller devreye girdiği için durum farklıydı. En iyi ihtimalle hepimizi ele geçirmek isteyeceklerdi. En kötü ihtimalle beni ele geçirmeyi, onları ele geçirmekten daha çok isteyeceklerdi. USB belleğin nerede olduğunu ben biliyordum. Lila'nın adamları bilmiyordu.

Hareket etmedim.

Otuz metre ötede yedi adam birbirinden ayrıldı. İkiisi oldukları yerde durdu. Benim pozisyonumun biraz sağında demir atmışlardı. İkiisi sola yöneldi. Üçü dolanıp arkama geçmek için yürümeye devam etti.

Ayağa kalktım.

Sağımdaki iki adam ilerlemeye başladı. Solumdaki iki adam yan tarafa doğru yaptıkları manevrayı tamamlamak üzereydi. Arkamdaki üç tanesi ortalıkta yoktu. NYPD'deki- lerin onları yakalamış olabileceklerini düşündüm. Federaller de harekete geçmiş olmalıydı.

Karışık bir durum.

Koştum. Dümdüz, on metre ötemdeki metro girişine. Merdivenlerden aşağı. Arkamda ayak sesleri duydum. Gürültülü yankılar. Büyük bir kalabalık. Kırk kişiye yakın olmalıydı. Fareli Köyün Kaualcısı'ndaki fareler gibi birbirlerinin peşine takılmışlardı.

Fayanslarla kaplı bir koridordan geçip metronun meydanına çıktım. Bu sefer kemancı yoktu. Havalandırma ve çöp ler ve aynı bir metrelik alanı elindeki süpürgeyle süpüren yaşlı bir adam. Yanından koşarak geçtim ve durdum ve yön değiştirip yukarı mahalleye giden R trenine yöneldim. Turnikenin üzerinden atladım ve platformun sonuna kadar koştum.

Durdum.

Ve döndüm.

Arkamda üç farklı grup birbirini kovalıyordu. İlk olarak Lila Hoth'un yedi adamı eksiksiz olarak geldi. Bana doğru koşular. Gidecek hiçbir yerim olmadığını gördüler. Durdular. Yüzlerinde kurtlarınkini andıran bir tatmin ifadesi vardı. Ardından kaçınılmaz sonuca varışlarını gördüm: Gerçek olamayacak kadar güzel. Bazı düşünceler bütün dillerde açıktır. Birden arkalarına baktılar ve NYPD'nin terörle mücadele ekibinin arkalarından geldiğini gördüler.

Ve NYPD'dekilerin tam arkasında sekiz federal ajandan dördü vardı.

Platformda başka kimse yoktu. Siviller yoktu. Karşı taraftaki aşağı mahalle platformunda bankta oturan yalnız bir adam vardı. Genç. Belki sarhoş. Belki daha da kötüsü. Aniden karşısında beliren karmaşaya bakıyordu. Saat 03.40'tu. Adam şaşkın görünüyordu. Sanki gördüklerine anlam veremiyordu.

Çete savaşı gibi görünen bir manzaraydı. Ama gördüğü aslında NYPD tarafından gerçekleştirilen hızlı ve etkili bir ele geçirme operasyonuydu. Polislerden hiçbiri koşmayı kesmedi. Silahlarını çekmiş ve rozetlerini görülebilir bir yere çıkarmış olarak platforma dizilip iriyarı cüsselerini

sergi lediler. Üç polise bir teröristlik sayısal avantajları vardı. Ve yedi adamı ele geçirdiler. Direnişle karşılaşmadılar. Yedisini de yüzüstü yere yatırıp kelepçeleri bileklerine geçirdikten sonra onları uzaklaştırdılar. Duraksama yok, rötar yok. Haklarını okumak yok. Maksimum hız ve şiddet. Mükemmel taktikler. Saniyeler sonra gitmişlerdi. Ayak seslerinin yankıları ortalıkta dolandı ve kayboldu. İstasyon sessizleşti. Karşı tarafta oturan adam hala bize bakıyordu ama şimdi tek gördüğü bir tarafında benim, diğer tarafında dört federal ajanın durduğu sessiz platformdu. Birbirimize on metre mesafedeydik. Aramızda hiçbir şey yoktu. Hem de hiçbir şey. Yalnızca sert beyaz ışıldar ve boşluk.

Bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Ardından diğer dört federal ajanın karşı platforma girdiğini gördüm. Aşağı mahalle platformuna. Tam karşımda yerlerini alıp hareketsiz durdular. Hafif gülümsüyorlardı, sanki satranç oyununda zekice bir hamle yapmışlardı. Ki yapmışlardı. Rayların üzerinde keşif turu atmamın bir anlamı yoktu. Benim tara- fındaki dört ajan çıkışla aramda duruyordu. Diğer tarafım- daysa beyaz bir duvar ve tünelin ağzı vardı.

Şah mat.

Hareketsiz durdum. Bozuk metro havasını soluyup havalandırmanın zayıf gürültüsünü ve trenlerin uzaktan gelen takırtılarını dinledim.

Bana en yakın olan ajan ceketinin altından silahını çekti. Bana doğru bir adım attı.

'Eller yukarı, dedi.

75

Gece tarifeleri. Trenler arasında yirmi dakikalık boşluklar. Yaklaşık dört dakikadır aşağıdaydık. Yani, matematiksel olarak bir sonraki tren en fazla on altı dakika sonra gelecekti. Öte yandan tren hemen de gelebilirdi.

Tren hemen gelmedi. Tünel karanlık ve sessiz kaldı. Ellerini kaldır, diye seslendi ajanların lideri. Kırklı yaşlarında, beyaz bir adam. Kesinlikle eski asker. Savunma Bakanlığı, FBI değil. Daha önce tanıştığım üç tipi andırıyordu ama belki biraz daha yaşlıydı. Belki biraz daha bilgeydi. Belki biraz daha iyiydi. Belki karşımdaki bir A takımındaydı, B takımı değil.

Ateş edeceğim, diye seslendi ajan. Ama etmeyecekti. Boş tehdit. Taşınabilir belleği istiyordu. Ben nerede olduğumu biliyordum^An Onlar bileniyordu

Bir sonraki trenin gelmesi ortalama sekiz dakika sürecekti. Daha çok ya da daha az da sürebilirdi. Silahlı adam öne doğru bir adım daha attı. Üç meslektaşını onu takip etti. Rayların diğer tarafındaki dört ajan hareketsiz kaldı. Banktaki genç adam boş gözlerle olanları izledi.

Tünel hala karanlık ve sessizdi.

Bütün bu karmaşa bir dakika içinde sona erebilir, dedi ajan. Bize nerede olduğunu söyle.

Neyin nerede olduğunu? dedim.

Neden bahsettiğimi biliyorsun.

Hangi karmaşa?

Sabrimızı taşıyorsun. Üstelik çok önemli bir detayı unuttun.

Neymiş?

Ne gibi entelektüel yeteneklerin olursa olsun hiçbiri sana özel değil. Aslında oldukça sıradan birisin. Yani eğer sen belleğin nerede olduğunu çözdüysen, biz de çözebiliriz. Her an varlığın bizim için gereksiz bir yüke dönüşebilir.

Hadi o zaman, dedim. Nerede olduğunu bulun.

Silahını kaldırdı ve kolunu gerdi. Glock 17'ydi. Tamamen doluyken yedi yüz elli gram. Piyasadaki en hafif silahlardan biri. Kısmen plastikten yapılmış. Adamın kolları kısa ve kalındı. Büyük ihtimalle sonsuza kadar o pozda kalabilirdi.

Son şansın, dedi.

Rayların diğer tarafındaki genç adam banktan kalktı ve yürüyüp gitti. Uzun dengesiz adımlar atıyor, yalpalayarak yürüyordu. Sakin bir hayat için iki dolarlık metro kart krediğini ziyan etmeye hazırды. Çıkışa ulaştı ve gözden kayboldu.

Şahit yok.

Bir sonraki trenin geliş süresi ortalama altı dakika.

Kim olduğunuzu bilmiyorum, dedim.

Federal ajan, dedi adam.

İspatla.

Adam silahını gövdeme doğrultmayı sürdürdü ama omzunun üzerinden başını sallayarak arkasındaki ajana dediğimi yapmasını işaret etti. Diğer ajan öne çıkıp ikimiz arasındaki tarafsız bölgeye girdi. Duraksadı, elini ceket cebine soktu ve deri bir rozet kabı çıkardı. Göz hizama kaldırıp açılmasına izin verdi. İçinde iki ayrı kimlik vardı. İkisini de okuyamıyordum. Çok uzaktaydılar ve ikisi de plastik bölmelerin arkasındaydı.

Öne çıktım.

Öne çıktı.

Aramızda yaklaşık bir metre kaldığında deri kabın üst bölümünde standart Savunma Bakanlığı İstihbarat kimliğini gördüm. Gerçek görünüyordu ve tarihi geçmemişti. Alt bölümdeyse bu kimliğin

sahibine her tür yardımın yapılması gerektiğini, çünkü kimliğin sahibinin doğrudan ABD Başkanına bağlı olduğunu söyleyen bir uyarı belgesi vardı.

Çok hoş, dedim. Yaşamak için çalışmaktan iyi.

Geri çekildim.

Geri çekildi.

Bir zamanlar senin yaptığın işten çok farklı değil, dedi ekibin lideri.

Tarihöncesi zamanlarda, dedim.

Nedir bu, ego meselesi mi?

Bir sonraki trenin ortalama geliş süresi beş dakika.

Pratik davranmaya çalışıyorum, dedim. Bir şeyin düzgün yapılmasını istiyorsan kendin yapacaksın.

Adam kolunun açısını değiştirdi, namluyu aşağıya kaydırıldı. Artık dizime nişan alıyordu.

Ateş edeceğim, dedi. Düşünmek, konuşmak veya hatırlamak için bacaklarına ihtiyacın yok.

Şahit yok.

Başka hiçbir şey işe yaramadığında, konuşmaya başla.

Onu neden istiyorsunuz? diye sordum.

Neyi?

Neyi olduğunu biliyorsun.

Ulusal güvenlik.

Saldırı mı, savunma mı?

Savunma, elbette. Bütün inanılabilirliğimizi kaybederiz. Saygınlığımızı yeniden kazanmak yıllarımızı alır.

Öyle mi düşünüyorsun?

Öyle olduğunu biliyoruz.

Şu entelektüel yeteneklerin üzerinde çalışmaya devam et, dedim.

Namluyu doğrulttuğu noktayı kesinleştirdi. Sol incik kemiğim. Üçe kadar sayacağım, dedi.

İyi şanslar. Takılırsan haber ver, dedim.

Bir, dedi.

Derken yanımdaki çukurdaki raylar tısladı. Trenin geldiğini haber veren garip metalimsi armoni tünelin içinden duyuldu. Bu sesleri, itilen sıcak hava ve daha derin gürültüler takip etti. Tünelin arka tarafındaki kavşağın duvarları trenin farlarıyla aydınlandı. Bir saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Ardından tren görüş alanımıza girdi, hızlı hareket ediyordu. Sallandı, kavşağı döndükten sonra düzleşti ve hızını düzenledi. Ardından frenler sıkıldı, tekerlekler çığlık attı ve tren yavaşlayıp yanıma yanaştı. Parıltılı paslanmaz çelik ve sıcak ışıklar, tıslıyor, gıcırıyor ve kükrüyor.

Yukarı mahalleye giden R treni.

Belki on beş vagon, her biri en az bir avuç yolcuyla dolu.

Şahitler.

Yeniden ajanların liderine baktım. Glock'unu ceketinin altına sokmuştu.

Platformun kuzey uçundaydık. R treninde eski vagonlar kullanılır. Her vagonun dört set kapısı vardır. En öndeki vagon tam yanımda durmuştu. Ben birinci kapı grubuyla artı eksi aynı hizadaydım. Savunma bakanlığından gelen adamlar üçüncü ve dördüncü kapılara yakındı.

Trenin üzerindeki bütün kapılar açıldı.

Çok ileride, neredeyse en uçta iki kişi vagonun dışarı adım attı. Yürüyüp istasyondan çıktılar.

Kapılar açık kaldı.

Yüzümü trene döndüm.

Savunma Bakanlığı'ndan gelenler yüzlerini trene döndü.

Öne çıktım.

Öne çıktılar.

Durdum.

Durdular.

Seçenekler: Birinci kapıdan içeri girebilirdim, bu durumda onlar da üçüncü ve dördüncü kapıdan içeri girerdi. Aynı trende olurduk. Bütün gece birlikte seyahat edebilirdik. Ya da trenin bensiz gitmesine izin verir ve en az yirmi dakika boyunca onlarla aynı platformda sıkışıp kalmış olurum.

Kapılar açık kalmayı sürdürdü. Öne doğru bir adım attım.

Öne doğru birer adım attılar. Vagonun içine adım attım. Vagonun içine adım attılar.

Bir saniye duraksayıp yeniden dışarı çıktım. Platforma döndüm.

Platforma döndüler.

Hepimiz hareketsiz durduk.

Karşımdaki kapı kapandı. Son perde. Pistonlar çalışmaya başladı. Havadaki elektrik akımını hissettim voltlar ve amperler. Büyük miktarda.

Motor çalıştı ve ıslık sesine benzer bir ses çıkardı. Beş yüz tonluk çelik hareket etmeye başladı.

R treninde eski vagonlar kullanılır. Kapıların altında basamaklar ve üstünde yağmur olukları vardır. Öne zıplayıp parmaklarımı yağmur oluklarına geçirdim ve sağ ayağımı basamağa koydum. Ardından sol ayağımı. Kendimi metal ve camdan oluşan kütleyle yapıştırdım. Deniz yıldızı gibi vagonun dışını kucakladım. MP5 göğsüme batıyordu. Parmaklarımla sıkı sıkıya asıldım. Tren hareket etti. Rüzgar yüzümü yaladı. Tünelin köşeleri bana çarpacakmış gibi görünüyordu. Nefesimi tutup kollarımı ve bacaklarımı iyice açtıktan sonra başımı eğdim ve yanağımı kapının camına yapıştırdım. Tren beni tünelin içinde götürürken duvarla aramda belki iki santim boşluk vardı. Bakışlarımı arkada kalan platforma kaydırduğumda federallerin liderinin hala platformda durduğunu gördüm. Bir eli saçındaydı, diğeri Glock'unu kaldırdı ve ardından yeniden indirdi.

76

Kabus gibi bir yolculuktu. İnanılmaz bir hızla bana doğru gelen karanlık, kulak patlatan bir gürültü, görmediğim engeller üzerime geliyor, katlanıla-maz bir fiziksel zorlanma. Bütün tren elimin altında kıvrıldı ve zıpladı ve yalpaladı ve sallandı. Bütün destek kirişleri beni parçalayacak gibi üzerime geldi. Sekiz parmağımı da sıkı sıkı sığ yağmur oluşunun içine geçirip başparmaklarımla da oluşun altını kavradım. Aşağıda ayaklarım umutsuzca kaymamaya çalışıyordu. Rüzgar giysilerimi parçaladı. Kapıyı oluşturan paneller titreşti. Kafam balyoz gibi onlara vurup duruyordu.

Bu şekilde dokuz blok yolculuk ettim. Ardından 23. So-kak'a ulaştık ve tren sert bir fren yaptı. Sol elimle yağmur oluşunu tüm gücümle tutuyor olmama karşın öne doğru sallandım. Daha da sıkı tütü ndüm ve saa tte elli kil ommetre hızla istasyonun baş döndürücü parıltısına ulaştık. Platform yanımdan hızla geçti. Vagona yapışıp kalmıştım. İstasyonun kuzey ucunda durdu. Vücudumu geriye doğru büktüm ve önümdeki kapılar açıldı. İçeri adım atıp en yakın koltuğun üzerine yığıldım.

Dokuz blok. Belki bir dakika. Hayatım boyunca bir daha asla metro sörfü yapmamayı istememe yetecek kadar uzun.

Vagonda benim dışımda üç yolcu daha vardı. Hiçbiri bana bakmadı. Kapılar kapandı. Tren hareket etti.

Herald Meydanı'nda indim. 34. Sokak'ın Broadway ve Altıncı Caddeyle bulunduğu yerde. Sabahın dördüne on vardı. Hala programıma uygun ilerliyordum. Union Meydanı'nda metroya bindiğim yerin yirmi blok ve yaklaşık dört dakika kuzeyindeydim. Savunma Bakanlığı'nın adamlarını yerleştiremeyeceği kadar kısa sürede uzun mesafe kat etmişim. Yerin üstüne çıktım ve batıya yürüdüm. Ardından

Yedinci Cadde'de güneye saptım ve Lila Hoth'un otelinin kapısına kadar gittim.

Gece bekçisi her zamanki yerindeydi. Rüzgarlığımın önünü açmadım. Gerekli olacağını düşünmedim. Yanına gittim, ona doğru eğildim ve kulağına bir tokat attım. İskemlesinden düştü. Masanın üzerinden sarkıp onu boğazından yakaladım ve doğrulttum.

Bana oda numaralarını söyle.

Ve söyledi.

Beş ayrı oda, yan yana değil, hepsi sekizinci katta. Bana kadınların hangi odada olduklarını söyledi. Erkekler diğer dört odaya dağılmıştı. On üç adam için sekiz yatak vardı. Beş kişi kısa çöpü çekmişti. Ya da beş kişi göreve yollanmıştı.

Cebimden siyah koli bandını çıkarıp yaklaşık sekiz metresini kapıcının kollarını ve bacaklarını bağlamakta kullandım. Herhangi bir nalburdan bir buçuk dolara alabilirsiniz ama bin dolarlık tüfekler, uydu telsizleri ve yön bulma sistemleri gibi Özel Kuvvetler'in standart ekipmanının parçasıdır. Son bir on santimlik parçayla adamın ağzını bantladım. Anahtar kartını çaldım. Kıvrımlı kablunun ucundan koparıp aldım. Ardından onu masanın arkasında, gözden uzakta bırakıp asansörlere gittim. İçine girip en yüksek numaraya bastım, 11'di. Kapılar kapandı ve asansör beni yukarı taşıdı.

O noktada yağmurluğumun fermuarını açtım.

Askısını çıkarmadan silahı uygun bir açıda tuttum ve diğer cebimden deri eldiveni çıkarıp sol elime geçirdim. MP5 SD'nin ön tarafında tutma yeri yoktur. Şişman, namlunun altında koca bir tutma yeri olan K serisi gibi değildir. SD'ler- de sağ elinizi tetiği çekmek için ve sol elinizi namluyu desteklemek için kullanırsınız. İç kısımda mermiler için otuz delik vardır ve şarjördeki toz ne yanar ne patlar. İkisini birden yapar. Tutuşur. Aşırı ısınmış bir gaz balonu oluşturur. Bu gazın bir kısmı otuz delikten dışarı kaçar ve mermiyi yavaşlatarak gürültüsünün azalmasını sağlar. Eğer merminin ateşlenmesi gürültü çıkarıyorsa, silahın susturuculu olmasının bir anlamı yoktur. Yavaş mermi, sessiz mermidir. Aynı VAL'da olduğu gibi. Otuz delikten kaçan gaz genişler ve iç taraftaki susturucu bölmesini doldurur. Ardından ikinci bir bölmeye geçer ve biraz daha genişler. Genleşen gaz soğur. Temel fizik kuralları. Ama fazla değil. Belki aşırı sıcaktan çok sığa düşer ve namlunun dışı metaldir. İşte size eldivenin nedeni. Kimse MP5 SD'yi eldivensiz kullanmaz. Springfield her şeyi düşünen türde bir adamdı.

Silahın sol tarafında güvenlik kilidi vardı. SD'nin eski versiyonlarında düğmenin üç pozisyonu olduğunu hatırlıyorum. S, E ve F. 'S', güvenlik kapalı için; 'E', tek atış için ve 'F' de otomatik. Sanırım Alman kısaltmaları 'E', ein3 için ve buna benzer şeyler. Gerçi Heckler&Koch'un sahibi yıllardır bir İngiliz şirketler topluluğuydu. Sanırım gelenekleri korumanın uygun olacağına karar vermişlerdi.

Ama Springfield bana daha yeni bir model vermişti. SD4. Güvenlik kilidinde dört pozisyon vardı. Kısaltma yoktu. Sadece şekiller. Sanırım yabancıların da rahat kullanabilmesi için. Kapalı için düz beyaz nokta, tek atış için tek bir beyaz mermi şekli, üç mermilik atışlar için üç mermi ve otomatik atış için mermilerden oluşan uzun bir çizgi.

Üç mermilik atışı seçtim. Favorim. Tetiğe tek bir kere dokunursunuz ve dokuz milimetrelik üç mermi saniyenin dörtte biri sürede namludan fırlar. Namludan geçişlerinde kaçınılmaz olarak kaybedilen süre, susturucunun ağırlığı sayesinde dengelenmiştir. Böylece üç mermi belki bir milimlik farkla düz bir çizgide ilerler.

İşimi görürdü.

Otuz mermi. On atış. Sekiz hedef. Her birine bir atış, acil durumlar için iki yedek.

Asansörün kapısı on birinci katta açıldı ve zihnimde Lila Hoth'un Korangal'da uzun yıllar önce yapılan çarpışmaları anlatan sesini duydum: Son kurşunu kendine saklamaksın. Çünkü canlı ele geçirilmek istemezsin. Özellikle kadınlar tarafından.

Asansörden inip sessiz koridora çıktım.

Saldırı için standart taktik öneri: Yukarıdan saldır. Sekizinci kat, üç kat aşağımdaydı. Aşağı inmenin iki yolu vardı. Merdiven ve asansör. Susturuculu silahım olduğu için merdivenleri tercih ettim. Zekice bir savunma taktiği merdivenlere adam yerleştirilmesini öngörürdü. Onları uyaracak biri. Benim içinse kolay bir av. Sessizce ve rahatlıkla alt edilebilirdi.

Merdivenlerin kapısı asansörlerin yanında, yıpranmış bir kapıydı. Kolayca açıp aşağı inmeye başladım. Beton merdivenler tozluymuştu. Her katın numarası yeşil boyayla duvara çizilmişti. Dokuzuncu kata kadar sessizdim. Dokuzdan sonra aşırı sessiz. Duraksayıp metal tırabzanın üzerinden alt katları gözetledim. Merdivende kimse yoktu.

Sekizinci katın kapısının önü bomboştu. Hayalkırıklığına uğradım. Kapının diğer tarafındaki işim yüzde yirmi beş zorlaşmıştı. Koridorda beş adam, dört değil. Odaların dağılışı şekli nedeniyle bazıları solumda bazıları sağımda kalacaktı. Üç ve iki ya da iki ve üç. Yanlış yöne bakılarak geçirilen bir saniye durumun ölümcül bir şekilde aleyhime dönmesine yol açabilirdi. Kolay bir iş olmayacaktı.

Ama saat sabahın dördüydü. İnsanların en dikkatsiz oldukları zaman. Evrensel bir gerçek. Sovyetler, doktorlarla bunun araştırmasını yapmışlardı.

Kapının merdivenlerin olduğu tarafında durup derin bir nefes aldım. Ardından bir nefes daha. Elimi namlunun altına yerleştirdim. Parmağımı MP5'in tetiğine yasladım.

Kapıyı çektim.

Ayağımla kırk beş derece açıyla tuttum. Eldivenli elimle MP5'in namlusunu sardım. Baktım ve dinledim. Ses yok. Görececek hiçbir şey yok. Koridora adım attım. Bir tarafı kontrol ettim. Diğer tarafı kontrol ettim.

Kimse yok.

Nöbetçi yok, tuzak yok, hiçbir şey yok. Yalnızca kirli halı ve soluk sarı ışıklar ve iki sıra kapalı kapı. Şehrin gürültüleri ve uzaklardan gelen siren sesleri dışında duyacak hiçbir şey yok.

Merdivenlere açılan kapıyı arkamdan kapadım.

Numaraları kontrol edip aceleyle Lila'nın kapısına gittim. Kulağımı kapıya yasladım ve bütün dikkatimle dinledim.

Hiçbir şey duymadım.

Bekledim. Tam beş dakika boyunca. On. Ses yok. Kimse benden uzun süre hareketsiz ve sessiz kalamaz.

Kapıcının giriş kartını bölmeye soktum. Önce küçük kırmızı bir ışık yandı, sonra yeşil. Klik sesi duyuldu. Kapı kolunu aşağı itirdim ve yarım saniye sonra içerideydim. Oda boştu.

Banyo boştu.

Yakın zamanda orada birilerinin kaldığına dair izler vardı. Tuvalet kağıdı rulosu gevşekti ve bir kısmı aşağı sarkmıştı. Lavabo ıslaktı. Bir havlu kullanılmıştı. Yatağın örtüsü buruşmuştu. İskemleler olmaları gereken yerde değildi.

Diğer dört odayı kontrol ettim. Hepsi boş. Hepsi terkedilmiş. Geriye hiçbir şey kalmamış. Döneceklerini gösteren hiçbir şey yok. Lila Hoth bir adım önde. Jack Reacher bir adım geride.

Eldivenimi çıkarıp rüzgarlığımın önünü kapadıktan sonra lobiye indim. Gece bekçisini sırtı masasına dayanacak şekilde oturur pozisyona getirdim ve ağzındaki bandı açtım. Bana vurma, dedi. Neden vurmuyayım? dedim.

Benim hatam değil, dedi. Sana doğruyu söyledim. Hangi odada olduklarını sordun. Geçmiş zaman. Ne zaman gittiler? İlk gelişinden yaklaşık on dakika sonra.

Onlara haber mi verdin?

Vermek zorundaydım.

Nereye gittiler?

Hiçbir fikrim yok.

Sana ne ödediler?

Bin dolar, dedi.

İyi para.

Oda başına.

Delilik, dedim. Öyleydi. O kadar paraya gidip Four Seasons'ta kalabilirdi. Tek farkla: Kalamazlardı! Sorun da buydu. Yedinci Caddenin kaldırımında ki gölgelerin arasında duraksadım.

Nereye gittiler? Ama ilk olarak nasıl gittiler? Ara balarla değil. Gelirken on beş kişiydiler. En az üç arabaya ihtiyaçları olmuştu. Ve tek gece bekçisi olan harabe halindeki otellerin park yerleri yoktur.

Taksi?

Mümkün, şehir merkezinden gece geç saatte gelirken taksi kullanmış olabilirler. Sabahın üçünde Yedinci Cad- de'den şehre dönerken sekiz kişinin en az iki taksiye ihtiyacı olurdu. Ayrılmak istemeyeceklerini tahmin ediyordum. Yani aynı anda iki boş taksi bulmaları gerekirdi. •

Düşük ihtimal.

Metro? Mümkün. Hatta çok mümkün. Bir blokluk mesafede üç hat vardı. Gece tarifeleri, platformda en fazla yirmi dakikalık bekleyişler. Ama ardından diledikleri yere gidebilirlerdi. Ama nereye? Diğer taraftan uzun bir yürüyüş yapmaları gerekmemeliydi. Kaldırımında yürüyen sekiz kişilik bir grup dikkat çekicidir. Sokaklarda altı yüz ajan vardı. Bildiğim kadarıyla kullanabilecekleri diğer otel Sekizinci Cadde hattının bile çok batısında kalıyordu. On beş dakikalık, belki daha uzun bir yürüyüş. Yakalanma riski çok fazlaydı.

Öyleyse metroyla. Ama nereye? New York şehri. 800 kilometrekarelik bir alan. Sekiz milyon ayrı adres. Olduğum yerde durup bir makine gibi seçenekleri gözden geçirdim.

Bir an için beynim tamamen boşalmıştı.

Ardından gülümsedim.

Çok konuşuyorsun Lila.

Zihnimde yeniden kadının sesini duydum. Four Sea- sons'taki çay salonunda söylediklerini hatırladım. Eski Af gan savaşçılardan bahsediyordu. Rolü gereği onlardan yakınıyordu. Gerçekteyse kendi halkıyla ve Kızıl Ordu'yu ileri geri aynı yerlerde dolandırmakla gurur duyuyordu. Şöyle demişti: Mücahitler zekiymi. Terkedilmiş damgası vurduğumuz pozisyonlara geri dönme alışkanlıkları vardı.

Herald Meydanı'na doğru yola koyuldum. R trenine. Beşinci Cadde'yle 59-Sokak'ın köşesinde inebilirdim. Oradan 58. Sokak'taki eski binalar yürüme mesafesindeydi.

77

58. Sokak'taki eski binalar karanlık ve sessizdi. Saat 10.00'dan önce çok az iş yapılan bir mahallede sabahın dört buçuğuydu. Elli metre öteden izliyordum. Madison Caddesi'nin diğer tarafındaki uzak kaldırımında yer alan karanlık bir kapı eşiğinden. Tek zilin yer aldığı kapının önüne olay yeri bandı çekilmişti. Üç binadan solda olan. Giriş katında terkedilmiş restoranın yer aldığı.

Pencerelerde ışık yoktu.

Herhangi bir hareket belirtisi yoktu.

Olay yeri bandı koparılmamış görünüyordu. Onu yerleştirdiklerinde kapının üzerine kaçınılmaz

olarak bir de NYPD mührü asmış olmalıydılar. Kapı ve eşiği üzerine ya -pıştırılmış küçük dikdörtgen bir kağıt. Anahtar deliğiyle aynı hizada olur. Büyük ihtimalle hala yırtılmamış olarak oradaydı.

Yani bir arka kapı vardı.

Mekanda bir restoran olduğuna göre, bu ihtimal yüksekti. Restoranlar her türlü tatsız çöpü üretir. Çöpler kokar ve fareleri çeker. Kaldırıma yığılmaları kabul edilemez. Mutfak kapısının dışındaki kapalı çöp tenekelerine atılmaları daha uygundur. Ardından gece çöpçülerinin alması için kaldırımdaki tekerlekli çöp tenekelerine bırakılırlar.

Görüş açımı genişletmek için yirmi metre güneye yürüdüm. Hiçbir açıklık yoktu. Blok boyunca binalar birbirine bitişikti. Olay yeri bantlı kapının yanında batmış restoranın penceresi vardı. Ama onun yanında başka bir kapı daha vardı. Mimari olarak restoran binasının komşusu olan binaya aitti. Yani bir sonraki binanın zemin katma yerleştirilmişti. Ama sade bir kapıydı, siyahtı, üzerinde etiket yoktu, yıpranmıştı, önünde basamak yoktu ve normal bir kapıdan çok daha genişti. Dış tarafında kapı kolu yoktu. Yalnızca anahtar deliği. Anahtar olmadan yalnızca içerden açılıyordu. Kapalı bir ara sokağa açıldığına dair kentlimle bahse girdim. Restoranın komşusu olan boşluğun zemin katta iki oda genişliğinde ve iki ya da üç oda yüksekliğinde olduğunu tahmin ediyordum. İkinci kat seviyesinde blok tek parçaydı. Ama onun altında, sokak seviyesinde yan kapılara uzanan koridorlar vardı, hepsi dikkatlice gizlenmişti. Manhattan'da apartmanlar arasındaki boşluk bile bir servet değerindedir. Şehir kendini bir uçtan bir uca sattığı gibi, aşağıdan yukarıya da satar. Anlaşılan boşlukların üzerine ikinci kattan itibaren odalar inşa etmişlerdi.

Yeniden karanlık kapı eşiğine döndüm. Zihnimde zamanı hesaplıyordum. Lila'nın adamlarının beni yakalamaları gereken zamanın üzerinden 44 dakika geçmişti. Lila'nın onlardan görev tamamlandı çağrısını beklediği zamanın üzerinden belki 34 dakika. Belki 24 dakika önce işlerin iyi gitmediğini kabullenmişti. Belki beni aramak için elinin telefona gidişinin üzerinden 14 dakika geçmişti.

Çok konuşuyorsun Ula.

İyice karanlığa sığınıp bekledim. Karşımdaki binalar tamamen terk edilmiş görünüyordu. Madison'dan arada bir arabalar ve taksiler geçiyordu ama 58. Sokak'ta hiç trafik yoktu. Hiçbir yerde yaya yoktu. Ne köpek gezdiriciler ne partilerden çıkıp eve dönenler. Çöp toplama saati geçmişti. Ekmek dağıtma saati başlamamıştı. Gecenin bir yarısı. Hiç uyumayan şehir en azından dinleniyordu. Bekledim.

Üç dakika sonra cebimdeki telefon titremeye başladı.

Gözlerimi restoranın binasından ayırmadan telefonu açtım. Kulağıma götürdüm ve Evet? dedim. Ne oldu? diye sordu. Gelmedin.

Gelmemi bekliyor muydun?

Üzerine fazla düşünmedim.

Adamlarıma ne oldu?

Fişlendiler.

Hala anlaşma yapabiliriz.

Nasıl? Daha fazla adam kaybetmeyi göze alamazsın. Bir şeyler düşünürüz. Tamam. Ama fiyat yükseldi.

Ne

kadar? 75 bin.

Neredesin?

Tam evinin önündeyim.

Ufak bir duraksama oldu.

Pencerede bir hareketlenme. Dördüncü kat, iki pencereden soldaki.

Karanlık bir oda. Yaklaşık elli metre öteden zorlukla farkediliyor.

Belki halının kımlıdayışı.

Belki beyaz bir gömlek.

Belki hepsi hayal.

Hayır, evimin önünde değilsin, dedi. Ama sesi o kadar emin çıkmadı.

Nerede buluşmak istiyorsun? diye sordu. Ne farkeder?

Gelmeyeceksin, dedim. Birini yollarım.

Yollayamazsın. Sadece altı adamın kaldı.

Bir şey söyleyecek oldu ama sustu.

Times Meydanı, dedim.

Tamam.

Sabah onda.

Neden?

Etrafta insan olmasını istiyorum.

Sabah on benim için çok geç.

Neden?

Onu şimdi istiyorum.

Yarın onda. Kabul et ya da reddet.

Neden?

Paramı saymam gerek. 75 binim var mı kontrol etmeliyim.

Ceketimin fermuarını açtım. Eldivenimi giydim. Lila Hoth'un nefes alıp verişini duydum.

Elli metre ötede siyah kapı açıldı. Binalar arasındaki gizli boşluk. Bir adam dışarı çıktı. Ufak tefek, koyu tenli, zayıf ve endişeli.

Kaldırımını kontrol etti, solu ve sağı. Sokağın karşısına baktı.

Telefonu cebime koydum. Hala açıktı. Hala canlıydı.

MP5'i kaldırdım.

Bu tür silahlar aslında yakın mesafeden yapılan çarpışmalar için geliştirilmiştir ama çoğu orta mesafelerde ele tüfekler kadar etkilidir. Kesinlikle H&K'ya en azından yüz metreye kadar güvenilebilirdi. Güvenlik kilidinin ayarını tek atışa çevirdim ve adamın göğsüne nişan aldım.

Elli metre ötede kaldırımdan indi. Sağı taradı, solu taradı, önüne baktı. Hiçbir şey görmedi. Soğuk hava ve gece sisi.

Kapıya geri döndü.

Önümden bir taksi geçti.

Elli metre ötede adam kapıyı ittirdi.

Öne düşeceğine emin olduğum noktaya kadar bekledim. Ardından tetiği çektim ve onu sırtından vurdum. Tam isabet. Yavaş mermi. Kabul edilebilir bir rötör. Ateş et, vur. SD sessiz bir silah olarak tanıtılır. Aslında değil. Ses çıkarıyor. Filmlerde duyduğunuz nazik kurşun seslerinden dalı» yüksek. Ama bir metre mesafeden telefon defterini masanın üzerine düşürdüğünüzde çıkan sesteki kötü değil. Farkedi- lebilir ama şehirde dikkat çekici değil.

Elli metre ötede adam öne devrildi ve göğsü apartmanlar arasındaki boşluğa düşerken bacakları kaldırımında kaldı. Garanti olsun diye adama ikinci bir kurşun sıktım ve elimi silahtan çektim. MP5 askının ucunda sallandı. Telefonu cebimden çıkardım.

Hala orada mısın? dedim.

Hala sayıyoruz, dedi.

Bir kişi eksik çıkacaksınız, diye düşündüm.

Rüzgarlığımın fermuarını çektim. Yürümeye başladım. Madison'ın uzak tarafından ilerledim ve birkaç metreyle 58. Sokak'a geçtim. Dolanıp bir omzum binaların ön tarafına sıkı sıkı yaslanmış olarak köşeyi döndüm. Onun görüş açısının dışında kalmayı sürdürmeliydim. İlk eski binayı geçtim. İkinciye geçtim.

Şimdi gitmem gerek. Yoruldum. Times Meydanı, yarın sabah onda, anlaştık mı? dediğimde onun yirmi metre altındaydım.

Yirmi metre üzerimden yanıt verdi. Tamam, birini yollayacağım, dedi.

Telefonu kapayıp cebime attıktan sonra ölü adamı apartmanların arasındaki boşluğa taşıdım. Kapıyı arkamızdan yavaşça ve olabildiğince sessizce kapadım.

78

Apartmanlar arasındaki boşlukta aydınlatma vardı. Loş ışık veren tek ampul, kirli bir lambaya takılmış.

Springfield'in getirdiği milli güvenlik dosyasındaki fotoğraflardan ölü adamı tanıdım. On dokuz kişilik dosyada yedi numaraydı. Adını hatırlamadım. Onu mekan boyunca sürükledim. Zemin eski betonu. İyice yıpranmıştı. Üzerini aradım. Ceplerinde hiçbir şey yoktu. Kimlik yok. Silah yok. Onu tekerlekli çöp kutusunun yanında bıraktım.

Ardından binanın içine açılan kapıyı buldum ve rüzgarlığımın önünü açıp bekledim. Kayıp adam için endişelenmeye başlamalarının ne kadar zaman alacağını merak ettim. Beş dakikadan az süreceğini tahmin ediyordum. Arama ekibi olarak kaç kişi yollanacağını düşündüm. Büyük ihtimalle tek bir kişi ama daha fazl asını umuyordum.

Yedi dakika beklediler ve iki adam yolladılar. İç kapı açıldı ve ilk adam dışarı çıktı. Springfield'in listesinde on dört numara. Apartman boşluğunun kapısına doğru birkaç adım attı ve ikinci adam dışarı çıktı. Springfield'in listesinde sekiz numara.

Ardından üç şey oldu.

İlk olarak birinci adam durdu. Sokak kapısının kapalı olduğunu gördü. Bir yanlışlık olduğunu anladı. Anahtar olmadan dışarıdan açılmazdı. Bu yüzden aramaya giden kişinin kaldırımı kontrol ettiği sırada onu açık bırakmış olması gerekirdi. Ama kapalıydı. Yani aramayı yapmaya giden kişi çoktan içeri dönmüştü.

İlk adam arkasına döndü.

İkincisi, ikinci adam da arkasına döndü. Kesin konuşmak gerekirse iç kapıyı kapamak için. Kapamasına izin verdim.

Ardından bakışlarımı yukarı kaydırdı ve beni gördü.

İlk adam da beni gördü.

Üçüncüsü, ikisini de vurdum. İki adet üç mermilik atış, her biri saniyenin dörtte biri uzunluğunda, sesi kısılmış patlamalar. Boyunlarının başladığı yere nişan aldım ve namlunun çenelerine doğru birkaç milim kaymasına izin verdim. Ufak tefek adamlardı. Boyunları dardı ve atardamarlarla doluydu. Sinirlerle. İdeal hedef. Silahın sesi üstü kapalı boşlukta açık alanda olduğundan çok daha yüksek çıktı. Endişelenmemi gerektirecek kadar yüksek. İç kapı kapalıydı. Tek parça ahşaptandı. Bir zamanlar dış kapı olduğu belliydi, eski sahiplerinden biri hava haklarını satmadan önce.

İki adam yere yığıldı. Boş kovanlar betona yayıldı.

. Bekledim.

Hemen bir tepki gelmedi.

Sekiz mermi gitti. Yirmi iki kaldı. Yedi adam yakalandı, üç tanesi daha gitti, üç tanesi hala yürüyor ve konuşuyor.

Bu listeye ek olarak Hoth'ların kendileri.

Yeni ölü adamların üzerini aradım. Kimlik yok. Silah yok. Anahtar yok. Yani iç kapı kilitli değildi.

İki yeni cesedi ilkinin yanına, çöp tenekesinin gölgesine bıraktım. Ardından bekledim. Kapıdan başka kimsenin geleceğini sanmıyordum. Kuzeybatı cephesinde savaştan İngilizler zamanla kurtarma operasyonları düzenlememeyi öğrenmişti herhalde. Herhalde Kızıl Ordu da bunu öğrenmişti. Herhalde Hoth'lar tarihlerini biliyordu. Bilmek zorundaydılar. Bir kısmını Svetlana yazmıştı.

Bekledim.

Cebimdeki telefon titreşti.

Çıkarıp önündeki ekranı kontrol ettim. Gizli numara. Li- la. Onu görmezden geldim. Konuşmakla işim bitmişti. Telefonu cebime koydum. Titremeyi kesti.

Eldivenli parmaklarımı iç kapının koluna yerleştirdim. Aşağı çevirdim. Kilidin açıldığını hissettim. Görece rahat sayılırdım. Üç adam dışarı çıkmıştı. Aralarından biri geri dönüyor olabilirdi. Ya da üçü birden. Eğer içende nöbet tutan ve bekleyen birileri varsa gelenin dost mu, yoksa düşman mı olduğuna karar vermek için hayati önem taşıyan bir saniye kaybedecekti. Aynı birinci ligde oynayanların hızlı topla kavisli topu birbirinden ayırmak için çok değerli saniyelerini kaybetmeleri gibi. Saniyenin beşte birine ihtiyacı vardı, belki daha fazlasına.

Benim için öyle bir tereddüt söz konusu değildi. Gördüğüm herkes düşmanımdı. Hem de herkes.

Kapıyı açtım.

Kimse yoktu.

Boş bir odaya bakıyordum. Batmış restoranın mutfağı. Karanlık ve harap haldeydi. Eski dolaplardan kalma parçalar, Bowery'deki ikinci el dükkanlarına götürülüp satılmadan önce eşyaların durdukları yerler... Bir zamanlar lavaboların olduğu yerlerde eski borular vardı. Tavaların asılabilmesi için tavana yerleştirilen kancalar hala duruyordu. Odanın ortasında geniş taş bir masa vardı. Soğuk, pürüzsüz, yıllarca kullanılmaktan biraz yıpranmış. Belki de bir zamanlar hamurun açıldığı yer. Kısa süre önce Peter Molina'nın öldürüldüğü yer. Bu masanın DVD'de gördüğüm masa olduğundan yana şüphem yoktu. Hem de hiç. Kameranın nereye konmuş olması gerektiğini görebiliyordum. Işıkların nereye yerleştirildiğini görebiliyordum. Masanın bacaklarına dolanan iplere atılan düğümleri görebiliyordum. Peter'ın el ve ayak bileklerini o iplerle bağlamışlardı. Cebimdeki telefon titreşti.

Onu görmezden geldim.

İlerledim.

Yemek odasına açılan iki kapı vardı. Biri girmek, diğeri çıkmak için. Standart restoran kapıları. Birbirleriyle çakışmıyorlardı. Kapıların üzerindeki pencereler elli yıl önceki boy ortalamasına göre yerleştirilmişti. Eğilip dışarıyı gözetledim. Boş bir oda, geniş ve dikdörtgen. Tek bir iskemle dışında hiçbir şey yok. Yer toz ve fare boku kaplıydı. Sokaktan gelen san ışıklar, kirli pencereden içeri süzülüyordu.

Ayağımla kapıyı ittirdim. Yayları biraz zorlandıysa da açıklı. Yemek odasına adım attım. Sola ve sola döndüm. Tuvaletleri ve arka koridoru buldum. İki kapı, üzerlerinde 'bayanlar' ve 'baylar' yazıyordu. Pirinç levhalar, düzgün kelimeler. İşaretler değil. Etekli ve pantolonlu figürler değil.

İki kapı daha, ikisi de yan duvarlarda. Pirinç levhalar: 'Girilmez'. Bir tanesi mutfığa dönüyor olmalıydı. İkincisi üst katlara çıkan merdivenlere açılıyordu.

Cebimdeki telefon titreşti.

Görmezden geldim.

Saldırı için standart taktik: Yüksekten saldır. Öyle bir şansım yoktu. O seçenek mümkün değildi. İsrail listesinin yazıldığı dönemlerde İngiltere'deki SAS komandoları çatılardan sallanıp üst kat pencerelerinden girme, çatının kendisini delip içeri dalma veya bir çatı katından diğerine geçme taktikleri geliştirmişti. Hızlı, dramatik ve genelde çok başarılı. Yapabilirseniz ne hoş. Benim öyle bir şansım yoktu. Yaya yaklaşımına sadık kalmak zorundaydım.

En azından şimdilik. Merdivene çıkan kapıyı açtım. Otuz otuzluk küçük bir hole açıldı. Tam karşımda, dokunabileceğim kadar yakında binanın ikamet edilen bölümün kapısına ulaşmayı sağlayan kapı duruyordu. Tek zilli ve olay yeri bantlı kapıya.

Holün hemen ötesinde dar bir merdiven vardı. Kendi etrafında dönüp ikinci kata çıkarak gözden kayboluyordu. Cebimdeki telefon titreşti.

Çıkarıp kontrol ettim. Gizli numara. Cebime geri koydum. Titremeyi kesti. Merdivenleri çıkmaya başladım.

79

Kıvrılan bir merdivende en güvenli yukarı çıkma yolu, ilk yarıya kadar geri geri yürümek, sürekli yukarı bakmak ve kenarlara basarak çıkmaktır. Geri geri ve yukarı bakarak, çünkü eğer yukarıdan direnişle karşılaşırırsanız yüzünüzün onlara dönük olması gerekir. Kenarlara basarak, çünkü merdivenler en çok ortalarına bastığınızda ve en az kenarlara bastığınızda gıcırdar.

Bu şekilde yarıya kadar çıktıktan sonra kenara yaslandım ve ikinci yarıyı önüme bakarak çıktım. İkinci katın giriş holü, birinci katın giriş holünün iki katıydı ama yine de küçüktü. Otuz santime altmış santim. Solda bir oda, sağda bir oda ve iki tane tam karşıda. Bütün kapılar kapalıydı.

Kımıldamadan durdum. Eğer ben Lila olsam, tam karşıdaki iki odada birer adam bulundururdum. Silahlarını çekmiş olarak dışarıyı dinliyor olurlardı. Kapıyı açıp iki paralel hat üzerinden ateş açmaya hazır halde bekletirdim. Yukarı çıkarken veya aşağı inerken beni vurabilirlerdi. Ama ben Lila değildim ve o da ben değildi. Onun, adamlarını nasıl yerleştireceğini bilmiyordum. Ama elindekilerin sayısı azalmış olduğundan, onları yakınında tutmayı isteyecekti. Yani üçüncü katta. İkinci katta değil. Çünkü dışarıdan gördüğüm hareket dördüncü katın penceresindeydi.

Soldaki dördüncü kat penceresi, kesin konuşmak gerekirse. Ama pencere dışarıdan bakarken soldaydı. Yani içerden bakıldığında odası sağda kalıyordu. Yukarı çıktığım sırada kat planları arasında kayda değer farklılıklar olmadığını görmüştüm. Ucuz, işlevsel bir mimariydi. Özgün düzenlemelere yer yoktu. Yani ikinci katın sağ odasının yapısıyla iki kat yukarıda Lila'nın odasının yapısı aynıydı. Bunu bilmek benim için bir avantajdı.

MP5'in tetiğine parmağımı yerleştirdim ve eldivenli elimi kapı koluna koydum. Aşağı ittirdim. Kapının dilinin geri çekildiğini hissettim.

Kapıyı açtım.

Boş bir oda.

Aslında boş ve yarı yıkılmış bir daire. Restoranın yemek salonuyla aynı yüksekliğe sahipti ama derinliği daha azdı. Uzun, dar bir alan. Arka tarafta bir dolap, bir banyo, mutfak ve salon vardı. Neyin nerede olduğunu bir bakışta çözebilmişim, çünkü aradaki duvarlar neredeyse tamamen yıkılmıştı. Banyo tesisatı hala yerindeydi, bir kafesin parmaklıklarını andıran ikiye ikili demirlerin arasından garip ve çıplak görünüyordu. Mutfağın ekipmanı sağlamdı. Zemin çam parkelerle döşenmişti, banyodaysa bir zamanlar fayansların olduğu seçilebiliyordu. Bütün mekan çürümüş plastik ve fare pisliği kokuyordu. Sokağa bakan pencere pislikten kararmıştı. Yangın merdiveninin alt tarafı pencereyi çapraz olarak ikiye bölüyordu.

Sessizce pencereye yürüdüm. Yangın merdiveni standart bir tasarımdı. Üst kattan aşağı inen dar demir merdiven pen cerenin önündeki dar demir balkonla birleşiyordu. Pencerenin önündeki balkonun ötesinde, kaçan kişinin ağırlığıyla kaldırıma kadar inmeye hazır, ikinci bir parça yer

alıyordu.

Pencerenin tasarımı sıradandı. Alt panel, üst panelin üzerine kayıyordu. Panellerin birleştikleri yerde öyle kalmalarını sağlayacak piriñ bir dil vardı. Alt panelin eski dosya dolaplarında görülenlere benzeyen piriñ tutma yerleri vardı. Üzerleri pek çok kez boyanmıştı. Pencerenin çerçevesi de.

Kilidi açıp üçer parmağımı iki tutma yerine geçirdim ve yukarı kaldırdım. Çerçeve bir santim kımıldadıktan sonra takıldı. Uyguladığım baskıyı artırdım. Neredeyse itfaiye binasının bodrumundaki kafeslerde uyguladığıma yakın bir güç kullanıyordum. Çerçeve titreyerek yukarı hareket etti, bir santim bir santim ilerliyordu. Bir sağda bir solda takılıyor, yukarı kalkmamak için benimle savaşıyordu. Omzumu pencerenin alt tarafına koyup bacaklarımdan destek alarak ittirdim. Çerçeve sekiz santim daha kımıldadı ve durdu. Geri çekildim. Gece havası yüzüme çarptı. Toplam boşluk, yaklaşık yirmi santimdi. Yeter de artar.

Bir ayağımı dışarı sarkıttım. Belimden eğilerek pencerenin altından geçtim, diğeri bacağımı dışarı çıkardım. Cebimdeki telefon titreşti.

Görmezden geldim.

Demir merdivene gittim, sessiz adımlar atıyordum. Başımın biraz üzerinde üçüncü kat başlıyordu ve ön taraftaki odaların ikisini de görebiliyordum.

İkisinin de perdeleri çekiliydi. Kirli camların arkasındaki pamuklu malzemedeki yapılmış kirli eski perdeler. İçeride ışık yoktu. Ses yoktu. Herhangi bir hareket belirtisi yoktu. Dönüp aşağıdaki sokağa baktım. Yaya yoktu. Gelip giden yoktu. Trafik yoktu.

Yukarıya doğru harekete geçtim. Dördüncü kata. Aynı şeyler. Kirli cam, kapalı perdeler. Hareketi gördüğüm pencerenin altında uzun süre duraksadım. Bir hareket görmüştüm. Ya da bir hareket hayal etmişim.

Beşinci kata çıktım. Beşinci kat farklıydı. Perde yoktu. Boş odalar. Yerler lekeliydi ve tavan dökülüyordu. Yağmur suyunun içeri sızdığı yerler belli oluyordu.

Beşinci katın pencereleri kilitliydi. Aynı basit piriñ dili yuvaya kaydırma mekanizması. Alt katta gördüğümünden hiçbir farkı yoktu ama camı kırmadan onları açmam mümkün değildi. Camı kırarsam gürültü olurdu. Gürültü yapmaya hazırdım ama henüz değil. Doğru zamanı bekliyordum.

MP5 sırtımdan sarkar hale gelinceye kadar askıyı çevirdim ve bir ayağımı pencerenin pervazına koydum. Yukarı adım atıp başımın üzerindeki çıkıntıyı yakaladım. Kendimi yukarı çektim. Narin bir hareket sayılmaz. Kesinlikle zarıfçe hareket eden jimnastikçiler gibi değilim. Sonunda yüzüstü çatıya yığıldım. Soluğumu kontrol altına alabilmek için bir saniye kadar yattım ve ardından dizlerimin üzerinde, aşağıya açılan kapıyı aradım. Yaklaşık iki metre gerideydi, merdivenlerin olduğunu tahmin ettiğim noktada. Sıradan, kurşunla kaplı, ahşap bir kutuydu ve bir tarafında menteşeler vardı. Tahminen içeriden kilitlenmişti, büyük ihtimalle bir asma kilitle. Asma kilidin sağlam olduğunu tahmin ediyordum ama kilidin üzerine takıldığı parçalar ahşaba vidalanmış olmalıydı ve ahşap da geçen yılların, çürümenin ve suyun yarattığı hasar nedeniyle dayanıksız olacaktı.

Hiçbir dirençle karşılaşmadım.

Saldırı için standart taktik: Yukarıdan saldırı.

80

Çatı kapısını kaplayan kurşun yumuşak bombeler oluşturacak şekilde çekiçle dövülmüştü. Sivri köşeleri yoktu. Eldivenli parmaklarımı menteşelerin olduğu kenarın karşısındaki kenarının altına sokup sertçe ittirdim. Sonuç yok. İş ciddiye almaya karar verdim. İki el, sekiz parmak, bükülmüş dizler, derin bir soluk. Gözlerimi kapadım. Peter Molina'yı düşünmek istemiyordum. Bu yüzden Kabil'deki taksi şoförünün nabzını kontrol ettikten son -ra kameraya bakan Lila Hoth'un yüzündeki insanlık dışı gülümsemeyi hayal ettim.

Kapağı ittirdim.

Ve gece o noktada çözülmeye başladı, hemen o anda.

Kilidi tutan kollardan ya kapı tarafında olanın ya çerçeve tarafında olanın söküleceğini ummuştum ama ikisi birden çıktı. Hala kollara bağlı olan kilit iki metre uçtu ve aşağıdaki çıplak ahşap zemine büyük bir gürültüyle düştü. Derin, yüksek ve yankılanan bir ses. Ardından, altı ayrı vidanın tek tek yere düşüp çınlamaları geldi.

İyi değil.

Hiç iyi değil.

Çatının kapısını kapayıp geri çekildim ve etrafı gözleyip dinlemeye başladım.

Bir saniye hiçbir şey olmadı.

Ardından dördüncü katta bir kapının açıldığını duydum.

MP5'i doğrulttum.

Bir saniye daha hiçbir şey olmadı. Ardından merdivenlerin üzerinde bir kafa belirdi. Koyu renk saçlar. Bir erkek. Elinde silahı vardı. Yerdeki kilidi gördü. Zihnindeki çarkların döndüğünü duyabiliyordum. Kilit, zemin, vidalar, dikey düşüş. Yukarı baktı. Yüzünü gördüm. Springfield'in dosyasında on bir numara. Beni gördü. Üstümdeki bulutlar şehrin ışıklarıyla aydınlanmıştı. Siluetimin açıkça belli olduğunu tahmin ettim. Tereddüt etti. Ben etmedim. Yukarıdan aşağıya dikey biçimde onu kafasının tepesinden vurdum. Üç mermi. Üç 'tak' sesi. Alçak sesli bir hırıltı. Adam aşağı yuvarlandı. Düşen ayakkabıların gürültüsü ve eller ve bacaklar ve iki büyük 'tak' sesi. İlki kafasından kalanlar, diğeri silahı yere düştüğünde. Uzun bir saniye boyunca merdivenleri izledikten sonra çatı kapısından içeri atlayıp adamın yanına düştüm. Bu da başka bir büyük gürültü yarattı.

İşin gizli kısmı bitmişti.

On bir mermi gitti, on dokuz kaldı. Dört adam gitti, ikisi hala ayakta.

Ek olarak Hoth'lar.

Cebimdeki telefon titreşti.

Şimdi olmaz Lila.

Adamın silahını alıp sol ön taraftaki odanın kapısını açtım ve gölgelerin arasına çekildim. Duvar tarafındaki omzuma yaslanıp merdivenlere baktım.

Kimse gelmedi.

Berabere.

Ölü adamdan aldığım silah bir Sig-Sauer P22Q'ydi, ucunda susturucusu vardı. İsviçre yapımı. Dokuz milimetre, parabellum. Benim kullandığımla aynı cephaneyi kullanıyordu. Mermileri çıkarıp ceplerime doldurdum. Boş silahı yere bıraktım. Ardından koridora dönüp sağ ön taraftaki odaya girdim. Bomboştu. Aşağıdan hatırladığım kadarıyla katın planını gözden geçirdim. Dolap, banyo, mutfak, oturma odası. Oturma odasının ortası olduğunu tahmin ettiğim noktaya gidip zıpladım. Bir adamın tavanı, diğer adamın zeminidir. Lila'nın tam altımda olduğunu varsayıyordum. Dışarıyı dinliyordum. Onu sarsmak istiyordum, beyninin en arkaik kısımlarındaki duyguların uyanmasını istiyordum. Bütün duygular arasında en korkutucusu: Yukarıda bir şey var.

Yeniden ayağımı yere vurdum.

Bir yanıt aldım.

Yanıt ayağımın bir metre sağından geçen bir kurşun şeklindeydi. Aşağıda bir delik açıp kendini üstümdeki tavana gömdü ve havada dumandan oluşan izler bıraktı.

Silah sesi duyulmamıştı. Hepsinin susturucusu vardı.

Geri ateş açtım, dikey olarak üçlü atış. Onun açtığı delikten. Ardından uzaklaşıp mutfaklarının olduğunu tahmin ettiğim yere gittim.

On dört mermi gitti. On altı kaldı. Cebimde de dokuz tane vardı.

Aşağıdan bir kurşun daha geldi. İki metre uzağıma. Ben de onlara ateş ettim. Geri ateş ettiler. Bir kere daha karşılık verdim ve taktiğimi anlamaya başladıklarına kanaat getirerek koridora çıkıp merdivenlerin başına gittim.

Oraya vardığımda onların da aynı şeyi çözdüğünü keşfettim. Kendimi ritme kaptırıyordum. Bir adam gizlice yaklaşmaya çalışıyordu. Springfield'ın dosyasında iki numara. Elinde başka bir Sig P220 vardı. Susturuculu. Önce o beni gördü. Ateş etti ve ıskaladı. Ben ıskalamadım. Burun kemiğine üç mermi sıktım, tepmeyle beraber son mermi alınının ortasına kadar çıktı. Kan ve beyin parçaları arkasındaki duvara sıçradı. Ve adam geldiği yoldan aşağıya düştü.

Silahlı da onunla düştü.

Pirinç kovanlarım çam parkelerin üzerine düşerek çınladı.

Yirmi üç mermi gitti. Yedi kaldı, ek olarak cebimdeki dokuz.

Bir adam artı Hoth'ların kendileri.

Cebimdeki telefon titreşti.

Pazarlık etmek için çok geç Lila.

Onu görmezden geldim. Bir kat aşağıda olduğunu hayal ettim. Yanında Svetlana'yla. Benimle onlar arasında son bir adam kalmıştı. Onu nasıl kullanacaklardı? Aptal değillerdi. Uzun ve zorlu bir geleneğin mirasçılarıydılar. İki yüz yıl bo yunca tepelerde saklanıp mermilerden kaçmışlardı. Ne yaptıklarını biliyorlardı. Adamı yukarı yollamayacaklardı. Bir daha olmaz. O hareket meyve vermemişti. Beni şaşırtmayı deneyeceklerdi. Adamı yangın merdiveninden yollayacaklardı. Telefonla dikkatimi dağıtıp adamın candan girmesine ve beni arkadan vurmasına olanak tanıyacaktı.

Ne zaman?

Ya hemen ya çok sonra. Ortası olmazdı. Beni ya şaşırmış ya sıkılmış yakalamak isteyeceklerdi.

Hemeni seçtiler.

Cebimdeki telefon titreşti. Sol taraftaki odaya çekilip dışarıyı kontrol ettim. Benim bakış açımına göre demir merdiven sağdan sola doğru yükseliyordu. Aşağıdan yukarı çıktığı sırada adamın kafasını görecektim. Bu iyiydi, çünkü açım iyi değildi. Sokak dardı. Dokuz milimetrelik parabellumlar tabanca için hazırlanmış mermilerdir. şehir için uygun görölür. Hedefe saplanıp kalmaları ve daha ileri gitmemeleri ihtimali, tüfek mermilerinininkinden daha yüksektir. İşitilmeyecek kadar az ses çıkaran parabellumlar daha da güvenilirdir. Ama hiçbir şeyin garantisi yoktur. Sokağın karşı tarafında masum insanlar vardı. Yatak odalarının pencereleri, uyuyan çocuklar. Düz bir açıyla ateş edecek olursam mermi onlara kadar gidebilirdi. Mermiler yanlış yerlerden sekip onları vurabilirdi. Ya da mermi parçaları. Iskalarsam kesinlikle onlara ulaşması ihtimali vardı.

Her tür kaza olabilirdi.

Odayı geçip pencerenin yanındaki duvara yaslandım. Dışarıyı gözetledim. Hiçbir şey yok. Kolumu uzatıp pençerenin kilidini açtım. Tutma yerlerini ittirmeyi denedim. Pencere takılmıştı. Yeniden dışarı baktım. Hiçbir şey yok. Camın önüne geçip tutma yerlerini yakaladım ve yukarı kaldırdım. Pencere kımıldadı ve takıldı ve yeniden kımıldadı ve ardından çerçeve zorlanıp en sona kadar açıldı. Tepeye o kadar sert vurmuştu ki, çerçeve boydan boya çatladı.

Yeniden sırtımı duvara verdim.

Bütün dikkatimle dinledim. Kauçuk tabanlı ayakkabıların metal üzerinde çıkardığı boğuk sesi duydum. Sabit bir ritim. Adam hızlı çıkıyordu ama koşmuyordu. Gelmesine izin verdim. En üste kadar

çıkmasına izin verdim. Başımı ve omuzlarımı odaya sokmasına izin verdim. Koyu renk saçlar, koyu renk ten. Springfield'ın dosyasında on beş numaraydı. Binanın ön duvarına paralel duruyordum. Sola baktı. Sağa baktı. Beni gördü. Tetiği çektim. Üç mermi. Başımı kımıldattı.

Iskladım. Mermilerden belki ilki ya da sonuncusu kulağını parçaladı ama adam hayattaydı ve bilinci yerindeydi. Karşı ateş açtıktan sonra geri çekilip dışarı çıktı. Demir balkona düştüğünü duydum.

Ya şimdi ya hiç.

Peşinden gittim. Başı önde merdivenlerden aşağı sürünüyordu. Dördüncü kata vardı ve sırtüstü yuvarlanıp yüz kilo ağırlığındaymış gibi zorlanarak silahını kaldırdı. Onun peşinden merdivenden indim ve binadan uzaklaşıp yüzünün ortasına üç mermi sıktım. Silah elinden fırlayıp iki kat aşağıya, kaldırımın üç metre yukarısına düştü.

Derin bir nefes aldım.

Nefes verdim.

Altı adam gitti. Yedi tutuklandı. Dört eve döndü. İki ta nesi hastanede kilit altında.

On dokuzda on dokuz.

Dördüncü katın penceresi açıktı. Perdeler açılmıştı. Stüdyo tipi bir daire. Harap ama yıkıntı değil. Ula ve Svetlana Hoth yan yana mutfak tezgahının arkasında duruyordu.

Yirmi dokuz mermi gitti. Bir tane kaldı.

Beynimde yeniden Lila'nın sesini duydum: Son kurşunu kendine saklamaksın. Çünkü canlı ele geçirilmek istemezsin. Özellikle kadınlar tarafından.

Pencerenin pervazını geçip odanın içine adım attım.

81

Dairenin düzeni, tıpkı ikinci kattaki harabe halindeki daireninki gibiydi. Oturma odası önde, ardından mutfak, ardından banyo, ardından arka taraftaki dolap. Duvarlar hala yerindeydi. Badana hala yerindeydi. İki lamba yanıyordu. Oturma odasının duvarının dibine yaslanmış katlanabilir yatak vardı. Artı iki ağır iskemle. Başka hiçbir şey yoktu. Mutfakta iki paralel tezgah ve duvarda bir dolap vardı. Küçük bir alan. Svetlana ve Lila dip dibeydi. Svetlana soldaydı, Lila sağdaydı. Svetlana'nın üzerinde kahverengi bir ev elbisesi vardı. Lila siyah boru paça pantolon ve beyaz tişört giymişti. Pamuklu tişört. Pantolonu naylon kumaştandı. Kımıldadığında hışırdayacağını tahmin ettim.

Her zamanki kadar güzel görünüyordu. Uzun siyah saçlar, parlak mavi gözler, mükemmel cilt. Baş döndürücü bir gülümseme. Garip bir sahneydi. Sanki marjinal bir moda fotoğrafçısı, en iyi modelini harabe halindeki oda dekorunun ortasına yerleştirmişti.

MP5'i doğrulttum. Siyah ve kötücül. Silah ısınmıştı. Barut ve yağ ve duman kokuyordu. Kokuyu

alabiliyordum.

Ellerinizi tezgaha koyun, dedim.

Dediğimi yaptılar.

Dört el tezgahın üzerinde belirde. İki kahverengi ve buruş buruş el. İki soluk ve ince el. Denizyıldızı gibi parmaklarını açtılar, iki dolgun ve karemsi, iki uzun ve zarif set.

Ellerinizi tezgahtan kaldırmadan geri çekilin, dedim. Emre uydular. Daha da hareketsizleşmelerini sağlamıştım. Böylesi daha az tehlikeliydi.

Siz ana kız değilsiniz, dedim.

Hayır, değiliz, dedi Lila.

Öyleyse nesiniz?

Öğretmen ve öğrenci.

Güzel. Bir anneyi kızının önünde ya da bir kızı annesinin önünde vurmaya istemezdim.

Ama bir öğrenciyi öğretmenin önünde vurmaya itirazın yok.

Belki önce öğretmeni vururum.

Öyleyse vursana.

Kımıldamadım.

Eğer söylediklerinde ciddiysen şimdi bunu yapmanın tam zamanı, dedi Lila.

Ellerini izledim. Parmaklarındaki gerginliğe, efora, ten-donların hareketine veya parmak uçlarındaki artan baskıya baktım. Bir yere gitmek üzere olduklarını gösteren işaretler aradım.

Böyle işaretler yoktu.

Cebimdeki telefon titreşti.

Sessiz odada telefonun çıkardığı hafif ses duyuluyordu. Gırlama, mırıltı, gıcırta. Ritmik bir titreşim. Bacağıma çarpıp vızlıyordu.

Lila'nın ellerine baktım. Dümdüz. Hareketsiz. Boş. Telefon yok.

Belki yanıt vermelisin, dedi.

MP5'İ sol elime alıp telefonu çıkardım. Gizli numara. Açıp kulağıma götürdüm.

Reacher? dedi Theresa Lee.

Ne? dedim.

Hangi cehennemdeydin? Yirmi dakikadır sana ulaşmaya çalışıyorum. Meşguldüm.

Neredesin?

Bu numarayı nereden buldun?

Beni cep telefonumdan aradın. Unuttun mu? Numaran görüldü.

Neden numaran gizli çıkıyor?

Karakolun santrali. Sabit hattın arıyorum. Neredesin?

Ne oldu?

Dikkatli dinle. Elindeki bilgi yanlış. Milli Güvenlik bizimle temasa geçti. Tacikistan grubundan biri İstanbul'da uçağı kaçırmış. Londra ve Washington üzerinden gelmiş. On dokuz adam değil, yirmi adam var.

Lila Hoth hareket etti ve yirminci adam banyodan çıktı.

82

Bilimadamları pikosaniyelere kadar zamanı ölçebiliyor. Yani normal bir saniyenin trilyonda birine kadar. O küçücük sürede her şeyin olabileceğini biliyorlar. Evrenler doğabilir, partiküller hızlanabilir, atomlar bölünebilir. O ilk birkaç pikosaniyede bana olanlar bir sürü farklı şeydi. İlk olarak telefonu düşürdüm. Hala açıktı, hala çalışıyordu. Telefon omzumun hizasına geldiğinde, Lila'yla yaptığım son konuşmalar beynimde dönüyordu. Aynı telefonla, dakikalar önce, Madison Caddesi'nde. Altı adamın kaldı, demiştim. Yanıt verecek gibi olmuş ama susmuştu. Hayır, yedi adamım var, demek üzereydi. Aynı daha önce Hayır, bana yakın değil, diyecek olması gibi. Ama kendini durdurmuştu. Öğrenmişti. Bir kez olsun fazla ko-nuşmamıştı.

Ben de yeterince dinlememişim

Telefon belimin hizasına vardığında yirminci adama konsantre oldum. Aynı önceki dört-beş kişi gibiydi. Kardeşleri ya da kuzenleri olabilirdi ve büyük ihtimalle öyleydi. Tanıdık görünüyordu. Ufak tefek, sinisi, koyu renk saçlar, kırışık bir yüz. Vücut dili temkinliydi ve saldırmaya hazırlanan bir havası vardı. Koyu renk eşofman altı giymişti. Koyu renk kazak. Sağ elini kullanıyordu. Elinde susturuculu silah vardı. Onu yukarı doğru kaldırıyordu. Omuz hizasına getirmeyi hedefliyordu. Tetikteki parmağı gerilmişti. Beni göğsümden vuracaktı.

Ben MP5i sol elimde tutuyordum. Mermim neredeyse bitmişti. Son mermi namludaydı. F.1 değiştirmek istiyordum. Zayıf tarafımla, zayıf gözümün altından ateş etmek istemiyordum.

Seçme şansım yoktu. El değiştirmek yarım saniye sürerdi. Beş yüz milyar pikosaniye. Çok uzun. Diğer adamın kolu neredeyse hedefine ulaşmıştı. Telefon dizimin hizasına vardığında sağ avcum namlunun altına kaydı. Döndüm ve duruşumu düzelttim ve silahımın seviyesini ayarladım. Sağ avcum durdu ve namluyu yakaladı, sol işaretparmağım abartılı bir sakinlikle tetiği çekti. Lila sol tarafıma doğru hareket etti ve odanın içine adım attı. Parmağım tetiği çekme işini tamamladı. Silah ateşlendi ve son mermim yirminci adamı yüzünden vurdu.

Telefon yere düştü. Kilidinkini hatırlatan bir ses çıkardı. Ahşap zeminde gürültülü bir 'tak'. Yirminci adam yere yığıldı, önce vücudu sonra kafası ve silahı. Yere düşmeden çok önce ölmüştü.

Tek atış, kafaya. Tamı isabet. Sol elim için fena değil. Ama göğsüne nişan almıştım.

Lila hareket etmeyi sürdürdü. Kayıyor, hızlı hareket ediyor, yere eğiliyor. Ölü adamın silahını aldı. Başka bir Sig P220 ve başka bir susturucu. İsviçre yapımı. Dokuzluk ayrılabilir kutu şarjör.

Eğer Lila silaha uzanmaya çalışıyorsa, dairedeki tek silah o demektir. Bu durumda en az üç kere ateşlenmişti, tavana doğru.

Kaldı altı kurşun.

Sıfıra karşı altı.

Lila silahı bana doğrulttu.

Ben silahımı ona doğrulttum.

Ben daha hızlıyım, dedi.

Öyle mi zannediyorsun? dedim.

Solumdan Svetlana'nın sesi duyuldu.

Silahın boş.

Ona baktım. İngilizce konuşabiliyor musun?

Yeterince.

Üst katta yeniden doldurdum.

Yalan. Buradan görebiliyorum. Üçlü atışa ayarlamışsın ama tek bir mermi çıktı. Yani o senin son merminindi.

Uzun zaman gibi gelen bir süre boyunca öylece durdum. Lila'nın elindeki P220 kaya kadar sabitti. Benden üç metre uzaktaydı. Arkasında ölü adamın kanı zemine akıyordu. Svetlana mutfaktaydı. Havada her tür koku vardı. Açık pencereden çöp kokusu geliyordu. Hava içeri giriyor, odada doluyor ve merdiven boşluğuna yönelip çatıdaki delikten dışarı çıkıyordu.

Silahımı indir, dedi Svetlana.

Belleği istiyorsunuz, dedim.

O sende değil.

Ama nerede olduğunu biliyorum.

Biz de biliyoruz.

Hiçbir şey söylemedim.

Sende değil ama nerede olduğunu biliyorsun. Yani mantık yürüttün. Bu yeteneğe sadece senin sahip olduğunu mu sanıyorsun? Başkalarının mantık yürütmeyi bilmediklerini mi düşünüyorsun? Hepimizin elinde aynı bilgiler var. Hepimiz aynı sonuca ulaşabiliriz.

Hiçbir şey söylemedim.

Nerede olduğunu bildiğini söylediğin anda düşünmeye başladık. Bizi harekete geçirdin. Çok konuşuyorsun Reac- her. Kendini gözden çıkarılabilir hale getirdin, dedi.

Silahı indir, dedi lila. Biraz saygınlığın olsun. Orada elinde boş bir silahla budala gibi durma.

Hareket etmedim.

Lila kolunu belki on derece indirdi ve ayağımın dibine ateş etti. Tam iki ayağımın ayak parmaklarının ortasındaki boşluğu vurdu. Kolay bir atış değildi. İyi nişancıydı. Zemindeki tahtalar parçalandı. İrkildim. Sig'in susturucusu H&K'nın susturucusundan daha gürültülüydü. Düşen değil ama fırlatılan bir telefon rehberi gibi. Kurşunun çamı yaktığı noktalardan doğan ahşap dumanının kırıntıları havaya yükseldi. Kovan yere düşüp çınladı.

Beş kurşun kaldı.

Silahı indir, dedi Lila.

Kayışı başımın üzerinden geçirdim. Silahı namlusundan tuttum. Artık beş kiloluk bir metal olmasının dışında işime yaramazdı. Ve ikisinin de, bu metalle başlarına vurabilecek kadar yakınlarına gidebileceğimi sanmıyordum. Ulaştım bile çıplak elle yapılan yumruk yumruğa dövüşü tercih ederdim. Beş kiloluk metal iyidir ama yüz yirmi kiloluk bir insanın yumruğu daha iyidir.

Bu tarafa fırlat. Dikkatli ol. İkimizden birini vurursan ölürsün, dedi Svetlana.

Yavaşça silahı salladım ve bıraktım. Hafif bir yay çizerek uzak duvara çarptı.

Şimdi üzerindeki ceketi çıkar, dedi Svetlana.

Lila silahı kafama doğrulttu. Dediğini yaptım. Rüzgarlığı çıkarıp odanın ucuna fırlattım. MP5'in

yanına düştü. Svetlana mutfak tezgahının arkasından çıkıp rüzgarlığın ceplerini kontrol etti. Dokuz parabellum kurşunu ve kısmen kullanılmış koli bandını buldu. Dokuz kurşunu dik olarak düzgün bir sıra halinde tezgaha dizdi. Koli bandını yanlarına bıraktı.

Eldiven, dedi. Söylediğini yaptım. Eldiveni dişlerimi kullanarak çıkardım ve rüzgarlığın üzerine attım.

Ayakkabılar ve çoraplar.

Bir ayaktan diğerine geçip dengemi sağlamak için duvara sırtımı yasladıktan sonra bağlarımı çözdüm, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım. Teker teker yığının üzerine attım.

Tişörtünü çıkar, dedi Lila.

Sen çıkarırsan, ben de çıkarırım, dedim.

Kolunu yeniden on derece aşağı indirip ayaklarımın altındaki zemine bir kurşun daha sıktı. Susturucunun gürültüsü, parçalanmış ahşap, duman, düşen kovanın tıkırtısı.

Kaldı dört.

Gelecek sefer bacağından vuracağım, dedi Lila.

Tişörtün, dedi Svetlana.

Son beş saat içinde ikinci kez tişörtümü bir kadının isteğı üzerine çıkarıyordum. Sırtımı duvara dönük tuttum ve tişörtü yığının üzerine fırlattım. Lila ve Svetlana bir süre yaralarımına baktılar. Onlardan hoşlanmış gibiydiler. Özellikle de şarapnel yarasından. Lila'nın pembe ve nemli dili hafifçe dışarı çıkıp dudaklarının arasında belirdi.

Şimdi pantolonun, dedi Svetlana.

Lila'ya döndüm. Bence silahın boş, dedim.

Değil, dört kurşunum kaldı. İki koluna ve iki bacağına, dedi.

Pantolonunu çıkar, dedi Svetlana.

Pantolonumun düğmesini açtım. Fermuarını açtım. Kumaşı aşağı ittirdim. Ayaklarımı paçalarımın altına soktum. Yeniden sırtımı duvara yaslayıp pantolonu yığına attım. Svetlana onu aldı, ceplerini karıştırdı. Sahip olduğum şeyleri mutfak tezgahının üzerine, dokuz kurşunun ve koli bandının yanına bıraktı. Param, birkaç bozukluk. Tarihi geçmiş pasaportum. Banka kartım. Metro kartım. Theresa Lee'nin NYPD kartviziti ve katlanabilir diş fırçam.

Fazla bir şey yok, dedi Svetlana.

İhtiyacım olan her şey, dedim. Ve ihtiyacım olmayan hiçbir şey.

'Yoksul bir adamsın.

Hayır, zengin bir adamım. İstedığın her şeye sahip olmak zenginliğin tanımıdır.

Öyleyse seninki Amerikan rüyası sayılır. Zengin ölmek.

Herkese bir fırsat tanınmalı.

Bizim geldiğimiz yerde çok daha iyi fırsatlar var.

Keçilerden hoşlanmam.

Oda sessizleşti. Nemli ve soğuktu. Yeni beyaz iç çamaşırımla çırılçıplak kalakalmıştım. Lila'nın elindeki P220 titremiyordu bile. Kolunun kasları belli oluyordu. Banyonun yanındaki ölü adam kanamayı sürdürdü. Pencerenin dışında saat sabahın beşiydi ve şehir canlanmaya başlamıştı.

Svetlana ilerleyip silahımı, ayakkabılarımı ve giysilerimi bir yığın haline getirdikten sonra mutfak tezgahının arkasına attı. İki ağır iskemleyi onların yanına götürdü. Telefonumu aldı, kapayıp attı. Ortalığı temizliyordu. Ortalığı boşaltıyordu. Oturma odası apartmanın beş metreye beş metrelik bir bölümüydü. Ben uzun duvarlardan birinin ortasına sırtımı yaslamıştım. Önümdeki Lila mesafesini koruyup silahı bana doğrultmayı sürdürerek yer değiştirdi. Pencere tarafındaki uzak köşeye gitti. Şimdi dar bir açıyla bana bakıyordu.

Svetlana mutfağın içine girdi. Bir çekmecenin açıldığını duydum. Çekmecenin kapandığını duydum.

Svetlana geri geldi.

İki bıçakla.

Uzun kasap bıçaklarıydı. Fileto hazırlamak ve deriyi yüzmek için. Siyah sapları vardı. Çelik bıçaklar. Keskin. Svetlana bir tanesini Lila'ya fırlattı. Kız serbest eliyle bıçağı sapından yakaladı. Svetlana kızın karşı köşesine geçti. Bir üçgen oluşturuyorduk. Lila kırk beş derece solumda, Svetlana kırk beş derece sağımdaydı.

Lila vücuduyla hafif bir yay çizip P220'nin susturucusunu karşı duvarın yan duvarla birleştiği köşeye fırlattı. Baş- parmağıyla silahın altındaki kilidi buldu ve şarjörün düşmesini sağladı. Şarjör yerinden çıkıp odanın köşesine düştü. İçinde üç kurşun vardı. Yani bir kurşun namludaydı. Silahın kendisini diğer köşeye, Svetlana'nın arkasına fırlattı. Silah ve şarjör şimdi birbirlerinden beş metre ayrıydılar. Biri bir kadının arkasındaydı, diğeri diğeri kadının arkasındaydı.

Hazine avı gibi, dedi Lila. Şarjör yerine takılmadığı sürece silah ateş etmez. Kurşunu namluda unutup yanlışlıkla ateş edilmesini önlemek için bu yola başvurmuşlar. İsviçreliler çok dikkatli insanlar. Yani silahı almalısın ve sonra şarjöre ulaşmalısın. Ya da tam tersi. Ama ilk önce bizi geçmen gerek elbette.

Hiçbir şey söylemedim.

Eğer silaha ulaşmayı başarabilecek olursan ilk kurşunu kendine sıkmanı tavsiye ederim, dedi Lila.

Ardından gülümseyip bir adım öne çıktı. Svetlana da aynısını yaptı. Bıçaklarını alçakta tutuyorlardı. Parmaklan sapın altında başparmakları üstündeydi. Sokak dövüşçüleri gibi. Bıçak ustaları gibi.

Uzun bıçaklar ışıldadı.

Hareketsiz durdum.

Bundan tahmin edemeyeceğin kadar çok hoşlanacağız, dedi Lila.

Hiçbir şey yapmadım.

Biraz gecikme iyidir. Beklentileri yükseltir, dedi Lila. Hareket etmedim. Ama beklemekten sıkılırsak gelip senin işini bitiririz, dedi Lila.

Hiçbir şey söylemedim. Hareketsiz durdum.

Ardından arkama uzanıp kalçama koli bantıyla yapıştır -miş olduğum Benchmatle 3300'ümü çıkardım.

83

Başparmağımla bıçağı serbest bıraktım. Çelik, klik ve tak arası bir ses çıkararak özgür kaldı. Sessiz odada gürültülü bir ses. Mutsuz bir ses. Bıçakları sevmem. Hiçbir zaman sevmedim. Onlar konusunda yetenekli değilimdir.

Ama kendimi koruma içgüdüm herkes kadar güçlüdür.

Belki çoğu insandan daha güçlü.

Ve o noktaya kadar beş yaşımdan beri dövüşüp duruyordum. Bütün yenilgilerim küçük yenilgiler olmuştu. Ben izleyip öğrenen türde bir adamım. Dünyanın her tarafında bıçak dövüşleri gördüm. Uzakdoğu'da, Avrupa'da, Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyindeki ordu karargahlarının dışındaki boş arazilerde, sokaklarda, ara sokaklarda, barların ve bilardo salonlarının dışında.

İlk kural: Seni kesmelerine olabildiğince engel ol. Hiçbir şey insanı kan kaybı kadar büyük bir hızla yavaşlatamaz.

Svetlana benden en az otuz santim kısaydı, kalındı ve kolları birbiriyle eşit uzunlukta idi. Lila daha uzundu, kasları daha esnekti, daha zarıftı. Benimkinden üç santim daha uzun bıçaklara karşı dövüşüyor olsam bile hala avantajın bende olduğuna karar verdim.

Üstelik bir anda oyunun kurallarını değiştirmiştik ve hala sürpriz duygusuyla mücadele ediyorlardı.

Ayrıca onlar eğlenmek için dövüşüyordu, bense hayatım için.

Mutfağa ulaşmak istiyordum, bu yüzden benimle mutfak arasında duran Svetlana'ya yöneldim. Parmak uçlarındaydı, bıçağı dizlerinin hizasında tutuyor, ağırlığını sağ ayağından sol ayağına aktarıyordu. Bıçağımı onunkiyle aynı seviyeye indirdim. Hamle yaptı. Geri çekildim. Bıçağı tıslayarak bacağımın kenarından geçti. Kalçalarımı geri, omuzlarımı ileri alarak sol kolunun üzerine bir kroşe attım.

Şaşırmış göründü. Çoğu bıçak dövüşçüsü gibi o da her şeyin çelikle ilgili olduğunu düşünmüştü. İnsanların iki el-leri olduğunu unutmuştu. Topukları üzerinde geriye doğru sallandı ve Lila solumdan saldırdı. Alçaktan savrulan bıçak. Saldırdı, geri çekildi, ağzında çirkin bir sırıtış vardı. Konsantre oluyordu. Neler olduğunu anladı. Bu artık bir oyun değildi. Artık eğlenceli değil. İleri atıldı, geri çekildi, bıçağını savurdu, geri çekildi, sürekli hareket ediyordu. Bir süre bu şekilde dans ettik, hızlı, nefes nefese kesik hareketler, havada toz ve ter ve korku vardı. İkisinin de gözleri benim bıçağımın üzerindeydi. Benim bıçağım düzenli olarak onların bıçaklarını geri savuruyordu.

Svetlana araya girdi. Svetlana geri çekildi. Lila parmak uçları üzerinde dengesini bularak bana saldırdı. Kalçalarımı geride omuzlarımı önde tutuyordum. Bıçağımı Lila'nın yüzüne doğru savurdum. Zor bir hareket. Sanki bir topu yüz metre ileriye atmaya çalışıyordum. Lila geri çekildi.

Vuruşumun ıskalayacağını biliyordu, çünkü onun ıskalamasını sağlayacaktı. Svetlana ıskalayacağımı biliyordu, çünkü Lila'ya güveniyordu.

Ben ıskalayacağımı biliyordum, çünkü hedefi tutturma-mayı planlamıştım. Vahşi manevrayı yarıda kesip ters tarafa yöneldim ve doğrudan

Svetlana'ya saldırdım. Alnını kestim. Sağlam bir darbe. Bıçağın kemiğe kadar indiğini hissettim. Saçının bir tutamı aşağı düştü. Benchmade çalışması gerektiği gibi çalışmıştı. İki tarafı keskin çelik. Üzerine on dolarlık banknot bırakıp iki tane beşlik alabilirsiniz. Svetlana'nın saçıyla alnının birleştiği yere altı santimlik yatay bir çizik attım. Ve şakaklarına. Kemiğe kadar açtım.

Geriye doğru hafifçe yalpaladı ve duruşunu düzeltti. Acı yok. Henüz.

Alna atılan kesikler hiçbir zaman ölümcül değildir ama çok kanarlar. Saniyeler içinde kan damlaları gözlerini doldurup onu körleştirdi. Eğer ayakkabı giyiyor olsaydım onu hemen o anda öldürebilirdim. Dizlerine attığım bir tekmeyle onu aşağı indirir, ardından, bir tekmede kafasını parçalardım ama ayağımdaki kemikleri riske atmayacaktım. Eğer hareket edemezsem, hayatta kalma şansım olmazdı.

Geri çekildim.

Lila hemen peşime düştü. Kalçalarımı geriye alıp bıçağının oluşturduğu yaydan kurtuldum. Sol, sağ. Arkamdaki duvarı tutturdu. Zamanlamayı doğru yaptım ve kolu vücudunun tam karşısına uzanıncaya kadar bekledim. Ardından yan dönüp ona omuz attım ve onu yere düşürdüm. Svetlana'nın gözlerindeki kanı temizlemeye çalıştığı yere doğru hamle yaptım. Elinde bıçak olan kolunu kesip boynunun vücuduyla birleştiği noktaya bir kesik attım. Ve geri çekildim.

Derken Lila beni kesti.

Kim daha uzağa uzanabilirse onun kazanacağını anlamıştı. Bıçağını parmaklarının ucuyla sapının

dibinden tutuyordu. İleri atıldı. Saçları havada uçuşuyordu. Omuzları öne doğru kavis çizdi. Kullanabileceği her milim avantajı kullandı. Bir ayağını yere sağlam basıp öne eğildi ve mideme doğru bıçağı savurdu.

Ve tutturdu.

Kötü bir kesik. Sert bir darbe, güçlü bir kol, keskin bıçak. Çok kötü bir kesik. Kasığımın hemen üzerinde uzun yatay bir çizgi oluştu, iç çamaşırımın lastiğinin hemen üzerinde. Acı yok. Henüz. Derimden gelen garip sinyaller, bana vücudumun artık bir bütün olmadığını söylüyordu.

Bir saniye duraksadım. İnanamıyordum. Ardından biri ne zaman benim canımı yaksa, hep yaptığım şeyi yaptım. Kaçmak yerine, ileri atıldım. Hareketi yüzünden bıçağı kalça hizamdaydı. Benim bıçağımsa daha alçaktaydı, Elimi ters savurarak bacağımı kestim. Derin bir kesik. Ardından ağırlığımı diğer ayağıma geçirip sol yumruğumu şuralın,ı indirdim. Tam isabet. Sersemletici bir darbe. Yalpalayarak geri çekildi ve ben Svetlana'ya ilerledim. Yüzü kandan bir maskeyle kaplanmıştı. Bıçağı sağa savurdu. Ardından sola. Öne çıkıp sağ kolunun iç kısmını kestim. Kemiğe kadar damarlar, tendon, kas. İnledi. Acı yüzünden değil. O daha sonra gelecekti. Ya da belki gelmeyecekti. Korkudan inledi, çünkü işinin bittiğini biliyordu. Kolu artık işe yaramazdı. Omzuna vurduğum yumrukla onu çevirip böbreğine bıçağı sapladım. Sapına kadar. Bıçağı sağa sola kaydırdım. Böylesi daha kesindi. O bölgede kemik olmadığından kemiği tutturup bıçağı zedeleme ihtimaliniz azdır. Böbreklerden çok kan akar. Orada her tür damar vardır. Diyalize giren hastalara sorun. İnsanın kanı gün boyunca pek çok kez böbreklerden geçer. Litrelerce kan. Galonlar- ea kan. Svetlana'nın durumunda kan böbreğe geliyor ama artık yoluna devam etmiyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü. Lila kendine gelmeye çalışıyordu. Burnu kırılmıştı. Kusursuz yüzü mahvolmuştu. Bana saldırdı. Önce sola, sonra sağa kaçtım. Yere yığılan Svetlana'nın çevresinde dans ettik. Tam bir daire çizdik. Başladığım noktaya döndüm ve mutfığa kaçtım. Tezgahların arasına girdim. Svetlana'nın oraya götürdüğü ağır iskemlelerden birini aldım. Onu sol elimle Lila'ya fırlattım. Kenara kaçtı ama iskemle sırtını tutturdu. Mutfaktan çıkıp Svetlana'nın arkasına geçtim ve elimle saçını tutup başını geriye yatırdım. Elimi ön tarafa uzatıp kadının boynunu kestim. Kulaktan kulağa. Benehmade harika bir bıçak olsa da zor bir iş. Çekmem ve itmeme ve zorlamam gerekti. Kas, yağ, et, bağlar. Çelik kemiğe kaçlar dayandı. Nefes borusundan garip sesler yükseldi. Vızlama ve inleme. Atardamarları kesildiği için her tarafa kan fiş kırıyordu. Kan bütün şiddetiyle kadının önüne akıyordu. Uzaktaki duvara kadar ulaştı. Elim ıslandı ve kayganlaştı. Saçlarını bıraktım ve kadın yere devrildi. Yüzü yere çarptığında 'tak' sesi duyuldu.

Yalpalayarak geri çekildim.

Lila yalpalayarak bana döndü.

Oda aşırı sıcaktı ve havada kan kokusu vardı.

Biri gitti, dedim.

Biri kaldı, dedi.

Başımı salladım. Anlaşılan öğrenci öğretemeden iyiymiş.

Benim öğrenci olduğumu kim söyledi? dedi.

Bacağı çok kötü kanıyordu. Siyah pantolonunda düzgün bir kesik vardı ve kanın bacağından aşağı aktığı görülüyordu. Ayakkabısı çoktan kan içinde kalmıştı. Benim iç çamaşırım da kan içinde kalmıştı. Beyazdan kırmızıya dönmüştü. Aşağıya baktım ve benden akan kanları gördüm. Çok fazla kan. Durum kötüydü ama eski yaram hayatımı kurtarmıştı. Uzun yıllar önce Beyrut'ta aldığım şarapnel yarası. Askeri hastanede atılan dikişler dayanıklıydı ve Lila'nın bıçağını yavaşlatmıştı. Eğer onlara takılmış olmasa bıçak çok daha derine giderdi. Yıllarca acil servisteki doktorların baştan savma bir iş çıkarmalarına içlerim. Şimdi ise onlara minnettardım.

Lila'nın kırık burnu kanamaya başladı. Kan ağzına doldu. Kadın öksürüp kanı tükürdü. Yere baktı. Svetlana'nın bıçağını gördü. Kan havuzunun ortasında parıldıyordu. Yerdeki kan çoktan pıhtılaşmaya başlamıştı. Tahtaların arasına sızıyordu. Çatlaklardan aşağı süzülüyordu. Lila'nın sol kolu hareket etti. Ardından durdu. Eğilip Svetlana'nın bıçağını almayı denemek onu açıkta bırakacaktı. Benim için de aynısı geçerliydi. P220'den beş adım uzaktaydım. Lila ise şarjörden beş adım uzaktaydı. Acıyı hissetmeye başladım. Başım döndü ve görüntüler bulanıklaştı. Kan basıncımı düşüyordu.

Eğer nazikçe sorarsan gitmene izin verebilirim, dedi Lila.

Sormuyorum,

Kazanamazsın.

Hayal kurmaya devam et.

Ölümüne dövüşmeye hazırım.

Seçme şansın yok. Bu karar senin yerine çoktan verildi.

Bir kadını öldürebilir misin?

Az önce öldürdüm.

Benim gibi bir kadını?

Özellikle senin gibi bir kadını.

Yeniden kan tükürdü ve zorlukla ağzından nefes aldı. Öksürdü. Bacağına baktı. Başını salladı ve Tamam, dedi. Büyüleyici gözleriyle bana baktı.

Hareket etmedim.

Eğer söylediğinde ciddiysen, şimdi yapmanın zamanı, dedi.

Başımı salladım. Ciddiydim. Ben de yaptım. Zayıftım ama kolaydı. Bacağı onu yavaşlatıyordu. Nefes

almakta güçlük çekiyordu. Sinüsleri ezilmişti. Kan boğazına doluyordu. Ona attığım yumruk yüzünden hala sersemlemiş durumdaydı. Mutfaktan ikinci iskemleyi alıp ona saldırdım. Ar tık benim kadar uzağa erişmesine imkan yoktu. Onu köşeye sıkıştırdım ve iskemleyle iki kere vurdum. Bıçağı düşürdü ve ardından yere devrildi. Yanına oturup onu boğazladım. Yavaşça, çünkü bayılmak üzereydim. Ama bıçağı kullanmak istemedim. Bıçakları sevmem.

Sürünerek mutfağa gittim ve Benchmade'i muslukta yıkadım. Ardından sivri ucuyla siyah koli bandından kelebek şekilleri kestim. Parmaklarımla yarayı çimdikleyip kelebekleri iki parçayı bir arada tutmaları için yaranın üzerine yapıştırdım. Bir buçuk dolar. Her yerde satılıyor. Hayati bir ekipman. Zorlanarak da olsa kıyafetlerimi giydim. Ceplerimi doldurdum. Ayakkabılarımı ayaklarıma geçirdim.

Ardından zemine oturdum. Bir dakika için. Ama daha uzun sürdüğü ortaya çıktı. Bir doktor olsa bayıldığımı söylerdi. Ben uykuya daldığımı düşünmeyi tercih ediyorum.

84

Hastane yatağında uyandım. Üstümde kağıttan hastane elbisesi vardı. Beynimdeki saat bana öğleden sonra dört olduğunu söyledi, (in saat. Ağzımdaki kanın tadından bana kimyasal bir şeyler verdiklerini anladım.

Parmağımda ucuna kablo bağlı bir klips vardı. Kablo, hemşirelerin oturdukları bölüme bağlantılı olmalıydı. Klips kalp atışlarımdaki değişiklikleri tespit ediyor olmalıydı, çünkü uyanmamdan bir dakika sonra bir sürü insan içeri girdi. Doktor, hemşire, ardından Jacob Mark, ardından Theresa Lee, ardından Springfield, ardından Sansom. Doktor bir kadındı ve hemşire erkekti.

Doktor bir süre ortalıkta dolanıp çizelgeleri inceledi ve monitörlere baktı. Sonra bileğimi tutup nabzımı kontrol etti. Elinin altındaki onca teknolojiye rağmen bunu yapması garipti. Ardından sormadığım soruya yanı t olarak Bellevue Hastanesi'nde olduğumu ve durumumun iyiye gittiğini söyledi. Acildekiler yarayı temizlemiş, dikmiş ve vücudumu antibiyotiklerle doldurmuşlardı. Tetanos aşısı yapılmış ve üç litre kan verilmişti. Bir ay boyunca ağırlık kaldırmamamı söyledikten sonra çıktı. Hemşire de onunla çıktı. Theresa Lee'ye baktım. Bana ne oldu?

Hatırlamıyor musun?

Elbette hatırlıyorum ama resmi hikaye ne?

Village'ın doğusundaki bir sokakta bulundun. Açıklanamaz bıçak yaraları. Her zaman olur. Kan tahlili yapıp kanında barbütat buldular. Olayı kötü giden bir uyuşturucu satışı olarak değerlendirdiler.

Polislere haber verdiler mi?

Polisler dediğin benim.

Village'ın doğusuna nasıl gittim?

Gitmedin. Seni doğrudan buraya getirdik.

Biz mi?

Ben ve Bay Springfield.

Beni nasıl buldunuz?

Antenler aracılığıyla cep telefonunun yaklaşık yerini tespit ettik, böylece bölgeyi bulduk. Tam adres Bay Spring- field'ın fikriydi.

Adı gerekmeyen bir mücahit lideri yirmi beş yıl önce bize mücahitlerin terkettikleri yerlere geri dönme alışkanlıkları olduğundan bahsetmişti, dedi Springfield.

Hapse atılacak mıyım? diye sordum.

Hayır, dedi John Sansom.

Bu kadar basit.

Emin misin? O evde dokuz ceset var, dedim.

Savunma Bakanlığı'nın adamları şimdi orada. Suratlarında bilmiş bir gülümsemeye insanlara 'Yorum yok,' diyecekler. Herkes bunu onların başarısı zannedecek.

Ya rüzgar yön değiştirirse? Bilirsin, zaman zaman olur.

Olay yeri olarak tam bir cehennem.

Orada kanımı bulabilirler.

Orada bir sürü kan var. Eski bir bina. Eğer birileri test etmeye kalkacak olursa, çoğunlukla fare DNA'sı bulacaklarına eminim.

Kıyafetlerimde kan var.

Hastane kıyafetlerini yaktı, dedi Theresa Lee.

Neden?

Biyolojik tehlike.

Yeniydiler.

Kanla kaplıydılar. Kimse artık kan konusunda riske girmiyor.

Sağ elimin parmak izleri, dedim. Pencereilerin tutma yerlerinde ve çatıdaki kapıda.

Eski bina, dedi Sansom. Rüzgar yön değiştirmeden önce yıkılıp yenisi yapılacak.

Kovanlar, dedim.

Standart Savunma Bakanlığı malzemesi. Buna memnun olduklarına eminim. Eminim medyaya sızmasını sağlarlar, dedi Springfield.

Benim peşime düşecekler mi?

Düşemezler. Olayla ilgili hikayelerinin karışmasına yol açar.

İstihbarat servisleri arasında çete savaşları, dedim.

Anlaşılan onlar kazandı.

Başımı salladım.

USB bellek nerede? diye sordu Sansom.

Jacob Mark'a baktım. İyi misin?

Pek sayılmaz, dedi.

Duyman gereken şeyler var, dedim.

Tamam, dedi.

Kendimi kaldırıp oturur pozisyona geçtim. Hiç canım yanmadı. Sanırım ağrı kesicilerle dolu olduğum için. Dizlerimi yukarı kaldırıp örtüyü üzerimden çektim ve kağıt elbisemin ucunu kaldırdım. Kesige baktım. Göremedim. Kalçamdan kaburgalarımaya kadar bandajlar sarılmıştı.

Bizi belleğin beş metre yakınına götürebileceğini söylemiştin, dedi Sansom.

Başımı iki yana salladım. Artık değil. Zaman ilerledi. Arama bulma yöntemleriyle yerini tespit etmemiz gerekecek.

Harika. Baştan beri yalan söylüyormuşsun. Nerede olduğunu bilmiyorsun.

Olayların genel gidişatını biliyoruz, dedim. Üç ayın büyük kısmında bu planı yaptılar ve son haftada uygulamaya koydular. Peter 'ı kullanarak Susan'ı zorladılar. Annanda- le'den arabayla geldi, dört saat trafikte sıkışıp kaldı. Diyelim ki akşam dokuzdan sabahın birine kadar. Ardından sabahın ikisinden biraz önce Manhattan'a vardı. Holland Tü- neli'nden ne zaman geçtiğini tam olarak bildiğimizi varsayıyorum. Yani yapmamız gereken geri gitmek ve arabasının geceyarısı hangi noktada olduğunu bulmak.

Bunun bize ne yararı olur?

Çünkü geceyarısı belleği arabasının penceresinden dışarı attı.

Bunu nereden biliyorsun?

Çünkü geldiğinde cep telefonu yanında değildi.

Sansom Lee'ye baktı. Lee başını salladı. Anahtar ve cüz dan. Hepsi bu. Cep telefonu arabasında da yoktu. FBI içinde bulunanların listesini yapmıştı.

Herkes cep telefonu kullanmaz, dedi Sansom.

Doğru, dedim. Ve o adam benim. Şu dünyada cep telefonu olmayan tek adam. Susan gibi birinin kesinlikle cep telefonu vardır.

Cep telefonu vardı, dedi Jacob Mark.

Öyleyse? dedi Sansom.

Hoth'lar teslimat zamanını belirlemişlerdi. Geceyarısı olduğuna neredeyse eminim. Susan ortalıkta görünmeyince Hoth'lar işe koyuldu. Bir tehdit savurdular, tehditlerini gerçekleştirdiler ve bunu ispatladılar. Cep telefonuyla bir resim yolladılar. Belki bir video. Peter masada, o ilk kesik. Susan'ın hayatı geceyarısı aniden değişti. Trafiğin içinde çaresizdi. Elindeki telefon aniden iğrenç gelmiş olmalı. Onu pencereden attı. Ardından bütün belalarının sembolü olan USB belleği de pencereden attı. İki de hala oradalar, I95'in kenarında. Başka açıklaması yok.

Kimse konuşmadı.

Büyük ihtimalle refijide,dedim. Susan büyük ihtimalle en hızlı şeritten gidiyordu, çünkü acelesi vardı. Antenler aracılığıyla cep telefonunun yerini tespit edebilirdik. Ama artık çok geç. Şarjı bitmiş olmalı.

Oda sessizdi. Bütün bir dakika boyunca. Yalnızca tıbbi ekipmanların gürültüsü.

Bu çılgınlık, dedi Sansom. Hoth'lar fotoğrafı yolladıkları anda bellek üzerindeki bütün kontrollerini kaybedeceklerini biliyor olmalıydılar. Ellerindeki kozdan vazgeçiyorlardı. Susan doğrudan polise gidebilirdi.

İki yanıt, dedim. Hoth'lar zaten çılgındı. Köktendin-ciydiler. İnsan içinde normalmiş gibi davranabiliyorlardı ama içten içe dünya onlar için siyah ve beyazdı. Aradaki nüanslar yoktu. Tehdit tehditti. Geceyarısı geceyarısıydı. Ama zaten aldıkları risk minimumdu. Yol boyunca Susan'ın peşinde olan bir adamları vardı. Polise gitmeye kalksa, kadını durdururdu.

Kim?

Yirminci adam. Onun Washington a gitmesinin hata olduğunu zannetmiyorum. İstanbul'da uçağı kaçırmadı. Son anda planlarını değiştirdiler. Aniden böyle bir iş için Was- hington'da birine ihtiyaçları olacağını anladılar. Ya da nehrin karşısında, Pentagon tarafında. Bu yüzden yirminci adam doğrudan oraya gitti. Susan'ı takip ediyordu. Sizin yaptığınız gibi beş-on araba geriden. Trafik sıkışana kadar sorun yoktu. Trafik sıkışıklığında o kadar sayıda araba geride olmak, bir kilometre

geride olmak gibidir. Herkes sıkışmıştır, belki önünüzde görüş açınızı kapatan bir kamyon vardır. Neler olduğunu görmedi. Ama kadının peşini bırakmadı. Trendeydi, NBA tişörtü giyyordu. Onu yeniden gördüğümde tanıdık geldiğini düşündüm. Ama emin olamadım, çünkü bir saniye sonra onu suratından vurdum. Yüzü darmadağın oldu.

Yine sessizlik. Öyleyse Susan geceyarısı neredeydi? diye sordu Sansom.

Bunu çözersiniz. Zaman, mesafe, ortalama hız. Bir kalem, cetvel, kağıt ve harita alın, dedim.

Jacob Mark, Jersey'dendi. Tanıdığı eyalet polislerinden bahsetti ve eyalet polislerinin nasıl yardımcı olabileceklerinden. I95'i gece gündüz turluyorlardı. Yolu avuçlarının içi gibi bilirdi. Trafik kameraları vardı. Onların çektikleri fotoğraflar kağıtta yapılan hesaplamaların doğru olup olmadığını çözmeye yardımcı olabilirdi. Otoyol departmanındaki- ler işbirliği yapardı. Herkes birbiriyle konuşmaya başladı. Bana daha fazla ilgi göstermediler. Başımı yastığıma koyduğum sırada odadan çıkıyorlardı. Son çıkan Springfield'dı. Kapının eşiğinde durdu ve arkasını döndü. Lila Hoth konusunda ne hissediyorsun?

İyi hissediyorum, dedim.

Gerçekten mi? Ben olsam hissetmezdim. Neredeyse iki kız tarafından alt edilecektin. Baştan savma bir işti. Böyle şeyleri ya düzgün yaparsın ya da yapmazsın.

Yeterince cephanem yoktu.

Otuz kurşunun vardı. Tekli atışlar yapman gerekirdi. Üçlü atmanın yegane nedeni öfkendi. Duygularının yoluna çıkmasına izin verdin. Seni bu konuda uyarmıştım.

Yüzünde hiçbir ifade olmaksızın bir saniye kadar bana baktı. Ardından koridora çıktı ve onu bir daha görmedim.

Theresa Lee iki saat sonra geri geldi. Yanında alışveriş çantası vardı. Bana hastanenin yatağını geri istediğini bu yüzden NYPD'nin beni otele yerleştireceğini söyledi. Bana kıyafet almıştı. Aldıklarını gösterdi. Ayakkabı, çorap, kot, iç çamaşırı ve bir tişört. Acil servistekilerin yaktığı eşyaların aynıları. Ayakkabılar ve çoraplar ve kot ve iç çamaşırı tamamı. Tişört garipti. Yumuşak, eskitilmiş beyaz pamukludan yapılmıştı. Kolları uzun ve dardı. Boyun kısmında üç düğme vardı. Eski moda bir iç çamaşırı gibiydi. Büyükbabam gibi görünecektim ya da 1849'da California'da altın arayan biri gibi.

Teşekkürler, dedim.

Diğerlerinin matematik problemi üzerinde çalıştıklarını anlattı. Susan'ın turnikeden Holland Tüneli'ne gitmek için hangi yolu kullandığı konusunda tartışıyorlardı. New York'lular yol tabelalarına göre yanlış görünen kestirmeleri kullanırdı.

Susan New York'lu değildi, dedim.

Bana hak verdi. Susan'ın işaretlerin gösterdiği yoldan gelmiş olduğunu düşünüyordu.

Biliyorsun, resmi bulmayacaklar, dedi.

Öyle mi düşünüyorsun? dedim.

USB belleği bulacaklarına eminim. Ama okunamaz durumda olduğunu, üzerinden araba geçtiğini, hasar gördüğünü, kırıldığını veya içinde hiçbir şey olmadığını söyleyecekler.

Yanıt vermedim.

İnan bana, dedi, politikacıları ve hükümeti iyi biliyorum.

Ardından duraksadı. Lila Hoth konusunda ne hissediyorsun? diye sordu.

Her şeyi düşündüğümde, sadece trendeki yaklaşımına pişmanım. Susan'a karşı. Keşke ona birkaç durak daha şans tanısaydım.

Ben hatalıydım. Susan yaşadıklarını asla atlatamazdı.

Tam aksine, dedim. Arabasında bir çorap buldunuz mu?

Lee FBI envanterini düşündü. Başını salladı.

Temiz mi? diye sordum.

Evet, dedi.

Şimdi Susan'ın nasıl hissettiğini düşün. Bir kabusun içinde ama durumun ne kadar kötü olduğuna emin değil. Kendini, şüphelendiği kadar kötü olduğuna bir türlü inandıramıyor. Belki hepsi kötü bir şaka, boş bir tehdit ya da blöf. Ama emin değil. İş giysileri içinde. Siyah pantolon, beyaz bluz. Büyük ve kötü şehirdeki bilinmeyen bir dununa gidiyor. Yalnız bir kadın, Virginia'da yaşıyor, yıllardır orduyla iç içe. Bu yüzden silahını alıyor. Büyük ihtimalle çekmecesinde tuttuğu gibi, yani çoraba sarılı olarak. Onu çantasına koyuyor. Evden çıkıyor. Trafikte sıkışıyor. Belki onları arıyor. Belki Hoth'lar onu arıyor. Kadını dinlemiyorlar. Onlar fanatik ve onlar buralı değil. Anlamıyorlar. Trafik sıkışıklığının, 'köpek ödevimi yedi' gibi uydurma bir bahane olduğunu sanıyorlar.

Derken geceyarısı mesajını alıyor.

Ve değişiyor. Söylemek istediğim şu, değişmek için zamanı var. Trafikte sıkışıp kalmış. Çekip gidemiyor. Polislere gidemiyor. Saatte doksan kilometre hızla telefon direğine çarpamıyor. Tuzağa düşmüş durumda. Orada oturup düşünmek zorunda. Başka alternatifi yok. Ve bir karara varıyor. Oğlunun intikamını alacak. Plan yapıyor. Silahı çoraptan çıkarıyor. Ona bakıyor. Arka koltukta eski siyah bir ka ban görüyor. Belki önceki kıştan beri orada. Koyu renk giyinmek istiyor. Kabanı giyiyor. Sonunda trafik akmaya başlıyor ve Susan da New York'a geliyor.

Ya liste?

O normal biriydi. Belki birini öldürmeyi düşünmek de kendini öldürmeyi düşünmekle aynı belirtileri

yaratıyordun Yaptığı buydu. O noktaya geliyordu. Ama henüz orada değildi. Onu çok erken rahatsız ettim. O da pes etti. Diğer yolu seçti. Belki 59-Sokak'a varabilmiş olsa hazır olurdu.

Öyle bir çarpışmaya girmemiş olması daha iyi.

Belki kazanırdı. Lila onun çantasından veya cebinden bir şey çıkarmasını bekliyordu. Susan onları şaşırtabilirdi.

Altıpatları vardı. Karşısındaysa yirmi iki kişi.

Başımı salladım. Öleceği kesin. Ama tatmin olmuş olarak ölürdü. Bir gün sonra Theresa Lee otele ziyaretime geldi. San- som'un yarım kilometre uzunluğunda bir bölgeyi tarattığını ve Jersey otoban görevlilerinin bölgeyi trafiğe kapattıklarını anlattı. Üç saatlik aramanın ardından Susan'ın cep telefonunu bulmuşlardı. Bir saniye sonra dört adım ötede taşınabilir belleği bulmuşlardı.

Üzerinden araba geçmişti. Parçalanmıştı. Çalışmaz durumdaydı. Ertesi gün New York'tan ayrıldım. Güneye gittim. Sonraki iki haftanın çoğunu o resimde ne olabileceğini düşünerek geçirdim. Çeşitli teoriler ürettim, bir kısmı şeriat kanunlarının teknik olarak çiğnenmesiyle ilgiliydi, bir kısmı evcil hayvanları içeriyordu. Korangal Vadisi'ndeki çadırla ilgili uydurduğum senaryolar Lila Hoth'un suratına attığım yumruğun anı- sıyla karışıyordu. Sol yumruk, kemiğin kırılışı ve yumruğumun altındaki kıkırdak. Kadının mahvolan görüntüsü. Bu sahne sürekli olarak zihnimde dönüyordu. Nedenini bilmiyorum. Onu bıçakla yeni kesmiştim ve daha sonra onu boğazladım. Ama bu iki olayı neredeyse hatırlamıyorum bile. Belki bir kadına vurmak bilinçaltımdaki değer yargılarıyla çelişiyordun Gerçi bu ihtimal oldukça mantıksız.

Ama sonunda görüntüler soldu ve Usame Bin Ladin'in keçileriyle birlikteliğini hayal etmekten sıkıldım. Yaklaşık bir ay geçtiğinde konuyu tamamen kapatmıştım. Kesiğim çok güzel iyileşti. Yara izi ince ve beyazdı. Dikişler düzgün ve küçüktü. Vücudumun alt kısmı ders kitaplarındaki resimler gibiydi: Bu, nasıl dikiş atılır ve buradaki ise nasıl dikiş atılmaz. Ama o kaba saba dikişlerin hayatımı nasıl kurtardığını hiç unutmadım. Ne ekersen onu biçersin. Bilinmeyen kişiler tarafından planlanan ve bilinmeyen kişilerce parası ödenen Beyrut'taki bombalı kamyon olayının zararsız yadigarı.

Kitap Taramak Gerçekten İncelik Ve Beceri İsteyen, Zahmet Verici Bir İştir.

Ne Mutlu Ki, Bir Görme Engellinin, Düzgün Taranmış Ve Hazırlanmış Bir E-Kitabı Okuyabilmesinden Duyduğu Sevinci Paylaşabilmek Tüm Zahmete Değer.

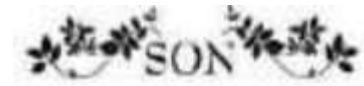
LAKİN Dikkat!!!

Mersin'in Yağmurlu Ve Puslu Sokaklarında Hazırlanan Bu E-Kitap Sizi Uçurumdan Aşağı Atabilecek

Güce Sahip Olabilir. Herhangi Bir Şekilde Ve Özellikle İzinsiz Olarak Alınıp Kendi Yapmış Gibi Kendi Web Sayfalarında Paylaşan Adi Yaratıklar Mersin 'in O Bilinen, Serin Ve Rutubetli Laneti, Yıllar Boyunca Bunu Yapamı Takip Eder, Saçları Dökülür, Rüyasında Sürekli Olarak Mersin Sokaklarından Akın Akın Geçerek

Yıllık İntiharlarını Gerçekleştirmeye Giden Lemur ler İle Canavar Sürüleri Görür Ve Derin Bir Yalnızlığa Gömülür.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5.Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşınması Zorunlu Değildir.

Buraya Yüklediğim E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız. Aksi Taktirde Kitabın Telif Hakkı Olan Firmanın Yada Şahısların Uğrayacağı Zarardan Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacağı. Bu Kitapların Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabı Beğenirseniz

Kitapçılardan Almanızı YaDa E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm. Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir Sahibi Olmanız Ve

Hoşunuza Giderse Kitabı Almanız İçindir.

Benim Bu Kitaplarda Herhangi Bir Çıkarım YaDa Herhangi Bir Kuruluşa Zarar Verme Amacım Yoktur.

Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz. Daha Sonrası Sizin Sorumluluğunuza Kalmıştır.

- 1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı
- 2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız %30 Daha Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi
- 3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmamanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur
- 4) Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanmaktayım Diyorsanız

Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz

- 5) İnternet Sitemizde Değişik İstedğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne

Yazmanızı Tavsiye Ederiz www.CepSitesi.Net - www.ChatCep.Com - www.İzleCep.Com www.MobilMp3Ler.Com

Bu Sitede Yayınlananlar (Film Dizi Proğram Oyun Mp3 E-Kitap V.S. Gibi Tüm İçerikler) İnternet

Ortamında Elden Ele Dolaşan Kopyalardır.

Not : Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin. Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi Yönetime Bildirin Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.

By-Igleoo www.CepSitesi.Net

